G.M. FORD

NOAPTE FĂRĂ NUME

virtual-project.eu

G.M. FORD

NOAPTE FĂRĂ NUME

Original: *Nameless Night* (2008)

Traducere din limba engleză de:
DORU MĂRCULESCU

virtual-project.eu

2009

1.

Nimeni n-o zărea venind, cu toate că, din motive necunoscute, evenimente neașteptate favorizau mai întotdeauna apariția unei ființe bine intenționate care jura că își amintește de o nesigură geană oblică de lumină strecurându-se prin copaci în dimineața respectivă, sau de cine știe ce temătoare mireasmă fecundă plutind pe aripile unei adieri matinale de vânt. Dar nu și în ziua aceea.

Nu… 16 octombrie nu era decât o altă dimineață înnorată de toamnă, un vestitor al unui lucru cu nimic mai neobișnuit ca iarna, o blândă aducere aminte asigurată de către natură pe parcursul zilelor rămase până la reîntoarcerea ploilor neînduplecate care aveau să scalde cu asiduitate strada Arbor, făcând uitate toate celelalte anotimpuri.

Da… era vorba despre aceeași stradă Arbor care aspirase la grandoare cândva demult, atunci când, cu un secol în urmă, negustori și industriași putred de bogați își înălțaseră frumoase conace în stil georgian pe latura dinspre nord a dealului, unul mai impunător decât altul, pe măsură ce nou-îmbogățiții se străduiau din răsputeri să se eclipseze reciproc, în prea bine cunoscuta manieră a celor care s-au ridicat prin propriile lor forțe.

O sută de ani mai târziu, reședința dobândită odinioară de familia Jensen datorită averii strânse prin intermediul comerțului cu pește congelat devenise Casa Armoniei, un sanatoriu rezidențial pe termen lung, pentru adulții cu dizabilități fizice și întârzieri în dezvoltare. În pofida obiecțiilor înverșunate ale Comitetului Cetățenilor de pe strada Arbor, întrunit în mare grabă, autoritățile statale tot cumpăraseră dărăpănatul conac căzut în paragină, defrișaseră tufărișurile, renovaseră interiorul, instalaseră și un lift, construiseră o mulțime de rampe și de balustrade aflate peste tot la vedere, apoi vopsiseră locul în întregime într-o nuanță de verde stins și sumbru.

„Culoarea asta-i la fel de verde ca și aceea a rahatului de maimuță”, obișnuia să zică Shirley cu o plăcere nedisimulată.

Shirley spunea o mulțime de lucruri, cele mai multe dintre acestea fiind nostime în cel mai înalt grad. Însă, din păcate, nimeni în afară de Paul nu putea înțelege vorbirea ei îngrozitor de alterată, și fiindcă pe Paul nu-l auzise nimeni vreodată rostind nici măcar o singură silabă, asta însemna că meșteșugitele vorbe de spirit ale lui Shirley aveau să rămână probabil accesibile doar unui cerc închis complet. Faptul că Paul era într-un fel sau altul capabil să deslușească înțelesurile unor cuvinte de-ale ei, în condițiile

în care ceilalţi nu puteau face asta, şi se amuza pe seama glumelor ei, îndeplinindu-i ordinele, fusese considerat de multă vreme drept un lucru ce ţinea de domeniul miraculosului, la fel ca şi capacitatea câinelui Benny de a auzi tunetul venind de la mare distanţă şi cu mult timp înainte de a se produce.

La capătul aleii, Darl stătea în picioare, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele de la pantaloni. El avea dificultăţi în privinţa deciziilor, pur şi simplu nefiind capabil să-şi pună mintea la contribuţie şi să se hotărască dacă s-o ia la stânga sau la dreapta. Dacă ar fi fost lăsat singur la o răscruce, el ar fi rămas acolo până când fie cireada de vaci s-ar fi întors acasă, fie poliţiştii l-ar fi luat pe sus şi l-ar fi dus înapoi la Casa Armoniei, fiindcă el avea brodate pe haine şi numele şi adresa.

În vreme ce o împingea pe Shirley cu scaunul cu rotile de-a lungul aleii, Paul zâmbea sau poate că făcea o grimasă. Din cauza cicatricei care-i brăzda faţa, era greu de zis. Părea ca şi cum cineva îi zdrobise partea din faţă a craniului cu o rangă sau cu un alt obiect asemănător şi trăsese totul înapoi atât de mult, încât era o adevărată minune că rămăsese în viaţă, dar şi o binefacere divină că el nu se mai afla pe aceeaşi lungime de undă cu tot restul omenirii.

Autorităţile statului Washington estimaseră cu aproximaţie vârsta lui între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani, în momentul în care fusese descoperit zăcând aproape mort într-un vagon de cale ferată, în spatele Gării de Vest. Unul dintre funcţionari îi spusese Paul Hardy, după numele unui nepot de-al său, care murise imediat după ce se născuse. Omul fusese găsit cu şapte ani în urmă, aşa că, în prezent, Paul avea probabil circa treizeci şi cinci de ani, şi o greutate de circa o sută zece kilograme, şi îşi petrecea zilele lucrând pentru Ken Suzuki, un antreprenor peisagist local. Chiar dacă Paul nu putea fi învăţat să facă ceva, era totuşi posibil, cu un pic de răbdare, să fie obişnuit treptat să execute nişte operaţiuni simple. Câteodată era necesar să-i arăţi de mai multe ori ceea ce avea de făcut, însă de îndată ce înţelegea… de exemplu… să ia pe rând sacii de colo şi să-i pună unul lângă altul în grămada de saci de dincolo, omul devenea un lucrător absolut neobosit. Trebuia să fie luat cu forţa de-acolo şi dus să mănânce de prânz. Nostim era faptul că… după masa de prânz, trebuia să i se arate şi să i se explice totul, de la capăt.

Pe când scaunul cu rotile rula în continuare la plimbare, pe deasupra capetelor lor răbufni o rafală puternică de vânt, scuturând crenguţele şi separând astfel frunzele moarte de cele muribunde, în timp ce desprindea o altă porţie de frunze care căzeau răsucindu-se spre pământul umed, acolo unde rădăcinile copacilor seculari văluriseră trotuarul, împingând în sus

dalele de piatră, pe distanţe şi sub unghiuri bizare, obligându-i pe trecători să meargă pe fâşia de iarbă dintre trotuar şi bordură, pentru a nu risca să-şi scrântească vreo gleznă.

Şi când cei doi trecură prin dreptul primei dubiţe, Randall păşi înapoi pe trotuar. Paul se văzu nevoit să cotească spre dreapta, în direcţia micului gard de sârmă dintre trotuar şi grădiniţa din faţă. Zgomotul produs de apropierea lui Paul şi a lui Shirley îl făcu pe Randall să-şi întoarcă brusc capul. Fruntea lui în general încreţită era acum şi mai ridată ca de obicei. Mandibula sa pătrăţoasă se mişca ritmic, frământând guma de mestecat cu o viteză imposibil de atins de către membrii mai răsăriţi ai societăţii. Pe când creierul său prelucra imaginea lui Paul şi a lui Shirley şi concluziona că respectivii erau nişte persoane pe care le cunoştea, omul se şi lăsase în jos şi bâjbâia după cadouri şi alte asemenea lucruri de oferit în dar.

Doamna Willis zicea că era înzestrat cu un accentuat respect de sine care îl făcea să dăruiască tot felul de lucruri, atunci când se întâlnea cu oameni străini. Ea mai spunea că el nu se deosebea cu nimic de toţi ceilalţi; nu voia decât să iubească şi să fie iubit, însă oricine îl văzuse vreodată pe Randall dezbrăcându-se la pielea goală din dorinţa de a face pe plac unor necunoscuţi avea mari îndoieli cu privire la asemănarea lui cu ceilalţi.

Neliniştea lui Shirley pe parcursul şederii sale pe scaun se dovedi a fi întemeiată. Sunetul uşii glisante care se deschidea îi puse pe amândoi pe fugă. Dintr-odată, momentul devenise prielnic şi nimeni nu voia să rămână în urmă. Doamna Willis sosi remorcându-l după ea pe Darl. Carman şi Roger se ţineau de mână, pe când îşi croiau drum peste iarba udă. Tocmai în acel moment, veni în grabă şi Eunice Ponds, ca să spună că se răzgândise în privinţa dorinţei sale să meargă şi să întrebe de ce era mereu doar ea lăsată deoparte şi de ce o mai luam cu noi pe bătrâna oarbă, doamna Dahlberg, care, oricum, n-ar fi putut vedea ceva, în loc s-o preferăm pe ea, moment în care a făcut o criză de isterie chiar acolo pe trotuar, în faţa lui Dumnezeu şi a unei perechi de vecini care ieşiseră să-şi plimbe câinele. A fost nevoie de o jumătate de cutie de batiste de hârtie şi de promisiunea unei porţii de îngheţată, pentru a-i potoli vâlvătaia. În timp ce Eunice făcea primul ei pas silit înapoi spre Casa Armoniei, privitorii de pe margine începură să se risipească încet, încet, grijulii ca nu cumva cine ştie ce atitudine sau gest să reaprindă involuntar jarul resentimentelor lui Eunice.

Împrăştierea mulţimii i-a lărgit câmpul vizual lui Paul care sări ca ars de lângă dubiţă, grăbindu-se spre Shirley şi spre secţiunea în consolă de deasupra trotuarului. Shirley întoarse capul în direcţia din care venea sunetul; mâna ei validă manevra neglijent maneta, dar gravitatea situaţiei nu putea fi negată. Vocea ei spartă cârâi un protest aidoma unui ţipăt de

gaiță, în timp ce scaunul cu rotile se poticnea țopăind peste o crăpătură din ciment, se întorcea pe iarbă și se îndrepta în viteză către stradă.

La vreo zece metri mai departe, Helen Willis își înăbuși un oftat și trase cu ambele mâini de centura de siguranță a scaunului auto. Agitația lui Darl nu-i permitea să stea nemișcat, așa că, în loc să aștepte răbdător în timp ce ea îi potrivea centura, el se tot vânzolea pe locul pasagerului, de parcă i-ar fi luat foc pantalonii, preschimbând banala operație de închidere a cataramei unei centuri de siguranță în ceva asemănător unui joc zbuciumat precum era „Prinde-l de coadă pe măgăruș". Incapabilă să se mai stăpânească, femeia oftă prelung.

Aceasta mai trecuse de nenumărate ori prin asemenea situații. Cu toți oamenii atât de diferiți precum i se vor fi dovedit a fi. Stând acolo culcată în întuneric, neavând drept companie decât zgomotul sforăiturilor permanente ale mamei sale, ea își amintise cum părăsise Mănăstirea St. Mary, pentru a avea grijă de mama sa. Nu se aveau decât una pe cealaltă. Dacă nici Helen n-ar fi făcut acel sacrificiu, atunci cine altcineva ar fi fost în stare?

La o săptămână după înmormântarea mamei sale, Helen stătea pe aleea din fața casei în care locuise dintotdeauna, ținând strâns două scrisori între degetele-i tremurătoare. Prima era un document guvernamental prin care i se aducea la cunoștință că asigurarea socială și drepturile speciale de întrajutorare pentru invaliditate ale mamei sale expirau din acel moment, exprimând în treacăt și niște vagi condoleanțe pentru greaua pierdere pe care o suferise. Cea de-a doua scrisoare îi fusese expediată de Banca și Trustul Victory, care o informau că avea la dispoziție patruzeci și cinci de zile pentru a elibera casa ce rămânea în custodia băncii până la scurgerea respectivului interval de timp după moartea mamei ei, urmând ca după aceea casa să revină moștenitorilor de drept din estul statului Illinois ai tatălui demult decedat al lui Helen.

Și astfel, atunci când un vechi prieten de familie trăsese câteva sfori și îi făcuse rost de postul de directoare adjunctă a nou înființatei Case a Armoniei, femeia se grăbise să profite de nesperata ocazie ce i se oferise. Iar când a constatat că în calitatea sa de directoare adjunctă trebuia să presteze munca unei menajere, a unei îngrijitoare a terenului înconjurător și a unei supraveghetoare-șefe răspunzătoare de prepararea mâncării și spălarea vaselor, Helen a rămas neclintită în hotărârea sa. Din prima ei zi în acea slujbă, a simțit că luase decizia corectă. Vocația cea mai dragă sufletului ei o constituia ajutorarea celorlalți. O reconforta și faptul că acei oameni o iubeau, umplându-i astfel sufletul de fericire.

Cel puțin, asta își spunea în sinea sa. Aceasta era ideea cu care se scula din pat în fiecare dimineață, epopeea unei întregi vieți de susținut efort, în care

ea juca mereu rolul principal, povestea în care opţiunile sale erau premeditate, toate mizeriile mărunte fiind alungate din minte. Indiferent de conţinutul poveştii, Helen se declara, oricum, mulţumită şi atunci când, şapte luni mai târziu, directorul Casei Armoniei, Jonathan Chabot, murise subit în timp ce urca treptele din spate (din cauza unei embolii, după cum s-a afirmat), Helen preluase postul de director plin, la început cu statut interimar, pentru ca ulterior, când s-a văzut că lucrurile mergeau fără poticneli, să fie numită oficial în funcţie.

Ea îl împinse pe Darl cu umărul pentru a-l ţine aşezat pe locul lui, după care chiar îi puse şi un genunchi în poală, moment când, la a şasea, ori a şaptea încercare, cele două părţi ale cataramei, în sfârşit, se îmbucară cu un păcănit, închizând şi blocând centura de siguranţă aşa cum se cuvenea.

În clipa aceea, femeia se ridică în picioare, respiră uşurată şi îşi scuturã palmele. Şi în timp ce Helen închidea portiera dubiţei, se auzi o gâfâială zgomotoasă colectivă, care o determină să-şi rotească brusc privirea. Un ţipăt strident acoperi vuietul vântului în momentul în care Shirley se rostogoli de pe trotuar.

Fără a pregeta nicio clipă, Helen o luă la fugă de-a lungul rigolei, prin spaţiul îngust dintre roţile vehiculului şi bordură, sucindu-şi la un moment dat o gleznă, apoi continuând să şchiopăteze, agravându-şi astfel luxaţia până când depăşi marginea dubiţei, tocmai la timp ca s-o vadă pe Shirley trecând fulgerător pe lângă ea.

Femeia urmări disperată înaintarea scaunului cu rotile care sărea în plină viteză peste bordură. Însă nu era vorba despre una dintre acele borduri moderne şi discrete din beton, ci de un imens bloc de granit, având mai bine de treizeci de centimetri înălţime, de genul celor utilizate în vremurile de demult, atunci când fuseseră construite şi casele din preajmă. Helen Willis îşi aruncă înainte braţele, ca şi când ar fi putut atenua întrucâtva şocul impactului. Ea spera din tot sufletul că scaunul o să aterizeze sub un unghi favorabil şi o să se rostogolească pe deasupra figurii lui Shirley şi îşi ţinu răsuflarea când acesta căzu greoi pe micile rotile din faţă, se clătină lateral pentru o clipă şi apoi se redresă în mod miraculos, aparent recăpătându-şi echilibrul. Femeia auzi răcnetele şi vaietele tot mai puternice ale celorlalţi, în timp ce scaunul îşi continua drumul sinuos pe stradă; ea se strădui din răsputeri să-l prindă din urmă, cu câteva fracţiuni de secundă mai înainte ca Paul să-i fi trecut brusc prin faţa ochilor, paralel cu solul, asemenea unei rachete de croazieră, zburând la fel ca Superman, până ce degetele lui înşfăcară mânerele scaunului, iar genunchii i se izbiră de caldarâmul străzii, scoţând unul dintre cele mai îngrozitoare zgomote pe care le auzise Helen Willis vreodată.

Sub apăsarea greutăţii lui Paul, scaunul cu rotile de legănă răsucindu-se pe un semicerc, apoi se opri brusc lăsându-l pe Paul cu mâinile sprijinite pe mânere, spre marea uşurare a celorlalţi care marcară momentul prin schelălăituri admirative. Iar după aceea, totul se derulă cu încetinitorul parcă.

Un strigăt răguşit se înălţă brusc din gâtlejul lui Shirley. Sunetul probabil că avea o anumită semnificaţie, deoarece Paul întoarse capul tocmai la timp ca să vadă maşina năpustindu-se către el. Corului celor prezenţi îi pierise complet graiul, în timp ce Paul împinse căruciorul cât colo, lansând-o pe Shirley fulgerător spre bordură. El mai avu timp doar să pună o mână pe caldarâm şi să încerce zadarnic să-şi ia elan pentru a se ridica din nou în picioare, moment în care întreg corul slobozi la unison un profund oftat de jale.

Paul se răsuci apoi în direcţia acelui Lexus care se apropia, privirea lui încercând să treacă dincolo de parbrizul fumuriu, pentru a se liniști… numai că şoferul automobilului nu-l vedea, fiind absorbit de convorbirea purtată la telefonul celular. Şi el încă mai vorbea, când Paul îşi ascunse capul între braţe şi dispăru sub bara din faţă a automobilului Lexus, într-un zgomot asurzitor însoţit de scârţâituri.

2.

Helen îngenunche lângă Paul, după ce acesta fusese tras de sub maşină. Ea acţiona ca o persoană pricepută în acordarea primului ajutor unui accidentat, îi îndreptă capul cu grijă astfel ca omul să nu-şi înghită limba.

Se urcă apoi alături de el în ambulanţă, urmărind cu atenţie cum manevra asistentul aparatura de resuscitare cu care era dotată maşina, pentru a-i stabiliza lui Paul semnele vitale, în timp ce motorul duduia, semnalul luminos intermitent de deasupra era pornit, iar sirena urla pentru a elibera drumul. Mai aveau de parcurs aproape cinci kilometri până la Centrul Medical Harborvista, maşina hurducându-se şi mugind peste culmea dealului, îndreptându-se cu viteză maximă spre spital în încercarea de a valorifica slabele şanse de supravieţuire ale lui Paul Hardy.

Bănuielile ei fură confirmate atunci când pe alee au fost întâmpinaţi de o întreagă echipă de intervenţie rapidă în caz de accidente. Femeia coborî din ambulanţă şi rămase alături, uitându-se cum se străduia personalul medical să-i salveze viaţa lui Paul. Peste şuierăturile traficului, Helen auzi o şoaptă de stupoare, atunci când capul lui Paul apăruse la vedere.

Acum îl transportau rapid de-acolo pe o targă cu roţi. Helen se ridică în picioare şi o porni în urma alaiului. Unica membră fără halat a echipei îşi scoase haina şi îi aţinu calea. Era ceva mai tânără ca Helen, purta o bluză înflorată şi nişte pantaloni de stofa viu colorată. Se prezentă. Numele respectiv îi intră lui Helen pe-o ureche şi îi ieşi pe cealaltă. Parcă-parcă începea cu litera B.

— Doamna… rosti ea pe un ton interogativ.

— Willis… Helen Willis.

— Iar accidentatului îi sunteţi…

— Domnul Hardy este un pacient aflat în îngrijirea statului. Din câte ştiu eu, n-are niciun fel de rude în viaţă.

Femeia îşi notă ceva într-un carnet.

— Ştii cumva dacă domnul Hardy are asigurare medicală?

— El se află în grija autorităţilor statale, îi răspunse Helen. Îi sunt oferite doar condiţii de subzistenţă. Helen se uită apoi cum se deschidea şi se închidea după aceea la loc uşa dublă de la capătul coridorului. Targa pe roţi, întreg personalul de intervenţie, toate ustensilele zornăitoare şi aparatura de control se mişcau sincron şi dispărură din câmpul ei vizual. Unde anume este transportat? se interesă Helen.

— La reanimare, ca să i se aplice terapia intensivă, pentru a se încerca stabilizarea semnelor sale vitale.

— Şi el oare o să…? Ei au să-l…? Femeia nu izbuti să-şi termine vorba.

Cealaltă îi puse cu fermitate o mână pe umăr.

— N-am de gând să te mint, doamnă Willis, îi zise ea. Situaţia este incertă. După o pauză, mai adăugă: Se află într-o stare foarte gravă.

Helen îi mulţumi pentru sinceritate.

— Dacă ei o să-l salveze – ea se opri şi se corectă: *După ce* ei o să-l salveze, oare ar fi în stare cumva să facă ceva şi în privinţa…? Helen răsuflă adânc de vreo două ori şi arătă înspre propria ei faţă, spunând: înţelegi la ce anume mă refer.

Femeia expiră şi ea prelung.

— O să se facă tot posibilul pentru a i se salva viaţa şi a fi repus pe picioare. După asta însă, mai mult decât atât… Şi ea dădu din umeri. Soiul de intervenţie de care ar avea nevoie domnul Hardy este considerat, în general, arbitrar.

— Autorităţile statului au aceeaşi atitudine până şi faţă de pasta de dinţi, îi spuse Helen. Sunt obligată să mă lupt din răsputeri pentru orice mic lucru absolut necesar oamenilor mei.

— Nu-i vorba numai de autorităţile statale, îi explică femeia mai tânără. Compania dumitale de asigurări de sănătate… compania mea de asigurări de sănătate… în fine, atunci când vine vorba despre chirurgia plastică şi reparatorie, nicio casă de asigurări de pe planetă nu vrea să plătească pentru aşa ceva. Cei de-acolo pretind că asta n-are nicio „legătură cu sănătatea”. Ea făcu în aer semnul unor ghilimele imaginare şi adăugă: Ei consideră că aşa ceva nu constituie o urgenţă medicală.

Helen se strădui să-şi păstreze cumpătul.

— Oamenii care decid în privinţa asta… începu ea. Cealaltă femeie o luă cu delicateţe de braţ. Din vocea lui Helen răzbătea amărăciune, când continuă: …e vorba de aceiaşi oameni ai căror copii poartă aparate pentru îndreptarea dinţilor şi ale căror neveste se dichisesc cu multă grijă cam din cinci în cinci ani, ca să arate mai tinere, bombăni ea furioasă. E de necrezut…

Femeia o conduse înapoi prin uşile turnante. Zgomotul deveni de trei ori mai puternic. Se auzeau zumzetele în surdină ale aparatelor electronice, scrâşnetul metalului în contact cu un alt metal, nenumăratele conversaţii, gemetele şi suspinele zecilor de suflete care aşteptau să li se dea un prim ajutor. După o clipă, toate acele sunete se contopiră într-o singură tonalitate sâcâitoare şi uşor distonantă, asemenea grandiosului final al vreunei simfonii atonale.

Helen îşi întrerupse tirada şi se uită de jur-împrejur.

— Poţi aştepta aici, îi zise femeia, invitând-o să se aşeze pe unul dintre obişnuitele scaune capitonate care se înşiruiau de-a lungul celui mai apropiat perete. Dar probabil că va mai dura o vreme, o preveni ea. Poate că ar fi mai bine să-ţi laşi numele şi numărul de telefon la recepţia secţiei de terapie intensivă. O să te sune imediat cei de-acolo când vor avea ceva concret să-ţi spună.

Helen cântări propunerea femeii.

— El n-are pe absolut nimeni pe lume, zise ea într-un târziu.

— Eşti sigură de asta? o întrebă cealaltă.

— E singur, repetă ea. N-ar fi bine să se trezească fără să vadă o persoană cunoscută lângă el.

Cealaltă femeie înţelese şi dădu din cap, bătând-o uşor pe Helen de două ori cu palma pe umăr, după care se întoarse în secţia de reanimare de la chirurgie.

Pe parcursul următoarelor trei ore, Helen ieşi de două ori afară, pentru a lua puţin aer. Prima dată, ea rămase pe aleea circulară şi admiră strălucitorul soare portocaliu pe fundalul munţilor din depărtare, incapabilă să se gândească la altceva decât la platitudinile reproduse pe cărţile poştale sub forma unor raze sclipitoare sau piscuri îndepărtate. A doua oară, soarele fusese înghiţit de gura zimţată a munţilor, iar vremea era în răcire.

Helen începu să tremure şi se întrebă din nou dacă exista cineva mai singur decât acest Paul Hardy al ei, care nici măcar nu se numea aşa. Dacă exista vreo persoană care… Şi tocmai în acel moment apăru şi doctorul.

Strecurându-se discret ca umbra de la ora cinci, bărbatul părea să se apropie de patruzeci de ani, având deja părul grizonant pe la tâmple. Mâinile sale erau mari şi foarte albe şi păreau să aibă o viaţă independentă, proprie numai lor. El nu se arătă dispus să întindă una dintre ele, în semn de salut.

— Paul Hardy? întrebă omul, vorbind cu un accent de pe Coasta de Est.

Helen se ridică în picioare, tremurând din tot corpul.

— Da.

Medicul îşi mişcă uşor capul într-o parte.

— Trăieşte. Am reuşit să-l resuscităm şi să-i stabilizăm semnele vitale.

De-abia în acel moment, Helen îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea.

— Slavă Domnului că are să scape cu viaţă, suspină ea.

El îşi ridică în aer un deget lung şi alb.

— Nu am zis asta. Eu am afirmat doar că e viu. Atât, şi nimic mai mult. Bărbatul aşteptă ca ea să asimileze informaţia furnizată.

— Dar… ştiţi dumneavoastră… începu Helen.

— El a murit acolo, îi explică doctorul. Şi asta s-a întâmplat de trei ori. Omul îşi destinse chipul. Am fost sigur că s-a dus. Medicul îi întâlni privirea.

Noi vedem o mulţime de asemenea cazuri. Avem un fel de presentiment în legătură cu ceea ce urmează să se întâmple în continuare. Se putea vedea asta în ochii tuturor. Cu toţii credeau că el avea să moară. Bărbatul scutură din cap. Şi totuşi, el s-a încăpăţânat să revină la viaţă. Doctorul zâmbi şi adăugă: Flăcăul ăsta e puternic precum un taur.

— Aş putea să-l…? se încumetă Helen să încerce.

Medicul plescăi zgomotos din buze.

— Fii serioasă. N-are voie. Apoi îi reteză femeii cu un gest eventualele ei obiecţii şi proteste. Unicul lucru interesant pe care ar putea să-l facă de acum şi până mâine de dimineaţă domnul Hardy este să dea ortul popii. Omul se uită la ceas. Întoarce-te aici pe la ora nouă dimineaţa. Dacă şi mâine o să mai fie tot viu… Însă… cine poate şti?

3.

Dacă i s-ar fi cerut să-şi explice nefireasca manieră excesiv de grijulie de a se comporta, Helen Willis ar fi relatat povestea momentului ei propriu de extaz mistic şi de spălare de păcate, atunci când avusese o revelaţie divină, într-o dimineaţă ceţoasă, în care, cotind la intersecţia dintre bulevardul Harding şi Broadway, pe drumul ei spre Sfânta Liturghie, zărise, lipit pe bara de protecţie antişoc a unei maşini Volvo de culoare albastră, un abţibild cu inscripţia: NU EŞTI CU NIMIC MAI BUN DECÂT CEEA CE TE AGASEAZĂ.

Şi întâmplarea făcuse ca, două ore mai târziu, să nu-şi mai poată aminti absolut nimic din liturghia de dimineaţă. Nici măcar subiectul predicii. În loc să asculte, ea reflectase pe toată durata de patruzeci şi cinci de minute a slujbei religioase, tot întrebându-se cum de putuse să o afecteze atât de profund un mesaj de doi bani, lipit pe o ruginită bară antişoc. În final, la fel ca întotdeauna, concluzionase că asta fusese voia Domnului. Îşi spusese că participarea la liturghie făcea parte din experienţa religioasă şi că mesajul de pe spatele acelei maşini era cu certitudine la fel de important şi de impregnat de inspiraţie divină ca şi orice afirmaţie făcută de părintele Crowley în predica lui din acea dimineaţă de iarnă.

În dimineaţa asta însă, Helen Willis se simţea extrem de agasată. Pe uşa de sticlă mată scria: BLOC OPERATOR CHIRURGIE. Iar mai jos, cu litere mai mici, se preciza: *Accesul permis doar personalului autorizat.* Helen Willis împinse uşa şi o dădu de perete cu un pocnet, scoţând la iveală o încăpere luminată strălucitor, de dimensiuni mari, poate de cincisprezece metri lungime, pe cinci lăţime, a cărei pardoseală albă şi lucitoare trecea prin partea din faţă a trei mese de operaţii. Cel mai apropiat medic avea braţele roşii până la coate. Helen se răsuci rapid în altă direcţie, îndepărtându-se de el.

Cu coada ochiului, ea văzu o femeie solidă, hispanică într-un halat verde, venind în direcţia ei.

— Nu po'să intri aici, coniţă. Tre'ca tu să…

Helen îşi continuă înaintarea în încăpere, lăsând uşa să se închidă cu un scârţâit în urma sa.

— Îl caut pe Paul Hardy.

Femeia îşi dezlegă jumătatea superioară a măştii sale chirurgicale şi o lăsă să-i cadă pe piept.

— Coniță… tre'ca tu să vorbești cu ăia de la eta…

— Ăia de la eta… Helen simți cum i se urcă tot sângele la cap. Ea răsuflă adânc și o luă de la capăt. Cei de la etaj mi-au zis că îl găsesc aici jos.

— Tre'ca tu să…

— Nu! o întrerupse din nou Helen, de data asta pe un ton răstit.

— Tre'ca tu…

— Ăia de-acolo au ieșit în cele din urmă și mi-au zis că el a fost dus înapoi în sala de operație de la chirurgie. Acum stau aici de… adăugă ea uitându-se la ceas… de mai bine de două ore… și mă tot fâțâi de colo colo… Brusc, se opri din bolboroseală. Femeia cealaltă ieșise pe coridor și dispăruse. Oricum, mi-am pierdut întreaga zi, așa că n-am de gând să plec nicăieri, până ce nu-l văd pe Paul Hardy. Și cu asta basta. Punct, se burzului ea în direcția holului rămas acum pustiu. Se simți mai bine după ce spusese asta, apoi își dădu seama de ridicolul situației.

Trecu un minut și apoi două. Ceea ce percepuseră urechile lui Helen ca fiind tăcere era departe de a fi așa ceva. Bâzâitul permanent al aparatelor umplea zona frecvențelor joase ale spectrului sonor cu un zumzet monoton, ca un cântec funebru pe fundalul corului stins al ritmicelor bip-uri, huruieli și țiuituri electronice care își trimiteau mesajele lor de atenționare prin aerul steril.

În capătul îndepărtat al holului, apăru pe podea o pată mare și strâmbă de lumină galbenă. Femeia în halat se ivi din nou, închizând o ușă în urma sa. Ea își pusese din nou masca pe față. Când păși înainte în lumină, ochii săi cafenii străluciră ca aceia ai unei căprioare, noaptea, în lumina farurilor unei mașini. Îi făcu lui Helen un semn cu capul să se apropie, apoi, fără s-o mai aștepte, veni în întâmpinarea ei. Își răsuci umerii într-o parte și trecu pe lângă aceasta, arătând brusc spre spate cu degetul mare, în direcția din care venise.

— Ultimul salon, îi șopti ea peste umăr. Tu nu dezinfectată. Tu rămâi afară.

Lui Helen îi stătea pe limbă o întrebare, însă nu fu în stare s-o formuleze. Rămase în picioare pe hol, căutându-și zadarnic cuvintele. Femeia cealaltă dispăru din nou. Cu excepția trapezului de lumină de la capătul îndepărtat al coridorului, restul saloanelor își desfășurau activitatea zumzăind și huruind cu storurile trase la ferestre. Helen se îndreptă de spate și o porni înainte.

În ultimul salon de pe culoar, storul fusese ridicat. Cei patru oameni dinăuntru îi aminteau lui Helen de echipele de mecanici de la cursele de automobile NASCAR, la care îi plăcea lui Darl să se uite la televizor, în zilele de sâmbătă. Fiecare persoană avea de făcut o treabă precisă. Și toți o executau cu o exactitate ce friza fanatismul. Membrii echipei ocupau un

spaţiu bine delimitat pentru o anumită perioadă de timp, în cadrul dansului cu o coregrafie strictă, care avea loc în faţa ochilor lui Helen.

Aceasta îşi aţinti privirea asupra siluetei de pe pat, uitându-se în special la mâini. Era vorba cu siguranţă despre Paul. Nu încăpea nicio îndoială în această privinţă. Tubuleţe flexibile de oxigen îi ieşeau din nări. Vreo şase alte ace pentru perfuzii intravenoase îi fuseseră fixate ici şi colo, pe braţe. De trei ori, capul lui şi găvanele ochilor se văzură cu claritate. Omul îşi ţinea ochii închişi, iar pe pleoape avea vânătăi de un purpuriu-închis. Fire de cusături îi plecau de la ochi, precum razele de lumină de la soare. Doamne… şi cât de multe mai erau!…

Câteva monitoare atârnau agăţate de tavan. Ea putea auzi bip-urile molcome în ritmul bătăilor inimii lui Paul şi vâjâitul tensiometrului în momentele în care acestuia i se măsura automat tensiunea arterială. Bărbatul fusese legat de pat, cu nişte cureluşe, în poziţie şezând. Capul său părea enorm, asemenea unui bostan. Maldărul de bandaje era de un roşu-aprins ici şi colo, având nuanţe de roz pe margini, în majoritatea celorlalte locuri. Femeia rămăsese cu privirea pironită asupra lui, în timp ce fiecare bucată de tifon îi era desprinsă şi aruncată în tava metalică pentru deşeuri. Când tifonul rămânea lipit de rană, Helen îşi ducea o mână la gât şi tresărea, dându-se puţin înapoi.

Mişcarea lui Helen atrase atenţia celui mai apropiat doctor, care se uită în direcţia ei şi ridică un deget înmănuşat în latex subţire, ca şi când ar fi vrut să-i spună să mai aibă puţină răbdare, apoi îşi văzu mai departe de treburile lui.

Urmă desprinderea bandajelor din partea superioară a capului. Acesta fusese complet ras. Ţeasta era acoperită acum cu o pădure de fire foarte scurte de păr ţepos şi des, de culoare castanie.

Mai jos, medicii îi tăiaseră bandajele din spatele urechilor, slăbindu-i astfel întreaga mască de tifon. Centimetru cu centimetru, bandajele îmbibate cu sânge închegat erau dezlipite cu grijă şi îndepărtate apoi de pe pielea de dedesubt, utilizându-se penseta pentru a slăbi bandajul din porţiunile mai puternic afectate, până ce întreaga calotă ar fi putut să fie scoasă dintr-o singură mişcare.

Helen icni de parcă o gheară nevăzută i-ar fi strâns pieptul, golindu-i plămânii de aer şi făcând-o să se clatine pe picioare. Ceea ce presupusese ea că ar fi fost un turban voluminos, format din interminabile fâşii de tifon înfăşurate în jurul capului lui, era în realitate chiar capul lui Paul… tumefiat incredibil de tare, ajungând de dimensiunea unei mingi de baschet, cu dungi supurânde şi uleioase, de-a lungul liniilor de sutură.

Spaima ei reverberă dincolo de sticla cu armătură. Acelaşi medic îşi întoarse capul şi o luă pe femeie înăuntru, spunându-le câteva vorbe celorlalte persoane prezente în sală, după care îşi scoase mănuşile chirurgicale din latex şi le aruncă într-un recipient pentru gunoi. Îşi îndepărtă masca pentru faţă, mai zise apoi alte câteva cuvinte, după care deschise uşa şi păşi afară în hol. O pereche de pantaloni verzi constituia unicul său articol vestimentar ce se vedea pe sub halatul chirurgical maro, cu monogramă, pe care scria cu litere aurii: JERRY.

Era tânăr, blond şi chipeş. Avea poate treizeci şi cinci de ani, fiind bine clădit, ca un înotător cu alură atletică. Era genul de om înalt şi suplu, cu antebraţe zdravene ca nişte odgoane şi încheieturi puternice. De bună seamă acorda o mare atenţie practicării exerciţiilor fizice. Bărbatul mai aruncă o scurtă privire piezişă prin încăpere şi se uită după aceea din nou la Helen.

— Noi uneori uităm, îi zise el. Vedem oameni răniţi atât de des, încât nu ne dăm seamă cât de greu de suportat pot părea toate astea publicului din afară. El îi întinse apoi femeii mâna şi se prezentă: Mă numesc Jerry Donald.

A aflat că omul era *dr.* Jerry Donald, şeful a ceea ce el numea „trupa de îngrijire postoperatorie a ilustrului maestru". Şi părea că toate persoanele respective mai rămăseseră o zi, pentru a examina cusăturile şi a efectua o primă schimbare a pansamentelor. Stabiliseră ca ei să-l ajungă din uniră pe marele om, ca şi pe ceilalţi membri ai echipei, a doua zi de dimineaţă, la North Lake Tahoe, ca să efectueze o operaţie de lifting asupra unui personaj al cărui nume el îl socotea suficient de vestit pentru a evita menţionarea lui. Îşi exprimă convingerea că ea înţelegea.

Dar se înşela.

— Stai! îl opri în cele din urmă Helen. Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba? Ea arătă spre Paul. Echipa se ocupa acum să-i rebandajeze capul atât de deformat. Lui ce i s-a întâmplat? De ce este… de ce este capul lui ca…?

Doctorul deschise gura ca să vorbească, însă Helen îl opri, ridicându-şi o palmă care să-l reţină, răsuflă adânc de câteva ori, apoi îşi împleti degetele de la cele două mâini.

— Nu… nu… Hai să ne întoarcem mai întâi la ziua de ieri! Ea făcu un gest în direcţia lui Paul şi continuă: Aseară, l-am lăsat pe bărbatul ăsta luptându-se să supravieţuiască, iar când am revenit, am aflat că a fost dus înapoi la chirurgie, în sala de operaţie. Şi femeia îşi lăsă fraza în suspensie, plutind în atmosfera încărcată.

— Nu pot să-ţi dau prea multe amănunte. Tot ce ştiu este faptul că un anume doctor Richard… noi eram plecaţi la Portland… n-am avut la dispoziţie decât o oră ca să pregătim totul.

— Şi cine-i acest doctor Richard?

El păru surprins de întrebarea lui Helen.

— Este domnul doctor Lenville Richard.

Helen miji ochii.

— De unde îmi este cunoscut acest nume?

Celălalt ridică din umeri.

— Poate că de prin reviste. Sau de la televizor, fiindcă a fost foarte mediatizat.

— Şi ce fel de medic este?

— Este specializat în chirurgia plastică. El a…

Helen se plesni cu palmele peste şolduri.

— Desigur… este individul care le face operaţii estetice stelelor de cinema.

— Chiar acela.

Helen îşi ţinu răsuflarea şi se încruntă.

— Nu înţeleg, se bâlbâi ea. Cum se poate una ca asta? Cine a autorizat acest lucru? Paul este un pacient aflat în îngrijirea statului. Femeia se opri şi îşi lăsă cuvintele să i se rostogolească de pe buze. Dacă-şi închipuie cineva că autorităţile vor plăti vreodată pentru astfel de operaţii… Helen vorbea din nou precipitat. Ei bine, atunci va trebui să-şi revizuiască atitudinea. Eu în niciun caz nu voi fi cea care să…

— Nu sunt la curent cu aspectul financiar al problemei, dar…

Helen îşi dădu ochii peste cap şi rosti pe un ton răspicat:

— Eu nu pot şi nici nu-mi voi asuma responsabilitatea pentru…

— … cu toate astea am auzit că şoferul este acela care şi-a asumat absolut toate obligaţiile financiare.

Helen se încruntă. Îşi încrucişă braţele la piept cu o figură înţepată.

— Mă refer la tipul care l-a lovit, preciză dr. Jerry Donald.

— Şoferul?

— Asta-i ceea ce am auzit eu. Se zice că omul cu pricina ar fi un mare mahăr în domeniul programelor pentru calculator sau cam aşa ceva. S-a simţit extrem de vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat şi a început să dea o mulţime de telefoane. A aflat că domnul Hardy nu avea posibilitatea să plătească pentru soiul ăsta de intervenţii chirurgicale, aşa că s-a oferit să achite el contravaloarea operaţiei estetice. A acoperit toate cheltuielile.

Helen se uită înapoi în cameră. Acolo se mai aflau doi bărbaţi şi o femeie, cu acelaşi gen de halate de spital cu monograme şi având accesorii

chirurgicale adecvate. Ei înfăşurau acum tifon curat în jurul enormului cap al lui Paul. Donald anticipă următoarea întrebare a femeii şi îi răspunse:

— Priveşti în acel pat scăfârlia rezultată în urma unei intervenţii chirurgicale craniofaciale în valoare de o jumătate de milion de dolari. Helen rămase cu gura căscată şi îl privi neîncrezătoare, ceea ce îl determină pe tânăr să continue: Vechea rană a complicat şi mai tare lucrurile, spuse el, iar femeia încuviinţă, dând din cap. Întreaga lui… adică vreau să spun întreaga porţiune din faţă a craniului său era… adică examenul tomografie n-a scos la iveală cât de masiv comprimată era partea anterioară a tigvei lui… şi cât de afectate îi fuseseră sinusurile dindărătul orbitelor. Ne-am petrecut trei ore doar extrăgând vechi fragmente osoase din lobii cerebrali frontali.

Helen se cutremură şi se uită în altă parte.

— Pentru mine rămâne un mare mister cum de n-a murit în urma primei răni, mai adăugă Donald.

— S-a afirmat că a fost un adevărat miracol. S-a spus că în mod normal n-ar fi avut nicio şansă de supravieţuire.

— Şi asta pe bună dreptate.

Ea arătă spre sticlă.

— Şi ce e chestia aia din jurul ochilor lui? dori ea să mai ştie.

— Este motivul pentru care strălucitul maestru câştigă atât de bine, îi răspunse doctorul, rânjind sardonic. Nu sunt sigur dacă tehnica asta a fost măcar gândită până acum, darămite să mai fie şi pusă în aplicare. El surâse din nou. Aşa a hotărât doctorul Richard să ajungă la fracturile din maxilarul superior şi din orbite. A fost uluitor. Cu siguranţă va oferi un material demn de Jurnalul Medical.

Văzând că Helen nu are nicio reacţie, el continuă:

— Omului nu-i mai rămăsese nimic din frunte. Şi doctorul reteză aerul cu mâna. Nu mai avea frunte deloc. Şi se opri, pentru ca să mărească efectul dramatic. Doctorul Richard a trebuit să recurgă la o chinuitoare grefa multiplă. Sunetul propriilor sale vorbe îl făcu să se oprească. O bătu uşor cu palma pe umăr. Foarte bine, îi zise el femeii. Lucrurile stau cam aşa. Craniul are trei straturi. În esenţă, există un strat dur la exterior, unul moale în mijloc şi un al treilea strat… un fel de strat dur şi pe interior. Îşi legănă mâna. Nu chiar la fel de dur ca stratul exterior, dar mai tare decât cel din mijloc.

După ce Helen dădu din cap, în semn că înţelesese, el continuă:

— Noi am spart bucăţi din stratul lui exterior de craniu, ca să-i construim din ele o frunte nouă. Chinuitoarea grefa multiplă o să-l protejeze bine de tot acolo sus, gesticulă el din nou, în direcţia lui Paul. Destul de interesant a fost faptul că, în timp ce îi placam noua frunte, lobii frontali deja reveneau la

mărimea lor normală, necomprimată. Vreau să zic… chiar sub propriii mei ochi. Ca şi cum creierul lui tocmai s-ar fi mutat într-un spaţiu mai încăpător sau ceva de genul ăsta. El scutură apoi din capul său frumos. De nouă ani lucrez în branşă şi asta-i cea mai formidabilă treabă pe care am văzut-o eu vreodată.

— Oh! a fost singurul comentariu al lui Helen.

— Noul os are o curbură cu totul diferită, indiferent cum ar fi arătat înainte de prima lui rănire. Are să-i ofere o înfăţişare memorabilă. Şi din nou anticipă corect următoarea întrebare a femeii şi îi spuse: În cazul de faţă, noi am lucrat orbeşte. De obicei, avem un portret desenat sau o fotografie a persoanei respective menită să ilustreze felul cum arăta sau cum ar dori să-i fie schimbată înfăţişarea, o poză de-a tatălui persoanei cu pricina sau, Doamne fereşte, a cine ştie cărei vedete de film cu care ar vrea să semene… ştii tu… ceva, o idee a ceea ce are în minte pacientul. El flutură o mână prin aerul lipsit de orice impuritate. Aici… îl indică el pe Paul… aici am evoluat conform propriei noastre imaginaţii. Aceasta… arătă el cu capul înspre Paul… este o persoană cu totul nouă, cineva care n-a existat până acum… venind în momentul ăsta direct de pe linia de asamblare. Bărbatul îşi atinse zona din jurul propriului său ochi drept. Nu numai că i-am deplasat găvanele ochilor mai aproape unul de celălalt, pentru a ajunge la micile fragmente de os pe care a trebuit să i le scoatem, însă el are acum o frunte cu totul nouă. Doctorul rânji din nou. E foarte bine că domnul Hardy n-are nici nevastă şi nici copii.

— De ce spui asta?

Bărbatul se apropie de ea şi-i spuse pe un ton complice:

— Operaţia la care ne referim… reprezintă o noutate absolută. Aici se îmbină în mod armonios ştiinţa cu arta, mai spuse el. Peste câteva luni, nici măcar mama lui n-are să-l mai recunoască pe pacientul nostru.

4.

Peisagistica Suzuki constituia unica rămăşiţă din epoca în care Casa Armoniei nu era decât un conac familial. Ken Suzuki îşi făcea socoteala că se împlineau în luna aprilie treizeci şi cinci de ani de când începuse să-şi desfăşoare activitatea de amenajare a curţilor, de pe vremea când acea casă avea încă măreţie şi aparţinea unei familii pe nume Bryant, familie care făcuse avere din mutări imobiliare şi care avea mai mulţi copii chiar decât puteau oamenii număra.

Helen îl urmărea pe Ken care tocmai îşi spălase mâinile în chiuveta de la bucătărie. Pentru o vreme, ceva mai demult, Helen fusese sigură de faptul că era numai o chestiune de timp până ce Ken ar fi început să-i facă ochi dulci, s-o invite la cină şi la un film sau poate chiar la o plimbare prin parc. Se potriveau. Erau cam de aceeaşi vârstă şi amândoi singuri. În mod evident, se plăceau reciproc şi se simţeau bine unul în compania celuilalt.

Ea se gândea chiar să preia iniţiativa, însă considera că nimic din felul ei de-a fi nu i-ar fi permis ceva atât de modern… de liberalist… ei bine… fetele de soiul acesta erau etichetate într-un anumit fel, nu-i aşa?… şi astfel, iată de ce Ken Suzuki şi cu Helen Willis se mulţumiseră să se cantoneze între limitele prieteneşti ale unei relaţii de genul celei dintre două rude apropiate.

Ea îi întinse un snop de şervete de hârtie şi se uita cu un amuzament tainic cum el, la început, se îndrepta de spate şi apoi separa şervetele, pe care, în primul rând, le aranja într-un teanc ordonat pe tejghea, şi abia după aceea îşi ştergea, mai întâi, palmele, şi pe urmă dosul mâinilor, în final ocupându-se pe rând de uscarea fiecărui deget în parte. Helen se văzu nevoită să se întoarcă cu spatele, pentru ca nu cumva să i se pară nepoliticoasă atitudinea ei.

Adeseori, se întrebase dacă firea extrem de tipicară a lui Ken era o moştenire de familie sau constituia reacţia firească a unui om născut într-un lagăr de concentrare pentru prizonierii de război. Nu ştia dacă nu cumva un bărbat mândru ca el simţea o nevoie specială de perfecţiune ca o consecinţă a celor întâmplate cu părinţii lui. Aceştia nu fuseseră niciodată în stare să uite cele douăzeci şi şase de luni pe care şi le petrecuseră înăbuşindu-se în arşiţa de pe râul Gila, după cum se exprimase Ken… lipsiţi de orice intimitate… fără speranţă… fără onoare. Apoi se întorseseră acasă pentru a duce o altă viaţă de familie în căminul lor, descoperind că nu puteau face nimic în privinţa asta, fiindcă acea experienţă le afectase iremediabil tot

restul vieţii, întinând-o, de parcă ar fi fost blestemaţi sau poate că neglijaseră cine ştie ce detaliu care îi făcuse să piardă totul, ca urmare a unei subtile omisiuni sufleteşti pe care Ken Suzuki era al naibii de hotărât să n-o repete, la rândul său.

Pe fereastra bucătăriei, se vedea afară cum Paul Hardy îşi ştergea fruntea de sudoare cu mâneca, azvârlea cu lopata ultimele resturi de pământ în groapa pe care o săpase mai devreme în acea dimineaţă, apoi punea lopata deoparte. Cei doi urmăreau cum el se aşeza după aceea în genunchi. Proaspăt săditul arţar japonez se încălzea în bătaia soarelui de primăvară, în timp ce Paul bătătorea cu dragoste solul afânat, împingând puţin ici şi apăsând uşor colo, asigurându-se că ţărâna era suficient de densă pentru a ţine copăcelul drept în calea vânturilor iernii, dar nu excesiv de compactă, astfel încât să-i împiedice dezvoltarea rădăcinilor.

— Este mult diferit faţă de cum era înainte, mi se pare complet schimbat, rosti Ken Suzuki.

— Încă îşi petrece majoritatea timpului la parter, cu aparatele pentru exerciţii.

— Nu la asta mă refeream.

Helen simţi un fior drept în inimă.

— Dar, la ce anume?

— Nu mai trebuie să-i arăţi decât o singură dată ce are de făcut. Ken simţi stânjeneala femeii şi se uită în direcţia ei. Ai remarcat şi tu asta?

— Da, îi răspunse Helen, ferindu-şi privirea şi sperând ca bărbatul să încheie subiectul. Transformarea lui Paul Hardy o intriga, probabil, deoarece ea nu se simţea în stare să găsească o explicaţie acceptabilă a fenomenului. Respinsese orice idee de miracol pentru că apucase să-i cunoască pe creatorii de miracole. În ultimele câteva luni, Jerry Donald şi echipa lui de medici răspunzători de îngrijirea postoperatorie veniseră de trei ori la Casa Armoniei să-i facă lui Paul controale medicale şi să-i mai ajusteze ba una, ba alta. Ultima dată, cu aproximativ o lună în urmă, ei îi scoseseră lui Paul şi bandajele finale, apoi îi îndepărtaseră şi restul de fire de la cusături, dând la iveală un… străin cu trăsături colţuroase şi ochi albaştri.

— E şi nostim totuşi acest lucru, mai adăugă Ken Suzuki.

— Cum adică? În ce sens?

— Dacă vede că ai observat… el încearcă să ascundă asta.

— Şi reîncepe să acţioneze prosteşte.

— Da. Ken termină cu spălatul mâinilor şi aruncă şervetele umede în containerul de deşeuri reciclabile de sub chiuvetă. L-am întrebat dacă se simte pregătit să revină la lucru. Şi poate să câştige şi ceva bănuţi de buzunar.

Helen înălţă dintr-o sprânceană, curioasă să afle răspunsul.

— Şi?

— Şi el s-a prefăcut că nu înţelege

Chipul lui Helen exprima îndoiala.

— A trecut prin multe… începu ea.

Ken Suzuki însă nu părea să aibă dubii.

— Ba m-a înţeles perfect. I-am citit asta în ochi. Am desluşit o licărire… un lucru pe care nu-l avea deloc înainte.

— Şi totuşi, este încă acelaşi Paul dintotdeauna, îl asigură Helen. Doamna Dahlberg l-a recunoscut încă din prima clipă în care a intrat Paul în cameră. Iar bătrâna este complet oarbă. Ken Suzuki dădu să spună şi el ceva, dar Helen i-o luă înainte: Paul şi cu Shirley sunt la fel de apropiaţi şi de nedespărţiţi ca şi până acum, râse femeia. În continuare el este singurul care înţelege ce spune ea.

— Helen, nu zic că Paul ar fi devenit acum un alt om. A rămas tot unica fiinţă umană pe care am văzut-o vreodată ducând câte un sac de ciment de patruzeci de kilograme, simultan în fiecare mână. Vreau să spun că nu mai este complet aerian, aşa cum fusese înainte. S-a petrecut cu el ceva acolo. Şi… bărbatul se opri, părând să aibă o scurtă dispută mintală cu el însuşi, după care îşi scoase carnetul de facturi şi începu să calculeze în tăcere costurile operaţiunii de scurtare a crengilor uscate.

— Şi ce? îl întrebă Helen, înghiontindu-l în glumă cu cotul în coaste.

Ken Suzuki se prefăcu să nu fi băgat de seamă şi continuă să scrie.

— Şi ce? insistă femeia, vorbind mai tare de data asta şi îmboldindu-l cu o lovitură în umăr.

Ken se opri din nou, lăsându-şi mâinile să-i atârne pe lângă trup.

— Şi orice i s-ar fi întâmplat acolo… indiferent din ce motiv… el nu vrea ca vreunul din noi să observe acest lucru.

În bucătărie se aşternu liniştea. Ken termină de completat factura. Helen îi promise s-o prelucreze în acea după-amiază, pentru a o băga la plată. Cei doi râseră fără veselie anticipând timpul care le va fi necesar autorităţilor statului pentru a îşi onora respectiva obligaţie financiară.

Afară, Paul tocmai uda arţarul. Alţi doi lucrători de-ai lui Ken se iviră pe neaşteptate, cu salopetele lor de un verde ca acela al pădurii pline de rumeguş. Unul dintre ei încă mai purta antifoanele pe urechi. Celălalt şi le dăduse jos, lăsându-le să-i atârne de gât. Ei lucraseră în partea din faţă, băgând crengile retezate între fălcile de oţel ale unui utilaj de mărunţit. Cel cu antifoanele agăţate de gât se prefăcea că ţine în mână şi roteşte un volan de maşină.

— Se pare că suntem gata de plecare, spuse Ken. O să revin pe la mijlocul săptămânii viitoare, ca să văd cum a ieşit totul. Poate că am să-l mai întreb pe Paul dacă vrea să muncească la mine.

Femeia îl bătu uşor pe umăr.

— Paul are nevoie de timp ca să se obişnuiască din nou cu situaţia.

Helen spusese asta, însă n-o credea nici ea. Ken avea dreptate. La Paul se produsese o modificare esenţială. Şi cum să nu se fi schimbat? se întrebă în sinea ei. Cum ar fi putut să nu se schimbe în urma unei asemenea experienţe cineva care trecuse prin încercările la care fusese supus Paul? Aceasta era una dintre situaţiile în care intelectul lui Helen îi spunea ceva, iar intuiţia şi instinctele, cu totul altceva.

Coborî scara ce ducea în curtea din spate, urmându-l pe Ken. Paul tocmai reînfăşura furtunul pe mosorul metalic fixat în partea din spate a casei. Când trecură ei, acesta nu-şi ridică privirea. Aura lui părea să-i domine, în timp ce se deplasau prin spatele casei.

— A explodat primăvara, îi zise Ken, după ce lăsară în urmă colţul clădirii. Flecăriră apoi în voie, pe tot drumul până la camionul lui Ken. Helen flutură o mână în urma lui, după care se răsuci pe călcâie şi urcă scările din faţă, dar uşa era încuiată, iar ea descoperi că n-avea cheile în buzunar. Femeia sună la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Repetă operaţiunea, însă cu acelaşi rezultat dezamăgitor. Bătu în uşă şi cu inelul greu de bronz, dar nici de astă dată nu avu mai mult succes.

— La naiba! exclamă ea, făcând cale-ntoarsă pe trotuarul de lângă casă, după care coti ia stânga, în direcţie opusă, ocolind clădirea prin partea de nord. O mulţime de narcise cândva galbene, iar acum ofilite odată cu trecerea vremii, îşi întindeau petalele palide pe deasupra fertilului pământ cafeniu. Stânjeneii pereni de o sută de ani, care împresurau casa pe întreaga ei lăţime, începuseră deja să înflorească.

Paul tocmai închidea garajul. Ea remarcă faptul că încuiase uşa laterală şi îşi pusese apoi cheia în buzunar, o însărcinare care nu-i mai fusese încredinţată până atunci. Omul îi simţi prezenţa şi îşi întoarse privirea în direcţia ei.

Helen îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi.

— Paul! îl strigă femeia. Copăcelul arată foarte bine.

În cei şaptesprezece ani de când venise ea la Casa Armoniei, Paul Hardy reprezentase singurul rezident de care se ataşase cu-adevărat şi faptul că el nu reacţionase în niciun fel faţă de sentimentele ei poate că explica tendinţa ei de a-i vorbi, de parcă el ar fi înţeles ceea ce îi spunea, deşi în mod evident lucrurile nu stăteau deloc aşa. Dar ce altceva ar fi putut ea să facă? Să-l ignore? Să se comporte ca şi cum el nici măcar n-ar fi fost acolo?

Paul îşi înfipse mâinile în buzunare şi se îndreptă spre ea, cu capul plecat, privind în linişte la propriii săi pantofi, exact cum făcea de obicei. Părul lui bogat nu mai fusese tuns de la accident, şi nici barba rasă. Dacă nu se schimba nimic în decurs de şase luni, se gândi Helen surâzând, el avea să arate aidoma unor vestiţi cântăreţi de rock-and-roll din Texas.

Ea îi veni în întâmpinare, simţind mâncărimi şi furnicături sub piele. Îi puse apoi o mână pe umăr.

— Ai făcut o treabă minunată, începu Helen. Şi pe când traversau amândoi curtea, ea continuă s-o ţină tot aşa… zicându-i cât de bine arăta copăcelul şi lăudându-l pentru că făcuse curat lăsând totul lună, după ce îşi terminase treaba, în tot acest timp strecurând în direcţia lui ceea ce îşi imagina că erau nişte priviri furişe şi tainice pentru a verifica dacă Paul înţelegea ce-i spunea ea. Şi în vreme ce se apropiau de scara din spate, ea tocmai zicea: … peste cincizeci de ani, lumea va şedea sub acest copac… şi oamenii or să…

Paul Hardy se opri brusc. Când Helen îşi îndreptă privirea spre el, se cutremură. Apropiaţii săi ochi albaştri nu mai priveau doar în interiorul lui. Pentru prima oară în şapte ani, o privi şi el drept în ochi… şi în clipa aceea, femeia îşi dădu seama că tot ce îi spusese Ken Suzuki era adevărat. Oricine ar fi fost acest… Se opri brusc. Încercă să găsească un apelativ pentru el şi înţelese că nu putea să aibă de-a face cu cineva sau cu ceva imposibil de definit… şi cu-atât mai puţin cu individul puternic care stătea acum în picioare la mai bine de un metru distanţă de ea, sfredelindu-i cu privirea fruntea încreţită.

Helen îşi duse o mână tremurătoare la beregată.

— Paul… începu ea.

— Nu mă cheamă Paul, rosti răspicat străinul.

5.

Helen Willis se aşeză pe marginea divanului somptuos, pe care îl comandase din catalogul de produse Pottery Barn, cu chipul livid şi parcă nemaiîndrăznind nici să respire, simţindu-şi genunchii moi şi amorţiţi. Numai datorită forţei considerabile a lui Paul reuşise să urce scările din spatele casei şi apoi în lift.

Bărbatul stătea în picioare în camera lui Helen, cu spatele rezemat de uşă şi cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă el într-un târziu.

Paul avea o voce guturală, ieşind parcă dintr-un gâtlej căptuşit cu piele.

— Eu… păi, eu… nu ştiu ce… bâigui ea şi se opri, sorbind din paharul cu apă de la robinet pe care el tocmai i-l umpluse. Sângele i se urca în cap atât de rapid, încât ea se temu să nu-şi piardă cunoştinţa. Îşi lăsă jupa rochiei să-i alunece între genunchi şi îşi duse o mână la frunte. Se simţea ca şi cum ar fi avut febră. Luă un exemplar jerpelit din *The New Yorker* de pe perna de alături şi începu să-şi facă vânt cu el. Nu-mi pot da seama, îi zise ea în cele din urmă. Şi când ai început tu să…? Vreau să spun…

El ridică o mână şi îşi drese vocea:

— De îndată ce m-am trezit la spital, mi-am dat seama că era ceva schimbat.

— Ce anume? se interesă Helen, continuând să-şi facă vânt cu ziarul.

— Puteam citi. Inscripţiile de pe pereţi. Numerele de pe ecrane. El îşi frecă gâtul şi adăugă: Mi-au trebuit câteva zile bune ca să înţeleg ce anume era atât de diferit.

Helen se simţi străbătută de un fior pe şira spinării. *Diferit* era cu-adevărat termenul cel mai potrivit. Iar Paul se deosebea radical de cel care fusese înainte. Într-adevăr, fără a mai pune la socoteală şi chipul lui nou-nouţ, era acum o persoană complet *diferită.* Devenise un străin despre care ea nu ştia absolut nimic, fără nicio legătură cu enigmaticul şi placidul Paul Hardy. Măcar vechiul Paul fusese previzibil şi nu-i oferise niciodată surprize.

— Însă… începu ea, tu îţi aminteşti de viaţa pe care ai dus-o aici.

— În totalitate. Din ziua în care am venit aici şi până în momentul în care m-a izbit maşina aceea. Îmi amintesc cât de bună ai fost mereu cu mine şi cum ai avut grijă întotdeauna să mă integrezi în colectivitate. Zâmbi.

Helen îşi simţi muşchii relaxându-i-se. Respiră adânc şi puse ziarul înapoi pe pernă, după care îşi ridică un deget în aer, cu o expresie întrebătoare, şi deschise gura ca să spună ceva.

— Pariez că aş putea ghici ce anume vrei să afli, i se adresă Paul pe un ton glumeţ.

— Păi, atunci, spune!

— Vrei să ştii cum se face că, de vreme ce îmi amintesc totul, de ce, înainte de accident, nu-mi dădeam seama ce se petrecea în jurul meu. Cum se explică faptul că nu reacţionam în niciun fel la stimuli exteriori?

Helen dădu aprobator din cap.

— Exact, confirmă ea.

El îşi scoase şi cea de-a doua mână din buzunar şi îşi întoarse ambele palme spre tavan.

— Ei bine, nici eu nu înţeleg acest lucru. E greu de explicat. Aveam senzaţia că mă aflu acolo, şi totuşi nu eram… nu eram aşa ca şi cum aş fi fost în mod efectiv… ştiu că sună bizar ceea ce spun eu, însă mă simţeam de parcă aş fi încercat să soluţionez o anumită problemă. Nimic altceva nu conta pentru mine în afară de rezolvarea ei. Îşi lovi uşor fruntea cu un deget şi continuă: Nimic altceva nu mai putea pătrunde aici, înăuntru, şi nici n-avea cum să iasă.

— Şi nici acum nu-ţi mai aminteşti despre ce problemă era vorba.

— Straniu, nu-i aşa?

— Dar despre ceea ce s-a întâmplat înainte de a fi venit tu aici, îţi mai aminteşti ceva?

— Absolut nimic.

O ezitare abia perceptibilă în tonul lui sugera faptul că el se putea să nu fie pe de-a-ntregul sincer.

— Chiar nimic-nimic? insistă femeia.

Bărbatul se uită în altă parte.

— Ar mai fi şi un nume, îi zise el. Helen aşteptă. El îşi încrucişă braţele la piept, cu un aer stingherit. Wesley Allen Howard, spuse bărbatul în cele din urmă.

— Asta-i tot?

— Tot, îi răspunse el. Într-o noapte, cam la o săptămână după ce m-am trezit la spital… chiar înainte de a mă culca, numele ăsta mi-a venit, pur şi simplu, în minte. Şi de-atunci m-a urmărit tot timpul în visele mele.

— Şi tu crezi că ăsta-i numele tău adevărat?

— Nu ştiu. Nu-i decât un nume care mi-a trecut prin minte.

— Atât şi nimic mai mult? Doar un simplu nume?

El şovăi.

— Mai sunt şi nişte palmieri, continuă străinul. Atunci când visez numele ăsta, mai visez şi palmieri. Bărbatul îşi flutură încet o mână prin faţa ochilor. Ştii tu… ca şi cum s-ar undui sub adierea brizei.

Helen se îndreptă de spate pe canapea şi îşi netezi rochia.

— Şi mai ştie şi altcineva?

— Numai Shirley. Cu ea îmi exersez vorbitul. Un zâmbet larg îi înflori pe faţă. Doar că aproape tot timpul numai Shirley vorbeşte.

Râseră amândoi.

— Ar trebui să râzi mai des, Pau… Şi femeia se opri. Nu mai ştiu deloc cum să-ţi spun.

El dădu din umeri.

— Cred că deocamdată trebuie să ne mulţumim cu numele de Paul.

— Până una-alta, poate că ar fi mai bine să nu împărtăşim nimănui acest secret.

— Am impresia că şi Ken suspectează ceva, îi zise el.

Ea ridică din cap, privindu-l cu subînţeles.

— Am vorbit cu el despre asta, recunoscu femeia. Ştii tu… faptul că… în sertarul tău cel mai de sus…

El o opri şi se bătu uşor peste buzunarul din faţă al blugilor.

— Banii…, spuse bărbatul. I-am găsit. Oftă. Nouă mii de dolari.

— Asta-i ceea ce ai câştigat muncind pentru Ken.

— La fel mi-am închipuit şi eu.

— El întotdeauna te-a plătit cu aceleaşi sume ca şi pe ceilalţi oameni ai lui. Niciun bănuţ mai puţin.

— Tipic pentru el. Bărbatul schiţă un surâs ironic. Am încercat să-i depun la bancă.

— Şi?

— Şi… am constatat că trebuie să fii cineva anume, ca să-ţi depui banii la o bancă. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Trebuie să ai o identitate, nişte acte. Un card de asigurări sociale de sănătate. Un permis de conducere auto. Lucruri de genul ăsta. Altfel… – şi el îşi ridică o mână, cu un aer de dezgust – … altfel trebuie să te mulţumeşti să foloseşti doar bani gheaţă.

— Vrei cumva să-i ţin eu pentru tine? îl întrebă Helen.

Omul dădu din cap.

— Poate că e mai bine aşa, îi răspunse el, scoţând la iveală teancul de bancnote.

— Mai păstrează-ţi şi tu din ei.

El scoase din teanc vreo şase hârtii de câte douăzeci de dolari şi îi întinse restul lui Helen.

— Trebuie să aflu mai multe despre mine, îi zise bărbatul.

— Pot să-ți povestesc tot ce știu eu, se oferi femeia.

Acest lucru dură un minut și jumătate, după care ea nu mai fu în stare să-i dea altă informație, iar în cameră se așternu o liniște încordată.

Paul rupse tăcerea:

— Asta-i tot?

Helen îl privi cu tristețe.

— Asta-i tot, încuviință ea.

După câteva clipe de tăcere, el vru să afle:

— Și ce-o să urmeze?

Ea îi înfruntă privirea intensă.

— Asta-i întrebarea pentru premiul cel mare, nu? Femeia oftă și apoi se uită în gol.

Sunetul unor voci ridicate răzbătea de jos. Helen se îndreptă de spate și privi, mai întâi, la ceasul de la încheietura mâinii ei, apoi în direcția ușii.

Mai erau zece minute până la ora cinei. În serile de sâmbătă, doamna Forbes gătea până la șapte și jumătate, iar domnul Hallanan îi supraveghea pe ceilalți, până la ora nouă. Spre deosebire de alți câțiva, domnul Hallanan putea, la nevoie, să-și asume responsabilitatea de a asigura buna desfășurare a mesei de seară.

— Nu știu ce-o să mai urmeze, spuse ea într-un târziu.

El părea dezamăgit de răspuns.

— Ce vrei să se întâmple în continuare? îl întrebă femeia.

— Cred că aș vrea să-mi descopăr identitatea.

De data asta, urmă un întreg minut de tăcere.

— O să ne gândim la asta, spuse Helen și își duse patru degete la tâmplă. Totul s-a întâmplat prea repede. Nu-mi dau prea bine seama ce anume ar fi de făcut.

— Nici eu nu-mi dau seama, recunoscu el. Dar, dacă aș afla cine am fost, atunci aș ști cel puțin de unde să încep să caut.

— Ce anume să cauți?

El se gândi o clipă, după care îi răspunse:

— Aș vrea să mă regăsesc pe mine însumi.

— Păi, tu ești chiar aici, zise ea, arătând către ghetele din picioarele lui.

El își întoarse privirea într-o parte și își trecu degetele prin părul său lung și castaniu.

— Să aflu cine anume eram înainte de a fi fost adus aici. Întristat, el spintecă aerul cu dosul palmei. Să aflu cine era atunci persoana ascunsă în pielea mea.

— Și crezi că aceasta mai există acolo?

Întrebarea ei îl puse pe gânduri.

— Povestea respectivei persoane mai poate fi găsită pe undeva în mine. Cineva trăia o viaţă zi după zi, câştigându-şi cumva existenţa… iar apoi ce se întâmplă?… Acum şapte ani, omul cu pricina dispare pur şi simplu şi nu observă chiar nimeni acest lucru?… Nu sună nimeni la poliţie? Toţi cei pe care îi cunoaşte îşi continuă în linişte vieţile şi nu se mai gândesc la el? Bărbatul se uită la Helen.

Chipul acesteia era imobil şi impasibil. Se vedea clar că nu e de acord cu vorbele lui.

El aşteptă o fracţiune de secundă, şi apoi dădu din cap, în semn de încuviinţare, deşi sperase ca Helen să facă acest gest.

— Povestea respectivei persoane încă mai dăinuie pe undeva în mine, repetă el cu convingere. Ştiu asta. O simt înăuntrul meu şi am de gând s-o descopăr.

— Şi dacă o descoperi? Ce se va întâmpla după aceea?

— Ce anume să descopăr?

— Ceea ce ai de gând să cauţi.

El fu luat prin surprindere.

— Nu ştiu nici eu, bâigui bărbatul. N-am mers cu gândul chiar atât de departe.

— Poate că ar fi cazul s-o faci.

Sunetele abia perceptibile ale glasurilor şi paşilor străpungeau tăcerea.

Helen se uită din nou la ceas.

— S-a făcut ora mesei, zise ea.

Paul rămase nemişcat. În clipa în care se ridică în picioare Helen îi întâlni privirea înflăcărată.

— O vom scoate noi doi la capăt, până la urmă, îl încurajă femeia. Vom acţiona aşa cum va fi cel mai bine pentru tine.

În mod vădit, acel verdict se dovedi îndeajuns de satisfăcător pentru străin. Cu gesturi armonioase, acesta se urni de lângă uşă, se răsuci pe călcâie, puse mâna pe clanţă şi dădu să iasă.

— Paul, i se adresă Helen.

Omul îşi îndreptă privirea spre ea.

Femeia se duse spre uşa din oţel aflată în celălalt capăt al încăperii şi scoase un inel de chei.

— Poate că ar fi cel mai bine dacă ai coborî pe scara din spate, îi spuse ea, deschizând uşa.

El dădu aprobator din cap şi traversă camera alături de ea, după care păşi în semiîntuneric, puse mâna pe balustradă şi se făcu nevăzut. Helen rămase acolo în picioare, ascultând sunetul paşilor lui coborând treptele.

Cina se compunea din chifteluţe cu piure de cartofi şi mlădiţe de mazăre cu mere glasate la desert. Aceasta era şi tihnită, ceea ce îi convenea de minune lui Helen, fiindcă, dacă n-ar fi fost atâta liniște, nu şi-ar fi dat seama ce ar fi putut să meargă rău, în condiţiile în care principala ei preocupare o constituia Paul Hardy… cum anume spusese acesta?… Wesley Allen Howard?

Pe la ora 9:40, Helen Willis încuiase deja parterul, conectase sistemul de alarmă şi luase liftul pentru a urca înapoi în apartamentul său. În jurul orei zece, ea îşi pusese cămaşa de noapte pentru timp călduros, îşi terminase ritualul de seară din baie şi se aşezase în faţa computerului, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului şi cu degetele valsându-i pe tastatură. Ea le accesase pe toate: Google, Lycos, Zabasearch, Peoplefinders, All Search Engines, Whitepages şi orice alt motor de căutare pe care îl putuse găsi. Cine spusese că prea multă prosperitate era dăunătoare pentru oameni, tot aşa precum excesul de ovăz le face rău cailor? Tolstoi poate? În orice caz, Wesley Allen Howard era un nume surprinzător de răspândit. Găsise trei… patru… sau poate chiar cinci sute de persoane. O oră mai târziu, tot ce ştia era faptul că descoperirea domnului Howard necesita o substanţială îngustare a câmpului de investigaţie.

Cu un puternic simţământ de frustrare, se băgă apoi în pat.

6.

Ei sosiră imediat după micul dejun, rulând pe strada Arbor în trei maşini închiriate, Lincoln Town, două negre şi una argintie, cu opt pasageri în total la bord, toţi purtând în mod ostentativ ochelari de soare, împotriva ceţii de dimineaţă. Nu sporovăiau, nu trânteau portierele, îşi economiseau la maximum mişcările şi păreau să fie animaţi de un unic scop comun. Primii doi bărbaţi coborâră din vehicule şi păşiră pe alee pe lângă camionul lui Ken Suzuki; în clipa următoare, alţi patru se răspândiră printre tufişurile de pe ambele laturi ale casei, toţi cu excepţia celui mai mic de statură; toţi în afară de unul singur erau îmbrăcaţi cu pardesie şi aveau introduse în urechi nişte minicăşti radio, ale căror fire subţiri de legătură le intrau pe sub gulere.

Excepţia o constituia micuţul domn în costum gri de vară. Omul acela purta o cravată clasică maro, nu avea ochelari de soare şi nici cască radio în ureche. El îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe altul şi se uita cu un aer confuz în direcţia străzii, în timp ce bărbatul solid care ducea bagajele sună la uşa de la intrare, apoi aşteptă câteva clipe, după care sună din nou. Văzând că nu răspunde nimeni la sonerie, bărbatul masiv ridică inelul de bronz ce trecea prin gura capului de leu de pe uşă şi-l izbi cu putere de aceasta.

Eunice Ponds deschise în sfârşit uşa. Femeia avea încă pe ea halatul de baie flauşat, iar în picioare papucii ei albaştri şi pufoşi.

— Da? i se adresă ea.

Matahala îi smuci din mână uşa, pe care o împinse, deschizând-o larg. Eunice scoase un scâncet. Într-o clipă, câinele Benny îşi făcu şi el apariţia, alunecând în viteză pe după un colţ, cu ghearele patinând şi zgâriind parchetul podelei. Douăzeci de kilograme de dulău cu blană multicoloră începură dintr-odată să mârâie şi să-şi arate colţii şi să latre de mama focului, zburlindu-şi coama de pe spate ca pe o creastă de păr împestriţat. Ghearele sale păcăneau pe pardoseală, în timp ce animalul mima în mod repetat atacuri şi retrageri succesive, la vederea străinilor.

Cu o singură mişcare îndemânatică, namila de om o dădu la o parte pe Eunice şi apoi îl izbi cu piciorul în coaste pe bietul câine, aruncându-l cât colo, după care acesta se ridică din nou numai ca să primească o a doua lovitură, care îl expedie cu coada-ntre picioare de-acolo, şchiopătând fără să se mai uite înapoi şi îndreptându-se în direcţia camerei cu televizor, în vreme ce limba îi atârna de-un cot, iar răsuflarea îi era întretăiată şi gâfâită.

Spre deosebire de câinele Benny, Eunice nu putea fi chiar aşa de uşor oprită şi pusă la respect. La drept vorbind, tenacitatea ei incontestabilă constituise până atunci, în linii mari, întreaga poveste a vieţii ei. În vreme ce majoritatea oamenilor sunt în stare să distingă în mod limpede lucrurile care de-abia le trec prin minte de cele potrivite pentru a fi exprimate prin gesturi şi comportament, mai degrabă decât prin cuvinte, Eunice era plămădită dintr-un alt aluat. De îndată ce prindea o albină în căciuliţă ei, Eunice nu se lăsa până ce nu se implica în acţiunea respectivă, oricât ar fi fost de condamnabilă, încăpăţânându-se să-şi pună în aplicare intenţia, chiar dacă şi-ar îl riscat viaţa în încercarea de a face acest lucru.

Eunice avea opt anişori, atunci când cineva observase că nu era totul chiar în perfectă ordine cu ea. Cert e că, în ciuda vârstei sale cronologice, ea încă acţiona ca şi când ar fi avut doar cinci ani… ba chiar o maliţioasă şi narcisistă vârstă de cinci ani. Când împlinise zece ani, nu mai exista nicio îndoială că avea să rămână definitiv cu mintea la nivelul vârstei de cinci ani. Semăna într-un fel cu una dintre acele viitoare regine deprinse să trăiască doar din amintiri care se ofilesc încă din liceu şi îşi petrec următorii cincizeci de ani în căderea liberă a plictisului, dezamăgite atât de ele însele, cât şi de tot ceea ce întâlnesc în calea lor.

Şi atunci, iubitorii ei părinţi, Milton şi Doris Ponds, respinseseră primele sugestii cu privire la o eventuală întârziere în dezvoltarea ei, ca fiind, în cel mai bun caz, nişte glume proaste, iar în cel mai rău caz o condamnabilă lipsă de tact. Într-atâta de convinşi erau ei de normalitatea fiicei lor, încât angajaseră chiar şi un avocat, pentru ca acesta să-i ajute în lupta lor împotriva districtului şcolar local, care, constatând deficienţele de dezvoltare ale lui Eunice, deciseseră încadrarea ei în categoria celor ce necesită un tratament special în şcoală. Dar pierduseră. Încă cinci ani şi alţi trei copii, asupra cărora Eunice tăbărâse în mod entuziast supunându-i unor abuzuri atât fizice, cât şi psihice, le scoseseră în cele din urmă din cap lui Doris şi lui Milton ideea că fiica lor ar fi fost nedreptăţită. Protestele vehemente ale lui Milton, care respingea categoric posibilitatea ca un copil de-al lui să meargă vreodată la şcoală cu „autobuzul cel mic", deveniră tot mai slabe, până când cedară locul unei tăceri absolute în privinţa asta.

Dacă şirul nesfârşit al crestăturilor, arsurilor, contuziilor şi juliturilor, care apăreau cu regularitate pe corpurile copiilor mai mici ai familiei Ponds, nu părea să-i alarmeze pe părinţi, refuzul constant al victimelor de a o învinovăţi pe sora lor mai mare – în ciuda eforturilor susţinute ale nenumăraţilor profesori, consilieri îndrumători şi psihologi – făcea imposibilă rezolvarea problemei, aceasta fiind pusă pe seama fricii de Dumnezeu.

Şi parcă în mod providenţial, tocmai atunci când Milton şi cu Doris trebuiau să decidă ce era de făcut cu „sămânţa cea rea” (aşa cum îi plăcea lui Milton să spună), familia lor a fost lovită de ceea ce autorităţile locale de pompieri au etichetat drept un „suspect” incendiu casnic, o tragedie care nu numai că i-a lăsat perplecşi pe peluza din faţă, uitându-se cum agoniseala lor de-o viaţă se transforma în scrum, ci le-a dat şi imboldul final de a-i asigura lui Eunice un mediu adecvat în care să beneficieze de genul de supraveghere indispensabilă, în cazul ei, ca şi de îndrumarea unui personal de specialitate.

— Ooooooof, se văicări acum Eunice. M-ai îmbrâncit. Ea îşi luă avânt cu pumnul strâns şi îl izbi pe individ drept în mijlocul plexului solar, cu suficientă forţă pentru a imobiliza majoritatea semenilor din jurul său. Dar nu şi pe gorila cu pricina. Respectivul nici măcar nu clipi. Când el pară a doua ei lovitură de pumn cu mâna înmănuşată, Eunice îşi strânse tare celălalt pumn, înălţându-şi-l la nivelul umărului. Omul zâmbi şi îi răsuci încet mâna până când se auzi pocnind ceva în încheietura acesteia, cu un zgomot asemănător trosnetului produs de frângerea unei grisine. Un guiţat strident la culme ieşi atunci din gâtlejul lui Eunice. Aceasta căzu zgomotos în genunchi pe pardoseala dură de piatră, cu faţa împurpurată de durere, scoţând un urlet ce reverberă până sub grinzile construcţiei.

— Nu! a fost tot ce a rostit celălalt bărbat, îmbrăcat în costum gri.

Uriaşul îi eliberă lui Eunice mâna traumatizată, lăsând-o să cadă cu o mină dezgustată.

Prăvălită acum pe pardoseală, cu obrazul apăsat peste dalele de piatră, Eunice se ghemuise lateral într-o poziţie fetală, ferindu-şi încheietura luxată, hohotind de plâns cu nasul între rotule şi jeluindu-se precum o sirenă de alarmă antiaeriană. În capătul îndepărtat al holului, uşa dublă a bucătăriei se deschise brusc. Helen Willis îşi ştergea mâinile cu şorţul, în timp ce se apropia în partea din faţă a casei. Ken Suzuki ţinea în mâna dreaptă o felie de pâine prăjită, unsă cu unt. Imaginea lui Eunice zvârcolindu-se contorsionată pe podea îl făcu pe asiatic să se holbeze atât de tare din cauza surprizei, încât figura lui cu ochi mari şi rotunzi părea să aparţină mai degrabă unui om de rasă albă.

Helen alergă şi se lăsă pe podea lângă Eunice, care continua să-şi ţină strâns cu braţele genunchii la gură şi să plângă. După mai multe îmbrăţişări, mângâieri şi rugăminţi blânde, care se dovediră ineficiente, Helen se ridică în picioare, îşi înfipse mâinile în şolduri şi îi înfruntă pe străini:

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă ea.

Bărbatul în costum gri îşi flutură cu dispreţ o mână în direcţia siluetei care se tăvălea pe pardoseală.

— Această persoană a atacat un ofiţer federal, îi răspunse el. Avea o voce catifelată. Rostea vorbele cu siguranţa obţinută poate în vreo şcoală specială pentru dezvoltarea dicţiei.

Scârţâitul uşii de la bucătărie anunţă sosirea doamnei Forbes. Helen îi făcu un semn cu mâna şi îi zise:

— Du-o pe Eunice în bucătărie. O să vin şi eu acolo în câteva clipe.

Împreună, după câteva încercări repetate, cele două izbutiră s-o ridice pe Eunice în picioare. Figura ei înlăcrimată era schimonosită şi aproape de nerecunoscut, în timp ce Eunice îşi târşâia picioarele de-a curmezişul holului şi de-a lungul coridorului, împingându-şi în faţă, ca pe-o ofrandă, încheietura scrântită. Doamna Forbes mergea lângă Eunice, cuprinzând-o pe după umeri cu un braţ ocrotitor şi şoptindu-i că totul avea să fie bine.

Helen Willis se întoarse către uşa de la intrare, îndreptând în direcţia acesteia un deget tremurător.

— Ieşiţi imediat de-aici, le strigă ea celor doi bărbaţi, bătând din picior. În caz contrar, am să chem autorităţile.

Omul în costum gri rânji sarcastic spre femeie şi scoase din buzunarul interior al hainei un mic teanc de documente şi un portvizit din piele neagră. El întredeschise portvizitul la câţiva centimetri depărtare de chipul lui Helen, doar atâta cât să se vadă o insignă aurie şi o legitimaţie din material plastic, emisă de cine ştie ce organizaţie naţională.

— Chiar noi suntem autorităţile, îi spuse bărbatul, închizând la loc, cu zgomot, portvizitul.

Helen împinse portvizitul de lângă faţa ei. Sângele i se urcase la cap.

— Aş vrea să-ţi văd din nou legitimaţia, îi ceru ea, însă el îi ignoră solicitarea. Uriaşa gorilă de-alături vorbea încet într-un microfon minuscul, prins de guler. Helen se propti în faţa celor doi, vrând să le mai spună ceva, dar nu mai apucă să deschidă gura, că alţi patru bărbaţi năvăliră în hol.

Omul în costum gri îşi roti repede un deget în sus.

— Toată lumea înăuntru în… El se uită de jur-împrejur şi arătă cu degetul peste umărul lui Ken Suzuki către salonul din faţă, unica încăpere rezervată pentru ocaziile speciale. Băgaţi-i pe toţi acolo.

Doi dintre ei o porniră în sus pe scări. Alţi doi trecură pe lângă Helen şi le urmară pe doamna Forbes şi pe Eunice spre partea din spate a casei. Tropăiturile produceau un zgomot neplăcut, pe care Helen Willis nu-l mai auzise niciodată, un sunet mai degrabă familiar zonelor de război, se gândi ea, apoi, în mod inexplicabil, mintea îi zbură la una dintre cărţile ei preferate. Ea şi-o închipui pe Anne Frank ascunzându-se în dependinţa umedă şi îşi imagină neliniştea acesteia la auzul tropăiturilor de bocanci pe scări, apoi teroarea rece provocată de omul cu arma.

Dintr-un motiv sau din altul, acea amintire o îmbărbătă. Se întoarse fulgerător către Ken şi îi zise pe un ton poruncitor:

— Cheamă poliţia!

Bravada ei se dovedi inutilă. Privind în direcţia lui Ken Suzuki, îşi dădu seama că trebuia să sune chiar ea la poliţie. Ken rămăsese în picioare nemişcat ca un Buddha cioplit în piatră, cu trupul amorţit şi privirea înfricoşată. Aceste lucruri se vedeau cât se poate de clar. El mai fusese reţinut ca suspect şi înainte. Nu-şi făcea iluzii nici acum. Omul se strâmbă în direcţia lui Helen şi scutură din cap, cu precauţie.

Dar Helen nu se putea împăca sub niciun motiv cu situaţia creată. Ea îşi croi drum pe lângă individul cel voinic, îl depăşi, după care se îndreptă spre telefonul din salon.

— Neapărat, zise bărbatul în costum gri. Cheamă *po*-liţia. În mod deliberat, el accentuase greşit prima silabă a cuvântului, iar după aceea zâmbi la auzul propriei sale glumiţe.

7.

Helen ajunsese la jumătatea distanţei până în salon, când le întâlni pe Carman Navarre şi pe Dolores Hildebrand, care erau împinse amândouă, de către unul dintre agenţi, spre camera din faţă. Carman o trase pe Helen de rochie. Helen se opri şi îi puse o mână pe umăr. Carman era scundă şi îndesată, fiind victimă a sindromului Down şi unul dintre cele mai împăcate suflete pe care le întâlnise Helen vreodată. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, un poliţist o găsise pe Carman, în cea mai fragedă pruncie a ei, înfăşurată într-un prosop de hotel şi apoi aruncată într-un container de gunoi, în Long County. Spre deosebire de să zicem, Darl şi Randall, a căror ancorare în realitate putea fi considerată în cel mai bun caz fragilă, Carman era în general călare pe situaţie… atâta vreme cât n-o grăbeai prea tare să ajungă în această postură. Carman era lentă în prelucrarea informaţiilor. Ea înţelegea corect lucrurile, însă avea nevoie de ceva vreme pentru asta.

Agentul încerca să le zorească. El întinse mâna spre Carman, dar Helen îl opri, apucându-l de braţ.

— Ai mare grijă să n-o atingi. Să nu te prind că faci asta!

Satisfăcută de faptul că îl împiedicase, cel puţin temporar, ea îşi îndreptă din nou atenţia spre Carman.

— Despre ce este vorba, Carman? o întrebă ea.

Carman se aplecă mai aproape de ea.

— Este ceva în neregulă cu Benny, îi şopti Carman.

— Ce anume?

— A coborât în pivniţă şi nu mai vrea să urce înapoi.

— Şi mai şi şchiopăta, adăugă pe un ton piţigăiat şi Dolores.

Brusc, se auziră voci îngrijorate şi zgomote de paşi. Toţi fuseseră adunaţi de pretutindeni şi erau acum mânaţi la parter. Uşa liftului se deschise şi dinăuntru ieşi doamna Dahlberg, în scaunul ei cu rotile, împinsă de către Paul spre încăperea din faţă. Shirley îşi propulsa de una singură căruciorul, imediat în urma lor. Darl şi cu Phillip erau amândoi agitaţi, dar se manifestau total diferit. În timp ce Darl se răsucea din ce în ce mai repede, până când trebuia să fie sedat, Phillip, atunci când era stresat peste măsură, devenea catatonic, sugându-şi degetul mare. Helen pierdu câteva clipe cu fiecare dintre ei, pentru a-i linişti, în trecere.

În acel moment, domnul Hallinan urcă treptele de la intrarea din faţă şi păşi în hol, cu cinci minute înainte de începerea turei sale de dimineaţă, aşa cum se întâmpla de obicei. Helen Willis se grăbi să i se alăture.

— Doamna Forbes este în bucătărie cu Eunice. Cred că ea… adică Eunice… s-ar putea să aibă nevoie de ajutor medical. Omul schiţă gestul de a o lua din loc, dar Helen îl prinse de mânecă şi continuă: Iar Benny se află în beci. Nu ştiu ce are, însă Carman spune că el nu mai vrea să urce înapoi. Ea crede că s-ar putea să fi fost lovit.

Jacob Hallinan era un bărbat căruia nu-i plăcea vorbăria inutilă. El se îndreptă în grabă spre bucătărie, înşfăcând din mers şi cheile dubiţei, din cârligul lor din hol.

— Câţi sunt? auzi Helen o voce în spatele ei. Când se întoarse, femeia constată că bărbatul în costum gri se afla mai aproape decât presupusese ea.

Helen făcu un pas înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Câţi rezidenţi?

— Doisprezece, spuse Helen. Şi asta fără a mai pune la socoteală şi personalul de îngrijire. Chiar în clipa-n care îi ieşiseră vorbele din gură, ea deja regreta faptul că îi răspunsese la întrebare.

— Şi câte calculatoare sunt în clădire?

De data asta, Helen nu-i mai răspunse. În schimb, se răsuci pe călcâie şi intră rapid în salonul din faţă. Toţi se aşezaseră, cu excepţia lui Darl şi a lui Randall, amândoi fiind cu mult prea surescitaţi, ca să poată sta locului. Darl era atât de agitat, încât bolborosea tot timpul ceva printre dinţi şi se învârtea pe nişte mici traiectorii circulare, în timp ce Randall încerca s-o împace pe Carman, oferindu-i un cadou pe care îl găsise în papucii lui. Carman îşi astupă nările, făcând gestul care simboliza ceva urât mirositor. Dolores râse şi îşi întoarse faţa în altă direcţie, şoptindu-i ceva doamnei Dahlberg, care şedea în scaunul ei cu rotile, sub lampadarul Art Deco.

Trei dintre asistenţi numărară persoanele din grămadă.

— Doisprezece, le spuse unul dintre aceştia celorlalţi doi, care fură de acord cu el.

Alt individ arătă spre Paul.

— Ăsta-i singurul care se apropie întrucâtva.

Omul în costum gri nu făcu nimic altceva decât să scuture din cap, contrazicându-l:

— Nu, nu-i el.

Helen deschise sertarul din mijloc al bufetului. Scoase de-acolo un carnet galben şi un creion verde.

— Vreau să-mi spuneţi numele voastre, ale tuturor, le zise femeia, agitând furioasă creionul în aer. Şi numerele insignelor voastre… sau orice fel de numere mai aveţi dracului şi voi.

Cuvintele i se opriră în gâtlej. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai drăcuise în public. Şi totuşi, asta nu conta. Namila o apucase de umăr cu o mână, lipind-o de podea ca pe un fluture fixat cu un ac în insectar. Ea încercă să scape de sub greutatea apăsării lui, dar nu mai putea face nicio mişcare.

— Cum îndrăzneşti?! ţipă Helen la el. Apoi, într-o clipă, japonezul Ken era acolo… venind ca o rachetă, folosindu-şi viteza pentru a-l face pe mătăhălosul agresor să-şi piardă puţin echilibrul, după izbitură. Reducerea apăsării de pe umărul ei îi permise lui Helen să facă un pas lateral.

Ken profită de ocazia care i se oferise, ca să se interpună între Helen şi zdravănul bătăuş. El rămase acolo cu fermitate, ca o perfectă întruchipare a însuşi dispreţului sfidător, cu ochii în flăcări, cu bărbia împinsă înainte ca un vârf de lance şi cu pumnii strânşi, încordat ca un arc de oţel. Atmosfera era încărcată la maximum. În ciuda faptului că se pregătea să se arunce de bunăvoie cu cele aproximativ cincizeci de kilograme ale sale asupra gorilei, tot Ken trebuia creditat cu o victorie, pornind de la premisa că o legitimă autoindignare justificată putea face minuni. Ken era atât de îndârjit încât nu putea în niciun caz pierde încleştarea ce avea să urmeze, astfel că nu ezită nicio clipă înainte de a se angaja în luptă.

Malacul cu alură de halterofil întinse mâinile şi îl înşfacă de piepţii cămăşii. Câţiva nasturi săriră pe dată, în timp ce Ken era ridicat complet de la podea. Strădaniile sale de a-l lovi pe adversar cu picioarele şi cu pumnii se dovediră mai mult decât ineficiente, încă un nasture de la cămaşă se desprinse şi căzu pe pardoseală, acolo unde sări de două ori şi apoi se rostogoli sub bancheta capitonată pe care se aşezau oamenii înainte de a se descălţa.

— Nu! interveni din nou, cu toată hotărârea, cel în costum gri.

Uriaşul şovăi o clipă, apoi îi dădu drumul lui Ken. Acesta făcu câţiva paşi înapoi, ca un boxer experimentat, desfăşurând un excelent joc de picioare. Omul în costum gri se interpuse între cei doi şi se adresă persoanelor aflate în acel moment în încăpere:

— Vă mulţumim pentru bunăvoinţă şi ajutor în chestiunea asta, spuse el. Acum v-aş sugera să vă întoarceţi cu toţii în camerele voastre.

Între timp gorila transmitea în şoaptă nişte instrucţiuni în microfonul prins de gulerul cămăşii sale.

Unii avură nevoie de un răgaz mai îndelungat pentru a înţelege pe deplin ceea ce se dorea acum de la ei. Însă, după cum fuseseră deprinşi, de îndată ce au priceput solicitarea, au urmat cu entuziasm îndemnul.

Trecură cinci minute întregi până ce toată lumea, în afară de Helen şi de Ken, fu expediată la etaj. Iar atunci când Helen îşi aruncă privirea în sus spre casa scării, ea îl zări acolo pe Paul Hardy stând în picioare lângă balustradă şi uitându-se şi el în jos la ea. Între cei doi se stabili instantaneu ceva ca un fel de flux de energie primară. Femeia îşi schimbă brusc direcţia privirii.

— Te întreb încă o dată, insistă pe lângă Helen omul în costum gri: Câte calculatoare sunt în clădire?

Ea răsfoi carnetul galben înainte de a-i răspunde bărbatului:

— Vreau să ştiu numele voastre şi…

— Rămâne la latitudinea ta, i-o reteză el pe un ton răspicat. Putem face ca lucrurile să fie simple sau extrem de dificile. Tu decizi cum vor evolua şi cât o să dureze totul.

Ken se apropie de Helen din lateral. Aceasta putea simţi acum privirea lui Paul sfredelind-o de deasupra şi îşi dorea cu disperare să se uite şi ea în sus la el. Femeia îşi adună toate puterile şi ripostă dur:

— Unde vă este mandatul? Vreau să văd un mandat de percheziţie.

— Noi n-avem nevoie de mandat. Asta-i o problemă de securitate naţională.

Auzind vorbele individului, femeia se simţi străbătută de un fior pe şira spinării. Ea se uită înapoi peste umăr, la Ken, a cărui mânie cedase locul confuziei.

— Cum ar putea oare… cum ar putea aceşti oameni să aibă ceva de-a face cu…? bâigui Helen.

— Câte calculatoare aveţi? o întrebă el iar, articulând limpede fiecare silabă. Şi pentru că ea se încăpăţâna să nu-i răspundă, omul oftă şi i se adresă malacului ce ducea bagajele: Scotoceşte în absolut toate camerele şi întoarce-le cu fundu-n sus, îi ordonă şeful. Adu aici jos tot ce găseşti.

Helen întinse o mână spre el şi îl trase de mânecă.

— Nu… nu…, protestă ea.

— Prin urmare?

— Sunt în total patru computere. Trei se află în camera cu televizorul şi al patrulea este în apartamentul meu. Ea se bătu cu palmele peste coapse, incapabilă să-şi mascheze frustrarea. Dar cum ar putea oricare dintre oamenii ăştia să aibă ceva de-a face cu o chestiune de securitate naţională? Chiar că nu înţeleg şi pace. Totul este de-a dreptul absurd.

— Poate că ai prefera să eviţi agravarea situaţiei care ar surveni în cazul în care am lua cu noi calculatoarele voastre, îi spuse el şi îi întinse o bucată de hârtie pe care se afla un text tipărit la imprimantă.

Helen o luă în mână şi citi cele trei nume scrise acolo, simţind cum i se muiau brusc genunchii. Avea senzaţia că îi fusese scoasă măduva din

coloana vertebrală. Ken se repezi înainte şi o cuprinse pe femeie cu un braţ pe după mijloc, susţinând-o să nu alunece pe podea. Ea îşi duse o mână la gât şi răsuflă adânc de câteva ori.

Omul în costum gri se apropie din nou.

— Din reacţia ta deduc că ştii cine şi-a aruncat aceste plase în reţea, îi spuse el şi zâmbi din nou, amuzat de propriului său joc de cuvinte.

— Eu… despre mine este vorba. Eu am… îngăimă Helen şi se opri. Bărbatul în costum gri îşi întoarse capul în dreapta şi-n stânga, uitându-se cu mare atenţie la ea. Femeia se simţi dintr-odată cuprinsă de indignare. Dar cine-ţi dă ţie dreptul să-mi violezi intimitatea? Ce te interesează ce fac eu cu calculatorul meu personal?

— Uşurel, nu te mai ambala în halul ăsta! o întrerupse bărbatul. Zău aşa! o luă el peste picior. Ar trebui să te debarasezi o dată pentru totdeauna de toate prejudecăţile astea privind fetişizarea intimităţii personale. E ceva atât de desuet! El ridică un deget cu unghia atent îngrijită. În primul rând, străbunii noştri n-au menţionat deloc lucrul acesta. Tăcu câteva clipe, aşteptând ca vorbele lui să-şi facă efectul scontat. Nicăieri în Constituţie nu apare cuvântul *intimitate…*

Helen deschise gura să riposteze, dar omul încă nu terminase ceea ce avea de spus şi continuă:

— În al doilea rând, în era terorismului internaţional… – şi el schiţă în aer cu degetele arătătoare două paranteze – … ştii tu, de după 11 septembrie 2001… ei bine, în lumea de azi, renunţarea la intimitate se dovedeşte a fi unica garanţie a siguranţei şi… – bărbatul îşi agită glumeţ un deget în direcţia ei – … cred că ai fi surprinsă să afli cât de mulţi dintre concitadinii tăi ar fi încântaţi să facă schimbul ăsta, renunţând fără nicio ezitare la intimitate.

— Ascultă… încercă ea din nou să intervină.

În acel moment, el îşi apropie mult faţa de chipul femeii, adăugând:

— Iar în al treilea rând, trebuie să renunţi complet la ideea profund eronată că ai mai avea vreun drept în chestiunea aflată în discuţie. Respiraţia lui mirosea a lemn-dulce şi a cafea băută mai demult. Eu pot dezmembra casa asta bucată cu bucată, făcând-o una cu pământul. Omul schiţă un gest în direcţia lui Ken. Pot să vă reţin pe voi amândoi oricât timp poftesc… – şi el dădu din mână a lehamite –, iar asta fără niciun mandat, fără să existe vreun corp delict şi fără să fiu obligat să mă justific în faţa cuiva. Bărbatul dădu apoi un uşor bobârnac hârtiei din mâna lui Helen şi o întrebă: Ai fi amabilă să-mi explici asta?

— Este doar un simplu nume, îi răspunse ea, începând să-l rostească: Wesley Al…

El îi puse un deget pe buze.

— Ba nu, o contrazise bărbatul, râzându-i apoi în față. N-ai ascultat cu prea multă atenție cuvintele mele, așa-i? Omul surâse, după care se întoarse către namila de gorilă-hamal-halterofil. ia-o! Ia și calculatorul ei. Discută cu personalul și află de ce ar avea nevoie ca să-și continue activitatea în absența ei… iar după aceea…

Ken făcu un pas înainte.

— Care absență? Ea nu pleacă nicăieri cu voi. O să-l chem imediat pe avocatul meu. Voi doar… Însă în aceeași clipă unul dintre agenți îl apucă de braț și îl târî înapoi. Ken se smuci și își eliberă brațul, dar un alt agent îl înșfacă iute de celălalt braț, în timp ce japonezul vocifera de zor: Fasciști nemernici ce sunteți, n-o să izbutiți voi să…

Și apoi, unul dintre agenți îl prinse pe Ken de gât, strangulându-l și încercând să-l doboare la podea. Ken se zbătea și horcăia și se încleșta de antebrațul inamic, în timp ce era îngenuncheat, cu gura larg deschisă și cu ochii ieșiți din orbite.

Helen se îndreptă spre el, țipând:

— Opriți-vă! Opriți-vă! Ea încerca să-l ocolească pe halterofil, pentru a ajunge la Ken. Femeia se deplasa însă prea încet. Namila fandă la stânga, iar femeia nimeri direct în pieptul lui, poticnindu-se și făcând un pas înapoi. Se simțea ca în cel mai cumplit dintre coșmarurile ei, când ciocănitul în ușă era urmat de momentul kafkian în care omul primea o acuzație, dar nimeni nu avea de gând să-i spună despre ce era vorba. Sistemul devenea incontrolabil, într-un univers care o lua razna. Poate tocmai de-aceea hotărârea ei interioară se clătina, iar Helen își pierdu pentru o clipă cumpătul și își ridică privirea doar atât cât să se convingă de realitatea momentului, dar și să se asigure că Paul înțelesese totul. Într-adevăr, acesta intuise cum stăteau lucrurile. Privirile celor doi se întâlniră. Ea își arcui buzele pentru a formula un singur cuvânt monosilabic – FUGI, îi transmise pe tăcute femeia. Din fericire, Paul a înțeles imediat despre ce era vorba. Partea proastă însă a fost că și gorila a văzut și și-a dat seama ce avea de făcut. În vreme ce King Kong se năpusti spre scări, urmat îndeaproape de alți doi agenți încrâncenați, Paul o rupse la fugă pe culoar și dispăru fulgerător din câmpul lor vizual.

8.

Asemenea celor mai multe case impunătoare construite în perioada lui de glorie, şi conacul Jensen avea o aşa-numită „scară de serviciu", o îngustă înşiruire de trepte în zigzag şi de stâlpişori de susţinere, amplasată în extremitatea din spate a clădirii şi urcând din subsol şi până în pod, o invenţie menită să asigure accesul personalului care îi servea pe stăpâni la toate etajele şi în acelaşi timp să le permită angajaţilor ocazionali să evite pe cât posibil contactul cu zona destinată invitaţilor, mai ales că atât Winnie Jensen, cât şi Harriet Garrison perpetuaseră iluzia că aveau grijă singuri de imensa construcţie, fără un efort deosebit sau ajutor din afară.

Paul simţea imboldul de a se încuia în camera lui şi de a-şi trage aşternuturile peste cap, dar reuşi să escaladeze scările îndreptându-se spre uşa de la capătul coridorului, o uşă care era întotdeauna încuiată pe dinăuntru… întotdeauna… numai că el o lăsase deblocată în seara precedentă, atunci când coborâse pe scara din spate, din camera lui Helen Willis. Bărbatul spuse în gând o rugăciune, puse mâna pe clanţă şi o apăsă. Uşa metalică de incendiu se deschise, iar Paul păşi dincolo de ea, apoi o închise la loc, o zăvori şi aşteptă, ascultând glasurile urmăritorilor să-i care se auzeau tot mai tare, în timp ce agenţii apăsau zgomotos clanţele uşilor, le strigau celor dinăuntru să deschidă, puneau întrebări răstite şi dădeau diverse instrucţiuni locatarilor celor zece încăperi aliniate pe holul de la etajul al doilea.

Asemenea unei vulpi hăituite de câini, el se simţea mânat de instinctele lui spre pământ, fiind propulsat în jos pe scări către… către… indiferent încotro. Nu ştia ce urma să găsească dedesubt şi nici dacă exista vreo ieşire. Avea doar senzaţia că scările acelea duceau direct spre iad.

Era însă absolut sigur de faptul că, indiferent de ceea ce se întâmpla acolo, totul avea legătură cu numele Wesley Allen Howard, cel care apărea în coloana sonoră a recentelor sale vise tropicale. Paul auzise ceea ce spusese doamna Willis. Îl văzuse pe bărbatul cel mărunţel punându-i femeii un deget pe buze, de parcă ar fi vrut să-i dea de înţeles că până şi rostirea acelor cuvinte ar fi putut reprezenta o infracţiune.

La a treia cotitură a scării, ajunse pe un mic palier. Acolo aerul era dens, stătut şi saturat de praf. Paul se gândi că probabil nu mai trecuse de foarte multă vreme cineva prin locul acela. Era ca şi cum atmosfera de-acolo şi-ar fi pierdut între timp vitalitatea şi prospeţimea. Pe o plăcuţă metalică ruginită

de pe partea interioară a uşii de-acolo scria: UNU, indicând etajul. El întinse mâna spre clanţă.

La etajul superior, cineva bătea furios în uşa de incendiu. Paul auzi cum cineva strigă să i se aducă o cheie de la uşa de-acolo, după care urmară puternice lovituri cu piciorul în uşa cu pricina. Paul zâmbi satisfăcut. Autorităţile instalaseră acele uşi atunci când renovaseră casa. Uşile respective erau grele şi confecţionate din oţel, fiind concepute să servească drept bariere în calea extinderii unui eventual incendiu, cu atât mai mult cu cât clădirea avea eşafodajul din lemn. Şi, potrivit instrucţiunilor oficiale, uşile cu pricina trebuiau ţinute în permanenţă încuiate.

Paul întredeschise încet uşa de incendiu de la etajul întâi. Peste tot se auzeau glasuri… glasuri răstite… pline de indignare… întrerupte când şi când de sunetele guturale şi icnetele celor prinşi în încăierare. El se uită prin fanta îngustă dintre uşa întredeschisă şi tocul acesteia şi îşi dădu seama că nimerise în interiorul cămăruţei de lângă bucătărie, cea pe care doamna Willis o folosea drept birou.

În vremurile de glorie de odinioară, încăperea aceea fusese o cămară extrem de încăpătoare, un adevărat dispecerat situat lângă scara de serviciu, de unde solicitările zilnice ale gospodăriei puteau fi rapid satisfăcute. Actualmente, în ea exista un talmeş-balmeş de documente şi de dosare şi de cutii de carton, depozitate în interiorul şi în jurul comodei antice pe care o utiliza doamna Willis ca măsuţă-pupitru pentru scris. În odaie domnea întunericul.

Paul aşteptă, sperând să i se adapteze ochii la bezna din jur. A durat aproape un minut, până ce a reuşit să distingă contururile harababurii din încăpere. Sunetele ciorovăielilor se auzeau, filtrate, de dincolo de uşă. Paul păşi cu atenţie înainte, croindu-şi drum prin dezordinea din jur. Pe măsură ce se apropia de uşă, zgomotele discuţiilor în contradictoriu deveneau din ce în ce mai puternice. Putea desluşi vocea încordată a doamnei Willis, în mijlocul unui cor de glasuri dintre care unele vorbeau pe un ton normal, iar altele zbierau, venind din direcţia holului. Acoperind întreaga hărmălaie, cineva răcnea încontinuu:

— Unde-i cheia?

El crăpă uşor uşa. În timp ce aceasta se deplasa cu doar o jumătate de centimetru, îi scârţâi o balama ruginită şi neunsă, dar nu trebuia să-şi facă griji, pentru că torentul de zgomote ce răzbătea din partea din faţă a casei acoperea orice alt sunet. Paul se uita acum direct în lungul culoarului, către hol, acolo unde doamna Willis zăcea cu faţa-n jos pe podea, cu mâinile încătuşate la spate. Omuleţul în costum gri îngenunchease alături de ea, apropiindu-şi faţa de chipul ei.

— Nu ne face să aducem aici un întreg regiment! îi zicea el. Dacă nu vom avea încotro, vom distruge complet locul ăsta.

Helen Willis îşi întoarse capul.

— Du-te la naiba! ripostă ea.

Paul nu-l putea zări şi pe Ken Suzuki, însă îi auzea vocea patetică menţionând ceva despre drepturile sale… despre „procesul cuvenit" şi despre „justificarea probabilă".

— Îmi vine să cred că te preocupă mai mult liniştea şi corecta formulare… – şi omuleţul făcu o pauză, căutând un cuvânt adecvat – … a acuzaţiilor tale, se decise el în cele din urmă să-i spună.

De data asta, Helen nici măcar nu se mai osteni să-i sugereze unde anume mai putea el să se ducă. Ea încercă să se ridice în şezut, dar mâna neîndurătoare a oponentului ei o împiedică să facă asta.

— Nu mă atinge. Să nu îndrăzneşti să mă atingi, îi strigă femeia.

Bărbatul în costum gri râse de sincera ei indignare şi se ridică în picioare, scuturându-şi mâinile de praf. Se apropie de ei şi gorila, jucându-se cu un set de chei pe care le tot arunca în sus, după care le desprinse din marele inel de bronz şi le flutură prin aer, spunând:

— Le-am găsit pe biroul din camera ei.

— Cheamă-i pe Abrams şi pe Taylor din curtea din spate, îi ordonă omuleţul. Câte doi oameni să fie postaţi pe fiecare palier. Unul în casa scării şi altul pe coridor. Scoateţi-l din locul unde s-a ascuns, prindeţi-l şi aduceţi-mi-l. O să-i luăm cu noi pe toţi trei.

Paul înlemni. Refugiul lui era pe cale de a deveni o capcană. El văzu îngrozit cum alţi doi agenţi sosiseră în hol. Malacul lătra comenzi în direcţia tuturor. Paul închise uşa la loc şi o porni înapoi să iasă din birou pe unde intrase, dar în trecere lovi cu cotul o stivă de cutii de carton, dărâmând o cutie care căzu cu o bufnitură înfundată pe podea, la picioarele lui. Se auzi imediat zgomot de paşi alergând şi apropiindu-se.

Lăsând baltă orice precauţie, Paul se răsuci brusc pe călcâie şi o luă la sănătoasa, uitând că se afla sub scări, uitând de unghiul de deasupra capului său. La al doilea pas, când aproape că ajunsese la uşa de incendiu, el se izbi cu fruntea de partea de jos a treptelor, căzu în genunchi şi fu pe punctul să-şi piardă cunoştinţa. Involuntar scoase un strigăt înfundat. Simţi o greaţă cumplită şi se stăpâni cu greu să nu vomite. Vederea i se înceţoşă, îşi luă capul în mâini, legănându-se înainte şi înapoi. Palmierii se iviră din nou, împreună cu plaja cu nisip gălbui, dar de data asta se mai aflau acolo şi două siluete, una în prim-plan şi alta ceva mai departe. Acestea păreau să-şi facă reciproc semne. Glasurile se auzeau acum mai tare şi mai aproape.

El gemu şi îşi masă fruntea cu ambele mâini. Viziunea i se modifică. Imaginea plajei dispăru. Întunericul pogorî asupra lui. Îşi simţea globii oculari de parcă aceştia i-ar fi explodat din găvanele lor şi i-ar fi căzut pe pantofi. Un răget înfiorător îi invada auzul, riscând să-l asurzească. Capul îi pulsa din cauza unei dureri cumplite. Îşi ţinu răsuflarea şi se târî în interiorul biroului, pe coate şi pe genunchi.

Vălul protector de întuneric dispăru în clipa în care uşa exterioară se deschise, smucită brusc.

— Puneţi mâna pe el! se răsti cineva.

Paul tocmai pornise spre casa scării, când cineva se aruncă asupra lui. Urmăritorul său ateriză mai mult pe pardoseală, însă izbuti să se agaţe cu degetele încleştate de cureaua lui Paul. Instinctiv, acesta lovi în spate cu picioarele, la fel ca un catâr care atacă cu copitele dindărăt. În urmă, se auzi o bufnitură înăbuşită, apoi un geamăt şi o slăbire a strânsorii de la brâu.

Paul se târî înainte. Pe când trecea peste pragul încăperii, auzi sunetul unor voci înfuriate şi simţi nişte degete apucându-l de un buzunar al blugilor care pârâi, apoi se rupse; din cauza impactului ateriză pe palier, unde se rezemă cu spinarea de perete, îşi propti picioarele pe uşă şi împinse cu putere în ea.

Efortul fusese atât de intens încât îşi simţea capul pe punctul de a exploda. Braţul scos prin deschizătura uşii înţepeni dintr-odată. Paul auzi un răcnet de durere venind din cealaltă parte a uşii. El scrâşni din dinţii încleştaţi, îşi arcui spinarea şi apăsă şi mai tare. Urletul de dincolo de uşă deveni şi mai ascuţit, înălţându-se ca o rachetă lansată spre cer, în timp ce antebraţul trosni cu un pocnet sec.

Acel sunet însoţit de zbieretele de durere ale agresorului îl făcură pe Paul să slăbească apăsarea doar atât cât braţul să poată fi retras prin deschizătura uşii care se închise cu un zgomot puternic. Gemetele deveniră apoi şi mai profunde, aproape ca o incantaţie, în clipa în care Paul făcu un salt înainte şi puse zăvorul la uşă. Şi iar simţi că era pe punctul să-şi piardă cunoştinţa. Oftă de durere, dar bubuitul din uşă îl trezi imediat la realitate.

Cineva lovea acum în uşă cu ambele picioare, presupuse el, zgâlţâind întreaga casă, în încercarea zadarnică de a smulge din ţâţâni uşa metalică de incendiu.

Paul se ridică în picioare şi o luă la goană în sus pe scările înguste. Capul îi pulsa de durere, în timp ce năvăli pe uşa de incendiu de la cel de-al doilea etaj şi alergă de-a lungul holului, cu gura căscată, în plin elan, fără să aibă nici cea mai vagă idee în legătură cu direcţia în care se îndrepta. Acum putea să audă zgomotul de paşi de pe scara principală a casei. Se opri şi pentru o clipă se împăcă cu soarta. Era pe cale să fie capturat şi dus la închisoare… şi

pentru ce?... fiindcă visase un nume... visase o plajă şi nişte palmieri unduindu-se în adierea vântului?

Chiar în acel moment, uşa camerei lui Shirley se deschise. Ea şedea în scaunul cu rotile, îmbrăcată într-un halat de baie albastru.

— Aici, spuse ea cu o voce asemănătoare zgomotului de tablă sfâşiată.

Paul se repezi înăuntru pe uşa pe care Shirley o închise împingând-o cu scaunul cu rotile, apoi întinse mâna şi puse şi zăvorul. Holul începu să vuiască de zgomot.

— Sub pat, cârâi Shirley.

Fără să se mai gândească, Paul făcu ceea ce făcuse întotdeauna, adică i se supuse orbeşte. El se lăsă în genunchi, cu capul ameninţând să-i plesnească la cusături; apoi se întinse pe burtă şi se târî până la perete, acolo de unde acum putea auzi zgomotele făcute de urmăritorii săi. Spaima îi străbătea tot trupul, ca un flux electric.

— Ei sunt! se bâlbâi el.

— Şşşşt! îl reduse ea la tăcere.

De sub pat, el vedea rotilele scaunului rulant în timp ce ea se deplasa prin cameră, iar vocile se apropiaseră şi mai mult. În clipa următoare. Paul auzi zăvorul trăgându-se şi uşa încăperii deschizându-se.

În pragul uşii se ivi o pereche de pantofi negri şi lustruiţi. Paul îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca, din clipă-n clipă, aceştia să se îndrepte spre el, însă nu se întâmplă aşa ceva. Pantofii nu se clintiră de lângă uşă.

— Ăăă... ăăă... bâigui un glas profund. Nu... ăăă... Îmi cer scuze. N-am vrut să... Îmi pare rău. Vocea părea să se piardă în depărtare. Pantofii dispărură. Uşa se închise la loc. Paul auzi apoi nişte glasuri răstite, venind de pe hol.

Uşa se deschise din nou. De data asta, în faţa uşii se vedeau patru pantofi negri.

— Ţi-am spus eu! se auzi o altă voce, pe un ton de reproş, continuând: Noi trebuie să... Oooof... Vocea suna de parcă posesorul ei ar fi vrut să înghită ceva imposibil de ingurgitat. Pardon... ăăă... noi o să... şi uşa se închise iar.

— Ar fi bine să te grăbeşti acum să ieşi de sub pat şi să pleci de-aici, îi zise Shirley.

Pentru oricine din exteriorul încăperii, glasul lui Shirley probabil că trebuie să fi sunat ca şi când ar fi fost un zgomot industrial. Dar nu şi pentru Paul, care făcu încă o dată ceea ce îi ceruse Shirley, târându-se afară de sub pat şi ridicându-se în picioare, printre vălătucii de praf pe care îi scosese trupul lui din ascunzătoare.

Shirley şedea în scaunul său cu rotile, uitându-se în direcţia uşii, cu spatele întors la Paul. Ea îşi scosese între timp halatul de baie şi rămăsese goală până la brâu. Din spate, pielea ei se vedea pergamentoasă şi îi atârna

în cute şi falduri zbârcite pe trupul decrepit, scheletul contorsionat văzându-se clar prin epidermă, ca acela al cine ştie cărei mumii din vechime. Iar din faţă… din faţă, Paul nu putea decât să şi-o imagineze.

Shirley îşi răsuci capul şi îi aruncă lui Paul ceea ce pentru ea trecea drept zâmbet.

— Ar fi trebuit să le fi văzut şi tu feţele, cârâi ea.

— Dar nu era nevoie ca tu să… începu Paul.

Femeia arătă brusc cu degetul mare peste umăr, către fereastră.

— Însă n-or să fie chiar toţi la fel de sensibili. Ai face mai bine să ieşi pe-acolo. Astea-s condiţiile, şi trebuie să te mulţumeşti cu ele. Shirley îi făcu şmechereşte cu ochiul. Mult noroc!

Paul deschise fereastra şi se uită în jos. Acoperişul verandei din spate se afla cam la trei metri dedesubt. El îşi strecură prin deschizătură mai întâi un picior, apoi şi pe celălalt. După aceea, se răsuci şi se apucă atârnând de marginea pervazului, câteva clipe mai înainte de a-şi încredinţa viaţa vânturilor şi a-şi da drumul de-acolo.

9.

Probabil că numai adrenalina îl menţinuse pe Paul ţintuit locului în acea poziţie în care se pomenise pe acoperişul porticului din spate, fiindcă tocmai când îşi permisese să răsufle adânc şi constatase faptul că nu auzea pe nimeni fugind în urma sa, începuse deja să alunece în jos. La început încet, dar sigur, cu mâinile întinse în încercarea de a frâna căderea, căutând un punct de sprijin, apoi rostogolindu-se din ce în ce mai repede pe plăcuţele de ardezie, el ajunse în cele din urmă cu picioarele în gol. În clipa următoare, reprimându-şi un strigăt, se rostogoli în cădere liberă pentru o secundă sau două, iar în final luă un dur contact cu treptele din spatele casei, după care îşi goli brusc plămânii de aer, simţindu-se săgetat de o durere ascuţită în piciorul stâng, pierzându-şi pentru o clipă din nou cunoştinţa… până ce plaja şi palmierii şi nisipul şi cei doi indivizi i se perindară din nou prin faţa ochilor şi el îşi dădu seama că nu un disc frisbee era aruncat acolo înainte şi-napoi, aşa precum îşi închipuise, ci că era vorba despre un aeromodel teleghidat prin radio, făcând viraje şi venind în picaj deasupra capetelor… sau mai degrabă de un avion care zbura la întâmplare, iar aşa-zisa telecomandă reprezenta de fapt… ba nu… nu se putea una ca asta… ar fi fost ceva nebunesc.

Se întinse lipindu-şi obrazul de betonul rece de pe alee. Gemu şi gâfâi pentru a-şi recăpăta răsuflarea, tuşi sec de câteva ori şi apoi se săltă într-un şold, balansându-se uşor şi sughiţând de câteva ori, până ce îi reveni senzaţia de greaţă, moment în care se ridică în genunchi şi vomită o grămăjoară de spumă gălbuie.

Îşi simţea capul ca şi cum cineva i-ar fi introdus printr-o ureche o vergea subţire de oţel şi i-ar fi scos-o prin cealaltă. Gemu din nou şi îşi coborî faţa îndeajuns de mult încât duhoarea propriei vome să-l determine să se îndrepte imediat de spate. Îşi strânse sub el mai întâi un picior, apoi şi pe celălalt. Se şterse la gură cu mâneca şi în clipa următoare îşi regretă gestul, deoarece acea acţiune oferise creierului său răgazul necesar pentru a procesa durerea atroce ce radia din glezna lui. Ţopăi pe celălalt picior şi se uită de jur-împrejur. Curtea din spatele casei i se păru dintr-odată imensă, cu gardul exterior situat parcă la distanţă de kilometri întregi. Atinse pământul cu degetul mare de la piciorul rănit în urma săriturii, pentru a-şi menţine echilibrul. O durere crâncenă îi explodă în toată laba piciorului. Se aplecă în faţă şi îşi masă uşor glezna luxată.

Scoase un vaiet profund şi se lăsă apoi într-un genunchi. În acel moment, auzi strigătele.

— Uite-l! zbieră cineva.

Ridicându-şi privirea, Paul văzu un cap şi o pereche de umeri laţi şi întunecaţi la culoare aparţinând unui om ce se aplecase pe fereastra de la camera lui Shirley, şi îl arăta cu degetul strigând pentru a chema întăriri.

Paul se strădui din răsputeri să se ridice cât mai repede în picioare şi începu să şchioapete de-a curmezişul curţii, în direcţia gardului din spate, confecţionat din scânduri de cedru, separând domeniul Casei Armoniei de marele conac verde cu alb de pe strada Howser. Paul era familiarizat cu casa şi curtea acestuia, întrucât proprietarii lui erau de multă vreme şi ei nişte clienţi fideli ai firmei Peisagistica Suzuki.

Paul se sprijini pe glezna sănătoasă şi izbuti să-şi salte jumătatea de sus a corpului peste culmea gardului, care se legănă înainte şi-napoi şi se înclină sub greutatea trupului lui, dar şi din cauza impactului. Încordându-şi braţele musculoase, el se ridică şi escaladă gardul, aterizând pe piciorul valid, în iarba moale din grădina de flori la amenajarea căreia contribuise şi el în vara precedentă. Un mârâit ameninţător îi risipi gândurile, ca pe nişte purceluşi proaspăt fătaţi.

Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Uriaşul câine ciobănesc alb al vecinilor avea o atitudine veşnic suspicioasă în privinţa lui şi obişnuia să-l urmărească oriunde s-ar fi dus în acea curte. Cum îl chema oare? Ceva parcă de genul… şi apoi el îşi aminti instantaneu.

— Blanco, zise Paul, întinzând mâna către botul animalului. Acesta îşi ascunse dinţii până atunci etalaţi cu mărinimie la vedere, îşi apropie nasul rozaliu de degetele bărbatului şi începu să dea cu multă râvnă din coadă. Paul îl mângâie de câteva ori pe creştet şi după aceea traversă curtea, şchiopătând cât de repede se simţea în stare.

Ajunse la portiţa din spate şi tocmai îi deschidea zăvorul, când desluşi zgomotul făcut de un individ care se căţăra pe gard, în urmărirea sa. Însă, din nefericire pentru el, şi dulăul îl auzise venind.

Şi probabil că omul n-ar fi păţit nimic, în cazul în care ar fi fost ceva mai sprinten sau, şi mai bine, dacă n-ar fi încercat să-l lovească pe câine în cap cu piciorul. Blanco făcu un salt lateral şi reuşi să evite contactul cu pantoful aerian, după care îşi înfipse dinţii între coapsele agresorului. Un chiuit piţigăiat se înălţă în acel moment în văzduh, acoperind şuieratul vântului printre ramurile copacilor. Şi în timp ce Blanco se aşezase pe picioarele dindărăt şi se pornise să scuture din cap lateral, dintr-o parte în alta, ţipătul ascuţit reverbera la nişte cote demne de un formidabil spectacol de operă.

Paul închise poarta şi ieşi şontâc-şontâc afară, îndreptându-se spre strada Howser. Încă mai putea auzi aria ca de tenor castrat, vibrând prin frunzişul copacilor, în timp ce cotea rapid la stânga şi înainta spre sud, pe sub baldachinul stejarilor seculari, împodobiţi acum cu ghirlande de frunze recent crescute, strălucind verzi în soare şi tremurând sub adierea brizei.

Traversă apoi strada, deplasându-se în diagonală, spre marea casă de piatră cenuşie de la jumătatea acesteia, proprietatea unui alt client de-al lui Ken, client al cărui nume Paul nu şi-l putea aminti. Tocmai trecuse de colţul verandei respective, când auzi un scârţâit de pneuri şi un muget de motor. Se ascunse între doi imenşi rododendroni ai căror boboci stăteau să pocnească, ameninţând să detoneze propria învelitoare primăvăratică. Rămase nemişcat, în timp ce una dintre maşinile Lincoln Town se apropia cu zgomot, urlând strident spre colţul străzii şi făcând la stânga, după care se întoarse către strada Arbor, scoţând un nor de fum din cauciucurile încinse din cauza frecării de pavaj.

Paul ocoli casa prin lateral, traversă curtea şi ieşi pe poartă, ajungând într-o largă alee nepavată care se întindea pe toată lungimea corpurilor de clădire. Aici, pe creasta dealului, curţile din spate ale conacelor nu mai erau separate unele de altele.

În schimb, pentru satisfacerea nevoilor curente ale tuturor gospodăriilor exista o singură alee comună ce trecea prin spatele locuinţelor şi asigura colectarea discretă a gunoiului, buna desfăşurare a diverselor livrări şi un spaţiu generos pentru garaje, în multe cazuri foarte încăpătoare, care adăpostiseră cândva, cu un secol în urmă, ultimele rămăşiţe ale unei ere desuete – câte un grajd transformat ulterior în garaj, locuri unde îngrijirea animalelor şi confecţionarea articolelor de pielărie coexistaseră într-o paradoxală armonie, în acei fericiţi ani de glorie de dinainte de apariţia motorului cu combustie internă.

Paul se rezemă cu spatele de zidul acoperit de iedera deasă şi aşteptă ca respiraţia să-i revină la normal. Capul îi pulsa în ritmul bătăilor inimii. Un molcom huruit îi invadase urechile şi, pentru întâia oară de când îşi recăpătase cunoştinţa la spital… chiar cu-adevărat pentru prima dată… îşi dori să se poată întoarce în timp şi să redevină cel care fusese înainte… adică şleampătul individ căruia i se spunea Paul Hardy, tipul lipsit de orice reacţie şi atât de complet pierdut în micul lui univers al jumătăţilor de gânduri şi al propoziţiilor repetate, încât devenea virtual invizibil, o stare ce i se părea extrem de convenabilă în situaţia actuală.

Glezna îl durea îngrozitor, în timp ce înainta în grabă pe alee, croindu-şi drum pe deal, către strălucitoarele lumini de pe strada Landon, un loc în care se gândea el că ar fi fost posibil să se piardă în mulţime. Străbătuse cam

o treime din drumul pe alee când sunetul unui motor îl făcu să-şi întoarcă brusc capul, tocmai la timp pentru a zări maşina argintie Lincoln Town ivindu-se şi ridicând de sub roţi un nor de praf, în vreme ce se apropia vertiginos de el.

Viteza ei mare de deplasare limita în mod drastic opţiunile lui Paul. El apucă doar să sară spre dreapta, încercând să se ascundă într-un mic intrând în zidul de susţinere din cărămizi şi izbindu-se cu spatele în două containere verzi pentru gunoi, moment în care maşina se opri la un pas în faţa lui. Din densul paravan de praf ridicat apăru o siluetă, care ocoli în fugă botul maşinii, întinzându-şi braţele în poziţie de luptă, cu arma aţintită asupra capului lui Paul, şi îndreptându-se spre acesta cu un pas apăsat.

În ochii fugarului ţeava armei părea să fi căpătat dimensiunea unui tunel.

— Rămâi acolo unde te afli! zbiera la el individul, apropiind gura ţevii la câţiva centimetri de faţa lui Paul. Stai nemişcat! Acum întoarce-te cu spatele! îi strigă omul. Şi, fiindcă Paul nu se urnea din loc, agentul îşi întinse mâna stângă, îl apucă de umăr şi încercă să-l rotească. Paul rămase în continuare de neclintit. Celălalt îi lipi de frunte gura ţevii şi îi repetă comanda de a se răsuci, dar aceasta fu din nou ignorată.

În cele din urmă, Paul Hardy păru a se relaxa, aproape resemnat cu soarta. El zâmbi şi îşi ridică rapid o mână, lovind arma şi dând-o la o parte, ca şi cum ar fi gonit o muscă. Pistolul automat zbură cât colo pe deasupra peretelui îngrăditurii, de care se lovi cu zgomot în trecere, apoi căzu pe pământ, unde se descărcă accidental, în urma impactului.

Atunci, totul parcă începu să se deruleze cu încetinitorul. Agentul încremeni şi îşi slăbi strânsoarea de pe umărul lui Paul; îi aruncă o privire nedumerită, luându-şi mâna de pe el şi ducându-şi-o în partea din spate a coapsei. În clipa în care o readuse în faţă şi o văzu roşie şi năclăită de sânge păru şi mai nedumerit. Căzu într-un genunchi, iar din gâtlej slobozi un geamăt profund. O baltă de sânge lipicios deja începuse să se formeze pe pământ. Ochii agentului aproape că ieşiră din orbite, la vederea propriilor sale fluide picurând în ţărână, peste petele de ulei. Surprinderea din privirea lui se transformă în acea clipă în ceva mai asemănător cu teama.

După aceea însă, instinctul lui de agent îşi spuse cuvântul şi el pivotă pe genunchiul pus pe pământ, făcând un salt disperat şi aruncându-se în direcţia armei sale. Paul însă i-o luă înainte şi sări peste trupul contorsionat, călcând cu toată greutatea pe braţul întins după pistol şi apăsând din ce în ce mai tare, până când agentul renunţă să se mai lupte pentru a intra în posesia armei şi începu să ţipe din răsputeri:

— Bine, bine!

În acel moment, Paul se aplecă, ridică de jos pistolul automat şi eliberă braţul agentului de sub talpa ghetei lui.

Simţi în mână fierbinţeala oţelului negru. Senzaţia aceea vag cunoscută îi întări convingerea că mai ţinuse şi altă dată aşa ceva în mână. Îşi coborî privirea. Pe pământ, agentul îşi scosese cureaua şi şi-o strânsese ca pe un garou în porţiunea de deasupra rănii sângerânde. Paul vru să-i dea o mână de ajutor, însă agentul se ghemui într-o parte, evitându-i atingerea.

— Funcţionează staţia ta de radio? îl întrebă Paul, arătând către urechea lui. Tipul nu-i răspunse, mulţumindu-se să-şi răsucească cureaua din ce în ce mai strâns pe coapsă, fără a-şi lua nicio clipă ochii de la Paul. Ar fi mai bine dacă ai solicita chiar tu ajutor medical, adăugă Paul.

Celălalt schiţă gestul de a-şi duce mâna la guler, apoi şovăi, ca şi când s-ar fi întrebat dacă nu cumva sugestia lui Paul ascundea cine ştie ce şiretlic menit să-l determine să facă vreun lucru prostesc, permiţându-i adversarului să-l lovească din nou. El îşi ridică o mână şi şi-o flutură în văzduh, a lehamite.

Paul se aplecă şi se uită mai bine la piciorul rănit al agentului.

— Arată foarte urât, insistă el. Ai face bine să ceri ajutor prin staţie.

Uitându-se în continuare drept în ochii lui Paul şi fără să-l slăbească nicio clipă din priviri, agentul apăsă pe butonul de apel.

— Agent căzut împuşcat, spuse el în microfon. Am indicativul paisprezece şaptezeci şi trei. Agent doborât, necesită îngrijire medicală de urgenţă. El nu încetă să-l privească întrebător pe Paul. Mă aflu…

— Te afli pe aleea dintre străzile Howser şi Bradley. Cvartalul trei sute, preciză Paul.

Agentul se încruntă şi îşi drese glasul, apoi repetă la microfon localizarea. Interlocutorul său probabil că mai solicitase încă o clarificare, pentru că el oftă şi reluă mesajul: „Am indicativul paisprezece şaptezeci şi trei… agent doborât prin împuşcare”, articulând fără grabă vorbele şi exprimându-se cu claritate, de parcă celălalt ar fi fost vreun idiot. Când termină tot ce avusese de zis şi îşi ridică din nou privirea, constată că Paul se făcuse nevăzut.

10.

Sergentul de la birou arăta de parcă nu s-ar mai fi mişcat din loc de o lună… ca şi cum, sub uniformă, ar fi fost acoperit cu scoarţă, precum arborii. Pe chipul lui era întipărită o expresie atoateştiutoare, iar pântecul respectabil care i se revărsa flasc peste curea reprezenta dovada vie a faptului că el izbutea să ingurgiteze câteva mese în timp ce contempla grandiosul spectacol al vieţii.

Se ridică în picioare, se încruntă şi apoi îşi scoase la iveală insigna, sprijinindu-se de masă.

— Vreau acum să-ţi vă şi eu un document, i se adresă el omuleţului în costum cenuşiu.

Bărbatul scund făcu o exagerat de teatrală mişcare a braţului, ca să extragă un portvizit din piele, din buzunarul interior al sacoului cu o croială impecabilă. Cu o singură mână, el deschise brusc portvizitul şi imediat după aceea încercă să-l închidă, când masivul poliţist din faţa lui întinse mâna şi i-l înşfacă dintre degete.

Acesta apropie legitimaţia de chipul său congestionat şi o ţinu acolo preţ de un minut, după care o lăsă pe birou. Omuleţul îşi întinse o mână în încercarea de a-şi recupera documentul, dar poliţistul îl trase dincolo de punctul unde celălalt îl putea ajunge.

— Şi ce doreşti să fac? îl întrebă el.

Bărbatul în costum gri îi spuse încă o dată, acum vorbind mai rar, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil uşor retardat. Poliţistul tresări la auzul tonului folosit de acesta.

— Va trebui să aflu ce părere are şi comandantul operativ, îl lămuri el.

Omuleţul îşi deschise gura ca să dea o replică, însă poliţistul îi făcu semn să renunţe, gestul său sugerând faptul că acea chestiune nu făcea obiectul unei discuţii în contradictoriu.

El extrase o ministaţie portabilă de radio din multitudinea de dispozitive atârnate de centura Sam Browne, de la brâul lui. Îşi duse la gură respectiva cutiuţa neagră şi apăsă cu degetul mare pe butonul de emisie.

— Eşti acolo?

— Ramey, ciripi o voce nazală.

— Am nevoie de tine aici, la birou, îi zise masivul poliţist.

Ramey nu se osteni să-i mai răspundă. După un mic declic, radioul amuţise. Poliţistul şi-l agăţă la loc, de curea.

— Şi câţi zici că sunt? îl întrebă el pe omuleţ.

Acesta scrâşni din dinţi şi spuse pentru a treia oară:

— Doi.

— Şi unde se află ei acum? se interesă poliţistul.

Omuleţul respiră uşurat. Cel puţin, trecuseră, în sfârşit, la o altă idee.

— Sunt afară, în maşină, răspunse el, înclinând din cap în direcţia străzii.

Un bâzâit aproape imperceptibil fu urmat de păcănitul sec al unei încuietori deblocate. Pe o uşă încastrată în peretele din spatele biroului de înregistrare intră în hol un poliţist în uniformă. Sergentul cu înfăţişare hispanică n-avea cu mult peste un metru şi cincizeci de centimetri înălţime, fiind aproape la fel de lat pe cât era de înalt. Omul părea vioi în contrast cu poliţistul de la birou care afişa o apatie profundă. Dacă şi-ar fi pus pe el mai multe podoabe poliţieneşti, bărbatul ar fi ajuns să semene cu un contraamiral plin de fireturi şi brizbrizuri.

— Ei?! exclamă el pe un ton întrebător.

Poliţistul de la birou îi întinse portvizitul din piele cu legitimaţia şi insigna omuleţului. Ramey îl privi cu atenţie, de parcă ar fi fost vorba despre cine ştie ce test, apoi, cu un aer satisfăcut, i-l înapoie bărbatului în costum gri, care îşi etală din nou eleganţa felină, punându-şi-l la loc în buzunarul interior al sacoului. Sprâncenele negre şi stufoase ale poliţistului i se uniră la rădăcina nasului, ca două păroase omizi îndrăgostite.

— Ei?! repetă sergentul.

— Sergent…?

— Ramirez, spuse poliţistul. Sergent Hector Ramirez.

Omuleţul în costum gri deschise gura să mai spună ceva, însă Ramirez i-o luă înainte:

— Şi ce doreşti să facem noi?

Cu un aer îngăduitor şi în acelaşi timp uşor amuzat, interlocutorul său relată încă o dată întreaga poveste.

— Şi vrei, aşadar să-i ţină poliţia închişi, în locul vostru?

— Da.

— Sub ce acuzaţie?

— Că au obstrucţionat un ofiţer federal.

Ramirez întinse spre el mâna sa masivă. Omuleţul în costum gri se uită în jos la palma bătucită şi ridică întrebător o sprânceană, într-o manieră aproape comică, pe care o exersase îndelung în faţa oglinzii.

Ramirez răspunse la întrebarea mută a acestuia:

— Vreau un document scris în acest sens, mormăi el.

— Noi n-avem nevoie de documente scrise, replică omuleţul.

Cei doi poliţişti schimbară între ei o privire rapidă. Sprâncenele lui Ramirez puseră capăt îmbrăţişării şi se despărţiră.

— Prizonierii sunt de altă naţionalitate? îndrăzni Ramirez să întrebe.

— Nu. Omuleţul în costum gri scoase din buzunar două cârduri de plastic şi le aruncă pe birou. Erau nişte documente de identificare, cu fotografii, respectiv nişte permise de conducere auto.

Ramirez le ridică şi se uită şovăitor de la unul la altul, apoi i le dădu şi poliţistului de la birou, care îşi scoase din buzunarul de la uniformă o pereche de ochelari de citit şi studie atent permisele, şi pe faţă, şi pe dos. Urmă un alt schimb rapid de priviri fugare între cei doi poliţişti.

— Şi zici că ei sunt afară?

— Da.

— Păi, atunci, adu-i înăuntru! îi spuse Ramirez.

Omuleţul scund ezită o clipă, ca şi cum ar fi cântărit în minte dacă celălalt vorbea serios. Fiindcă nu detectă în glasul lui nicio urmă de ironie, el încercă să descifreze expresia întipărită pe faţa lui Ramirez, dar se trezi ţintuit de o privire fixă, ca aceea a unui idol de piatră. Omuleţul arboră o mină resemnată şi în acelaşi timp uşor amuzată, se întoarse şi ieşi. De fiecare parte a uşii duble se aflau nişte geamuri murdare, care se înălţau până-n tavan. În dreapta, pervazul ferestrei era înnegrit, cu porţiuni umflate de vopsea, de la generaţii întregi de fumători care-şi puseseră ţigările în acel loc, pervazul fiind murdărit ici-colo şi de câteva resturi de reviste răsucite şi sfâşiate, rămase fără coperţile lor cândva lucioase, având paginile cu colţurile îndoite şi încleiate unele de altele de tot soiul de substanţe greu de detectat.

În stânga, o plantă prăpădită şi bătrână de vreo treizeci de ani şerpuia lungă şi ramificată la nesfârşit, cu uscatele-i crenguţe contorsionate într-un mod indescriptibil, acoperind ferestrele soioase cu frunzele ei cerate, ascunse sub un strat apreciabil de praf.

Sergentul Ramirez spuse ceva în microfonul staţiei de radio ataşat de guler. Poliţistul de la birou îşi reprimă un zâmbet. Un minut mai târziu, trei poliţişti în uniformă intrară pe uşa din spatele biroului. Erau doi bărbaţi şi o femeie, cu ochii întrebători, a căror nedumerire avea să fie spulberată în scurt timp.

Ambele uşi de la intrarea din faţă se deschiseră şi ele. Zgomotele din stradă se amestecară cu praful din încăpere, în timp ce doi bărbaţi în pardesie închise la culoare conduceau înăuntru doi prizonieri încătuşaţi. Bărbatul în costum gri încheia mica procesiune. El tocmai se ştergea pe mâini, cu o imaculată batistă albă, pe când împingea uşile cu umărul.

Prizonierii erau nişte persoane între două vârste, un bărbat japonez şi o femeie albă, ambii părând a se apropia de vârsta de şaizeci de ani. Chipurile lor exprimau înfrângerea. Părul femeii se desfăcuse din agrafa de la ceafă şi îi flutura liber, în curentul de aer. Bărbatul încercă să se smulgă din strânsoarea paznicului său, dar tentativa lui eşuă. Captivii îşi ridicară simultan privirile, nerăbdători să-şi spună păsul. Poliţiştii dindărătul biroului tresăriră şi ei concomitent. Ambii prizonieri aveau gura acoperită cu bandă adezivă.

Ramirez pălise. El făcu un gest cu o mână tremurătoare şi zise:

— Duceţi-i pe prizonieri în camere separate de interogatoriu. Şi scoateţi-le dracului blestemata aia de bandă adezivă de pe gură. Omul se întoarse apoi şi în direcţia tipului mărunţel, în costum gri, căruia îi spuse: Aş vrea să-mi dai şi cheile de la cătuşe.

Nimeni nu se clinti, atmosfera devenind de-a dreptul jenantă. În cele din urmă, omuleţul dădu din cap şi unul dintre agenţii în pardesiu păşi înainte şi puse un set de chei în mâna pe care o întinsese spre el femeia-poliţist. După aceea lucrurile se derulară cu repeziciune.

Doi dintre poliţişti îi conduseră afară pe prizonieri. Omul în costum gri şi cele două gorile ale sale se întoarseră să plece, dar găsiră ieşirea blocată de doi masivi luptători din trupele SWAT, cu cizme, căşti de protecţie pe cap, veste antiglonţ şi tot echipamentul. O zadarnică încercare de a trece pe lângă ei clarifică pe deplin situaţia: nimeni nu avea voie să plece nicăieri, cel puţin deocamdată.

— Luaţi loc, domnilor, îi invită Ramirez, arătând către rândul de scaune prăpădite, care mărgineau încăperea. Nu pleacă nimeni nicăieri, până ce nu lămurim situaţia.

Faţa omuleţului în costum gri căpătase culoarea terciului de ovăz. Acesta protestă pe un ton scăzut:

— Suntem agenţi federali şi acţionăm în conformitate cu prevederile Documentului Naţional al…

— Luaţi loc, le repetă Ramirez, de data asta ridicând puţin tonul. O să solicit lămuriri de la şefii voştri şi o să lăsăm biroul de relaţii al armatei să ne vrăjească şi de astă dată, cu bine cunoscutul său farmec.

— Mi-a fost împuşcat un om în după-amiaza asta. În clipa de faţă, noi suntem…

Ramirez se îndreptă ţeapăn de spate, arătă cu degetul mare în urmă peste umăr şi îl întrebă:

— Şi ţi-a împuşcat cumva omul unul dintre ăştia doi, pe care i-aţi adus aici?

— Nu.

Poliţistul îşi flutură o mână, cu un aer dezgustat.

— Păi, atunci, luaţi naibii loc odată, când vă spun!

*

— Eu şi cu mama mea nu ne-am înţeles prea bine niciodată, spuse ea, luându-şi privirea de la oglindă şi uitându-se drept în ochii lui Paul. Cred că aveam amândouă nişte personalităţi puternice, mai adăugă femeia, aruncându-i un zâmbet şters. Probabil că Mona şi cu mine apăream întotdeauna în această postură una în ochii celeilalte. Ea spintecă aerul cu un aparat de ras. Mona e proprietara prăvăliei ăsteia. Fiica ei, Sue, şi cu mine… noi două conducem afacerea. Mona nu face decât să treacă pe-aici, în fiecare după-amiază, ca să ia încasările şi să pălăvrăgească vrute şi nevrute. Femeia flutură din nou aparatul de ras. Ea şi cu mine ne avem precum câinele cu pisica. Din fericire, o să plec curând în vacanţă. A fost mai rău în ultima vreme. Dacă ar mai fi durat încă o săptămână sau două, i-aş fi spus pe şleau unde anume poate ea să-şi bage dugheana, iar apoi ar fi trebuit să-mi găsesc de lucru în altă parte, ceea ce n-ar fi fost deloc uşor în absenţa unei recomandări de la ultima mea slujbă. Femeia se prefăcu că verifică încăperea, ca să vadă dacă nu-i asculta cineva. Eu folosesc numărul de asigurare al Monei, zise ea pe un ton scăzut, după care făcu un pas înapoi, ca să-şi admire opera. De îndată ce o să închid aici în seara asta, o să-mi iau tălpăşiţa. Am de gând să mă întorc acasă şi să încerc să reiau legătura cu părinţii mei. Deja am maşina parcată afară şi gata de plecare. Pa şi puşi.

Paul o urmărea cu coada ochiului. Părul ei avea trei nuanţe distincte de roşu, dintre care nici măcar una singură nu exista şi în natură. Tânăra era îmbrăcată ca un personaj dintr-un film de animaţie, ceva între Ana Zdrenţăroasa şi Pisica Murdărica din Pălărie. Din cap până-n picioare, avea pe ea tot felul de mărgeluţe şi zorzoane multicolore, multe dintre acestea semănând cu nişte bombonele rotunde, purta o rochiţă exagerat de scurtă, din denim, peste nişte jambiere vărgate cu dungi albe şi roşii, şi era încălţată cu nişte cizme până la genunchi, cu dantelă până sus, în partea din faţă. Femeia se aplecă mai aproape de el, bărbierindu-l cu atenţie în jurul urechii stângi.

— Niciodată n-am mai ras până acum vreo faţă de bărbat, îi spuse ea. Mi-a plăcut, ştii tu, să mă rad peste tot… ştii tu, în toate locurile în care se rad fetele. Femeia îi şterse o pată de cremă de ras de pe obraz, cu un mic şervеţel roz. La naiba… eu chiar m-am ras şi în cap odată, în timpul liceului… atunci când era în mare vogă Sinead O'Connor, însă… Şi tânăra clăti aparatul de ras şi făcu iar un pas înapoi. Satisfăcută, ea trase un şervet roz mai mare, de pe un raft de sub tejghea, îi umezi apoi un colţ în chiuvetă şi îl folosi pentru a-i îndepărta toate petele de spumă albă rămase pe faţă. Acum e bine,

îi zise ea. În continuare, o să te răsucesc, ca să vedem cum a ieşit şi cu părul. Femeia roti scaunul la o sută optzeci de grade, după care apăsă de câteva ori pe o manetă a scaunului, coborându-l până când gâtul lui Paul ajunse în scobitura chiuvetei. Dacă aveai gâtul puţin mai mare, ar fi trebuit să-ţi speli părul în camera din spate, aşa cum facem noi atunci când avem de-a face cu unele dintre fetele cu-adevărat voluminoase. Şi ea îi trase părul de sub cap. Va fi necesar să te mai laşi încă puţin în jos. Paul înşfacă braţele scaunului de frizerie şi se împinse în ele. Când deschise din nou ochii, femeia se uita în jos la el. Da văd că nu eşti prea vorbăreţ, aşa-i? Ea îi zâmbi şi deschise robinetul, ca să umple chiuveta cu apă.

— Depinde, îi răspunse bărbatul.

— De ce anume depinde?

— Presupun că depinde de persoana cu care stau de vorbă.

— Pe mine mă cheamă Brittany, îi zise ea.

Paul închise ochii. Tăcerea se înălţă peste susurul apei. Ea îşi puse o mână în şold, aşteptă o clipă şi pe urmă se aplecă aproape de el.

— Asta-i partea din conversaţie în care îmi spui şi tu numele tău, îi şopti femeia la ureche, iar ochii lui se deschiseră brusc.

— Îmi pare bine, Brittany. Eu sunt… bărbatul şovăi. Eu sunt Paul, cred.

— Crezi? Ea începu să râdă, dar se opri.

— E o poveste lungă.

— Nu ştii precis cine eşti?

— Nu.

Femeia începu să-i treacă jetul de apă prin păr.

— E bună temperatura apei?

El dădu aprobator din cap. Femeia începu să-i clătească excesul de vopsea din păr, separând şuviţele şi ţinându-le sub curentul de apă, insistând până când dispărură toate urmele de vopsea şi apa rămase limpede.

Brittany îi înfăşură părui cu un prosop roz şi îl ridică pe Paul în şezut.

— Mie îmi plăcea să-mi închipui că fusesem adoptată, îi spuse ea. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred că făceam parte din acea familie a mea. Mă gândeam că poate eram o prinţesă sau altceva de soiul acesta, trimisă pe râu în jos la vale şi pierdută, apoi pescuită de acel neam trăsnit de fermieri, în casa cărora mă trezisem.

Femeia îi întoarse din nou scaunul. De data aceasta, ea îl lăsă să se admire în oglindă. Îl frecă apoi pe cap cu prosopul, după care îl aruncă cât colo.

— Indiferent cine ai fi tu… începu Brittany. Oricare ţi-ar fi numele… cu siguranţă că acum nu mai semeni deloc cu omul acela venit parcă din creierii munţilor, care a intrat în dugheana asta, acum o oră. Îţi pot spune asta cu certitudine.

Şi avea perfectă dreptate. Tânărul proaspăt bărbierit care se vedea în oglindă era acum pentru el o persoană complet străină. Ea îi scurtase părul şi apoi îi vopsise în negru ceea ce mai rămăsese… într-un negru precum cărbunele… într-un negru ca pana corbului. Femeia îi trecu un pieptene prin păr, descâlcindu-i cârlionţii.

Şi pe când se mişca în dreapta lui, ea îl simţi încordându-se.

— Nu-ţi place? Brittany se simţi rănită şi îi puse o mână pe umăr. Am putea face altceva.

El nu-i răspunse. Tremura sub mâna ei. Coborându-şi privirea, femeia văzu că ochii lui erau aţintiţi asupra imaginii reflectate în oglindă. Ea se întoarse şi îi aruncă o privire peste umăr. Apropierea cinei atenuase aglomeraţia zonei comerciale acoperite. Pe culoarul central, veneau doi tipi cu o alură oficială, îmbrăcaţi în pardesie negre, câte unul pe fiecare latură, dând la o parte cu umărul lumea din drumul lor, în vreme ce treceau de la o prăvălie la alta, uitându-se în fiecare după ceva anume şi apoi ieşind din nou.

— Doi nazişti, rosti ea, în timp ce respectivii se apropiau tot mai mult de dugheana lor.

Vreme de-o clipă interminabilă, Paul simţi nevoia să se ridice de pe scaun, însă era prea târziu. Unul dintre cei doi indivizi îşi băgă capul pe uşă. El scană scena, după care intră, se uită la Paul şi apoi verifică şi încăperea din spate.

— Hei, hei! strigă Brittany în urma lui. Clienţii n-au voie acolo în spate. Este interzis să…

Omul nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. După ce arboră un scurt zâmbet superior, plecă. Paul şi Brittany se uitară în tăcere cum cei doi tipi se îndepărtau, dispărând în mulţime. Tremurul lui Paul sub mâna ei se mai atenuă.

— Îi ştii pe flăcăii ăia? îl întrebă ea.

— Nu, rosti el pe un ton răspicat, în vreme ce femeia îl privea pieziş.

11.

Primul fapt de viaţă: mai curând sau mai târziu, toţi plecau. Bărbaţi de toate dimensiunile, de toate formele, de toate rasele, credinţele şi convingerile politice… nu conta… următorul lucru pe care îl afla ea era faptul că îşi împachetau lucruşoarele, îşi făceau băgăjelul şi se îndreptau direct spre uşă. Unora le trebuia mai mult timp până să plece, iar altora, mai puţin, unii plecau supăraţi, iar alţii trişti, asta n-avea nicio importanţă… oricum ar fi fost, ei tot plecau.

Unica trăsătură neschimbată… singura constantă comună în cadrul acestei mulţimi de plecări deprimante era pretextul despărţirii… acea afurisită autojustificare finală din puţinele secunde stânjenitoare dinainte de închiderea uşii. Era de parcă ei s-ar fi adunat cu toţii la un moment dat şi şi-ar fi notat, ca nu cumva să uite blestemata aia de explicaţie. Ca şi cum ar fi existat pe undeva cine ştie ce repertoar, în care, la litera S, ar fi scris şi: „Scuză pentru despărţirea de Kristen Kane”, unde nu putea să lipsească şi cuvântul *control.*

Poate că tipul acela, pe nume Artie Gold, o spusese cel mai bine… şi nici nu era de mirare, atâta vreme cât Artie îşi găsise o modalitate de a-şi câştiga existenţa din scrierea de discursuri pentru primar. Artie rezistase mai puţin de o săptămână, iar legătura cu el era singura pe care Kristen şi-o putea aminti să fi rămas neconsumată. Şi nici vorbă ca ei să nu fi încercat şi să nu se fi străduit. Problema fusese însă aceea că ei avuseseră parte de un început atât de dezastruos, încât n-au mai putut, ulterior, în niciun fel să-l mai depăşească. Pe parcursul desfăşurării primei lor apropieri fizice, chiar în preajma momentului mutării lor de pe canapea în dormitor, exact în locul în care cele mai multe dintre cupluri încep să confunde iubirea cu lubricele pofte trupeşti, Kristen şi Artie trecuseră la o furtunoasă partidă de zbierete, la o nefericită discuţie ce topise brusc întreaga ardoare a acelei ocazii speciale. Pe drumul lui spre ieşire, Artie îşi exprimase părerea că, în acele doar câteva zile pe care le trăise alături de Kristen, el se simţise ca şi cum ar fi fost înghiţit de un animal sălbatic.

Toată lumea ştia şi asta… toţi cei care se perindau prin acea afurisită de clădire oficială. Kristen Kane îşi tot pierde pretendenţii, la fel precum şopârlele îşi tot pierd pielea, prin năpârlire. Ce naiba s-o fi întâmplând, în definitiv, cu fata asta? Nici vorbă să fie grasă sau urâtă, ori altceva de genul acesta. La drept vorbind, ea era înaltă şi extrem de bine făcută, iar în

ansamblu părea o bucăţică foarte bună, lucru care probabil că explica de ce oricare tânăr nou angajat simţea nevoia ca, înainte de a-şi despacheta lucrurile, să dea o tură şi pe la ea. Ceea ce totuşi rămânea o enigmă era iuţeala cu care li se dădeau apoi curtezanilor ei papucii. Dar asta nici măcar nu era o noutate. Tot aşa se întâmplase cu ea încă din liceu. Şi aşa se face că, fiind totuşi o femeie frumoasă, ajunsese la treizeci şi şapte de ani fără să fi fost vreodată măritată, un statut care, dacă ar trebui judecat după atitudinea părinţilor, prietenilor şi a colegilor ei de serviciu, constituia o anomalie statistică la fel de rară ca şi câştigarea de către cineva anume a premiului cel mare la loterie sau ca naşterea unui viţel cu două capete.

În vremea liceului, ea pusese fenomenul cu pricina pe seama tinereţii sale crude şi superdezvoltatului său simţ al conştiinţei de sine. Îşi spusese mereu în sinea ei că, pur şi simplu, nu simţea în permanenţă o acută nevoie de bărbaţi de aceeaşi vârstă cu ea şi îşi autoconsolase amorul propriu rănit cu iluzia că avea să-şi găsească, până la urmă, sufletul pereche pe undeva prin şirul amorezilor şi că făt-frumosul ei o aştepta şi el, timp în care ea nu trebuia decât să-şi vadă de treabă şi, mai curând sau mai târziu, drumurile lor hărăzite de astre tot aveau să se intersecteze.

Douăzeci de ani mai târziu, lucrurile stăteau cu totul altfel. Cu cât treceau anii peste ea şi cu cât urca mai sus pe scara ierarhică, tot cu atât statutul ei părea să fie mai puţin adecvat unei relaţii maritale de lungă durată. Deja aproape toată lumea din viaţa ei încercase fără niciun fel de succes s-o peţească. După cum se poate bănui, încă mai circulau presupuneri şoptite privind nişte obscure piedici insurmontabile. Femeile se întrebau dacă nu cumva relaţiile galante ale lui Kristen eşuau în mod invariabil doar fiindcă ele nu erau decât un vicleşug de a-i abate pe observatori de la adevărata natură a direcţionării dorinţelor ei, o presupunere care, nu întâmplător, asigura atât un răspuns comod la întrebările privind motivele învăluirii în mister a vieţii sentimentale a lui Kristen, de către aceasta, cât şi, într-un mod destul de stângaci, confirma multe dintre propriile lor opţiuni, cel mai adesea regretate, dar şi dureroase.

Cu bărbaţii… cel puţin pentru unele dintre ele măcar, era un lucru uşor. Era ca o consecinţă. Orice femeie care era îndeajuns de smintită, încât să le respingă intenţiile amoroase, probabil că trebuia să fie fără doar şi poate lesbiană. Ce altă posibilitate ar mai fi putut exista? Pentru celelalte femei, imaginea lui Kristen şi a unei alte femei similar înzestrate, tăvălindu-se goale şi asudate în chinurile pasiunii, era, pur şi simplu, mai mult decât ar fi putut să izbutească a le prezenta pe scurt libidourile lor reprimate.

În ceea ce o privea personal, Kristen se hotărâse să întrerupă temporar întreaga activitate de acest fel. Ea le spunea prietenelor sale că problema ei

în privinţa bărbaţilor se afla momentan „în aşteptare”, făcând ca totul să sune de parcă acest soi de lucruri ar fi constituit ceva cancerigen, de care ea una scăpase prin măsuri energice, vindecându-se, temporar, de nevoia de bărbaţi, ceea ce probabil că explica şi din ce cauză primise acasă apelul telefonic… un apel care, în mod normal, s-ar fi adresat cuiva cu o vârstă mai fragedă, cuiva cu un chip proaspăt, cuiva care de-abia aşteaptă să se distreze duminica. Dar, de fapt, toată lumea ştia că ea nu avea să meargă nicăieri în acele zile de weekend. Toată lumea, de la paznici şi îngrijitori, până la însuşi şeful cel mare, procurorul-şef al districtului, ştia că ea urma să stea acasă şi să se uite la televizor, pe Nature Channel, nicidecum să se dichisească îndelung în baie, pregătindu-se pentru cine ştie ce emoţionantă întâlnire romantică.

Primul ţârâit al telefonului o făcu să tresară, amintindu-i cât de rar suna acesta, în ultima vreme, acasă la ea.

Ea ridică receptorul şi zise în microfon:

— Kane.

— Eşti liberă? Vocea din receptor o făcu să-şi ridice picioarele de pe măsuţa pentru cafea şi să se îndrepte de spate. Deşi ei doi aveau de-a face zilnic unul cu celălalt, atât faţă în faţă, cât şi telefonic, procurorul districtual Bruce Gill arareori o suna şi acasă. Arareori… ca atunci când cineva trebuia, probabil, să fi murit… sau în cazul în care ar fi fost posibil să fie concediată, ori ar fi păţit ceva asemănător.

— Da, sunt aici, îi răspunse femeia.

— Am nevoie să te prezinţi la Secţia de poliţie din Nord, ASAP.

Asta era. Niciun „te rog” printre cuvintele rostite. Doar mişcă-ţi târtiţa într-acolo, şi cu asta basta.

— Da’ ce s-a întâmplat?

El îi spuse tot ce ştia. De la primele vorbe, ea îşi dădu seama că omul era scos din sărite. Cu cât era el mai irascibil şi mai iritat, cu-atât era şi glasul lui mai piţigăiat. La ora asta, într-o seară primăvăratică de duminică, Bruce şi Katrina Gill se aflau în mod invariabil ieşiţi la cine ştie ce eveniment monden, iar onorabilului Bruce Gill nu-i plăcea câtuşi de puţin ca obligaţiile sale de serviciu să-i tulbure viaţa socială.

Kristen îşi depărtă de ureche receptorul. Bărbatul schelălăia strident ceva despre o întrunire pe care o avuseseră ei în cursul săptămânii trecute… de parcă ar fi fost un lucru pe care ea l-ar fi putut uita. Era vorba despre ziua în care Gill apăruse pe prima pagină a ziarelor, în urma refuzului său de a emite mandate de reţinere unui grup de indivizi din Orientul Mijlociu, doar pentru că FBI-ul îi dorea pe aceştia menţinuţi în detenţie. Tipului trebuia să-i fie recunoscut meritul incontestabil de a nu-i scăpa ivirea niciunei

oportunităţi, fără să profite imediat de ea. Replica sa, cum că el nu aresta pe nimeni „numai pentru că respectivul avea între prenume şi nume particula de legătură «bin»”, îl făcuse dintr-odată celebru de la o coastă la cealaltă şi idol al tuturor liberalilor cu privirile rătăcite din întreaga ţară. Mai trebuie menţionată şi asigurarea, în mod convenabil, a unui piedestal de pe care el se adresase locuitorilor oraşului *său* spunându-le că niciunul nu se cuvenea să aibă şi nici nu ar fi urmat să aibă vreodată drepturile îngrădite în niciun fel, de către nicio agenţie federală şi sub niciun motiv.

Ea se uită teribil de plictisită pe fereastră afară, în timp ce Gill folosea deja ocazia apărută pentru a se mai antrena cu discursul său în vederea campaniei electorale din anul următor, când urma să candideze pentru postul de guvernator. Razele soarelui ajuns la asfinţit luminau vârfurile norilor care alunecau oblic pe cer, alungiţi şi răsfiraţi de un vânt stârnit mai demult. Aceştia se deplasau către nord, decişi ca nişte săgeţi în zbor accelerat spre Canada. Pe stradă, lumini galbene, intermitente, izbucneau frenetic în jurul clădirilor. La colţul străzii, se adunase o mulţime de oameni, lângă dugheana negustorului de vinuri. Ea îşi lipi obrazul de geam, însă, de la înălţimea celor nouăsprezece etaje, nu-şi putea da seama de ceea ce se petrecea acolo. Nu putea să sufere sentimentul de a fi lăsată deoparte. Îl ura mai mult decât orice altceva pe lume.

— O să merg, zise ea în cele din urmă, întrerupând vorbele goale debitate cu mult elan de către şeful ei.

— Foarte bine. Să ai mare grijă de tot, mai pufni el, după care închise telefonul.

Faptul că el nu i-a mai dat niciun fel de alte instrucţiuni era o probă a încrederii lui totale în priceperea ei profesională, în vreme ce faptul că nu-i oferea femeii niciun fel de scuze… ei bine… orice ar fi trădat acest lucru era ceva la care Kristen prefera să nu se gândească. Ea se ridică în picioare, se întinse ca să se mai dezmorţească şi gemu îndelung şi răsunător, după care o porni încet spre dormitor.

∵

Noaptea se rostogolea tiptil deasupra orizontului, pleoştind umerii şi trăgând bărbiile oamenilor în adăpostul gulerelor, în minutele de dinainte ca lămpile iluminatului public să se trezească la viaţă, una câte una, pâlpâind timp de câteva momente, mai înainte de a-şi trimite înspre caldarâmul de dedesubt strălucirea fluorescentă a radiaţiilor X. O adiere de vânt rece, stârnită ca din senin, şuieră în beznă, învolburând resturile de pe stradă într-o mică tornadă de praf şi gunoaie, unduind copertinele ţepene ca pe nişte steaguri şi fluturând afişele sfâşiate de pe cabinele telefonice, acolo

unde nenumărate capse mai vechi sau mai noi stăteau zburlite în firava lumină portocalie, ca niște ghimpi de fier.

Cina se terminase demult. Paul era la a treia sa ceaşcă de cacao, iar ospătarii deja măturau podeaua. El se uită la încheietura mâinii sale, de parcă ar fi purtat acolo un ceas, şi se întrebă de unde oare avea acel obicei, după care mai luă o sorbitură din cana albă ţinută la îndemână.

Cu o oră mai devreme, urmăritorii săi intraseră pentru a doua oară în restaurant, enervând personalul acestuia, trecând printre cei prezenţi şi studiind chipurile clienţilor de pe la mese. În ambele cazuri, el îşi ridicase cu mult calm privirea din farfurie şi se uitase drept în ochii lor. De fiecare dată, ei îşi continuaseră căutările în altă parte. În cea din urmă dată, el se gândise cum se făcea că o nepricepere a cuiva de a se autorecunoaşte părea să excludă şi posibilitatea altora de a-l recunoaşte.

Jalisco era unicul loc de pe strada Landon pe care îl văzuse el vreodată. Doamna Willis obişnuia să-i aducă pe ei toţi aici în după-amiezile de sâmbătă, pentru a lua masa de prânz. Cei de-acolo aranjau o masă lungă mai în spate, de-a lungul peretelui de la bucătărie, acolo unde ei puteau mânca în liniște împreună, nederanjându-i pe ceilalţi muşterii, dintre care cei mai sensibili obiectau uneori la adresa manierelor boeme ale anumitor meseni.

Fără să fi intenţionat acest lucru, el se trezise instalat confortabil la o masă care îi era familiară, amplasată înspre partea din spate a restaurantului, urmărind trecătorii de pe trotuar. Nu se simţea el acolo chiar ca acasă, dar nu avea idee unde în altă parte s-ar fi putut duce. Oftă prelung, se rezemă de spătarul scaunului şi se uită de jur-împrejur. Restaurantul era aproape pustiu. Paul îşi întoarse capul şi cercetă îndelung locul. Ca şi în toate celelalte privinţe ale vieţii sale, el îşi amintea totul în linii mari, dar fără să fi intrat vreodată în amănuntele caracteristice.

De exemplu, el nu remarcase niciodată, până în acel moment, pereţii, nu observase frescele cândva strălucitoare, festive şi cu teme tropicale, acoperite însă acum de un strat de negreală… domnişoarele, îngeraşii, taurii de coridă şi exoticele tufe agăţătoare… ca şi scenele de pe plajă şi palmierii cu frunzele fâlfâind în bătaia unei imaginare adieri a brizei.

Închise ochii şi aceeaşi scenă mereu repetată îl aştepta şi acum… chiar acolo, pe partea interioară a pleoapelor… plaja, apa verzuie, cele două siluete şi ceva de un alb strălucitor, zburând înainte şi-napoi pe cerul azuriu. Acum putea simţi chiar şi mirosul… aerul sărat… mireasma oceanică de reînnoire şi descompunere. Îşi coborî privirea interioară, scrută de-a lungul plajei aurii, dincolo de silueta îndepărtată, acolo unde viziunea lui se oprise mereu până în prezent, iar apoi… la distanţă, aproape ascunsă de aburul ceţii, el putu vedea o dungă… un fel de ac unduindu-se în valurile de radiaţii

calorice care se înălțau… și totuși, în mod sigur, o dungă. Se concentra ca să prindă perspectiva. Ceva călărea în vârful dungii, ca o gămălie de ac. Miji ochii minții, încordându-și privirea interioară. Era vorba despre un turn. Vaga apariție unduitoare era un fel de turn. Așa, ca un lucru pe care îl vezi la un…

— Închidem. Chelnerul se postase lângă el. Grimasa de pe fața lui exprima părerea de rău, însă tot restul ființei sale contrazicea acest lucru, neavând niciun strop de tristețe. Paul scoase din buzunarul pantalonilor să-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Chelnerul luă banii și nota de plată și se grăbi spre casă. În mai puțin de un minut, el reveni aducând restul, pe o tăviță din lemn. În spatele lor, luminile de la bucătărie se stinseră. Afară, pe trotuar, un alt chelner se pregătea să închidă poarta de siguranță, din grilaj de oțel.

Paul lăsă restul pe masă și se ridică în picioare. Acestea îi amorțiseră și erau cam înțepenite de cât stătuse nemișcat la masă. Omul ieși și el pe trotuar. Poarta de siguranță din oțel glisă desfăcându-se ca un acordeon, în partea din față a spațiului de la intrare. El se uită cum chelnerul o zăvora, cobora obloanele de deasupra și încuia ușa.

Vârtejurile de vânt îi trimiseră fiori ca de gheață pe sub guler. Paul chiar dârdâia de frig, apoi își frecă brațele dezgolite, în sus și-n jos, cu mâinile, într-o zadarnică încercare de a se încălzi măcar puțin. Strada Landon era aproape pustie. Peste drum, deasupra unei arcade, luminile unui salon de tatuaje aruncau pătrate strălucitoare pe trotuarul de dedesubt, scoțându-le la iveală pe cele șase persoane care așteptau în stația de autobuz. Reclama din vitrină consta din cuvintele: ROB AL ACULUI. Ceva din atmosfera încărcată spunea că urma să înceapă ploaia.

Paul o luă la stânga, după care se răzgândi și o porni în direcție opusă, spre capătul mai îndepărtat al străzii, acolo unde, în spatele unui gard temporar din lanțuri, cohortele de constructori înălțau încă o clădire de locuințe. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, traversă strada Harrison, apoi trecu prin fața bisericii prezbiteriene, care ocupa colțul acelei porțiuni de stradă. El putu auzi cântecele dinăuntru și își continuă drumul.

12.

El o făcea să simtă furnicături pe piele. Ea nu ştia de ce, dar ceva din felul lui de a fi îi provoca senzaţia de piele de găină pe tot corpul. Femeia îşi frecă mâinile una de alta, răsuflă adânc şi se strădui să-şi moduleze tonul vocii:

— Domnule… începu ea.

— Van Dusen, îi completă el apelativul.

Femeia îşi reprimă senzaţia reflexă de sufocare.

— Domnule Van Dusen… şeful meu, domnul Bruce Gill, procurorul districtual al ţinutului Queen Anne… domnul Gill şi-a definit cât se poate de limpede poziţia în legătură cu chestiunile de natura asta. Ea simţi că alunecă în automatismul ei oratoric din sala de judecată şi încercă încă o dată să se destindă, dar repulsia pe care o simţea faţă de acel omuleţ îi menţinea gâtul încordat şi coloana vertebrală ţeapănă ca oţelul. Acest ţinut… începu ea din nou, susţine ca orice acţiune în sprijinul respectării legilor, desfăşurată pe teritoriul său, să fie… Şi ea îşi ridică în aer degetul arătător. Unu la mână… să fie… coordonată *dinainte,* împreună cu departamentul local de poliţie. Omuleţul deschise gura ca să protesteze, însă femeia îşi ridică şi un al doilea deget necruţător, retezându-i avântul. Şi doi la mână… acţiunea *trebuie...* în mod obligatoriu, să fie însoţită de absolut toate documentele oficiale necesare, conform legii, pentru activităţile solicitate.

— Asta-i însă o problemă referitoare la siguranţa naţională. El practic murmurase abia auzit respectivele cuvinte, iar ea simţi cum i se zbârleau firele de păr de pe corp şi se cutremură violent, cuprinsă de fiori reci.

— Cum aşa? îi ceru femeia lămuriri.

— Nu sunt autorizat să discut despre asta, îi răspunse el, aruncându-i acel zâmbet linguşitor, ca de reptilă, care o făcea să-i vină să-l pocnească pe nesuferit drept peste gură.

Ea îşi scoase carneţelul cu însemnări şi îl deschise la sfârşit.

— Wesley Allen Howard, citi femeia, iar când îşi ridică din nou privirea, văzu că bărbatul prinsese ceva culoare în obraji.

— Dac-aş fi în locul tău, aş avea foarte mare grijă când am de-a face cu lucruri de genul ăsta, şuieră el printre dinţi.

— Şi din ce motiv, mă rog frumos, domnule Van Dusen?

Omul îşi dădu ochii peste cap şi îşi ridică privirea cu exasperare în tavan, luându-şi un aer dezgustat.

— Nu sunt autorizat să spun aşa ceva.

Femeia îşi închise cu zgomot carneţelul de notiţe şi apoi se ridică în picioare.

— Potrivit spuselor doamnei Willis, tot ce a făcut ea pentru a deveni o ameninţare la adresa modului american de viaţă a fost să iniţieze pe Internet un proces de căutare a persoanelor cu acest nume, iar următorul lucru care a izbit-o ca o consecinţă a respectivei sale fapte a fost ivirea dumitale şi năvălirea micii tale hoarde de bătăuşi, în pragul uşii ei. Ea ridică o mână, ca să-i stăvilească omuleţului eventualele proteste şi îi zise: Ştiu, nu eşti autorizat să vorbeşti nici despre asta.

Se ridică şi el în picioare, scuturând din cap, de parcă ar fi fost profund dezamăgit de purtarea unui copil.

— Şi-aşa ne-am irosit într-un mod cu totul inutil o mulţime de vreme cu stupiditatea asta, spuse el. Dacă o să aveţi amabilitatea să lăsaţi din nou prizonierii în custodia noastră, o să rezolvăm noi cazul într-un alt fel.

Ea nu se mai putu abţine şi lăsă să-i scape din gâtlej un scurt hohot sec de râs. Hotărât lucru, aroganţa piticaniei de om nu mai avea niciun fel de limite.

— Tu chiar nu pricepi deloc, aşa-i? se răsti femeia la el. Iar mai înainte ca bărbatul să apuce să-i răspundă, ea continuă: Întrucât acest lucru pare pentru tine să fie atât de dificil de înţeles, dă-mi voie să-ţi clarific poziţia oficialităţilor acestui district, în problema la care ne referim. Doamna Willis şi domnul Suzuki sunt cetăţeni plătitori de taxe în districtul nostru, sunt persoane bine cunoscute din cadrul comunităţii noastre şi, în consecinţă, nu vor merge nicăieri cu voi, până când nu ne veţi prezenta un mandat federal care să justifice arestarea lor. În acel moment, *biroul nostru* va analiza acuzaţiile expuse în mandat, iar, în eventualitatea în care vom considera acuzaţiile formulate ca fiind întemeiate, atunci vom instrumenta noi cazul şi vom abilita cea mai adecvată agenţie *locală* de asigurare a aplicării legilor să opereze respectiva arestare. Până la o atare situaţie însă… – şi femeia făcu aici o pauză pentru a spori efectul dramatic – … cred că tu şi vesela ta ceată de mardeiaşi s-ar cuveni să vă consideraţi peste măsură de norocoşi pentru faptul că nu vă veţi răcori „in corpore”, într-o celulă, după înfierbântarea juvenilă, de care aţi dat dovadă…

El rânjea din nou la ea în bătaie de joc, scoţând din gâtlej, pe înfundate, un fel de sunet ca de chicoteală. Ea se dădu un pas înapoi, pentru a nu fi tentată să-i plesnească un dos de palmă peste bot, iar apoi continuă:

— Ar fi trebuit să vă fi domolit voi toţi laolaltă, într-o celulă cu tot dichisul, sub acuzaţiile de răpire şi de agresiune şi sub o puzderie de alte acuzaţii suplimentare, la care încă nu am avut timp să mă gândesc. Femeia

arătă spre uşă, adăugând: Iar acum, adună-ţi roboţeii tembeli de colo şi cărăbăniţi-vă dracului cât mai repede cu toţii de-aici.

Omul se îndreptă de spate, în costumul său italienesc.

— Ne mai întâlnim noi, poţi să fii sigură de asta, îşi insinuă el avertismentul, afişând un aer belicos. Nu las eu aşa lucrurile, îi făgădui solemn bărbatul, scuturând agitat un deget ameninţător în direcţia ei. Kristen se cam simţea tentată să i-l rupă. Acest lucru te va bântui, îi prezise apoi piticania.

— O să am grijă să dorm cu lumina aprinsă, îl asigură ea.

El se opri lângă uşă, întorcându-se iar în direcţia femeii.

— Am doi oameni răniţi astăzi, în exerciţiul funcţiunii.

— Unul a primit îngrijiri medicale şi a fost externat deja. Ea flutură o mână prin aer. Doar n-ai de gând să-i scoţi vinovaţi tot pe doamna Willis şi pe domnul Suzuki şi pentru ceea ce i-a făcut omului tău câinele vecinului lor?

— Altul dintre oamenii mei a fost azi împuşcat. Se află într-o stare critică…

— Starea lui s-a ameliorat şi este acum stabilă, rosti ea răspicat.

— Avem un suspect care se pare că ar fi tras.

— Nouă ni s-a spus la spital cu totul altceva. Agentul dumitale pretinde că arma s-a descărcat în mod accidental, în timp ce el se afla într-o încăierare cu unul dintre rezidenţii doamnei Willis. Agentul le-a zis poliţiştilor că împuşcătura a avut loc la impactul armei cu solul. Femeia însă deja îi vorbea spatelui piticaniei. Micul individ se îndepărta, pe când ea încă nu terminase tot ce ar fi avut să-i spună. Kristen Kane scrâşni din dinţi, plină de frustrare. Uşa se închise cu zgomot. Femeia răsuflă adânc şi se uită cu atenţie la panoul întunecat de sticlă care alcătuia peretele vestic al camerei de interogatoriu, după care făcu un gest de chemare.

O clipă mai târziu, sergentul Ramirez deschise uşa, intrând în încăpere.

— Tipul este căpăţânos ca un bolovan, zise el. Ea ridică o mână şi îşi întoarse capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să spună că îi era imposibil să-şi exprime sentimentele faţă de acel bărbat.

— Putem cumva găsi un echipaj disponibil, care să-i ducă pe doamna Willis şi pe domnul Suzuki înapoi în strada Arbor?

Sergentul Ramirez îi răspunse că acest lucru nu va constitui nicio problemă.

— Pune, te rog, echipajul respectiv să verifice, mai întâi, strada. Micul Napoleon ăla n-are de gând să se lase păgubaş cu una, cu două. Aş fi dispusă să pun rămăşag pe ce vrei tu că şi-a mai lăsat pe-acolo vreo doi dintre trepăduşii săi, să pândească de pe undeva de prin tufişuri.

— Şi dacă aşa a făcut?

— Atunci, trimite-i să-şi vadă de treburi în altă parte. Iar dacă ei se vor arăta recalcitranţi şi le vor face probleme poliţiştilor sau dacă se mai întorc şi după ce voi i-aţi luat la goană de-acolo, ei bine, într-un asemenea caz, băgaţi-i, fără nicio şovăială, la răcoare cât mai repede.

Ramirez surâse în acel moment pentru întâia oară.

— Asta ar fi pentru mine o adevărată plăcere, îi spuse el femeii.

— Ai grijă ca echipajul de poliţie din zonă să se înfiinţeze acolo încă de la prima oră a dimineţii. Nu vreau ca oamenii aceia să fie din nou tulburaţi.

— Idioţii ăia l-au pus pe fugă pe unul dintre rezidenţi, îi zise Ramirez. Cum rămâne cu el? Nu-l putem lăsa de izbelişte, pe drumuri.

Ea se uită la ceas.

— Potrivit spuselor doamnei Willis, respectivul este în mod sever handicapat. Ar fi cazul să reuşim să găsim un astfel de om. Mai mult ca sigur, respectivul este speriat la culme.

— Asta ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că o să îngheţe până şi rahatu-n el. Am o descriere a lui. După cum zice doamna Willis, omul n-are pe el decât un tricouaş cu mânecuţă scurtă şi o pereche de jeanşi. Iar afară se pune pe o vreme rea.

— Controlaţi toate împrejurimile!

Sergentul dădu din cap.

— O să-l căutăm cu spirit de răspundere pe bietul om.

*

Paul urmărea cum toată activitatea înceta şi totul se mai potolea. Cu toţii îşi lepădaseră trenciurile şi le înlocuiseră cu nişte hanorace albastre, schimbând acum marea maşină Lincoln Town cu un mai mic şi mai inofensiv autoturism Subaru Outback. Imediat, Paul îl recunoscu pe omul care ieşise din vehicul şi urina la rădăcina unui arţar. Individul respectiv era mult prea masiv ca să poată fi uitat. Acesta şi cu partenerul său se postaseră cam la o jumătate de cvartal mai la sud de Casa Armoniei, staţionând cu motorul pornit, când maşina echipajului de poliţie trecuse pentru prima dată pe lângă ei. Paul se uită cum cele două siluete se lăsaseră în jos pe locurile lor, ca să se ascundă, în timp ce marele automobil oficial, alb cu negru, tocmai îi depăşea, continuându-şi după aceea drumul pe strada Arbor şi cotind apoi la dreapta, pe bulevardul Slayter.

Din poziţia avantajoasă în care se afla, Paul auzi motorul maşinii de poliţie prinzând viaţă şi urlând din nou, iar puţin mai târziu auzi scrâşnetul cauciucurilor şi apoi încă o dată răgetul motorului. Pe când zgomotele se mai domoleau, el îşi îndreptă din nou atenţia către maşina parcată. Cei doi parcă n-ar fi auzit nimic şi nici nu se clintiră câtuşi de puţin. Paul zâmbi.

Un minut şi jumătate mai târziu, maşina de poliţie viră pe la capătul sudic al străzii Arbor şi se apropie din nou în mare viteză, cu motorul mugind şi cu bara de lumini de deasupra aprinsă feeric, oprindu-se apoi brusc, imediat în spatele automobilului Subaru, parcat lângă bordură, permiţând poliţistului care şedea pe locul pasagerului să coboare şi să se apropie de celălalt vehicul, într-o cât mai mare siguranţă.

Poliţistul rămas înăuntru îndreptă un puternic fascicul luminos în direcţia geamului din dreptul şoferului, care îşi lăţise pe geam o palmă şi încerca astfel să blocheze lumina orbitoare. Ţinându-şi mâna dreaptă înmănuşată pe mânerul armei sale, poliţistul de-afară îşi folosi mâna stângă pentru a ciocăni în geam. Palma dinăuntru dispăru, dar geamul rămase ridicat. Omul legii ciocăni din nou.

— Ai putea, te rog, să cobori geamul?

De-abia la cea de-a treia bătaie geamul începu încet să alunece în jos. Poliţistul se aplecă şi îi spuse ceva şoferului. Colegul său, care rămăsese în maşina de poliţie, coborî acum şi el, având grijă să rămână maşina de poliţie interpusă între el şi Subaru. Paul se târî pe coate prin ţărână, parcurgând astfel întreaga distanţă până la capătul cel mai îndepărtat al verandei, acolo unde îşi lipi urechea de grilaj şi îşi încordă auzul. Cu toate astea, preţ de câteva minute, nu putu distinge nimic din ceea ce spuneau cei doi. El încercă să-şi ţină răsuflarea, însă nici acest lucru nu merse deloc. Şi totuşi nu conta, fiindcă, în acel moment, cineva îi stimulă din nou secreţia de adrenalină.

Poliţistul tăcuse un pas înapoi de lângă Subaru şi îşi scosese arma, luându-şi poziţia de luptă, cu picioarele uşor îndoite şi ţinându-şi cu ambele mâini arma întinsă înainte.

— Ieşi din maşină, tună el. Ţine-ţi mâinile la vedere şi coboară din maşină. Acum!

Geamul se ridică la loc. Poliţistul îşi repetă ordinul, cu o voce mai puternică de data asta şi cu un ton mult mai ameninţător. Nu se mai întâmplă nimic, până ce nu se deschise portiera, iar halterofilul ieşi pe porţiunea cu iarbă.

— Ţine-ţi mâinile în aşa fel încât să ţi le pot vedea! zbieră la el poliţistul. Răsuceşte-te cu spatele la mine şi lasă-te în genunchi!

Uriaşul îşi scoase la iveală insigna cu legitimaţie.

— Arunc-o! mugi poliţistul.

Uriaşul ridică ambele mâini şi permise portvizitului să se deschidă, lăsând la vedere insigna şi legitimaţia.

— Dă-i drumul jos! rosti poruncitor poliţistul, întoarce-te cu spatele la mine şi lasă-te în genunchi.

Uriaşul zise ceva, dar Paul nu auzi ce anume. Totul părea că intră pe un făgaş normal. În acel moment, sosi şi cea de-a doua maşină de poliţie. Vehiculul nu avea luminile aprinse, auzindu-se doar un scurt scrâşnet de frâne, la oprire, iar, după aceea, încă doi poliţişti ţinteau cu armele către Subaru, pe deasupra propriei lor maşini.

Apoi lucrurile se desfăşurară într-un ritm accelerat şi trecură doar cinci minute până când cei doi tipi erau încătuşaţi şi urcaţi în maşini diferite de patrulare. După un alt minut, maşinile de poliţie erau deja plecate de-acolo. De-a lungul străzii Arbor, se instaură obişnuita linişte. Jaluzelele se închideau cu zgomot. Draperiile de pe la ferestre se trăgeau şi ele la loc.

Paul se roti pe coate o jumătate de cerc şi se târî apoi în direcţie opusă, către bucata detaşabilă de grilaj, acolo pe unde intră pe peluza laterală şi se ridică în picioare, scoţând un geamăt şi scuturându-şi ţurloaiele dureroase, ca să şi le mai dezmorţească.

Încă dinainte de a-şi fi făcut apariţia şi poliţiştii, el deja se hotărâse în legătură cu ceea ce avea de gând să facă mai departe. Urma să se bizuie pe noua sa înfăţişare, pentru a-şi asigura protecţia.

În loc să se strecoare pe uşa din dos sau să arunce cu pietricele în fereastra cuiva, el intenţiona să se înfiinţeze drept la uşa de la intrarea principală şi să apese pe butonul soneriei. Dacă ar fi fost prins furişându-se pe după tufişuri, atunci ar fi ajuns să fie făcut varză, nu încăpea nicio îndoială asupra acestui fapt, aşa că de ce să nu încerce el străvechiul truc de a se ascunde în văzul lumii? Îşi zise acum în sinea lui acelaşi lucru pe care şi-l mai spusese şi atunci când cei care îl căutau intraseră în restaurant: „Dacă nici măcar eu nu-mi mai pot recunoaşte propriul chip, când mă uit în oglindă, atunci înseamnă că n-aş avea niciun temei să mă tem că mi-l va putea depista altcineva în mulţime”.

Pe jumătate aşteptându-se să audă răsunând un strigăt în urma lui sau ca tăcerea să fie spartă de tropăitul unor paşi apropiindu-se în goană, el trecu iute peste drum. Iar în timp ce trecea pe sub lămpile aprinse ale iluminatului stradal, Paul văzu stratul gros de praf care îi acoperea tricoul şi partea din faţă a jeanşilor, se opri o clipă şi se scutură cât de bine putu de murdăria ce i-ar fi sărit oricui în ochi şi apoi reveni pe aleea Casei Armoniei. Ferestrele clădirii erau pustii şi tăcute, iar luminile exterioare fuseseră reduse la un minimum posibil.

Bărbatul şovăi o clipă, după care urcă treptele din faţă, poticnindu-se în detectorul de mişcare şi trimiţând pe pardoseală necruţătoarea strălucire a luminii de pe verandă. Se opri atunci şi îşi făcu ochii roată, ciulind în acelaşi timp şi urechile, pentru a descoperi eventuale semne ale prezenţei unor urmăritori postaţi la pândă. Constată faptul că strada Arbor dormea dusă.

Nici măcar un singur câine nu se auzea pe afară. Unica prezenţă sonoră era foşnetul adierii vântului nocturn, care trecea prin coroanele copacilor.

Paul sună la uşă şi aşteptă, ştiind că, la acea oră târzie de seară, doamna Willis avea să răspundă la sunetul soneriei. El mai aşteptă puţin şi apoi sună din nou, străduindu-se să nu dea vreo impresie a cine ştie cărui simţământ de vinovăţie, încercând să se poarte ca unul din partea locului, gând care îl sili să-şi dea seama că el, de fapt, nu era nici de-acolo şi nici din oricare altă parte, că era un rătăcitor în voia sorţii pe această planetă, ca o frunză-n vânt, fără niciun fel de rădăcini şi lipsit până şi de un cămin. Într-un mod straniu, ideea asta îl făcu să devină conştient de faptul că îi era extrem de frig, stârnindu-i fiori reci pe şira spinării şi un tremur incontrolabil.

Încă încerca să-şi ţină dârdâiala sub control, când draperiile se dădură la o parte.

— Da?

Vocea ei întrucâtva schimbată de circuitele electronice audio venea dinspre micuţa cutie neagră montată deasupra uşii de la intrare.

— Sunt eu, îi răspunse el.

Mai trecu încă un moment glacial. Dârdâitul i se amplifică până ce dinţii începură să-i clănţăne asemenea unor castaniete.

— Vino mai aproape, îi spuse ea.

El făcu un pas înainte şi aproape că îşi lipi faţa de suprafaţa de sticlă a geamului.

Ea trase înapoi de perdele şi se uită drept în ochii lui. Bărbatul auzi un suspin prelung, urmat de păcăniturile încuietorilor şi de zuruitul lanţurilor. Uşa se deschise, clămpănind sonor. Mâna ei ieşi prin crăpătura uşii, smucindu-l violent şi trăgându-l fulgerător înăuntru. Când îşi înălţă privirea spre femeie, Paul văzu că ochii acesteia erau lărgiţi de spaimă. Doamna Helen Willis îi şopti:

— Eşti nebun că ai revenit aici. Ei s-ar putea să mai fie încă…

— Au fost, dar nu mai sunt, o întrerupse el. Gura ei se închise brusc. Bărbatul îi povesti ceea ce se petrecuse pe stradă.

— Probabil că or fi şi alţii.

— Am nevoie de banii mei, îi zise Paul. Şi poate şi de nişte haine, mai adăugă el.

Ea îşi înghiţi sutele de întrebări care îi stăteau pe limbă. În schimb, dădu din cap şi se precipită spre scări, îmboldindu-l şi pe Paul s-o urmeze.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă femeia, pe când urca treptele câte două o dată, urmată de bărbatul care de-abia putea să ţină pasul cu ea.

Gălăgia pe care o făcuseră ei nu rămăsese neremarcată.

Eunice, Carman şi Dolores stăteau în picioare pe palierul de la etajul al doilea, în cămăşile lor de noapte. Pe întreg coridorul, toate uşile erau deschise. La capătul celălalt al holului, Randall stătea cu tălpile pe traversă, încă îmbrăcat complet şi frecându-se la ochi. Shirley se autopropulsase cu scaunul în jumătatea îndepărtată a culoarului, ca să aibă o perspectivă mai bună şi o imagine de ansamblu asupra întregii scene. Chiar şi doamna Dahlberg, cea oarbă, reuşise şi ea să ajungă pe culoar.

— Toată lumea să fie acum atentă! Întoarceţi-vă imediat în camerele voastre, le zise Helen, însă nimeni nu se urni. ACUM! scoase ea în consecinţă un răcnet, după care îşi acoperi gura cu mâna. Unica persoană care s-a clintit a fost Dolores, care însă, în loc să se îndrepte înapoi către camera ei, o porni împleticindu-se în jos pe trepte.

Doamna Willis se răsuci în direcţia lui Paul.

— Ia-ţi ceea ce-ţi trebuie, din cameră de la tine, îi şopti ea. Ne reîntâlnim tot aici.

Paul se uită cum se grăbea ea apoi prin faţa unei duzini de ochi înfricoşaţi, îşi scotea din buzunar inelul de chei şi descuia uşa de incendiu. După ce Helen dispăru din raza sa vizuală, Paul deschise uşa camerei sale şi intră. Ea îi lăsase lumina aprinsă. Imaginea acelei încăperi sărăcăcios mobilate, unde îşi petrecuse el ultimii şapte ani, şi pe care, după cum înţelegea acum, era puţin probabil s-o mai revadă, îi aduse lacrimi în ochi.

Izbucni într-un hohot de plâns, îşi înghiţi apoi nodul care i se pusese în gâtlej, după care îşi şterse lacrimile fierbinţi care curgeau pe obraji şi se apropie de şifonier, de unde scoase singura lui cămaşă bună şi pantalonii cei noi, înşfăcând apoi din cuier şi geaca cea verde, care purta numele firmei Peisagistica Suzuki.

Era atât de înfrigurat, încât izbuti doar la cea de-a doua încercare să-şi bage braţele pe mânecile acesteia. Îşi trase apoi de sub pat şi sacoşa neagră de gimnastică, marca Nike, cea care avea un mare petic alb, alungit într-o parte. Puse în sacoşă nişte şosete, chiloţi, trei tricouri curate şi o pereche de mănuşi din piele, pe care le primise cadou cu ocazia Crăciunului. Se întoarse, în sfârşit, să plece, moment în care o văzu pe Shirley în pragul uşii lui deschise, stând în scaunul ei cu rotile. Se apropie de ea şi îi puse o mână pe umărul ciolănos.

— O să-mi fie dor de tine, scheună ea.

— Şi mie de tine, îi răspunse el.

Pe obrazul lui Shirley se rostogoli o lacrimă, urmată imediat de o alta, apoi de un întreg torent de lacrimi care îi izvorau nestăvilit din ochi. Ea încercă să şi le şteargă de pe faţă cu mâna validă, dar nu reuşi. Auzind nişte paşi alergând pe hol în direcţia lor, Paul îşi luă privirea de la Shirley.

Doamna Willis se ivise pe coridor; părul ei scăpase din agrafe şi i se revărsase peste obraji. Paul ocoli scaunul cu rotile şi trecu pe lângă Shirley, fără a-şi lua mâna de pe umărul acesteia. Helen Willis îi întinse un teanc gros de bancnote, pe care el îl înşfacă şi şi-l îndesă în buzunarul jeanşilor.

Dolores urca în clipa aceea în goana mare scările, având ochii holbaţi de groază.

— Afară în curte sunt mai mulţi oameni, nu numai unul, îngăimă ea pe şoptite.

Helen Willis ridică receptorul telefonului de pe culoar şi formă numărul de urgenţe, 911. După ce îi explică pe îndelete dispecerei de serviciu situaţia, femeia se îndreptă spre tabloul electric aflat la capătul de sus al scării şi aprinse toate lămpile exterioare, luminând astfel întreaga grădină, ca pe un complex comercial. În timp ce o pornise înapoi către Paul, lui Helen îi atrase atenţia ceva care era în neregulă. Uşa înaltă din sticlă a compartimentului în care se afla stingătorul de incendii era deschisă. Stingătorul se afla acolo, la locul lui, însă toporul lipsea. Helen îşi făcu ochii roată. Eunice se înghesuise cu spatele în colţul holului, străduindu-se din răsputeri să pară nepăsătoare, ca şi cum nici habar n-ar fi avut de ceea ce se întâmpla.

Dar Helen nu se lăsă prostită şi întinse mâna.

— Dă-mi-l!

Eunice părea nedumerită.

— Ce anume? behăi ea.

— Dă-l încoace!

— Ei m-au bruscat, se dezvinovăţi Eunice.

— Dă-mi-l imediat!

Eunice scoase la iveală toporul, pe care îl ţinuse ascuns la spate.

Helen desprinse toporul de un roşu-aprins dintre degetele groase ale lui Eunice.

— Ştiu, o linişti femeia. Ei nu s-au purtat cum trebuie cu tine, aşa-i?

Eunice se încruntă şi scutură din cap.

— Va trebui să mă laşi pe mine să am grijă de treaba asta, îi explică Helen, cu blândeţe.

Femeia având toporul în mână, cobora deja scările, mai înainte ca Eunice să fi apucat măcar să protesteze cât de cât. Helen reveni după un minut, răsuflând din greu şi încă ţinând în mână toporul.

— Nu-i nimeni afară. N-am văzut pe nimeni în curte, dădu ea de veste, după care se întoarse spre Dolores, întrebând-o: Eşti sigură de ceea ce ne-ai spus?

Dolores dădu rapid din cap, în jos şi-n sus.

— Coboară la subsol şi aşteaptă acolo, îi zise apoi Helen lui Paul. Când vei putea pleca în siguranţă, eu o să sting luminile din curte. Femeia tăcu un pas înainte şi îl cuprinse în braţe, fără să lase toporul din mână. Când se dădu înapoi, ochii ei erau plini de lacrimi. Să ai mult noroc, îi mai ură ea.

Paul se aplecă, frângându-se din mijloc, şi o sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse el. Nu ştiu dacă… Glasul însă îi pieri. Bărbatul scutură din cap.

— Ştiu ce voiai să zici, îl asigură ea. Du-te liniştit, să descoperi cine anume eşti.

Paul se răsuci pe călcâie şi o porni pe hol. Lumini intermitente, roşii şi albastre, începură să danseze pe pereţi.

— A venit poliţia, zise Carman. Imediat se auzi şi soneria de la intrare.

Paul ajunse la capătul celălalt al culoarului, lângă uşa ce dădea spre scara de serviciu, acolo unde Randall stătea în picioare, cu nişte ochi larg deschişi, în pragul uşii. El se descălţa de pantofi şi încercă să i-i dăruiască lui Paul, în vreme ce acesta trecea pe lângă el. Pe când ieşea pe uşă şi tocmai se pregătea s-o închidă în urma lui, Paul simţi mâna lui Randall strecurându-i-se în buzunarul de la geacă, iar el i-o plesni cu palma, dându-i-o la o parte. Paul închise apoi uşa metalică de incendiu, o zăvori şi începu să coboare spre pivniţă, cu ţârâitul soneriei de la intrare răsunându-i în urechi.

13.

Un sfert de oră mai târziu, luminile exterioare ale casei se stinseră toate. Paul nu mai pierdu vremea. Se furişă afară în curtea din spate, se ghemui în capătul de sus al scărilor şi ascultă. Sunetul îndepărtat al unei sirene şi lătrăturile unui câine din vecinătate erau singurele sunete care se auzeau. Aerul rece al nopţii începuse să i se strecoare pe sub guler, învăluindu-i gâtul şi înfiorându-l. Bărbatul îşi trase până sus fermoarul de la geacă, îşi luă sacul de sport şi ieşi pe stradă, acolo unde zgomotul brutalităţilor parcă încă mai plutea în atmosferă.

Strada Arbor fusese martoră a tuturor emoţiilor posibile într-o singură noapte. Casele erau întunecate şi bine zăvorâte, iar Paul traversă drept înainte strada şi apoi se îndreptă spre o alee îngustă dintre două proprietăţi. Se opri o clipă să arunce o privire înapoi la Casa Armoniei, sperând să-şi întipărească în memorie imaginea ei colţuroasă. Mai era aprinsă lumina doar în camera lui Shirley. El îi putea zări în fereastră partea de sus a capului. Flutură o mână în direcţia ei, fiind conştient de faptul că ea nu-şi putea ridica braţul suficient de sus încât să-i răspundă la gestul lui de rămas-bun, iar apoi păşi pe alee şi dispăru în noapte.

Se îndrepta spre vest, către graniţa interstatală, în direcţia intrării pe autostradă, pe acolo pe unde o lua Ken ori de câte ori avea un angajament în partea de sud a oraşului. Se apropia de acea murdară jumătate de cvartal, chiar în apropierea autostrăzii, unde era locul în care mulţi cerşetori zdrenţăroşi şi autostopişti nerăbdători stăteau în picioare dârdâind pe trotuar şi ţinând pancarte ude, confecţionate manual. Şi-l aminti pe Ken spunând cât de tare ar fi vrut el să-i poată ajuta luându-i cu maşina, dar şi cât de periculos este să iei în maşină autostopişti. Se aflau acolo mult prea mulţi ciudaţi.

La un moment dat, părându-i-se că aude o maşină, Paul se adăposti în zona întunecată de la uşa unei clădiri de locuinţe şi aşteptă. Se dovedi, până la urmă, că zgomotul respectiv nu fusese produs decât de o blândă burzuluire a vântului, care agitase frunzele prin copaci. Bărbatul îşi continuă drumul, mişcându-se acum şi mai repede, aproape în pas alergător.

Sus pe cer, o lună plină se umfla cu aroganţă în pene. Norii joşi se mai îngroşaseră mustind a ploaie, ca o efemeră aducere aminte a faptului că iarna încă nu se aşternuse de-a binelea peste oraş, dar pândea la următoarea cotitură, vigilentă şi pregătită să se năpustească asupra lumii.

El putea auzi deja mugetul îndepărtat al autostrăzii. Huruiturile frânelor unui camion rablagit zgâriau timpanele. Mirosul de motorină arsă şi noxele emanate de motoarele diesel îi umpleau nările. Paul răsuflă adânc şi înghiţi în sec. Ajunsese în punctul în care lucrurile deveniseră deja înfricoşătoare şi în care, în sfârşit, el trebuia să renunţe la aleile lăturalnice şi să se încumete să o pornească pe străzi, ca un băiat mare ce se afla acum. Aici clădirile erau mai mari, cu magazine impunătoare, blocuri cu multe apartamente, camere de închiriat şi alte locuinţe, şi nu simple case pentru câte o singură familie. Nu mai existau alei întunecoase, unde şi-ar fi putut găsi o ascunzătoare.

Bărbatul se grăbi spre următoarea intersecţie şi trase cu ochiul pe după colţ, pe cealaltă stradă. Clădirile şi luminile din centru săreau în ochi, scânteind şi licărind în aerul rece al nopţii, farurile şi luminile stopurilor mişcându-se în toate direcţiile simultan, ca nişte lichide fiziologice, indispensabile funcţionării ireproşabile a măreţului organism urban. Se afla acum la o stradă depărtare de podul peste autostradă. Aproape jumătate de kilometru de beton zdravăn şi arcuit, ale cărui laturi erau mărginite de gărduleţe destinate să-i protejeze pe şoferii imprudenţi de eventualele căderi ale unor obiecte. De-aici încolo, totul depindea de norocul lui. Dacă urmăritorii săi erau suficient de mulţi… dacă doreau cu tot dinadinsul să pună mâna pe el… dacă îl prindeau pe pod… ei bine, atunci însemna că l-au prins, pur şi simplu. Dar, dacă era norocos, peste o jumătate de oră ar fi ajuns într-o cu totul altă zonă, pierdut de urmăritori, exact în aceeaşi măsură în care era pierdut şi faţă de el însuşi.

Trebuia să meargă spre sud. Asta era întregul lui plan elaborat cu multă grijă şi migală. Să meargă către sud. Dacă n-ar fi fost chiar atât de înspăimântat, ar fi râs cu poftă. I se părea că trecuse o veşnicie de când agenţii în trenciuri dăduseră buzna în casă, în acea dimineaţă. Era ca şi cum n-ar fi avut la dispoziţie nicio clipă de gândire, iar tot ce ştia sigur era că scena din mintea lui, plaja, turnul din depărtare, bărbaţii în cămăşi albe… Paul n-avea idee unde anume avusese loc… sau, la o adică, nici măcar dacă avusese vreodată loc şi în altă parte sau numai în capul lui… însă… însă, dacă totul se petrecuse şi în realitate, atunci omul ştia al dracului de bine că se întâmplase pe undeva mai la sud de locul în care se afla el acum.

Bărbatul aşteptă să se schimbe culoarea luminii semaforului, aflat la două străzi mai sus de locul în care se afla, şi apoi o porni cotind pe strada Sylvain. Un şuvoi neîntrerupt de maşini se revărsa la vale, în direcţia lui. Începu să se deplaseze şi el în josul pantei. Acela a fost momentul în care a zărit maşina Lincoln Town, venind din sens contrar.

Paul îşi continuă neabătut drumul. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Nu mai putea cu niciun chip da înapoi. Se lăsă în voia legii gravitaţiei, care îl

trăgea să meargă tot la vale, picioarele lui tropăind pe planşeul de beton, în timp ce o rupsese la fugă. Geamul maşinii se deschise, alunecând uşor în jos. Paul şi şoferul se priviră o fracţiune de secundă ochi în ochi, pe când trecură fulgerător unul pe lângă celălalt.

Individul de la volan încercă să schimbe banda spre stânga, dar nimeni nu-i făcu loc să intre în coloana respectivă. El acţionă o clipă frânele, de parcă ar fi intenţionat să oprească şi să coboare din maşină, abandonând-o, însă autobuzul articulat din spatele său nici nu se gândea să-l lase. Omul cu pricina n-avea încotro şi trebuia să-şi continue drumul.

Paul îşi învinse teama, iar panta descendentă îl propulsă drept înainte, alergând acum din răsputeri pe îngustul refugiu ce se întindea paralel cu şoseaua de pe podul pe care era sigur că îl putea traversa înainte ca Lincolnul să apuce să se descurce prin acel labirint de străduţe cu sens unic şi să iasă în direcţia opusă de mers.

În vreme ce fluxul traficului din stânga lui începuse să semene cu deplasarea accelerată a celor mai rapizi melci, Paul se uită înapoi peste umăr şi, după aceea, o luă la sănătoasa peste toate cele patru benzi de circulaţie, spre partea ascendentă a podului. Acum îşi mai încetinise şi el deplasarea, picioarele devenindu-i grele ca de plumb, iar şoldurile ameninţând să-i sară din articulaţii, pe când depăşise culmea arcadei podului şi începuse să coboare în cealaltă parte… direct spre apartamentele ieftine de închiriat, aflate la intersecţia străzii Sylvain cu bulevardul Barlow.

Răsuflarea îi era sacadată şi chinuită. Omul gâfâia ca pufăitul unei locomotive cu aburi, în timp ce vira pe după clădire, simţindu-şi picioarele ca piftia… peste măsură de extenuat şi încetinindu-şi mersul până aproape de oprire şi, apoi, reluându-şi pasul alergător, pe când se apropia de intersecţie. Începuse să-i curgă şi nasul. În fugă fiind, şi-l şterse cu mâneca.

Acum nu mai reuşea decât să meargă în ritm accelerat, nu să alerge. Trupul îi ardea. Când cotise după colţ, îşi simţise tot corpul făcut deja arşice. Nu mai voia nimic altceva decât să-şi normalizeze respiraţia, iar tocmai în acel moment auzi un sunet de cauciucuri frânând şuierat şi oprindu-se cu un scrâşnet în stânga lui. El scăpă sacul de sport din mână. Ceva îi spunea să se lupte. Îi spunea că a ceda şi a merge cu acei oameni ar însemna şi sfârşitul său. În acel moment însă nu-i mai păsa nici cine era, nici cine nu era el. Tot ce conta era voinţa lui animalică de supravieţuire.

Paul îşi strânse pumnii şi se răsuci să-şi înfrunte agresorii. Un geamăt gutural dădu să i se ridice din gâtlej. Vederea începuse deja să i se împăienjenească de furie. Un lung ţipăt subţire îi umplu urechile şi apoi începu să se estompeze. Bărbatul se întoarse spre sunetul strident care se apropia. Acesta provenea de la frânele unui coşcovit Volkswagen broscuţă,

de culoare albastră, maşină care se opri scârţâind, lângă bordură. Uşa pasagerului se deschise brusc.

— Hei, voinice!

Vocea aceea îi suna cunoscut. Luminile de pe stradă arătau că maşinuţa era plină de bagaje. El se încovoie şi se uită în micul automobil. Cu siguranţă, ea era. Nu încăpea îndoială. Era fata care îi aranjase părul. Cum o chema oare? Brianna? Ba nu… Numele ei era Brittany! Aşa o chema pe fată. El era mult prea ostenit ca să mai vorbească. Ea îi confundă grimasa de oboseală, cu un zâmbet.

— Unde mergeai? îl întrebă ea.

El nu putu decât să dea din umeri, după care se uită cu atenţie pe stradă, constatând că erau totuşi singuri.

— Vrei să te duc eu cu maşina?

Fără a-i mai răspunde la întrebare, el îşi ridică sacoşa de pe trotuar şi se aşeză pe locul pasagerului, trăgând după el portiera, închizând-o.

— Să mergem! rosti el într-un târziu, răguşit.

14.

Omul conducea cam smucit. Angajații care lucrau la cabinetul adjunctului nu prea aveau experiență la condus. În oraș, în timpul său liber, el utiliza pentru deplasare taxiurile. În alte ocazii, avea întotdeauna un șofer. Însă nu și astăzi. Astăzi, el era acela care ținea cu ambele mâini volanul, făcând mici corecții ale traiectoriei și încercând astfel să mențină Cadillac-ul soției sale, Christine, între limitele benzii de circulație. Primul lui gând a fost acela că mecanismul de direcție al mașinii funcționa probabil în mod defectuos. Bărbatul se gândi să nu uite să facă o programare la atelierul de service auto. După ce parcurse aproape zece kilometri, el reevaluă situația și puse corect problema pe seama „greșelii operatorului". În profesia lui, corecta identificare a problemei era esențială pentru succesul funcțional.

Ieșirea de pe autostradă era greu de ratat. Ieșirile spre proprietățile private din zona suburbană a Marylandului erau extrem de vizibil semnalizate. Pe panoul indicator care îl interesa scria: NUMAI PENTRU ANGAJAȚII ANS. În cazul în care făceai o greșeală, aveai loc destul să întorci și să reintri pe autostradă. Iar dacă asta nu era suficient să te călăuzească în drumul tău și să-ți vezi de treabă, ei bine, atunci, în orice caz, după 11 septembrie 2001, după o asemenea întâmplare, lucrurile, realmente, s-ar fi complicat mult pentru tine.

Chiar și pentru un om aflat într-o postură ca a sa, în vederea accesului înăuntru, era prevăzută o serie întreagă de protocoale agasante de îndeplinit. Nerespectarea întocmai a fiecăruia dintre aceste protocoale ar fi condus la o lungă întrevedere cu Serviciul Secret. La naiba, dar el deja trișa! El avea deja notată întreaga secvență de schimbări interioare de direcție și de coduri de acces. Foaia respectivă stătea despăturită pe locul pasagerului. Bărbatul se întrebă în gând cât de multe reguli ale agenției le încălca el, punând în pericol caracterul secret al codurilor, prin notarea lor pe o coală de hârtie. Probabil, numărul regulilor violate în acest caz era de ordinul sutelor. Cu ani în urmă, o glumă clasică pretindea că inițialele Agenției Naționale de Securitate – ANS – semnificau, de fapt, fie „Agenția Non-Sens", fie „Adevărul Niciodată Spus". Își aminti cum, cu aproximativ zece ani în urmă, publicația *Baltimore Sun* demascase o dată pentru totdeauna ANS, accentuând faptul că mult hulita agenție cu pricina era al doilea consumator de energie electrică din întregul stat Maryland. Douăzeci și unu de milioane de dolari era o valoare de facturare periodică a consumului de electricitate

care i-ar fi atras oricui atenţia şi i-ar fi mirat pe mulţi, peste măsură. Acest lucru, coroborat şi cu fotografiile luate pe ascuns din aer, poze cu imagini înfăţişând grosso modo cam optsprezece mii de locuri de parcare, estimate cu zgârcenie, în jurul clădirii asemănătoare unui buncăr, făcea ca acel reportaj să clarifice faptul că, indiferent ce anume ar fi făcut agenţia în domeniul supravegherii electronice, ea făcea asta la nişte proporţii gigantice.

Încă se minuna în legătură cu cât de lungă i se părea călătoria doar de şaisprezece kilometri de la Washington şi până acolo, când îi apăru în faţă şi panoul indicator al respectivei ieşiri de pe autostradă. Împături atunci cu mâna dreaptă instrucţiunile, punându-şi-le înapoi în buzunarul sacoului, şi coti de pe autostradă pe drumul de acces mărginit de copaci, ajungând la prima poartă păzită. Îşi dădu seama că puşcaşul marin din gheretă îl recunoscuse, în ciuda faptului că data trecută când mai călcase prin aceste locuri probabil că tânărul respectiv nici măcar nu venise încă pe lume. În acel moment, el deja se simţea ceva mai bine.

Douăzeci de minute după aceea, bătea încetişor în uşa biroului pe care scria: DIRECTOR ADJUNCT, un titlu constituind cea mai înaltă culme ierarhică pe care o putea atinge un civil în schema de organizare de-acolo, ce avea mereu în fruntea ei un general sau un amiral. Fără să mai aştepte vreun răspuns, el apăsă pe clanţa din oţel şi deschise uşa.

Ronald W. Jacobson, director adjunct al Agenţiei Naţionale de Securitate, se ridică în picioare şi ieşi fără nicio grabă din spatele mesei sale de lucru, în timp ce musafirul său tocmai intra în încăpere. El îi zâmbi şi îi întinse o mână, pe care o folosi apoi ca să-l strângă pe celălalt într-o scurtă îmbrăţişare.

— Bob, îi spuse el în timpul îmbrăţişării, după care făcu un pas înapoi, ca să-şi contemple prietenul mai în voie. Ce mult mă bucur să te revăd! Tonul îi trăda surprinderea pentru acea vizită, mai curând decât o tainică dorinţă de a lăsa totul baltă şi a pleca în acea dimineaţă.

Părând binişor trecut de graniţa unei jumătăţi de secol de viaţă, Jacobson avea o chică deasă de păr sur şi o fascinantă prestanţă, în mod evident destinată să te îngenuncheze şi să te subjuge. Spre deosebire de Bob, care se muiase considerabil odată cu trecerea vremii, Jacobson arăta la fel precum arătase întotdeauna, ca un fost luptător din cadrul Forţelor Speciale, un suplu şi dur robot, programat de luptă, aşa cum obişnuia să afirme cu mare mândrie, nouăzeci de kilograme de infern aeropurtat, genul de individ care mergea din proprie iniţiativă de două ori pe an la Quantico, în timpul său liber, doar ca să se antreneze la trasul cu arma în poligon, nu fiindcă funcţia

lui actuală i-ar fi pretins vreun asemenea test periodic, ci, pur şi simplu, deoarece aşa era el plămădit.

Jacobson îi făcu celuilalt un semn în direcţia fotoliului din piele neagră din stânga biroului său şi apoi se reaşeză pe scaun. Tot aşa de zâmbitor, omul începu cu amabilităţile obişnuite:

— Ce mai face Christine?…

Şi cei doi îşi croiră astfel drum prin obişnuita pălăvrăgeală convenţională. În încăpere plutea parcă o încordare invizibilă, dar extrem de prezentă.

— Mesajul tău… începu oaspetele. Suna de-a dreptul teribil, încercă omul s-o dea pe glumă. El îşi roti ochii de jur-împrejurul camerei, într-o manieră sugestivă. Poate că s-ar cuveni să facem o mică plimbare.

Jacobson zâmbi fără nicio urmă de veselie.

— N-ar servi la nimic, îi răspunse acesta, întinzându-şi lateral mâinile lui mari. Crede-mă! N-ai unde să fugi, n-ai unde să te ascunzi.

— A avansat tehnologia chiar aşa mult, nu?

— N-ai vrea să afli, poţi fi sigur de asta! îl asigură Jacobson.

Celălalt îşi agită în aer un deget. Jacobson înţelese muta lui întrebare şi răspunse:

— Încăperea asta este complet verificată electronic, în fiecare dimineaţă. Iar în dimineaţa asta, am comandat şi o verificare suplimentară.

Ochii lui negri şi scrutători îl scanau cu febrilitate pe vizitator, agitându-se cu frenezia unor furnici pe o acadea pe băţ.

— Noi avem o problemă, îi zise Jacobson.

— Interesantă mi se pare în exprimarea asta doar persoana pronumelui utilizat de tine.

— Ştiam eu că aşa ar fi urmat să gândeşti imediat.

— Ştii ce spunea Mark Twain la adresa prenumelor?

Tonul zeflemitor îl tăcu pe Jacobson să se simtă stânjenit, ca şi cum el ar fi fost acela luat peste picior. Rămase însă la fel de amabil ca şi până atunci şi răspunse:

— Nu, nu ştiu. Ce spunea?

— Spunea că pronumele sunt la fel ca şi săruturile. Când sunt împărţite cu o prea mare dărnicie şi la întâmplare, de-a valma, fără de niciun fel de discernământ, tind să-şi piardă semnificaţia. Bob îi zâmbi. Când am stat de vorbă noi doi ultima dată, tu tocmai îţi trimiteai băiatul cel mare, pe timpul întregii veri, într-o tabără şi încercai din acea pricină un sentiment de vinovăţie.

— Acum, el a ajuns boboc la Harvard.

— Păi, şi-atunci, cum de putem „noi" să avem o problemă comună?

— Este una veche, îi zise Jacobson.

— Cât de veche?

— De demult, de pe plajă.

— Chiar aşa să fie oare?

— A fost actualizată şi readusă de curând pe tapet.

— Cum asta?

— Numele Wesley Allen Howard a ieşit la iveală.

— A ieşit la iveală?

Jacobson se rezemă de spătarul scaunului său, îşi împleti degetele de la mâini în faţa abdomenului său încă neted ca o scândură şi îşi lămuri musafirul:

— Cineva a iniţiat o căutare pe Internet, având ca subiect acest nume.

— Cine anume?

— O femeie care conduce un cămin-sanatoriu pentru un grup de adulţi retardaţi.

Bob se îndreptă în fotoliu.

— Dar de ce să fi făcut ea una ca asta?

— Unul dintre pacienţii rezidenţi de care răspunde ea a fost găsit într-un vagon de cale ferată, acum şapte ani. Era atunci aproape mort, cu partea din faţă a capului sfărâmată. Scaunul lui Jacobson scârţâi prelung, în timp ce omul se apleca înainte. El a locuit în acel cămin-spital pentru adulţi. Era dus complet. Nu putea scoate nicio vorbă. Nu ştia să deosebească nici măcar rahatul de crema de ghete.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat?

— A fost lovit de o maşină pe stradă. Mai înainte ca vizitatorul său din ce în ce mai nerăbdător să apuce a-i mai pune vreo altă întrebare, Jacobson trecu mai departe şi îi povesti pe nerăsuflate incredibila odisee a operaţiei plastice a respectivului pacient şi a convalescenţei lui ulterioare. Avem câteva poze care înfăţişează felul cum arăta el când locuia la cămin, însă nu ştim absolut nimic despre aspectul său actual.

— Chiar nimic?

Jacobson umblă în sertarul de sus al mesei sale de lucru şi scoase de-acolo un dosar cartonat, pe care îl împinse apoi pe tăblia biroului, către interlocutorul lui. Acesta deschise dosarul cu o unghie şi se cutremură văzând fotografia dinăuntru.

— Doamne, Dumnezeule! suspină el. Asta n-o să ne fie de prea mare ajutor.

— Ai dreptate, n-o să ne fie.

Aerul din încăpere părea dens ca uleiul de motor.

— Nu putem să ne încercăm norocul cu asta, mai adăugă Bob.

— Într-adevăr, nu putem.

— Încadrarea în timp este înspăimântătoare.

— Da, așa este.

— Nu contează cât trebuie… începu Bob și se întrerupse brusc, lăsându-și apoi vorbele în suspensie.

— Bineînțeles.

— Tu deja ești expus aici unui risc.

— Sunt băgat până la brâu în bazinul de înot al altcuiva.

— Trebuie să aflăm.

Directorul adjunct încuviință, înclinând din cap.

— Și cu ce anume te pot ajuta? îl întrebă Bob.

— Am nevoie ca FBI-ul să nu se amestece în asta. Dar nu se poate să pară ca și cum…

— Păi, al lor este bazinul de înot în care ești băgat.

— Sunt conștient de acest lucru.

— O să văd ce pot să fac.

— Ești o persoană influentă. O să ai tu grijă să se întâmple așa.

Musafirul său oftă adânc și își aruncă privirea pe fereastră, peste puzderia de mașini parcate, până la cercul întunecat al pădurii înconjurătoare.

— O să dau câteva telefoane.

— Iar eu o să te țin la curent cu ceea ce se mai întâmplă prin locul ăsta.

— Ce anume ai de gând să faci?

Și Jacobson îi spuse.

— O să fie exact ca în vremurile noastre bune, de odinioară, rosti el pe un ton ușor nostalgic.

— Cu deosebirea că actualmente noi doi am devenit niște persoane publice, mai zise oaspetele lui și se ridică în picioare. Iar dacă iese la iveală întreaga dandana, atunci o să ajungem dracului niște persoane cu mult mai expuse public decât ne-ar fi nouă drag să rămânem.

— Tot acolo locuiești? îl întrebă Jacobson.

Bob se încruntă auzind natura personală a întrebării, însă îi răspunse afirmativ.

— Și tot la aceeași cafenea micuță îți iei micul dejun și îți bei cafeluța în fiecare dimineață, după care pleci de-acolo cu taxiul?

Vizitatorul său simți fiori reci pe șira spinării care îi înțepenise. Mai bine nu punea nicio întrebare, și astfel omul se limită la a da din cap.

— Trebuie să vorbim pe îndelete… Ne reîntâlnim acolo.

— Ai fost cumva tu…?

Jacobson îi reteză vorba.

— La fel ca şi toţi ceilalţi din eşaloanele superioare ale guvernului, Bob, nici mai mult, nici mai puţin decât atât.

Bob scutură din cap.

— În cazul acesta, o să auzim tot ce are de zis George Orwell, spuse el, şi se răsuci să plece.

— Şi, Bob…

Acesta îşi întoarse din nou privirea în direcţia mesei de lucru. Jacobson dădea să zâmbească, atâta cât putea el.

— Şi poate că n-ar fi deloc rău dacă ai lăsa aici instrucţiunile acelea pe care le-ai împăturit şi le-ai pus în buzunarul de la sacou. O să am eu grijă să fie distruse aşa cum se cuvine.

15.

Visul acela era vechi şi de mult fumat. Cel puţin, aşa credea el. Într-o minte în care amintirile şi închipuirile se cam confundau, era dificil de zis ce anume putea fi considerat drept real, şi ce nu.

Problema era aceea că întregul scenariu oniric cu pricina parcă era extras direct dintr-un roman de duzină. Casa era bătrână şi se înălţa stingheră într-o zonă pustie de pe o culme aridă de deal. Visul se afla în plină desfăşurare, în momentul în care ajunsese şi el acolo. Ei deja puseseră mâna pe ea. Izul înţepător de coşcoveală în curs de distrugere îi agresase nările. Tocmai era în toiul derulării unei urmăriri şi intrase în panică, atunci când visul debutase, iar el se trezi confruntat cu o familie de… cum să le zică… de provinciali, i se părea termenul cel mai potrivit pe care îl putea găsi… cu un clan de provinciali care erau proprietarii acelei case, nişte ciudaţi degeneraţi şi murdari, cu vorbirea atât de neclară şi de arhaică, încât era de-a dreptul de neînţeles, iar indivizii nu-şi slăbeau căutuşi de puţin necruţătoarea lor urmărire, în vreme ce el se refugia rapid dintr-o încăpere într-alta, mergând după timbrul pierdut al vocii ei, coborând prin chepenguri din podea, trecând prin uşi secrete mascate în pereţi şi parcurgând alte născociri ale filmelor de groază, în permanenţă auzind în spatele său tropăiturile hăituitoare ale bocancilor urmăritorilor, pe duşumelele de lemn. Destul de des, în ultimele zile, el era în stare să se lepede de teroare, cu toate că nu prea înţelegea cum anume izbutea o atare performanţă. Era de parcă, într-un fel sau altul, şi-ar fi întins o mână de pe tărâmul celălalt şi s-ar fi scuturat singur, pe el însuşi, de propriul său umăr. În minte îi răsuna un glas, care îi zicea: „Hei, omule… noi suntem din nou aici. Tot în acelaşi vis… Trezeşte-te… trezeşte-te…”

Mâna însă era de data asta blândă şi delicată. „Hei, hei!” Era oare vocea *ei?* se întreba în sinea lui, în timp ce inima începuse să-i pompeze prin vene sângele înfierbântat la culme.

— Haide, haide, acum! Tu trebuie să…

Brusc, deschise ochii. Paul se holbă drept înainte, în depărtare, un prăpădit de soare gălbui fie că răsărea, fie că apunea, omul nu putea spune cu exactitate. Nori lânoşi, cenuşii ca de oţel blocau lumina, ca un pansament pus pe deasupra unei răni, ca s-o acopere, permiţând să treacă numai scânteieri subţiri ale razelor, prin jurul marginilor lor neregulate. În dreapta sa, vegetaţia rărită defila ca o umbră estompată… de dincolo de… şi el îşi

ridică mâna, atingând acea umbră… de dincolo de geam. Iar în stânga lui… în stânga lui… cum o chema oare? Brittany. Aşa o chema. Şi asta se întâmpla: Brittany conducea maşina cu mâna ei stângă pe volan, pe când cu dreapta îl bătea uşor pe umăr. Bărbatul se îndreptă de spate pe locul său şi îşi trecu ambele mâini peste faţă. Îşi reprimă sutele de întrebări care îl frământau şi se uită din nou de jur-împrejur, ca să vadă ce anume se petrecea acolo.

— Bunicul meu ar fi spus că dârdâiai precum un câine de vânătoare scăpat ca prin urechile acului de o cădere de toată frumuseţea într-o capcană adâncă, îi zise ea şi îşi luă mâna de pe umărul lui, îndreptându-şi apoi întreaga atenţie spre autostrada cu două benzi de circulaţie, din faţa ei. Eu nu ştiu ce naiba visai tu adineaori, însă te pot asigura că numai de bine nu visai, crede-mă!

Afară era un peisaj proaspăt de ţară, nou pentru el, cum nu-şi amintea să mai fi văzut un altul asemănător, până în acea clipă.

— Unde anume ne aflăm? o întrebă el.

— Mai la răsărit de munţi. Ea îi simţi dezorientarea. Omule, ai dormit ore şi ore întregi. Ai aţipit chiar de când am ieşit din oraş. Ea arătă dincolo de parbriz şi căscă prelung. Uite că deja s-a făcut naibii aproape dimineaţă.

El se frecă la ochi şi se uită prin automobil. În afară de scaunele pe care şedeau, maşinuţa era ticsită de bagaje aproape până-n tavan. Picioarele îl dureau ceva mai mult decât sâcâitor. Bărbatul încercă să şi le întindă, însă n-avea unde. Cotrobăi pe bâjbâite pe jos cu mâna, găsi maneta şi încercă să-şi mişte scaunul mai în spate. Simţi că striveşte ceva şi se lăsă păgubaş.

— Va trebui în curând să ne oprim la o staţie de benzină, ca să facem plinul rezervorului maşinii ăsteia, îi zise ea, bătând uşor în tabloul de bord al autovehiculului, cu un deget a cărui unghie era în mod fistichiu lăcuită, multicolor. O să avem atunci tot timpul necesar să coborâm şi să rearanjăm puţin toate bulendrele alea. Vom vedea atunci dacă se va putea face mai mult loc şi pentru picioarele tale.

El dădu recunoscător din cap.

— Ai văzut şi tu că totul s-a derulat atât de iute, încât n-am avut vreme nici măcar să te întreb încotro voiai să mergi, mai adăugă tânăra femeie.

Paul cugetă o vreme, iar în cele din urmă îi răspunse:

— Vreau să merg şi eu în aceeaşi direcţie în care te îndrepţi şi tu.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ştii să conduci? îl mai iscodi fata.

— Maşina? îi ceru el o lămurire suplimentară.

Brittany izbucni în acel moment în hohote de râs, iar apoi, la fel de brusc, încetă să mai râdă.

— N-am intenţionat să fiu nepoliticoasă cu tine, dar să ştii, tipule, că pari realmente ca un om picat din cer şi care deodată s-a trezit pe un bizar tărâm necunoscut, îi spuse ea, fluturându-şi o mână în direcţia lui.

El simţi cum începe să i se urce tot sângele în cap.

— Cum aşa? De ce?

Femeia îl privi cu atenţie, ca să vadă dacă el nu glumea cumva.

— Tu chiar vorbeşti serios? îl întrebă Brittany. El o asigură că vorbea cât se putea de serios, iar atunci ea continuă: Păi, în cazul ăsta, să vedem, îi spuse, ducându-şi un deget la bărbie. N-ai idee cum ar putea să te cheme în realitate… şi nici habar n-ai în ce direcţie vrei s-o porneşti. N-ai mai fost niciodată până acum în deşert. Nu ştii nici dacă…

— De condus maşina ştiu, îl luă pe bărbat gura pe dinainte.

— Însă ai şi permis de conducere valabil?

— Da' de ce mă-ntrebi?

— Fiindcă drumu-i lung şi tare mi-ar mai plăcea şi mie să mai conducă şi altcineva maşina, dacă s-ar putea.

— Şi până unde merge drumul ăsta al nostru, aşa de lung precum spui?

— Până-n Alabama.

— Da' ce-i în Alabama?

— Ţi-am mai spus asta! Acolo este familia mea.

El începu să se caute prin buzunare. După cum se şi aştepta, în pantalonii săi nu era decât sulul de bancnote din buzunarul din dreapta. Apoi se răsuci şi îşi pipăi geaca, descoperind o umflătură în partea stângă. Îşi strecură mâna în buzunarul acesteia şi trase afară de-acolo un portofel jerpelit, de culoare cafenie.

Ea acum se concentra numai asupra drumului, vorbind mai departe:

— Pentru că, în cazul în care n-ai permis de conducere, iar noi o să fim cumva opriţi pentru cine ştie ce… Adică, vreau să zic că ar fi ca şi cum chiar acolo ni s-ar încheia brusc călătoria. Ei, şi limpede ca bună ziua, te vor înhăţa şi pe tine şi îmi vor lua şi mie maşina, iar pe mine mă vor lăsa de izbelişte pe undeva pe-acolo, ca proasta-n drumul mare.

Bărbatul desfăcu cu degetele mari partea centrală a portofelului. Înăuntru, în mijloc, nu se aflau bani, ci doar o bucată de hârtie albă împăturită, pe care el o scoase de-acolo cu o deosebită grijă.

Femeia turuia în continuare:

— Fiindcă prefer să conduc numai eu, decât să păţim aşa o dandana. Ar fi ultimul lucru de care să am eu nevoie. Mă gândesc că asta este…

Hârtia era scorţoasă, cutele ei fiind îndoite strâns şi netezite bine, ca şi cum ar fi trecut multă vreme de când ar mai fi desfăcut cineva orice s-ar fi aflat acolo. El o manevră cu o mare delicateţe.

— … o perioadă critică a vieţii mele. Ştii tu, momentul în care o persoană… înţelegi, îşi lasă în urmă copilăria şi…

Era un certificat de naştere, eliberat de către autorităţile locale din ţinutul Polk, în statul Arkansas, luna următoare împlinindu-se treizeci şi şapte de ani de-atunci. Era pe numele de Randall Michael James, fiu al lui Harold P. James şi al Elvirei Ann Scott. Şi atunci înţelese întreaga tărăşenie. Randall. Era portofelul lui Randall.

— … ştii tu, se trezeşte brusc o cu totul altă fiinţă decât era până atunci şi…

Bietul flăcău, probabil că i-l strecurase în buzunar în clipa în care trecuse pe lângă el, în drum către scara din spate.

— … trebuie să mai dreagă şi nişte garduri pe-acasă, mai înainte de a putea eu să…

În rest, portofelul mai conţinea o gioarsă de card de identificare, de la Departamentul Asigurărilor Sociale, o legitimaţie de acces la Biblioteca Districtului Queen Anne şi un permis de închiriere de la Hollywood Video, toate pe numele lui Randall.

— … adică presupunând că acele garduri mai pot fi reparate. Ea scoase un oftat prelung. Am fost plecată foarte multă vreme. Femeia se uită la el. I se citea tristeţea în ochi. Au trecut ani de zile de când n-am mai vorbit cu familia mea. Ea oftă din nou adânc şi prelung. Ne-am despărţit rău certaţi. Îşi dădu ochii peste cap şi mai adăugă: Aproape că nici nu se poate mai rău de atât.

El se rezemă de spătar. Orizontul era neted. Soarele care se înălţa pe bolta cerească părea năclăit de murdărie. Bărbatul o întrebă:

— Prin urmare, ce anume cauţi? Ce este acasă şi nu poţi găsi nicăieri altundeva?

— Acasă e acasă, îi răspunse ea. Doar ştii ce se spune despre acasă.

— Că nicăieri nu-i ca acolo, îi ieşi lui pe negândite porumbelul din gură. Apoi, se mai strădui să zică ceva, dar nu mai găsi ce anume, după care îşi acoperi imediat ochii cu mâinile. Simţea ceva, ori poate pe cineva în interiorul său, pe cineva care cunoştea prea bine faptul că într-adevăr nicăieri nu era ca acasă, cineva care stătea mereu ascuns în semiobscuritate, cineva care…

Vocea ei îl izbi ca o palmă peste faţă:

— În consecinţă, cum să-ţi spun pe nume?

Bărbatul îşi întoarse repede capul.

— Randy, îi răspunse el. Îmi poţi spune Randy.

— Eşti sigur?

— Sunt absolut sigur, o încredinţă omul.

— Bine, voinice, în cazul ăsta, numele tău este Randy, am înţeles.

El schiţă un zâmbet forţat.

— Nu-i aşa că-i simplu ca bună ziua?

Ea pocni din degete şi încuviinţă:

— Ba chiar şi mai simplu de atât.

Soarele ajunsese ca o aureolă nedesluşită în zare. Copaci rari, arbuşti ţepoşi, pitici, şi tufe contorsionate, târâtoare de mărăcini şi de scaieţi se zăreau ici şi colo pe pământul golaş. Un panou indicator albastru cu alb anunţa în apropiere o zonă de parcare. După numai un minut, au început să se zărească lămpile cu vapori de mercur.

— Şi cum se face că ai plecat de-acasă în nişte împrejurări atât de neplăcute pentru toată lumea?

— Fiindcă eram şi tânără şi tembelă.

El urmărea cum se întorcea ea cu gândul în timp şi cum i se derula totul în minte. Se întrebă cât de vii îi mai erau ei amintirile şi dacă imaginile din memorie nu deveneau cumva, odată cu trecerea anilor, din ce în ce mai estompate şi mai protectoare, pe măsură ce poveştile respective se imprimau tot mai adânc în sufletul nostru, până când linia care delimita faptele reale de cele imaginare dispărea cu totul, iar ficţiunea începea să conteze mai mult decât faptele şi lucrurile concrete.

Locul de parcare rămase fulgerător în urmă. Gândurile femeii zburau acum în cu totul altă parte.

— Eram considerată o ciudată în acel târguşor, spuse ea după o vreme. Orice orăşel îşi are un astfel de specimen şi eu eram ciudata localităţii mele natale. Sunetul propriei sale voci păru s-o încurajeze să continue: Eu, pur şi simplu, nu-mi doream ceea ce-şi doreau ceilalţi. Tânăra îl privi iute pe furiş. Se aşteaptă de la tine să creşti şi să te maturizezi, apoi să te măriţi cu cineva din acelaşi loc cu tine şi să începi să tot faci şi să slobozeşti pe lume, în ritm alert, o puzderie de prunci dolofani. Îşi auzi glasul care devenea tot mai strident şi răsuflă profund de câteva ori. Şi să nu-ţi închipui cumva că aş considera că este ceva rău în toate lucrurile astea. Ea îşi flutură în aer o mână. Numai că nu mă atrăgea pe mine aşa ceva.

— Da' spre ce anume te simţeai atrasă?

— Spre orice altceva, numai de aşa ceva nu şi nu, rosti ea pe un ton lătrător.

— Iar familia ta n-a fost de acord cu una ca asta?

Femeia râse.

— N-au fost de acord nici măcar cu un singur lucru pe care îl doream eu, îl asigură ea pe bărbat. Nu puteau să sufere nici cum arătam, nici cum mă îmbrăcam… şi nici nu înghiţeau pe nimeni din anturajul meu. Brittany îşi

flutură din nou o mână prin aer. Absolut orice lucru la care te poate duce gândul în legătură cu mine, ei nu-l sufereau.

— Așa că ai plecat?

— Ar fi putut fi mai bine dacă aș fi plecat pur și simplu. Problema însă a fost aceea că, în cele din urmă, m-am dat bătută. N-am mai suportat să fiu și pe mai departe socotită ca ultimul dintre oameni. Urma să mă mărit cu Danny Leery. Mi-am tuns atunci frumos părul; mi-am mai scurtat și din lungimea unghiilor… Mama mi-a comandat o rochie la modă. Chiar aveam sincer de gând s-o fac. Să nu mă-ntrebi de ce, fiindcă nu știu nici eu. Femeia scutură din cap. Presupun că nu voiam decât să mă iubească și pe mine cineva. Tot ce știam era localitatea Airhart, din statul Alabama, precum și familia mea. Mi-am petrecut întreaga adolescență spunându-mi mie, și oricui altcuiva era dispus să mă asculte, că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de așa ceva, pentru ca apoi să se vadă ceea ce făceam de fapt. Ea desluși în ochii lui o întrebare mută. Cu cât se apropia ziua cea mare, cu atât mai mult simțeam că eram pe cale să-mi pierd mințile și să mă lase nervii. Apoi, pur și simplu, parcă s-a rupt ceva în mine. În joia de dinaintea sâmbetei cu nunta, am luat-o, în sfârșit, razna. Danny și cu mine deja cumpărasem toată mobila și ne adusesem calabalâcul într-o casă de pe terenul fermei tatălui meu. Rudele noastre din Alabama își terminau de făcut bagajele și se îndreptau spre cununia noastră.

— Și?

— Și în acea dimineață de joi, am pornit-o pe jos spre oraș și m-am urcat în primul autobuz care s-a oprit la autogara din centru.

— Chiar așa?

— Am luat autobuzul ăla și nu m-am mai uitat deloc înapoi, niciodată. O spunea pe un ton de parcă ar fi exersat îndelung rostirea acelei fraze. Mai târziu, în aceeași zi, am dat un telefon la ai mei acasă… înțelegi tu, pentru ca ei să nu fie îngrijorați că aș fi pățit cumva vreun lucru rău. Când a sunat telefonul, tata a ridicat receptorul.

— Da.

— El a insistat să-mi bag mințile-n cap, zise femeia și înghiți în sec. Mi-a spus că nu mă mai considera fiica lui.

Un panou decolorat anunța pe marginea drumului: POPAS DE CAMIOANE, LA ZDRAVĂNUL HARVEY ȘI GUSTOASA LUI HALEALĂ! aflat la numai vreo șaizeci de kilometri mai încolo. Două autotrenuri imense vâjâiră trecând pe lângă ei, în sens contrar, zguduind micul automobil cu suflul trecerii lor pe șosea.

— Da’ tu cu ce te poți lăuda? schimbă Brittany vorba, fără a-și lua privirea de la drum.

— La ce anume te referi?

— Eu ţi-am povestit, în mare, aproape totul despre mine. Femeia zâmbi, continuând: … Sau cam aşa ceva. Acum, a venit şi rândul tău să faci acelaşi lucru. Un individ care nu are habar nici măcar cum îl cheamă trebuie să aibă un trecut al dracului de interesant.

— Nu am cine ştie ce mare scofală de trecut.

— Lasă-mă pe mine să judec asta.

Iar el îi povesti atunci absolut tot ce îşi putea aduce aminte despre ceea ce i se întâmplase în viaţă.

16.

Kirsten Kane puse la loc în furcă receptorul telefonului şi se sprijini de spătarul scaunului. Îşi ţuguie apoi buzele, închise ochii şi începu să se legene. După câteva minute, se ridică în picioare. Ajunsese deja la jumătatea drumului până la uşă, când telefonul începu să sune. Femeia ignoră apelul telefonic şi ieşi pe hol.

Birourile zumzăiau de zgomotul înfundat al vocilor pe ton scăzut, al bătutului la tastaturi şi al mesajelor transmise şi primite. La capătul coridorului, uşa lui era în acel moment închisă, asta fiind, de obicei, un semn că el se afla într-o întrunire. Ea totuşi îşi continuă drumul.

Gene Connor, secretara lui personală, zâmbi la apropierea lui Kristen, puse receptorul telefonului în furcă şi îşi împreună mâinile înaintea ei, pe birou. Avea cincizeci şi şapte de ani şi lucra pentru Bruce Gill încă de pe când acesta era doar un avocat începător. Divorţată, dar convenindu-i acest statut, femeia avea doi fii gemeni, pe nume Aaron şi Harlan, ajunşi de-acum în ultimul an al Facultăţii de Drept de la Universitatea Princeton.

— Este cineva la el în birou? o întrebă Kristen. Gene scutură din capul ei cu o coafură à la Margaret Thatcher.

— E singur, îi răspunse ea. Încearcă în disperare să prindă pe cineva la telefon.

Kristen se simţi uşor surprinsă şi rămase cam descumpănită de informaţia care îi fusese oferită. Gene Connor, în general, lua cât se putea de în serios atributul „personală" din denumirea postului ei de secretară personală şi obişnuia să nu prea furnizeze multe informaţii, sau chiar deloc, peste ceea ce era strict necesar. Un mucalit de la tribunal sugerase odată faptul că era mai uşor să ajungi la Jimmy Hoffa decât la Bruce Gill.

— Zău?

— De tine încearcă să dea, mai adăugă cealaltă, rânjind amuzată.

Kristen îi zâmbi şi ea drept răspuns.

— Înţeleg atunci că pot să intru.

Gene făcu un gest larg cu mâna.

— Fără îndoială, o asigură ea. În acel moment, sună telefonul ei. Secretara ridică receptorul şi zise: Biroul procurorului districtual. Femeia o îndemnă din priviri pe Kristen să intre şi continuă să vorbească în microfon: Mi-e teamă că domnul Gill este extrem de prins momentan într-o întrevedere importantă şi nu este disponibil pentru a vorbi la telefon. Puteţi să-mi lăsaţi

un mesaj pentru dânsul, ori, dacă vreţi, îmi daţi voie să vă conectez imediat la căsuţa lui de mesagerie vocală? Da. Da. Vă mulţumesc foarte mult.

Pe uşă se putea citi: BRUCE W. GILL. Iar dedesubtul numelui, se afla inscripţia: PROCUROR DISTRICTUAL, sub care mai scria cu auriu şi: DISTRICTUL QUEEN ANNE. Până să deschidă Kristen uşa, Gene deja mai rezolvase încă un apel telefonic.

— Iat-o chiar pe femeia pe care tocmai voiam s-o văd, îi zise el, în timp ce Kristen traversa camera şi se aşeza în fotoliul din piele verde.

— Gene spune, într-adevăr, că tocmai încercai să dai de mine.

— Nu prea mai răspunzi la telefon, zilele astea?

— Nu m-ai putut găsi, fiindcă veneam încoace.

— Se pare că într-adevăr minţile luminate chiar gândesc în mod asemănător.

— Ia ghiceşte de la cine anume am primit eu adineaori un telefon.

El se aplecă în faţă, peste birou, zâmbindu-i femeii cu naturaleţe, adică nu cu artificialul rânjet oficial afişat în fotografii, ci cu surâsul firesc care îi scăpa doar atunci când era sincer amuzat.

— Spune-mi, rogu-te, de la cine anume?

— Direct de la biroul procurorului general al Statelor Unite.

— Ce vorbeşti?

— Pare-se că ei au în Bay Area un post vacant, tocmai potrivit pentru mine, ca o mănuşă.

El scoase un fluierat lung, minunându-se ipocrit.

— Zona de locuit de acolo este exorbitant de scumpă.

— Da, însă, în acelaşi timp, ei îmi şi triplează salariul actual, iar aşa m-aş putea descurca fără probleme.

— Există acolo un loc de întâlnire somptuos, pentru organizarea recepţiilor matinale, la micul dejun, chiar lângă Washington Square.

— Am să ţin minte.

— Pentru tine este o onoare deosebită.

— Ar trebui să-mi încep lucrul acolo chiar din prima zi a săptămânii viitoare.

Bărbatul îşi depărtă mâinile în lateral, într-un gest teatral de capitulare.

— Nici nu-mi pot închipui ce s-ar întâmpla pe-aici, în lipsa ta… însă poţi fi al naibii de sigură că eu unul n-o să mă pun de-a curmezişul şi n-o să-ţi stau în calea fericirii. Şi procurorul districtual se ridică în picioare şi îi întinse o mână, în semn de felicitare.

Ea rămase aşezată în fotoliu.

— Dar mie ceva nu-mi prea miroase-a bine, în toată povestea asta, îi zise Kristen.

El îi oferi un rânjet ca de lup şi se reaşeză mai comod în scaun, replicându-i:

— Lucru care ne conduce taman la motivul pentru care te căutam şi eu pe tine, acum câteva minute.

— Şi anume?

Rânjetul i se lăţi pe întreaga faţă.

— Ia ghiceşte tu acum, de unde am fost sunat eu adineaori la telefon?

Femeia îl privi cu luare-aminte, însă nu-i putu citi pe chip nicio urmă de ironie.

— Tu glumeşti.

Bruce Gill negă, scuturând din capul său mare, precizând:

— Taman de la Partidul Naţional Democrat.

— I-auzi vorbă!

— Se pare că, aşa dintr-odată, ei vor să devin mai mult decât un simplu candidat în cursa electorală. Nu mi-au spus-o chiar direct, dar s-au tot foit în jurul unei afirmaţii cum că preşedintele ar fi posibil să mă susţină în campania electorală de la anul şi că s-ar putea chiar să-mi găsească un post important la biroul procurorului general.

— l-auzi! exclamă ea.

— Mi-au zis că trebuie să mă prezint la Washington în următoarele câteva săptămâni – şi el făcu un gest larg cu mâna – … adică să vin acolo ca să discutăm despre viitorul meu în cadrul partidului.

— Hodoronc-tronc, chiar aşa?

— Din pământ din iarbă verde!

— Ăştia sunt aceiaşi oameni care încearcă mereu să te convingă să renunţi la înverşunarea cu care îţi susţii opiniile.

— Ai dreptate, sunt într-adevăr aceiaşi oameni.

— Şi aceiaşi care ne-au tot pisălogit să nu mai refuzăm să cooperăm cu hoardele de bătăuşi de la guvern.

— Sunt cu-adevărat chiar ei.

— Ce anume este atât de dubios în imaginea asta de ansamblu?

— Cred că doreşte cineva să ne distragă temporar atenţia.

— Să ne distragă atenţia de la ce anume? îl întrebă Kristen.

— Probabil că trebuie să fie chestiunea aceea cu… şi el pocni din degete… afacerea cu casa aceea… zi-i pe nume!

— Casa Armoniei.

— Exact.

— Şi ce ne facem?

El căzu pe gânduri.

— Cred că trebuie să rămânem în continuare pe recepţie şi să aşteptăm să vedem ce anume se va întâmpla în viitor.

— Ăsta-i un plan bun în orice situaţie şi trebuie oricând să ne facem un astfel de plan.

— Oricând.

∵

— Uite. Helen arătă spre computer. Expresia de pe figura ei arăta limpede: „Doar ţi-am spus eu!" Ken îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas şi se aplecă mai aproape de ecran.

— Nu observ deloc în ce anume constă diferenţa, zise acesta. Niciun pic.

— Coloana din dreapta.

— Sunt nişte date.

— Date de naştere.

Ken se rezemă de spătarul scaunului.

— Oo, fu tot ce găsi bărbatul de zis.

— Nu te prinzi încă?

— Înţeleg cum ne poate folosi, dacă la asta te referi. Ceea ce însă nu pricep cu niciun chip este ce anume crezi tu că rezolvăm cu toate astea.

— Poate că vom izbuti să-l ajutăm.

— La ce să-l ajutăm?

— Să descopere cine este.

— Să afle cine este Paul?

— Nu există niciun Paul. Femeia îşi flutură cu nerăbdare o mână. Şi tocmai asta e dandanaua.

— Şi tu chiar crezi că noi o să fim în stare să-l ajutăm, dacă îl găsim pe acest tip pe nume Howard?

— Descoperă-l pe numitul Wesley Allen Howard şi îl vei găsi, astfel, şi pe Paul.

— Parcă ziceai că nu există niciun Paul, zise el, apoi continuă înainte de a apuca ea să-i răspundă ceva: Şi nu că ai fi fost în stare să-l mai ţii aici o vreme. Într-un fel sau într-altul, el, oricum, ar fi plecat, mai curând sau mai târziu. Ar fi plecat el singur, pentru a-şi face propriile-i cercetări, ori ar fi urmat să descopere cineva faptul că omul şi-a revenit şi nu-şi mai avea locul în acest aşezământ, autorităţile punându-l atunci pe sărmanul de el să-şi facă băgăjelul şi să plece unde o vedea cu ochii. Japonezul îşi întoarse palmele spre tavan şi spuse: Cele două situaţii sunt absolut identice. Indiferent de variantă, Paul, oricum, tot pleca de-aici. Şi-atunci, de ce să te mai agiţi atât?

— Pentru că… zise ea, spumegând de furie… pentru că nu-mi place să mi se forțeze mâna. Nu-mi place să fiu încătușată și târâtă într-o celulă de pușcărie. Fiindcă eu nu…

— Prin urmare, este vorba despre tine, o întrerupse el, cu un glas sever.

Tonul lui o descumpăni.

— Dacă nu vrei să mă ajuți…

— Vreau doar să fie respectate câteva principii de bază, rosti el repede.

— La naiba, fundamental este principiul potrivit căruia eu vreau să aflu ce dracu' se petrece. Vreau să știu cum de un banal proces de căutare, inițiat de mine pe Internet, poate să-mi aducă pe cap o asemenea ceată de pungași.

Bărbatul oftă și se uită țintă în ochii ei.

— Așa-zisele drepturi ale omului sunt în cea mai mare măsură o pură închipuire, un produs strict al imaginației, îi spuse Ken. De îndată ce lucrurile încep s-o ia razna, drepturile omului își iau frumușel și ele zborul pe fereastră.

Helen deschise gura, însă privirea din ochii lui și expresia care i se întipărise bărbatului pe chip o făcură să tacă. În ochii lui negri, durerea prinsese rădăcini adânci. Tot ce se întâmplase cu părinții lui… mutările dintr-un loc într-altul… felul cum pierduseră totul… toate acestea… nu-l făceau pe dr. Phill să-și poată imagina în fel și chip totul… recentele insulte la care fuseseră supuși atunci când încăpuseră pe mâinile agenților aflați în slujba guvernului și care îl făcuseră pe Ken să-și piardă puterea de stăpânire. Felul său de-a fi, de obicei extrem de rezervat, se evaporase fără urmă. Omul era acum cu mult mai vulnerabil decât îl văzuse ea vreodată. Femeia își puse o mână pe umărul lui și nu și-o mai luă de-acolo.

Ken se aplecă din nou în față. Făcu un gest cu mâna în direcția monitorului și o întrebă pe Helen:

— Iar ăștia-s toți cei găsiți?

— Toți cei de sex bărbătesc, de rasă albă, cu vârsta cuprinsă între treizeci și patruzeci de ani, și pe care îi cheamă Wesley Allen Howard.

— Păi, sunt… Și el trecu la pagina următoare, iar apoi mai dădu încă una și așa mai departe. Există două sute șaptezeci și trei de persoane cu aceste nume, spuse el la sfârșit.

— Este clar că numele ăsta este foarte răspândit și popular, îi zise ea.

— Așa consideri? o tachină el, luând-o ușor peste picior.

— Nu mă mai pot gândi la niciun alt criteriu care să îngusteze aria de căutare.

— Nici eu nu pot să-mi închipui așa ceva. El amenință, scuturându-și degetul arătător către ecran. Și asta presupunând că acolo sunt trecuți chiar toți. Dar Internetul nu este nicio sursă sigură de informații și niciun furnizor

la fel de sigur de date. Ar mai putea exista încă alte câteva sute de astfel de persoane, din câte ne putem închipui.

— La drept vorbind, ceea ce ar trebui să căutăm noi, de fapt, este un individ care a fost declarat persoană dispărută, cam cu vreo şapte ani în urmă.

— Şi asta constituie o informaţie de liberă circulaţie publică? o întrebă Ken.

— Nu prea cred. Helen Willis îşi încrucişă braţele la piept şi se uită pe fereastră. Am putea să-i sunăm pe toţi, fu ea de părere într-un târziu.

— Şi ce anume să-i întrebăm? Dacă sunt cumva daţi dispăruţi?

— Am putea să… începu ea, după care se opri brusc.

— Gândeşte-te la asta, îi zise Ken. Dacă ne răspund la telefon, atunci e clar că nu sunt persoana căutată de noi. Iar dacă nu răspund…

— Atunci poate că…

— Atunci poate că sunt plecaţi în vacanţă, îşi termină el vorba.

— Eşti atât de negativist!

— Ba asta înseamnă realism, nu negativism.

Femeia începu să se fâţâie înainte şi-napoi prin faţa ferestrei. Ceaţa purtată de vânt şuiera lovind în geamuri şi realiza un peisaj impresionist de puncte, pete şi de margini tremurătoare.

Ken se ridică şi el în picioare, zicându-i femeii:

— Ai redus domeniul de căutare până la o valoare minimă. Nu văd cum s-ar putea altcineva descurca mai bine decât tine.

— Doar dacă nu vom primi cumva un pic de ajutor.

— De la cine anume?

Ea nu-i răspunse, în schimb traversă camera, până la chiuveta aflată în partea opusă.

— Am putea aborda chestiunea, concomitent, din două direcţii diferite, îşi mai dădu Helen cu părerea.

Bărbatul îi aţinu calea şi se interesă cu un aer insistent:

— Cum asta?

— Am putea încerca să descoperim dacă a fost cumva reclamată dispariţia cuiva cu acest nume, în respectiva perioadă de timp.

— De pe întreg teritoriul ţării? o întrebă Ken, scuturând din cap.

— Şi îl mai am şi pe ăsta.

— Pe care ăsta?

Femeia arătă către un pahar mare, lăsat pe pervazul ferestrei, şi preciză:

— Pe ăsta.

Paharul era vechi. Emblema Coca-Cola de pe lateral începuse să se cam șteargă. Pe fundul paharului se afla, cam de un centimetru și ceva înălțime, un lichid incolor, limpede. Ea ciocăni ușor paharul, cu vârful unui deget.

— Și ce-i cu ăsta? o întrebă Ken.

— În seara aceea, acum de curând, atunci când el mi-a vorbit întâia oară. Paul… Helen se strâmbă. Nu știu cum altfel să-i zic.

— Ce s-a întâmplat în seara aceea?

— El m-a ajutat să urc până aici și mi-a adus atunci un pahar cu apă, adică tocmai paharul ăsta.

Ken miji ochii.

— Te gândești la amprente? o întrebă japonezul.

Ea dădu din cap.

— Dar nici acest lucru nu poate fi realizat fără ajutorul oficialităților, îi atrase bărbatul atenția.

— Am eu o idee, în privința asta, îl asigură Helen.

— Sunt numai urechi.

Și femeia îi spuse.

— Merită de încercat, zise el.

— Primul lucru care trebuie făcut mâine.

— Bine, încuviință Ken. Primul lucru de făcut mâine.

17.

El se trezi cu sunetul apei în urechi. Îşi imagină blândul răpăit al ploii pe acoperişul de deasupra camerei sale, şuieratul vântului pe sub streşini şi frecarea de olane a noilor crenguţe primăvăratice. Zâmbi şi se cuibări mai bine în aşternut. Totuşi, după un minut, zgomotul acela nu i se mai păru chiar aşa de normal. Deschise ochii şi apoi îşi aminti cum ajunseseră ei cu maşina tocmai până-n Alabama. Drumul durase exact treizeci şi trei de ore. Bărbatul rememoră cum se înregistraseră la motelul acela ieftin, în primele ore ale dimineţii, atunci când ea, pur şi simplu, nu mai fusese în stare să conducă maşina.

Se ridică rezemat într-un cot şi se uită împrejur. Pereţii din blocuri de zgură aveau o blândă nuanţă de gri. Noptiera dintre cele două paturi era plină de cicatrici, provenite de la străvechi arsuri de ţigară. Ceasul deşteptător digital arăta ora 7:35. Aerul avea un iz de sudoare stătută şi de mucegai proaspăt. Paul îşi scoase picioarele de sub pătură, lăsându-şi-le în jos, peste marginea patului, şi punându-şi tălpile pe carpeta portocalie şi miţoasă.

Zgomotul încetă, apa de la duş nu se mai auzea curgând. El putu desluşi atunci sunetele discrete ale mişcărilor lui Brittany din baie. Ea îngâna fără cuvinte o melodie în surdină. Bărbatul îşi găsi jeanşii şi şosetele pe podea şi începu să se îmbrace. Tocmai se aplecase şi îşi legase şireturile de la pantofi, când uşa băii se deschise şi se ivi femeia, cu un prosop înfăşurat în jurul capului, care îi acoperea foarte bine părul, iar cu un altul înfăşurat în jurul corpului, dar care dezvăluia aproape cam la fel de mult pe cât şi ascundea. Paul se trezi că se zgâieşte la eleganta arcuire a şoldurilor ei.

— Oh! exclamă ea, văzându-l aşezat pe marginea patului şi sorbind-o pierdut din priviri. Lasă-mă puţin, mai adăugă Brittany, strângându-şi mai bine prosopul în jurul ei.

El îşi îndreptă privirea către şireturile pantofilor şi auzi căderea prosopului, apoi fâşâitul şi foşnetul hainelor păreau să fi umplut întreaga încăpere. Acele sunete îi încălziră pe dată măruntaiele, Paul atribuindu-şi broboanele de transpiraţie, apărute brusc pe frunte, aerului fierbinte şi umed ce încă năvălea din baie. Îşi recuperă de sub pat şi cămaşa, îmbrăcând-o şi încheindu-i nasturii până sus, cu privirea tot întoarsă spre femeie. Geaca lui verde, de la firma Peisagistica Suzuki, atârna într-un cuier, lângă uşă. Geanta neagră de sport, marca Nike, zăcea pe pardoseală, chiar sub geacă.

Bărbatul se ridică din pat şi se apropie de geantă, scotocind prin ea şi scoţând dinăuntru periuţa şi tubul de pastă de dinţi, aproape complet turtit, până la aplatizare.

— Ai terminat cu baia? o întrebă pe Brittany.

— Sigur, îi răspunse aceasta. Poţi să intri.

Când termină şi el cu spălatul şi ieşi din baie, ea stătea în picioare lângă cel mai apropiat pat, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi cu un tricou negru, mulat pe trup, pe pieptul căruia era imprimată o săgeată albă cu vârful în sus, spre o inscripţie cu litere îngroşate, care preciza: OCHII MEI SUNT AICI SUS. Brittany îşi spălase toată vopseaua fistichie din păr şi îşi curăţase complet de pe faţă straniul machiaj ţipător.

— Ce părere ai? îl întrebă femeia.

— Totul arată foarte bine, o complimentă Paul.

Ea îşi aranjă în treacăt părul blond-cenuşiu şi îi zise:

— Aproape că nu mă mai recunosc nici eu singură, atunci când mă privesc în oglindă.

— Îmi place mult aşa cum arăţi acum, îi spuse el.

— Îţi place cu-adevărat?

— Da. Eşti foarte frumoasă.

— M-am gândit… ştii tu… Ea îşi flutură prin aer peria pentru păr. Mi-am zis că n-are niciun sens să îngreunez şi mai tare decât este strict necesar lucrurile cu toţi ai mei de-acasă.

— Ei ştiu că vii?

— Da' de unde! îi răspunse femeia. Dacă ar şti că vin, probabil că s-ar muta imediat în altă parte.

Gluma ei nu-şi găsi niciun ecou. Brittany se uită în altă direcţie.

El îşi luă geanta de sport şi puse la loc lucrurile pe care le scosese de-acolo, după care trase fermoarul şi i se adresă din nou femeii:

— Sunt absolut sigur că ei o să fie fericiţi să te vadă.

— Dac-aş fi în locul tău, n-aş miza deloc pe asta, îi replică ea, îndesându-şi hainele pe care le purtase în ziua precedentă într-o sacoşă albă din material plastic, luată de la supermarket, legându-i apoi toartele împreună.

Posibilitatea de a nu fi bine-venit îl făcu să se gândească la el însuşi. Ideea nu-i trecuse niciodată până atunci prin minte. Fără a-şi fi dat seama de asta, visul lui de a se întoarce în timp ca să-şi descopere viaţa de dinainte de cea din Casa Armoniei se baza în întregime pe presupunerea că oamenii pe care îi lăsase în urmă aveau să fie la fel de bucuroşi să-l reîntâlnească pe el, precum era şi el să-i întâlnească pe ei. Posibilitatea ca să fie luat la trei păzeşte şi gonit încă de la uşă îi stârni acum fiori reci pe şira spinării. Şi dacă reapariţia lui bruscă poate constitui cumva o nedorită intruziune în viaţa lor

nouă şi satisfăcătoare? Dacă viaţa lor cea nouă ar fi fost cumva de preferat vechilor şi nostalgicelor aduceri aminte, deloc bine-venite? Perspectiva respingerii sale încă din start i se învârtea acum dureros prin cap, asemenea unui burghiu de oţel, înceţoşându-i vederea şi încetinindu-i mişcările, ca într-un vis.

— Lumea de-acolo de unde vin eu este, cu adevărat, ranchiunoasă, toţi oamenii fiind nişte veritabili cârcotaşi, cusurgii până la Dumnezeu şi purtându-şi vreme îndelungată unii altora o dușmănie aprigă, continuă Brittany, după care îşi luă sacoşele desperecheate pe care le adusese înăuntru şi înălţă din sprâncene, cu un aer întrebător. Eşti şi tu gata de plecare? se interesă apoi.

Paul dădu afirmativ din cap şi îşi ridică şi el geanta.

Norişorii de aburi ce le ieşeau din gură îi precedau pe trotuarul din faţa camerei. Cerul era de un albastru spălăcit, fără niciun nor. În depărtare, un lanţ muntos zdrenţuit îşi etala cu generozitate dinţii. Ea îi descuie bărbatului portiera, apoi dădu ocol maşinuţei şi descuie şi portiera ei.

Zgomotul infernal al unui vehicul tractat de o mândreţe de echipaj cu cai îl făcu pe Paul să-şi înalţe privirea, mai întâi în direcţia şoselei şi apoi către cafeneaua de vizavi. Brittany porni motorul. Fâşâitul ştergătoarelor care se frecau de parbriz suna la fel cu acela al unor măturici de toboşar, care mângâiau o baterie de jazz, ştergătoarele acţionând în contratimp cu pârâitul motorului. La fiecare trecere, ştergătorul de parbriz împingea într-o parte numai câte un evantai foarte subţire de umezeală, astfel că trebuiră să treacă zece minute încheiate de mişcări de du-te-vino ale ştergătoarelor, până ce se putea vedea suficient de bine pentru ca ei să poată traversa autostrada.

Cafeneaua lui Rory era înţesată de camionagii cu burdihane încăpătoare, dotaţi cu borsete lungi prinse de centurile lor cu ajutorul unor lănţişoare. Cele optsprezece separeuri ale localului erau înşiruite de-a lungul şi de jur-împrejurul unei tejghele uzate, cu suprafaţa melaminată, fiind acum ticsite de oameni care purtau veste mohorâte şi pălării soioase de cowboy. Nişa pentru servire era flancată de două galantare de sticlă, unde erau expuse apetisante plăcinte cu mere, cu cireşe, cu pere şi cu fructe de pădure, bezele de lămâie, cremă spumoasă din nuci de cocos şi o mulţime de alte minunăţii.

Peretele din faţă era mărginit de nişte separeuri roşii, ale căror venerabile pernuţe din plastic fuseseră cândva sfâşiate, cusute şi apoi sfâşiate şi reparate din nou, până ce ajunseseră să semene cu nişte veritabile opere de artă modernistă.

În celălalt capăt al cafenelei, lângă toalete, doi tipi se ridicaseră în picioare, plătind consumaţia, lăsând pe masă şi câteva bancnote drept

bacşiş. Brittany arătă în acea direcţie şi se îndreptară amândoi imediat într-acolo.

Acela era soiul de local în care, mai mult sau mai puţin, toată lumea cunoştea pe toată lumea, aparițiile străine devenind imediat subiectul unui proces de studiere atentă. Proaspăt botezatul Randy James înregistra decibelii şoaptelor şi simţea intensitatea privirilor avide care îi scanau din cap până-n picioare, în timp ce ei înaintau, croindu-şi drum spre separeul rămas liber. Imediat ce se aşezară, lucrurile reveniră la normal.

Brittany îşi scoase jacheta şi îi întinse bărbatului un meniu. Nu lăsă el bine lista înapoi pe masă, că lângă separeul lor se şi ivise, ca picat din cer, un bărbat mărunţel, cu o înfăţişare hispanică. Acesta le zâmbi, după care strânse absolut totul de pe masă (farfurii, pahare, ceşti) într-un lighenaş cenuşiu, din material plastic. Mai şterse apoi cu o cârpă umedă tăblia mesei şi plecă, după cum se părea pentru a găsi şi a aduce două pahare curate cu apă. Din spatele tejghelei, o voce îi asigură:

— Vin imediat!

În separeul din spatele lui Brittany, patru indivizi care păreau a fi de prin partea locului izbucniră în hohote nestăvilite de râs. După tonul vocii lor, păreau a fi în stare de ebrietate, fără a se putea însă preciza cât de avansată era. Loveau repetat cu palmele în suprafaţa mesei, astfel încât apa tremura în pahare.

— Dar tu nu vrei să mănânci chiar nimic? o întrebă el, atunci când lucrurile de-alături se mai liniştiseră, iar femeia încă nu făcuse nicio mişcare să se uite şi ea în meniu.

Brittany făcu o grimasă.

— Nu prea obişnuiesc să înfulec cine ştie cât de mult, în cursul dimineţii. Însă de cafea… omule, nu mă pot în niciun chip lipsi.

Şi ea într-adevăr gâlgâi aproape un ibric întreg, după estimarea lui, femeia sorbind din cafea cu o satisfacţie care i se putea lesne citi pe chip, în vreme ce el dădu gata ouăle, slănina, chifteluţele de carne şi pâinea prăjită. Bău şi el o ceaşcă de cafea, iar apoi şi nişte apă pe deasupra.

Noul Randy luă în cele din urmă nota de plată.

— Eu mă duc puţin până la toaletă, îi zise femeia, pe când se ridicau amândoi în picioare. Ne reîntâlnim afară.

Bărbatul rămase o clipă cu privirea agăţată de unduirea şoldurilor ei, în vreme ce Brittany intra pe uşa dependinţelor, iar apoi el se aşeză la coadă pentru a achita nota de plată, după care se întoarse la masă şi lăsă pe aceasta un bacşiş, moment în care tocmai ieşea şi femeia, trecând cu dezinvoltură prin uşa batantă. Ea îi zâmbi revăzându-l, iar el încercă acelaşi simţământ ca şi atunci când tânăra ieşise din baie în faţa lui, înfăşurată doar într-un

simplu prosop. Brittany îl luă de braţ şi tocmai se pregătea să-i spună ceva, când un munte de om cu o îmbrăcăminte flanelată urâţi dintr-odată întregul tablou.

Unul dintre beţivanii din separeul vecin se ivise lângă ei, clătinându-se tare pe picioarele-i poticnite. Având poate vreo cincizeci de ani, huiduma semăna cu un porc pus la îngrăşat şi ridicat pe picioarele dindărăt, privindu-i cu nişte ochi înguşti, injectaţi, mijiţi şi aproape îngropaţi în grăsime. Între buzele sale umede şi dezgustător de groase se întrezăreau în mod limpede nişte dinţi maronii, măcinaţi vizibil de o puzderie de carii.

— Ia s'te văz io mai bine, puicuţo! tună el, aruncând o privire cu subînţeles în direcţia tovarăşilor lui de beţie. Ochişorilor mei nimic nu le scapă… şi sunt aţintiţi drept asupra drăguţelor tale de ţâţişoare, îşi continuă ţopârlanul mojiciile, întinzând o mână, cu intenţia vădită de a-i apuca între arătător şi degetul mare un sfârc, dar nereuşind să i-l prindă într-o ciupitură glumeaţă după opinia lui. Îşi ţuguiase în acelaşi timp şi buzele, scoţând concomitent sunetele specifice suptului.

Femeia îl plesni cu palma peste mână, împingându-i-o într-o parte şi în acelaşi timp ţipând la mitocan:

— Marş de-aici, stârpitură scârboasă ce eşti!

Din spatele tejghelei, interveni şi chelneriţa:

— Încetează imediat! Morris, auzi ce-ţi spun eu?

Prietenii acestuia din separeu trăncăneau comentând scena, bubuind cu pumnii în masă şi împroşcându-se, extrem de generos, într-o mare veselie, cu salivă.

— De ce te porţi cu atâta cruzime, sufleţelule? bolborosi abia inteligibil Morris. Nu mai fi aşa de rea cu mine.

Brittany încercă să forţeze trecerea pe lângă el, însă mârlanul îşi întinse mâinile lateral, ca s-o oprească. Ea se străduí din răsputeri să-i dea la o parte braţul, dar nu izbuti nici măcar să-l clintească din loc.

Acum chelneriţa se aplecase peste tejghea.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, Morris. O să-l chem pe şerif, ca să se ocupe el de toată gaşca voastră. Şi să ştii că nu glumesc deloc!

— Ia mai tacă-ţi odată fleanca, Donna, îngăimă el, fără să se uite la ea, în timp ce limba i se împleticea în gură.

Donna intră dintr-un singur salt în bucătărie, în vreme ce Morris întindea din nou mâna către sfârcul lui Brittany şi plescăia iar din buze, ca un sugar. Şi acesta a fost exact momentul în care nou-botezatul creştin, recent devenit Randy, îl izbi năprasnic pe beţiv direct peste gură, trimiţând din ea un val de scuipat, sânge şi dinţi maronii drept în celelalte trei mormane umane, fleşcăite şi turmentate, încă aşezate în separeu.

Se tăcuse acolo suficientă liniște, încât să se audă distinct scârboasa plesnitură sonoră a feței lui Morris când se izbise de podea, după un scurt zbor al libidinosului prin văzduh. Nici nu mai trebuie menționat faptul că Morris rămăsese zăcând fără cunoștință, cu ochii închiși și cu gura larg deschisă, salivând abundent cu sânge pe gresia pardoselei. După o clipă, el începu deja să sforăie fericit.

Colegii lui de dezmăț aveau și alte gânduri. Și totuși, din nefericire pentru ei, destinul lor implacabil interveni și de astă dată. La fel ca de obicei, sincronizarea li se arăta a fi crâncen potrivnică. Ei se chinuiră să se ridice în picioare, exact la timp ca să se confrunte cu întăririle sosite din bucătărie, aceste întăriri constând din cinci vlăjgani înarmați cu tot felul de ustensile contondente pentru gătit și al căror șef era un tip chel, purtând un șorț pătat și având ambele mâini strâns încleștate pe coada unei bâte metalice de baseball.

— Cărăbăniți-vă imediat de-aici, zbieră el, agitându-și bâta către silueta chircită pe jos. Luați-l cu voi și pe netrebnicul ăsta și ieșiți din local cât mai repede puteți, le porunci el amenințător.

Bețivanii mimară o scurtă paradă de curaj, după care doi dintre ei aruncară brațele inerte ale lui Morris pe după umerii lor și îl ridicară de pe podea. Cel de-al treilea o și tulise în mare grabă înaintea lor și le deschidea ușile. Bombeurile ghetelor lui Morris alunecau pe pardoseală, în timp ce individul era pe jumătate târât și pe jumătate purtat pe sus, în direcția ieșirii.

Dar flăcăul cu bâta de baseball nu terminase încă. El îi urmă afară, bătând ușor cu capul îngroșat al bâtei în podul celeilalte palme, pe când le răcnea:

— Dacă voi, nemernicilor, veți învăța să vă comportați așa cum se cuvine, precum niște ființe omenești civilizate, de-abia atunci poate că veți fi primiți înapoi. Însă până una-alta, nu vreau să mai intre niciunui dintre voi aici. M-ați înțeles?

Cel care ținuse ușa exterioară făcu în direcția lui un semn cu degetul mijlociu ridicat, în vreme ce trecea prin spatele său, îndepărtându-se. Brittany își îmbrăcă jacheta și trase fermoarul până sus, la gât.

— Te simți bine, dulceață mică? dori să știe Donna, ospătărița.

Brittany o asigură că totul era în regulă. Mâinile care îi tremurau o contraziceau, dar nimeni nu avea intenția să mai prelungească incidentul, întrebând și a doua oară. Și pe când revenea înăuntru și tipul cu bâta, doi dintre cei de la bucătărie se și apucaseră să curețe podeaua și să rearanjeze masa. Nivelul sonor al conversațiilor din local începuse să revină la normal.

— Scuze, spuse omul cu bâta. Acei indivizi formează o șleahtă de bețivani tâmpiți. Îmi pare rău că ai fost nevoită să… Se opri brusc din vorbă, arătând

ceva pe podea. Uită-te şi acolo! i se adresă el băiatului cu mopul, indicându-i formele neregulate ale unui dinte care se ascunsese sub cel mai apropiat taburet. Respectivul ridică dintele şi îl strecură în buzunarul şorţului său.

Aceeaşi febrilă cercetare mută, care îi însoţise pe Randy şi pe Brittany la intrare, îi petrecea acum şi spre ieşire. Afară, în ultima jumătate de oră, temperatura mai crescuse cu câteva grade. După ce coborâră cele trei trepte până la nivelul solului, ea îl luă cu hotărâre de braţ şi amândoi se îndreptară spre maşină.

— Îţi mulţumesc, îi zise ea scurt, cu multă simplitate, apăsându-şi un obraz pe braţul lui. Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut pentru mine, acolo, înăuntru.

Bărbatul ridică din umeri şi o întrebă:

— Păi, ce altceva mai puteam să fac?

Femeia râse.

— Şi întrucât tot am ajuns la mulţumiri… aş vrea să-ţi mulţumesc şi pentru că azi-noapte ai fost un adevărat domn. El se încruntă şi deschise gura, dând să spună ceva, Brittany îl strânse şi mai tare de braţ şi îl trase mai departe, continuând: … şi nu că aş fi eu pentru bărbaţi cine ştie ce mană cerească, dar jumătate dintre tipii de pe planeta asta a noastră, aflaţi în locul tău, ar fi încercat să mă încalece, de îndată ce ne-am dezbrăcat hainele, în vreme ce jumătatea ailaltă ar fi aşteptat să mi-o tragă de-abia de dimineaţă. Îţi mulţumesc pentru că te-ai purtat atât de frumos şi nu te-ai năpustit să mă călăreşti, nici seara şi nici dimineaţa. Scutură din cap, făcând o grimasă de dezgust şi adăugând: Iar toată lumea asta probabil că este întoarsă pe dos, dacă unicul bărbat pe care îl ştii că nu este un ciudat n-are habar cine este sau dincotro vine şi pe ce lume trăieşte. Femeia oftă, în timp ce continuau să păşească încet. Probabil însă că n-ar trebui să mă mai mire una ca asta, îşi reluă ea ideea. În ultima vreme, oricum, nimeni nu mai vrea să se reguleze ca lumea. Toţi nu vor decât să te lege spânzurată cu susu-n jos şi să ţi-o înfigă doar în fund sau să-ţi facă cine ştie ce alte bizarerii de acest gen. Brittany gesticulă a lehamite, cu mâna liberă. Toată lumea este extenuată la culme.

El simţea iar cum începea să i se înfierbânte sângele şi se uită drept înainte, dând din cap.

Ajunseseră deja la automobil. Ea îi deschise portiera. Ochii lui o urmăreau cum înconjoară maşina, privind-o cu multă concentrare cum strecura cheia în broască şi deschidea portiera şoferului. Femeia îşi înălţă privirea şi întâlni ochii bărbatului. Brittany terminase cu patosul şi acum îi zâmbea.

— Să ştii că detest violenţa, îi zise ea, iar el se aşteptă la o nouă predică. Le spun mereu tuturor că violenţa nu rezolvă absolut nimic, continuă

femeia. Ochii îi luciră în lumina piezişă. Şi totuşi, violenţa cu siguranţă că a rezolvat naibii această mică problemă, nu-i aşa?

Râseră amândoi, din toată inima, în timp ce se urcau din nou în maşină şi străbăteau cei aproape cincizeci de metri până la staţia de benzină Texaco, din vecinătate.

— O să plătesc eu benzina, îi spuse el, întinzându-i o bancnotă de douăzeci de dolari şi coborând apoi pe asfalt. Deşurubă buşonul rezervorului şi luă de la pompă furtunul de alimentare, aşteptând. În cele din urmă, cei douăzeci de dolari şi Brittany îl convinseră pe omul de la benzinărie să pornească pompa de benzină.

Brittany se întoarse şi începu să cureţe parbrizul, mişcând înainte şi înapoi un dispozitiv cu lamă de cauciuc şi soluţie de spălat, oprindu-se din când în când, pentru a insista ceva mai mult asupra unor urme mai încăpăţânate de insecte lipite de sticlă. El o privi aplecându-se pe deasupra geamului, zâmbindu-i şi aşezându-se mai bine pe o latură a maşinii. Soarele matinal îi încălzea faţa, în timp ce el aştepta declicul mânerului de alimentare, pentru a-i semnaliza umplerea rezervorului, declic care nu mai venea. În schimb, urechile sale detectară un scrâşnet de pietriş sub cauciucurile unei alte maşini, iar el se întoarse în direcţia acelui zgomot.

O camionetă marca Dodge se oprise brusc, imediat în afara zonei de alimentare de la pompă. Pete întinse de noroi lutos, galben, acopereau aproape complet vopseaua roşcată a vehiculului. Omul auzi trăgându-se frâna de mână şi văzu portierele camionetei deschizându-se simultan şi scârţâind tare de tot din balamale, în timp ce doi plăvani cu haine matlasate din flanel coborau deja pe caldarâm, unul ducând o cheie fixă, imensă şi grea, iar celălalt bălăbănind în mâini circa un metru de lanţ de remorcare, având la capăt, drept podoabă, un lacăt mare din bronz.

Cei doi numai ca să stea de vorbă nu veniseră acolo şi acum se îndreptară direct spre el, ridicându-şi fiecare arma improvizată, în timp ce micşorau distanţa dintre ei şi presupusul lor vrăjmaş. Lacătul de bronz scotea un vâjâit, în timp ce respectivul individ îl rotea pe deasupra capului. Acoperind târşâitul ghetelor lor, el o auzi pe Brittany scăpând din mână dispozitivul de spălat parbrizul, îi auzi şi teama din voce, când femeia alergă spre el strigându-i:

— Haide, vino! apoi grăbi şi mai tare pasul pe lângă maşină.

Dar în loc să se retragă şi el spre maşină, Randy o porni în direcţie opusă, mergând drept către agresorii săi, de parcă ar fi fost ferm hotărât să-şi grăbească cu orice preţ propriul sfârşit.

În ceea ce o privea, Brittany era atât de blocată de groaza lanţului care ameninţa să zdrobească oase, încât nu remarcase furtunul şi capătul de umplere, care erau târâte de mâna partenerului ei.

Dar când furtunul începu să iasă din rezervor şi cablul de siguranţă de la pompa de benzină să şuiere, ea se opri şi închise gura. Poate că ar fi fost mai bine şi pentru individul cu lanţul să-şi închidă gura. Însă în loc de asta, omul o deschise larg, rânjind batjocoritor, exact în clipa în care Randy trimise un puternic jet de benzină direct spre figura cea zâmbăreaţă a adversarului său.

Efectul se dovedi uluitor, aproape incredibil. Forţa torentului îl făcu pe bandit să înghită benzină. El scoase, mai întâi, un muget, iar apoi necheză sforăit pe nas ca un cal, după care îşi vomită întregul mic dejun. Băltoaca de vomă nu reuşi să-i împiedice căderea. Omul se prăbuşi, începând să se rostogolească în propria dejecţie, îngreţoşându-se şi mai rău, sufocându-se, tuşind chinuitor şi zvârcolindu-se de durere.

Celuilalt îi trebui doar o clipă în plus ca să proceseze informaţia. Când îşi ridică şi el privirea, întregul său univers se văzu năpădit de un şuvoi de benzină sub presiune, care zbura spre faţa lui, trimiţând un val de lichid cafeniu ce îi învălui în întregime capul, invadându-i ochii şi gura, îmbibându-i hainele, făcându-l să se clatine, răsucindu-se şi scăpând din mână cheia fixă, în timp ce îşi acoperea faţa cu mâinile.

Nefericitul căzu în genunchi, cu faţa ascunsă în căuşul palmelor, tânguindu-se de mama focului. Al treilea individ trăgea cu ochiul pe după partea laterală a cabinei autovehiculului, încă ţinând rezemat în poala sa capul lui Morris. Părea că încearcă să se hotărască ce avea de făcut mai departe, dar orice ar fi vrut să facă, era evident că aceasta nu includea şi coborârea lui din camionetă.

Randy se răsuci pe călcâie şi agăţă la loc pe pompă furtunul şi dispozitivul de umplere. Se şterse apoi pe mâini, scuturându-şi-le de praf, şi se îndreptă spre maşină, intenţionând să se suie pe locul şoferului.

— Urcă şi tu, îi zise el femeii, pe deasupra maşinii.

Ea însă rămăsese înlemnită, uitându-se cu gura căscată de la Randy la agresori şi înapoi.

— Urcă, insistă bărbatul.

El nu mai trebui să-i spună asta şi a treia oară. Apăru şi omul de la benzinărie în pragul uşii, ducând în mâini un stingător de incendiu. Randy porni motorul maşinii.

— Păstrează restul, strigă Brittany, pe geam.

Acesta îi zâmbi şi îi făcu semn că totul era în regulă.

Randy băgă în viteză, ambreie şi apăsă până la podea pedala de accelerație. Demarară astfel în trombă, ridicând în urma lor un nor de praf şi pornind cu motorul urlând pe carosabil.

18.

Cauciucurile din faţă ale Volkswagenului broscuţă ţopăiră peste bordură. Femeia încercă să se dezmeticească şi se mai uită încă o dată de jur-împrejur, fără să-i vină a crede. De-a dreptul consternată, ea trase imediat de maneta frânei de mână şi apoi opri motorul micului automobil.

— Ce zi e azi? întrebă Brittany.

— Cred că este miercuri, îi răspunse Randy.

— Păi, şi-atunci, ce dracu' s-a-ntâmplat pe-aici? Ea se uită la ceas. E ora zece, într-o dimineaţă obişnuită de miercuri, iar locul seamănă perfect cu Ground Zero.

Randy îşi reaminti brusc în acel moment de un film vechi SF. Scena de faţă era aidoma aceleia din film, cea din momentul imediat ulterior uciderii aproape în întregime de către extratereştri a populaţiei oraşului respectiv, doar cu excepţia frumosului fotbalist celebru şi a iubitei sale, şefa grupului de majorete, cea care dădea semnalul la aclamaţii şi ovaţii. El le putea rememora cu precizie celor doi trăsăturile feţelor şi parcă auzea şi sinistra muzică de orgă, însă, cu toate că se strădui din răsputeri, nu izbuti în niciun chip să-şi aducă aminte nici de titlul acelui film şi nici de împrejurările în care îl văzuse. După ce filmul se termină, la fel se întâmplă şi cu amintirea lui Randy, de parcă memoria lui ar fi fost ca o imagine singulară, plutind în derivă pe o mare de tuş negru ca smoala.

Bărbatul clipi şi se uită iar de jur-împrejur. Reese's Hardware, de închiriat. Birtul Dixie, în locaţie de gestiune. Piese de schimb auto, magazinul din ţinutul sudic, NAPA, disponibil. Vânzări en detail, aşteptăm ofertă. Preţul cel nou. Şi tot aşa, pretutindeni, anunţuri asemănătoare. Cândva prospera stradă principală a agitatului oraş de odinioară fusese, în prezent, redusă la o întindere de trei-patru sute de metri de faţade dărăpănate de prăvălii pustii şi coşcovite, situate pe ambele părţi ale străzii, cu vitrine decrepite, jalnice şi prăfuite, drept în faţa ochilor privitorilor. La extremitatea sudică a zonei centrale, în faţa unei străvechi firme Texaco, flutura un steag american. Direct în faţa Volkswagenului, într-un cerc luminos roşu cu alb, strălucea inscripţia: DESCHIS. Magazinul de dulciuri al lui Hadley. Asta era totul. Toate celelalte prăvălii se aflau în curs de desfiinţare.

Brittany coborî din maşină. Ea trânti şi închise portiera cu şoldul, apoi se roti lent şi îndelung. În vreme ce femeia înregistra tot ce vedea de jur-

împrejurul ei, Randy rămăsese şi el în picioare, în cealaltă parte a maşinii, întinzându-şi braţele către cer şi gemând.

— La naiba! exclamă Brittany. Atunci când am plecat eu de-aici, absolut toate afacerile astea locale mergeau ca pe roate, pe cai mari, în strălucirea orbitoare a reflectoarelor.

— Am ajuns deja chiar în localitatea Airhart? o întrebă Randy.

— Localitatea în care suntem acum este Thurston. Femeia arătă cu un gest în direcţia staţiei de benzină şi continuă: Airhart se află cam la opt kilometri într-acolo. Dar în locul acela nu se află nimic altceva decât o altă staţie de benzină şi Bazarul lui Millie. Ea îi întâlni în acel moment privirea bărbatului şi adăugă: Iar dugheana lui Millie funcţionează concomitent şi drept oficiu poştal. Femeia arătă înspre o clădire din cărămidă roşie, aflată pe cealaltă parte a drumului. Randy dădu din cap, în semn că înţelesese. Firma fusese demult luată de-acolo, însă conturul inscripţiei cursive rămăsese imprimat pe cărămizi: transporturi. Totul s-a dus pe apa sâmbetei, mai zise Brittany.

— Wal-Mart. Un glas profund şi puternic îi atrase atenţia înapoi în direcţia magazinului de dulciuri. Un bărbat afroamerican mai în vârstă, având pe el un imaculat şorţ alb, scrobit, se sprijinea de tocul uşii, cu o mătură în mână, şi spunea: Cei de-acolo au venit la noi acum aproximativ şapte ani. Au avut nevoie doar de un an şi jumătate ca să-i ruineze şi să-i gonească pe toţi. Nu-i puteai concura la preţuri, şi, oricât de mult s-au înrăutăţit lucrurile pe-aici, nici nu poţi învinovăţi lumea că a cumpărat de unde era mai ieftin. Tu îţi plăteşti cheltuielile cu chiria şi cu toate celelalte angarale, deţii bunuri şi ai un standard de viaţă, iar deodată îţi dai seama că ai rămas fără nimic.

— Şi totuşi, tu te afli încă aici, pe poziţii, îi replică ea.

Omul îi zâmbi.

— Eu sunt proprietarul acestei clădiri. Nu trebuie să plătesc decât consumurile curente, taxele şi impozitele. El miji ochii şi o întrebă: Iar tu eşti una dintre fetele Harris, nu-i aşa?

Surâse şi ea şi recunoscu:

— Da, sunt.

— Eşti Alma, da?

Ea aruncă o scurtă privire furişă înspre Randy şi răspunse:

— Da, domnule.

— Eşti aceea care a dat bir cu fugiţii şi l-a lăsat baltă pe Danny Leery, cu buzele umflate, chiar înainte de a ajunge voi amândoi împreună la altar.

Zâmbetul dispăru brusc de pe faţa ei.

— Da, domnule, eu sunt aceea.

— El e chiar sus pe deal, zise bătrânul.

— Poftim?

— Autorităţile şi-au strâns laolaltă toate birourile, unificându-şi-le cu câtăva vreme în urmă, şi le-a cocoţat acolo la cucurigu, în vechea clădire a liceului. Şi tot acolo lucrează acum şi Danny. Se ocupă de hârţogărie şi de eliberarea diverselor permise, având grijă de actele oficiale ale districtului şi de alte documente asemănătoare. Dacă ai nevoie de vreo hârtie oficială din partea autorităţilor districtuale din zonă, atunci trebuie să apelezi la bătrânu' Danny. Omul le făcu semn celor doi să înainteze. Veniţi înăuntru, le spuse el. Eu am aici cam tot ce aţi putea dori. Mi-am luat şi un automat de făcut cafea espresso. Mi-am luat de toate. M-am diversificat, ăsta sunt eu. Trebuie să fii flexibil, atunci când se înrăutăţesc condiţiile de viaţă, le mai zise bătrânelul de culoare, în vreme ce se răsucea pe călcâie şi dispărea în interiorul magazinaşului său.

— Alma te cheamă? murmură în direcţia ei Randy.

Brittany răsuflă adânc şi îi explică:

— Brittany este… înţelegi tu, un fel de nume al meu de metropolă. Adică… gândeşte-te şi tu! Poţi să-ţi închipui că acolo de unde tocmai venim noi poate exista cineva căreia să i se spună Alma? Ea scutură din cap, plină de frustrare.

— Da cine sunt eu, ca să fiu îndreptăţit să-ţi fac ţie observaţie?

— Nu-mi arde acum de glumă, îi spuse ea, răscolind prin spatele scaunului şoferului şi scoţând de-acolo un laptop argintiu. Dacă vrei asta, atunci ai putea bine-mersi să-mi controlezi şi poşta electronică, pentru a vedea pe ce nume am primit mesajele prin e-mail, îi propuse femeia, dând din umeri.

El o urmă înăuntru, acolo unde era întuneric şi răcoare. Dugheana lui Hadley era, de fapt, un salon demodat unde se putea mânca îngheţată, totul fiind în dungi şi în carouri şi cu taburete strălucitoare. Era soiul de local pe care decoratorii moderni tot încercau mereu şi mereu să-l refacă, însă niciodată nu izbuteau pe de-a-ntregul să-i prindă specificul. Alma îşi comandă un espresso dublu, iar Randy o spumă de ciocolată cu lapte. Iar în vreme ce bătrânul îşi târşâia picioarele ocolind înapoi spre cealaltă parte a tejghelei, iar Alma intra pe Internet, Randy se scuză şi o porni spre zona toaletelor. De fapt, era o singură toaletă, şi pentru bărbaţi, şi pentru femei.

Când se înapoie la masă, Randy se aşeză pe un taburet de lângă tejghea, ţinându-şi un picior încă pe podea.

— De câtă vreme te ocupi de asta? îl întrebă el pe bătrân.

Acesta tocmai turna ciocolata cu lapte într-o ceaşcă din oţel inoxidabil.

— Cine, eu personal? se interesă el.

— Doar dacă nu mai există şi un alt gen de „eu”.

Bătrânul surâse, după care îi răspunse:

— De cincizeci şi şapte de ani.

— E un timp foarte îndelungat, indiferent ce anume ai face.

El puse trei linguri de înghețată de ciocolată în cana în care era ciocolata cu lapte.

— În general, mai demult, era mai multă distracţie şi veselie. Funcţiona aici şi un fel de mică sală de cinematograf, puţin mai în josul străzii. Toţi puştanii de pe o rază de mai mulţi kilometri de jur-împrejur veneau acolo pentru a vedea câte un film, sâmbăta la matineu.

Bătrânul puse ceaşca în maşina de bătut laptele şi apăsă pe butonul de pornire. Apoi se apropie de Randy. În lumina aspră de neon din tavan, pielea lui părea să fie la fel de cenuşie ca şi părul său sur.

— De îndată ce se termina filmul, toţi copiii ieşeau de la cinema şi dădeau năvală aici. El îşi flutură un braţ, într-un gest larg. Îi adunam pe toţi afară, pe trotuarul de colo. Omul îşi îndreptă ochii injectaţi în direcţia Almei. Ea s-a întors acum ca să rămână aici? Îl întrebă pe Randy:

— Cred că nu ştie nici ea, îi răspunse acesta.

Moşul îl măsură din cap până-n picioare.

— Tu şi cu ea…? începu el, cu un aer întrebător.

— Noi doi doar călătorim împreună.

Bătrânul vorbi mai încet şi se aplecă mai aproape de Randy.

— Te întreb asta, fiindcă, ştii tu… Danny… Şi îşi ridică în acel moment privirea către Randy, explicându-i: … ştii tu, ăla pe care l-a părăsit ea, lăsându-l cu ochii-n soare…

— Am auzit povestea.

Ochii bătrânului aveau acum o privire conspirativă.

— Dacă ar fi să mă întrebi, ar trebui să-ţi spun că el încă ţine mult la fata asta.

— Chiar şi acum, după atât amar de ani?

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Şi bătrânul puse punct frazei dând din cap, după care se întoarse în direcţia aparatului de cafea.

Randy se ridică din nou de pe taburet şi reveni la masă lângă Alma. Aceasta era concentrată asupra laptopului, clămpănind cu degetele pe tastatură.

— Ei?… Cine îţi trimite mesaje prin e-mail?

Ea dădu cu tristeţe din cap.

— Absolut nimeni. Am plecat deja de trei zile, şi nimeni parcă nici măcar n-ar fi băgat de seamă acest lucru. E ca şi cum nici n-aş fi fost vreodată acolo. Femeia se opri din tastat şi se uită la Randy. Înţelegi acum? Să vezi şi tu că eu

tocmai de-aceea am vrut să plec de-acolo. Un oraş mare este cât se poate de impersonal, îngrozitor de rece şi de indiferent. Eşti plecat trei zile şi gata: totul s-a isprăvit. Altcineva se instalează exact în locul tău şi parcă nimeni nu a observat asta… La naiba! Nimeni nu ţine la tine îndeajuns de mult, încât să-i pese măcar cât negru sub unghie de faptul că ai plecat. Fiecare îşi vede numai de treburile sale şi nu-i interesat decât de binele său propriu.

Lipsa lui de reacţie o făcu să-şi ridice privirea dinspre tastatură şi să se scuze:

— Iartă-mă! Nu m-am gândit.

El înălţă din umeri şi se uită pe fereastră.

— O să găseşti şi tu, până la urmă, ceea ce cauţi, îl asigură ea cu optimism. Ştiu asta cu siguranţă.

— A trecut prea multă vreme de-atunci.

— Dar tot o să descoperi adevărul, îl încurajă Alma, întinzându-şi mâna peste masă şi punându-şi cu blândeţe palma peste mâna lui.

Atmosfera încordată se mai destinse odată cu sosirea celor comandate. Randy îi întinse bătrânului o bancnotă de douăzeci de dolari, în timp ce Alma cu o mână bătea la tastatură, iar în cealaltă mână ţinea ceaşca cu cafea din care sorbea cu lăcomie. Randy găsi spuma de lapte prea groasă pentru a putea fi băută şi începu s-o ia cu linguriţa şi s-o savureze ca pe-o cremă, cu mare plăcere. Bătrânul se întoarse, aducând restul de bani.

— E-n regulă totul? îi întrebă el.

Ei îl asigurară că exact aşa stăteau lucrurile. Mai trecură câteva minute până ce ea îşi ridică din nou privirea de la tastatură.

— Există o grămadă de tipi cu numele Wesley Allen Howard, prin întreaga ţară, îi zise Alma. Se pare că a fost un nume foarte popular, pentru tipi de vârsta ta.

Randy simţi un fior pe şira spinării şi îngheţă pe loc. Scăpă linguriţa cea lungă în paharul înalt şi apoi întinse mâna şi răsuci laptopul cu monitorul spre el. Ea introdusese numele cu pricina în ceva cu denumirea Peoplefinders[1]. Şi existau trei sute douăzeci şi şapte de persoane cu acest nume.

— Ţi s-a întâmplat ceva rău? îl întrebă ea.

— S-ar putea să nu fi fost o idee prea bună ceea ce ai făcut tu.

— Ce anume?

— Faptul că ai tastat numele. Ştii tu… faptul că ai introdus numele acolo, în reţea.

— Şi de ce nu? se arătă ea curioasă.

[1] Descoperitor de persoane.

Iar el îi povesti atunci despre Helen Willis.

— Eşti absolut sigur că asta-i tot ce a făcut ea?

— Nu.

— Probabil că o fi fost ceva mai mult decât simpla căutare a unui nume.

— Mai mult ca sigur că ai dreptate.

Ea tăcu brusc şi închise calculatorul.

— S-ar putea să fie totuşi o idee bună aceea de a ne lua tălpăşiţa cât mai iute de-aici, îi zise el. Pentru orice eventualitate.

— Chiar crezi cu-adevărat… ştii tu… oricine ar fi acei oameni oare… crezi că ar fi ei cumva în stare… înţelegi tu, în cine ştie ce loc uitat de lume, precum este acesta…

— Probabil că sunt doar eu atins grav de mania persecuţiei, spuse el.

Ea încuviinţă şi se ridică în picioare. Randy lăsă pe masă un bacşiş.

— Nu-i nevoie să vă luaţi chiar aşa de repede picioarele la spinare, opină bătrânul.

— Mulţumim pentru tot. Randy îşi flutură o mână către el, ieşind pe uşă.

Ea îşi sprijini braţele pe capota maşinii.

— Poate că ar fi cazul să facem cale-ntoarsă spre Hollis… ştii tu… poate să tragem şi pe la vreun motel, pentru noaptea asta. Să pornim proaspeţi mâine de dimineaţă, îi propuse Alma.

Randy rămase tăcut. Nori ca de lână se mişcau încet pe cerul de un albastru-deschis. Dublul şir de ulmi de pe ambele margini ale străzii începuse să înmugurească, scoţând printre rămurele mici petice de frunze de un verde ca de lămâie.

— Ce zici de propunerea mea? insistă femeia.

— Este călătoria ta şi faci cum crezi tu că este mai bine.

— Hei! exclamă ea. Am nevoie şi eu de puţină confirmare şi de o oarece mică verificare. Ajută-mă şi tu, te rog!

— Eşti neliniştită? o întrebă el.

Ea tocmai se pregătea să nege, dar se răzgândi brusc şi îi răspunse:

— Puţin… da.

— Ai străbătut cale lungă, să ajungi acum, aici, îi zise el.

Ea îşi împinse voluntar bărbia înainte şi încuviinţă dând cam în silă din cap.

— S-ar putea la fel de bine să şi ies din drum sau să fac, la un moment dat, chiar şi cale întoarsă, nu crezi?

— S-ar putea la fel de bine să se întâmple şi aşa ceva, de ce nu? acceptă bărbatul.

Ei o porniră încet cu maşina, în tăcere. Pe toată lungimea străzii principale, vitrinele goale ale magazinelor abandonate priveau cu nişte ochi

acuzatori până dincolo de staţia de benzină şi de câteva case străvechi, acoperite cu şindrilă, datând încă de dinainte ca oraşul să fi murit cu totul, spre porţiunile de pădure deasă care înconjurau nişte ferme înghesuite, turme de animale scheletice. Peste tot plutea un simţământ jalnic de disperare.

Pe drum, la câţiva kilometri mai încolo, femeia scoase maşina în afara părţii carosabile. La început, el crezu că acolo putea fi un soi de siloz, după felul zvelt în care ţâşnea clădirea către cer.

— Asta-i biserica metodistă, îi zise Alma. În copilăria mea, noi mergeam aici cu toţii, în fiecare dimineaţă de duminică, fie ploaie, fie soare. Ea se opri şi se uită la Randy, după care continuă: Asta se întâmpla înainte de… asta era atunci când Mark mai era încă în viaţă. Femeia îşi îndreptă din nou atenţia spre clădirea împărţită orizontal în două jumătăţi, reprezentând paradisul şi infernul, cu bucăţele de lemn înjumătăţea superioară şi cu scânduri mari pe cea inferioară. Ceea ce trebuie să fi fost odinioară turla clopotniţei avea de jur-împrejur ferestre cu obloanele zăbrelite, care făceau ca sunetele de clopot să răsune până departe, chemându-i pe credincioşi la rugăciune şi la venerarea divinităţii.

În stânga bisericii, o construcţie mai mică se înălţa înclinată chinuit sub greutatea butucilor ca de viţă-de-vie sălbatică sau de iederă, care o năpădiseră din toate părţile.

— Kudzu, rosti Randy.

Alma îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Ştii de kudzu?

El dădu din cap.

— De unde?

Bărbatul ridică din umeri.

— În momentul de faţă, memoria mea nu cunoaşte nici „de unde”, nici „de când” şi nimic altceva asemănător. Încep să-mi amintesc din ce în ce mai multe lucruri… filme pe care le-am văzut, versuri… şi alte astfel de treburi, însă fără niciun fel de legătură între ele. Respectivele amintiri doar mi se ivesc, plutind de capul lor, prin mintea mea.

— Trebuie să ne aflăm pe undeva prin împrejurimi, îi spuse ea. Pe undeva spre sud-est, căci am colindat foarte mult prin întreaga zonă, iar după câte ştiu eu, ăsta-i singurul loc în care creşte.

— Da Mark cine este? o întrebă Randy.

— Fratele meu mai mare, cel care a fost ucis în primul război din Golf.

— Îmi pare rău.

— Şi mie la fel. Noi doi eram realmente apropiaţi. Obişnuiam să… Şi ea se opri brusc. Îşi îndreptă şi îşi încordă bărbia, iar apoi şi umerii. Hai să mergem, îi zise după o clipă.

Chiar când maşina se urnise din nou, Alma roti volanul şi coti la stânga, intrând pe o alee lungă, acoperită cu pietriş. Mirişti proaspăt arate se vedeau acum până-n zare, pe ambele laturi ale drumului, brazdele cafenii de pământ întinzându-se aproape cât puteai vedea cu ochii. Mireasma pământului reavăn pătrunsese deja şi în maşină. Prin aer mişunau gâze din belşug.

În depărtare, se zărea un pâlc întins şi des de copaci înalţi, dominând cu coroanele lor mai multe case. Două minute mai târziu, ea opri maşina în faţa clădirii albe a unei ferme. Alături, se înălţau maiestuos două hambare încăpătoare. În faţa casei, se aflau parcate o camionetă Ford albastră şi o Honda Civic, albă.

Randy se uită cum femeia îşi adună toate forţele şi apoi se dădu jos din maşină. O urmă şi el, după care rămase nemişcat. Se ivi atunci în pragul uşii de la intrarea principală o fetiţă blondă şi slăbănoagă, cu ochi scânteietori în lumina soarelui de după-amiază. Fata deschise uşa casei şi aruncă o privire afară, după care îşi întoarse capul şi strigă peste umăr, în casă:

— Bunico! Cred că ar fi mai bine să vii repede până aici.

Alma ajunsese la jumătatea distanţei până la casă şi se oprise în iarbă. În cadrul uşii, în locul fetei apăruse acum o femeie între două vârste, purtând nişte ochelari fără rame şi un şorţ peticit. Aceasta se ştergea pe mâini cu un mic şervet bleu pentru vase, în timp ce cobora cele două trepte din beton care duceau la uşa din faţă, oprindu-se pe porţiunea frontală de peluză.

— Mamă, a fost tot ce a izbutit să îngaime atunci Alma.

Femeia nu mai făcu nicio mişcare şi rămase înlemnită. Şervetul îi căzu din mâini pe iarbă, zăcând acolo ca o pasăre rănită. Ea clipi de câteva ori. Fără de veste, lacrimi mari începură să i se rostogolească pe obraji.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! şopti mama Almei.

19.

Ea îndreptă Volkswagenul spre exteriorul aleii, cu motorul maşinii un pic cam prea tare turat. Micul automobil se poticni cu un pocnet pe pavajul carosabilului cu două benzi de circulaţie. Motorul mai dârdâi de alte două ori şi apoi se opri, dându-şi sufletul şi lăsându-i inevitabil postaţi de-a curmezişul, pe caldarâm. Şi totuşi, asta n-avea nicio importanţă. În ambele sensuri de mers, cât vedeai cu ochii, drumul comunal 14 era sinistru de pustiu, traficul rutier fiind momentan redus la zero.

— Da' ce-i atâta grabă? o întrebă Randy, pe când femeia răsucea cu febrilitate cheia în contact, străduindu-se zadarnic să resusciteze maşina şi încercând patetic să o convingă să se trezească din nou la viaţă.

— Tata se întoarce mâine acasă.

— Da? Şi ce dacă? Ce-i cu asta?

— Păi… el probabil că o să-mi arunce în treacăt o privire şi apoi o să mă gonească să-mi fac bagajul şi să plec.

Motorul se mai bâlbâi de câteva ori, zguduindu-se suficient cât să clatine maşina, după care îşi dădu iar duhul.

— Ba o să fie şi el tot aşa de bucuros să te revadă, ca şi toţi ceilalţi, o luă bărbatul pe Alma peste picior.

— Poţi vorbi aşa doar fiindcă nu-l cunoşti pe tata.

— Ba pentru el tu o să rămâi de-a pururi fetiţa lui cea mult iubită. Aşa-s toţi taţii din lume. Încetează odată cu îngrijorarea asta.

Motorul atunci reînvie brusc, cu o bufnitură şi o zguduitură.

— Tu puteai să fi rămas frumuşel acasă, îi zise ea lui Randy, însufleţind motorul.

— Păi, în cazul ăsta, ei ar fi început să mă descoase.

Femeia râmji.

— Aşa sunt ei. Au obiceiul să încerce să afle orice despre oricine. Şi nu prea trec foarte mulţi străini pe-aici.

— Da… cu deosebirea că eu unul n-am nici cea mai vagă idee cum să răspund la întrebările lor.

Alma râse.

— Asta ar fi fost ceva interesant, nu crezi? Ea întinse mâna şi îl bătu uşor cu palma pe umăr. Iar în afară de asta… azi este miercuri, îi preciză femeia.

— Şi?

— Şi… trebuie să-l găsesc.

— Pe tatăl tău?

— Nuuu, fleţule… nu pe tata, ci pe Danny.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru reîntâlnirea cu el?

Alma se îndreptă şi mai tare de spate, pe scaunul ei.

— Sunt obligată să fiu. N-am încotro.

— Acum câteva ore, erai înspăimântată de propria ta familie, iar acum, dintr-odată, eşti gata să dai ochii cu un tip căruia i-ai dat plasă chiar în faţa altarului.

— Dacă există cineva căruia îi datorez scuze pe lumea asta, atunci numai Danny este acela. El a fost iubitul meu încă din clasa a opta, iar eu… Alma micşoră viteza maşinii şi se uită la Randy. Trebuie să fac totul exact aşa cum se cuvine. Femeia se concentră din nou asupra drumului şi păru o clipă că se gândeşte temeinic la cele spuse de ea, după care adăugă: Cel puţin, atât de corect pe cât mă voi simţi eu în stare. Alma lovi zgomotos cu o mână volanul şi continuă: Trebuie neapărat să plec astăzi de la el cu sentimentul că am făcut tot ce am putut ca să-mi cer iertare pentru ceea ce i-am făcut… pentru suferinţa adâncă pe care i-am pricinuit-o.

— Dac-aş fi în locul lui, ţi-aş mai purta încă pică.

— Nu i-aş găsi o prea mare vină, nici dacă mi-ar arde şi vreo scatoalcă.

Randy se gândi dacă să-i povestească Almei sau nu ceea ce îi spusese bătrânul de la magazinul de îngheţată, cum că acel Danny Leery încă o mai iubea, dar se hotărî că era mai bine să nu-i mai zică nimic. Ea se hotărâse, ştia ce voia să facă, aşa că putea foarte bine s-o lase în pace. El se gândea că nu era treaba lui să contribuie în vreun fel la schimbarea totală a desfăşurării acelei întâlniri. În cazul în care bătrânul dorise cu tot dinadinsul ca ea să ştie lucrul ăsta, atunci i l-ar fi spus chiar el, direct.

Doar cât accelerară ei maşina pe drum, iar curentul de aer astfel format suflă praful de pe caroseria acesteia, că deja ajunseră înapoi în Thurston. Ea îndreptă atunci maşina pe lângă magazinul de dulciuri şi făcu un viraj către stânga la intersecţia imediat următoare… pe strada Şcolii, acolo încotro se şi îndrepta… urcând în viteza a doua o pantă lungă, mărginită de arbori, până când începură să zărească o construcţie alungită din cărămidă. Femeia coti atunci iar la stânga, intrând în parcarea clădirii. Soarele după-amiezii încălzise pavajul, din acesta înălţându-se acum delicate valuri de căldură, ca nişte năluci în văzduh. Buruieni primăvăratice încolţiseră şi se iviseră acum din crăpăturile caldarâmului. În partea din faţă a zonei de parcare, erau grupate trei maşini. Ici şi colo de-a lungul faţadei clădirii, decoraţiunile zidăriei încadrau şi acum unele dintre ferestrele unor săli de clasă, ornamentându-le.

Direct în dreapta, față de ușile de la intrare, pe o firmă scria negru pe alb: ARHIVELE DISTRICTUALE, iar dedesubt apăreau inițialele DMV.

Alma frână și opri mașina, dar nu făcu nicio mișcare să coboare.

— Aici le-am absolvit eu pe toate: și cursurile gimnaziale, și școala pregătitoare, și liceul, zise femeia, în aceeași măsură pentru Randy, cât și pentru ea însăși. Pentru asta, trebuia doar să treci dintr-o aripă a clădirii într-alta. Mama spunea că, în prezent, copiii din întreg ținutul sunt duși la școală cu autobuzul, tocmai la Hadleyville. Alma zâmbi. Mama spunea că școala era „mai mare decât un magazin universal", asta constituind noțiunea ei pentru ceva ce era cu-adevărat mare.

Din clădire, ieși în acel moment un bărbat slăbănog, purtând o salopetă decolorată și o pălărie ponosită din pai. Acesta coborî în grabă treptele din față și se urcă într-o camionetă argintie, marca Chevrolet, demarând rapid de-acolo. Femeia oftă din rărunchi, zicându-i lui Randy:

— Și poate că ar fi mai bine ca tu să…

Acesta îi veni în întâmpinare, ajutând-o să iasă din încurcătură:

— N-ai să mă vezi pe mine în niciun caz acolo înăuntru.

Ea ieși din mașină, se aplecă și se rezemă cu antebrațele de partea de jos a ramei geamului coborât.

— Nu cred eu că o să zăbovesc prea mult, îi spuse Alma bărbatului.

— Rezolvă cum se cuvine tot ce ți-ai pus în gând să faci, o sfătui acesta. Eu te aștept aici.

În momentul în care ea se întoarse ca să se îndepărteze, din clădire ieși o femeie între două vârste. La fel ca și domnul care ieșise ceva mai devreme, aceasta se mișca iute, de parcă ar mai fi avut multe de făcut în ziua aceea. În trecere, ea îi aruncă Almei un scurt surâs nesigur, după care se sui într-o Honda Civic de un roșu spălăcit, demarând imediat.

Alma dădu de două ori să pornească în direcția clădirii, însă picioarele ei refuzară să i se supună și să se miște. Se aplecă iar și se uită la Randy, mărturisindu-i:

— Sunt realmente înspăimântată.

— Mi se pare cât se poate de firesc, o liniști el. Și mă simt nevoit să-ți atrag atenția asupra faptului că acest gen de scenariu pe care îl urmezi tu acum are darul să fie stresant la culme.

Ea rămase în picioare, cu mâinile în șolduri, își luă avânt încă o dată, iar apoi, fără a mai rosti vreo vorbă, o porni voinicește, urcând scările fără obișnuita ei legănare a șoldurilor, după care se opri o clipă în fața ușii, ca să-și aranjeze puțin părul, și dispăru în interiorul clădirii.

Randy ieși din mașină și el, se întinse pentru a se mai dezmorți și urcă pe trotuar, acolo unde se așeză pe un suport încastrat în zid, pentru biciclete,

gândindu-se cum s-ar fi năpustit el în sus pe trepte ca să intervină, în cazul în care ar fi auzit cumva zgomot de mobilă spartă sau răcnete.

Se uită peste capota maşinii la întinderea plată de teren agrar, un şes cafeniu, mănos şi neted ca o tavă, o îmbinare de dâre verzi şi maro, în timp ce rândurile de copaci se intersectau pe câmpia plină de brazde, arate fără nicio regulă.

Deşi şcoala nu putea să se fi înălţat cu mai mult de treizeci de metri faţă de baza văii, aici, sus, aerul era parcă mai călduţ şi mai dulce. Randy ciuli urechile în direcţia clădirii, dar localul cu pricina rămânea şi pe mai departe cufundat într-o linişte mormântală.

După o jumătate de oră, în parcare mai intră şi un vechi Jeep Wagoneer. Prin geamurile deschise ale autovehiculului se revărsau cu generozitate plângăreţele acorduri ale unei balade country-western de inimă albastră. Şoferiţa maşinii era tânără, având cel mult şaisprezece ani, şi fredona şi ea cu foc melodia. Puştoaica ieşi din Jeep şi aruncă în direcţia lui Randy un zâmbet metalic, pe când urca scările. Ea rămase înăuntru poate zece minute, apoi reveni îmbujorată, ţinând în mâna dreaptă un vraf de documente. Bretelele ei sclipeau în lumina soarelui, în timp ce fata ţopăia în jos pe trepte. Ea ridică teancul de hârtii şi chicoti.

— Tu eşti Randy? îl întrebă fata.

El îi răspunse că da.

— Porumbeii îndrăgostiţi dinăuntru vor să binevoieşti să intri şi tu acolo, îi zise ea, rânjind cu stânjeneală şi apoi scoţând alte câteva chicoteli, pe când urca din nou în Jeepul ei şi dădea volumul radioului chiar şi mai tare decât fusese până atunci, luând-o cu maşina din loc. Randy aşteptă până ce Jeepul fetei dispăru în depărtare, iar după aceea urcă încet scara de beton, răsuflă adânc şi deschise uşa.

În interior era întuneric şi răcoare. Însă cuplul înlănţuit într-o pasionată îmbrăţişare în cealaltă extremitate a încăperii nu dovedea niciun pic de răceală. Randy surâse. Fără îndoială că mica prinţesă a reuniunii de rodeo se încălzise de-a binelea în şortul ei. Randy o porni în direcţia celor doi guguştiuci. De-abia atunci când ajunse la mai puţin de zece paşi de aceştia, ardoarea lor reciprocă şi liber consimţită le permise să-şi dea şi ei seama de prezenţa lui în zonă. Danny Leery mai avea numai aproximativ jumătate din buclatul său păr castaniu de odinioară. Era suplu şi înalt de circa un metru şi optzeci de centimetri, având o înfăţişare atletică. Nasul lui supradimensionat şi ochii depărtaţi la o distanţă exagerat de mare nu i-ar fi dat voie să fie considerat chiar o frumuseţe deosebită, însă luat de-a valma era destul de arătos şi probabil că ar fi părut şi mai chipeş, în cazul în care n-ar fi fost mânjit pe toată faţa cu ruj de pe buzele ei.

— El nu mai e supărat pe mine, îi dădu de veste Alma lui Randy, ciripind ca o codobatură.

— Am văzut şi eu asta, cu ochiul liber, adică fără să am nevoie de niciun fel de binoclu.

Danny Leery îi întinse mâna şi se prezentă ceremonios. Randy îi apucă mâna şi i-o mişcă în sus şi-n jos. Palma lui Danny era bătătorită, iar strângerea sa de mână era puternică. Orice ar fi făcut Danny în timpul său liber era o activitate fizică, nu doar simpla frecare şi fâţâire a hârtiilor districtuale.

— Şi când anume aţi fixat ziua nunţii, de data asta? îi întrebă Randy, zâmbindu-le cam forţat şi regretând întrebarea pusă de el, încă din clipa în care o rostise. Figurile celor doi deveniseră dintr-odată cu totul inexpresive. Randy se cutremură. El îşi ridică o mână şi deschise gura, pregătindu-se să le ceară iertare.

— Avem de gând ca de data asta s-o luăm mai încet, îi răspunse Danny Leery.

Randy închise gura.

— Vrem să ajungem să ne cunoaştem mai bine, din nou, mai adăugă şi Alma.

— Voi doi aţi pus capăt unui început extrem de promiţător, le zise Randy, iar toţi trei izbucniră în hohote de râs. Cei doi amorezi se îmbrăţişară şi mai strâns.

— Avem să-ţi facem nişte cadouri, îi aduse Alma lui Randy la cunoştinţă.

— Ce fel de cadouri?

— Haide, vino, îi zise Danny, conducându-l de-a curmezişul podelei acoperite cu un linoleum uzat. El făcu semn în direcţia unei bucăţi de bandă adezivă lipită pe jos. Stai cu vârfurile picioarelor pe linia aceea.

Randy se conformă întocmai, iar atunci când îşi ridică privirea, îl văzu pe Danny Leery uitându-se prin vizorul şi lentilele obiectivului unui aparat de fotografiat prins ia capătul unui braţ mecanic articulat. Danny regla mai sus focalizarea imaginii şi apoi se mută mai aproape.

— Iar acum, zâmbeşte, te rog! îi mai spuse el.

Randy afişă cel mai frumos surâs de care se simţea capabil. El rămase pe loc şi urmărea cum celălalt bărbat apăsa pe câteva butoane, după care se dădea înapoi de lângă aparat şi se aşeza la cel mai apropiat pupitru, începând să introducă nişte comenzi, prin intermediul unei tastaturi.

— Care-i data ta de naştere? îl întrebă el.

Randy înălţă un deget, îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate al jeanşilor şi citi corect informaţia solicitată. Danny o introduse în sistem. Trecu un minut.

— Da' văd că tu chiar nu ai permis de conducere auto, îi zise el lui Randy şi o privi rânjind pe Alma, după care continuă: Asta cu siguranţă face ca lucrurile să fie şi mai comode. El apăsă pe un buton final şi se ridică în picioare, adăugând: Alma zice că ştii să conduci foarte bine maşina, ceea ce mie unuia îmi este îndeajuns. Eu personal nu efectuez în ultima vreme examinări pentru testele rutiere. Şi, de altfel, cei mai mulţi dintre copiii de prin împrejurimi încep să conducă maşinile agricole, de cum izbutesc să ajungă cu picioruşele lor până la pedale. Ochii îi sticliră. Iar în afară de asta, oficialităţile statului închid pentru totdeauna acest birou, începând de marţea viitoare, mutând în cele din urmă totul la Hadleyville.

— Păi, şi tu ce-ai să faci?

— Dacă vreau, voi avea posibilitatea să mă mut şi eu acolo, împreună cu întreg biroul, însă cred că o să mă mut doar ceva mai aproape, cu normă întreagă la munca de la fermă, la fel ca mai toată lumea de pe-aici. Aparatura se puse în mişcare, începu să bâzâie şi scuipă în final din măruntaie o bucată de material plastic. Danny se uită la ea şi apoi i-o întinse lui Randy, urându-i acestuia: Să-l stăpâneşti sănătos, amice!

Randy îi mulţumi frumos, după care adăugă:

— Iar acum, nu mai am nevoie decât de ceva de condus.

Ceilalţi doi schimbară o privire furişă.

— Asta-i partea mea de cadou, îi spuse Alma. Poţi să stăpâneşti la fel de sănătos şi Volkswagenul meu. Eu şi-aşa nu mai plec nicăieri, în viitorul apropiat. Ea şi cu Danny schimbară atunci nişte zâmbete care le dezvăluiau absolut toţi dinţii.

Randy nici nu vru să audă de una ca asta. Trecură cinci minute de parlamentări, refuzuri şi insistenţe, până ce el scoase din buzunar şi îi dădu femeii cei o mie cinci sute de dolari pe care îi plătise ea pentru a cumpăra maşina aceea.

Alma fugi până afară, aduse talonul şi actul de proprietate al maşinii şi semnă transferul acesteia pe numele lui Randy, completând astfel întreaga tranzacţie.

Ei îl lăsară apoi pe Danny să încuie totul pe-acolo. Acesta avea de gând să dea o raită până acasă la el, apoi urma, cam peste o oră, să vină acasă la familia Harris.

Ajunşi amândoi afară în maşină, ea se simţea teribil de surescitată şi bolborosi spre Randy:

— Mi se pare ca şi cum totul între mine şi Danny nu s-ar fi întâmplat decât ieri şi noi doi nu am fi fost deloc despărţiţi, nicio clipă. De parcă doar ne-am fi reluat acum conversaţia, exact de acolo de unde am întrerupt-o, cu o zi înainte.

Ea se uită în direcţia lui şi continuă:

— Înţelegi ce vreau să spun? se entuziasmă femeia. Ştii tu… ca şi cum eu şi cu el n-am fi fost niciodată despărţiţi.

— Nu înţeleg… îi zise bărbatul cu sinceritate, dar sper din tot sufletul că aşa să stea acum lucrurile.

Ea coti pe strada Şcolii. O dubiţă albă trecu pe lângă ei pe drum, deplasându-se în direcţie opusă.

— Ştii ce mi-a spus el?

— Nu, ce anume?

— Zicea că ştia că eu aveam să mă întorc şi că totul nu era decât o chestiune de timp.

Cei doi staţionară cu maşina la semnul de oprire la intersecţia cu strada principală, şi ea îşi reluă vorba:

— El mai spunea că…

În acel moment, muşchii maxilarului ei inferior începură să-i pulseze, în timp ce un TIR imaculat trecea prin faţa lor, cu puternicul grilaj cromat şi bara strălucitoare de protecţie sclipind orbitor în lumina soarelui, cu luciosul paravânt nichelat, înclinându-şi bătăiosul profil în curentul de aer, şi cu lustruitele-i ţevi cromate de eşapament aruncând în văzduh fumul şi gazele rezultate de la motorina arsă în motorul diesel. Pe portiera cabinei era artistic inscripţionată cu vopsea denumirea firmei: TRACTĂRI JB HARRIS.

— Doamne, Dumnezeule! murmură ea, într-o şoaptă şuierătoare.

— Este oare… începu Randy.

— E tata, vine acasă, îi zise ea.

20.

Picăturile de ploaie erau imense. Bob se uita cum răpăiau pe capotele maşinilor şi cum pleoscăiau pe caldarâm. Îşi alese cu grijă momentul, aşteptând să se ivească o breşă în şirul continuu al autovehiculelor din traficul rutier, ca să se poată apoi năpusti mai în siguranţă pe stradă. Omul traversase deja două benzi de circulaţie, când un taxi galben frână brusc şi apoi se opri, pentru a evita să-l izbească. Claxonul începu să urle imediat. Indianul Sikh de la volan zbieră la el pe geam. Vuietul ploii, care bubuia pe suprafeţele metalice, înăbuşi vorbele taximetristului. Bob mai traversă încă o bandă, aşteptă să treacă şi o dubiţă care distribuia ziarul *Washington Post,* după care se precipită către bordura din cealaltă parte a străzii, acolo unde se răsuci şi cercetă cu atenţie din priviri intersecţia, pentru a-i descoperi pe eventualii săi urmăritori.

El nu-şi pierdu vremea degeaba, ci se mişcă iute, coborând nişte trepte largi de piatră, şi intră în parcul orăşenesc de dedesubt, unde făcu brusc de două ori la dreapta, după care se furişă prin tufărişul mustind de apă. Se uita cu multă grijă pe unde calcă, evitând în trecere mai multe grămăjoare de rahat de câine, îmbibate cu apă. Coroanele arborilor pulverizau ploaia într-o ceaţă fină, iar el se sprijini de balustradă şi aşteptă, sorbind din cafea printr-o gaură făcută în capacul de plastic şi neliniştindu-se în legătură cu ceea ce cu greu ar fi putut primi denumirea de întâlnire clandestină, pe o astfel de vreme.

Mai luă încă două înghiţituri de cafea şi, deodată, văzu că nu mai era de unul singur acolo. Ron Jacobson îşi făcuse apariţia din hăţişul de copaci şi de arbuşti din dreapta lui. Haina lui de ploaie era udă leoarcă, iar borul pălăriei începu să se cam pleoştească, permiţând ca un râuleţ continuu de apă să i se scurgă pe umăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bob, străduindu-se să se arate plin de nonşalanţă. De ani de zile n-am mai mers pe furiş, prin pădure.

— Am mai depistat alte două tentative de căutare, având ca subiect acelaşi nume, îi răspunse Jacobson.

— Dar nu uita că el este mort, da?

— În mod vădit, cineva nu ştie acest lucru.

— Cine anume?

— În primul rând, femeia aceea de la căminul sanatoriu.

— Şi constituie ea vreo problemă?

— După cum văd eu lucrurile, nu mi s-ar părea.

În acel moment, se auziră parcă şi mai sonor claxoanele sunând strident şi motoarele autovehiculelor ambalându-se şi şuierând în trafic, la nivelul capetelor lor. Reacţia reflexă ar fi constat, în mod normal, ca ei să ridice tonul vocii, însă, în loc de asta, cei doi bărbaţi se apropiară şi mai mult unul de celălalt, coborându-şi glasurile.

— Şi a doua încercare?

— Din Alabama de Nord.

Cuvintele celuilalt îi tăiară răsuflarea.

— Zău? spuse el.

— De la Thurston. Oamenii sunt deja pe drum într-acolo.

— Problema asta cu Wesley Howard văd că s-a răspândit deja până foarte departe.

— Chiar mult prea departe.

— Nu-mi place deloc asta, zise Bob.

— Dacă s-ar putea face şi mai mult, n-aş ezita s-o fac.

El cântări veştile primite. Cafeaua nu mai era fierbinte. Bărbatul scoase capacul şi vărsă restul de lichid pe pământ, după care puse la loc capacul de plastic pe pahar şi îl aruncă şi pe acesta. Imediat, regretă faptul că făcuse mizerie. Tocmai dădea să-l ridice, când Jacobson deschise iar vorba:

— Mă gândeam la ceva, zise el.

Bob se îndreptă de spate şi se întinse.

— Da?

— Walter Hybridge a murit anul trecut.

Bob se încruntă la auzul acelei veşti.

— Eu nu auzisem asta, spuse el.

— A făcut cancer la prostată.

Bob se cutremură. În ultimele şase luni, spre părerea de rău a soţiei sale, el anulase trei programări pentru un control de rutină.

— După cum ştii, Walter era în postura de a…

— La fel de mult ca şi noi.

— Da.

— Şi el nu mai este în stare acum să se apere.

— Însă Walter era un om grijuliu.

— Foarte tăcut, discret şi grijuliu, da, fu şi Bob de acord.

— Nu era genul de persoană care să lase ceva în coadă de peşte, în documentele sale personale.

— Într-adevăr, el nu era deloc aşa.

— Dosarele lui cu acte au fost duse la Georgetown. Mă îndoiesc ca ele să fi stârnit prea multă zarvă şi agitaţie acolo. El dădu din umeri, reuşind să

stârnească din haina lui de ploaie o minifurtună cu intemperii. Probabil, o deducere de taxe, mai mult decât orice altceva.

— Și?

— Și nu s-a auzit absolut nimic despre ceea ce s-ar putea să se găsească acolo.

El analiză vorbele lui Jacobson.

— Nu ești un bărbat prea onorabil.

— Așa am ajuns în situația actuală.

— S-ar putea să fie foarte greu pentru familia lui.

— Câteodată, trebuie făcute și anumite sacrificii.

— E urât așa.

— Decât să plângă mama, mai bine să plângă mă-sa.

— Amin.

— Și am deja în vedere un bărbat.

Bob îngropă paharul în pământul gras, cu pantoful.

— Ești nebun?… Nu putem să ne permitem luxul de a…

— Respectivul are o rubrică săptămânală în *Post,* precum și o fiică ce avea niște obiceiuri urâte, inadmisibile.

— Dar…

— Sunt niște metehne extrem de urâte, de neiertat.

Bob se legănă înainte și-napoi pe călcâie. Se întreba în sinea lui cât de departe ar fi fost dispus, la o adică, să meargă el însuși, pentru a-i proteja pe copiii săi, și se simți, la limită, ceva mai bine, la sugestia lui Jacobson.

— Și ce anume ai de gând să faci?

— Prietenul meu, deținător al rubricii cu pricina în *Post,* cercetează documentele lui Walter.

— Și ce descoperă el oare în acestea?

— Ceva extrem de discreditant. Jacobson făcu un gest larg cu mâna prin aer. Ceva care sugerează faptul că Walter putea să se fi compromis rău de tot.

— După cum bine ai precizat… mai bine el decât noi.

Sunetul altor voci îi atrase lui Bob privirea spre parc. Iar când se întoarse, omul constată că Jacobson se volatilizase fără să lase vreo urmă. Bob se aplecă pentru a-și recupera paharul, însă și acesta dispăruse.

*

— Cine? Kristen Kane ascultă cu atenție, în timp ce agentul de pază îi comunica numele respective, după care îl întrebă: Și ești absolut sigur că ei chiar pe mine vor să mă întâlnească?

Ea aștepta, pe când el le punea și întrebarea cu pricina.

— Așa spun ei.

— Întreabă-i şi în ce chestiune.

Ea îşi puse receptorul pe umăr şi aşteptă. Paznicul reveni pe fir.

— Este ceva în legătură cu Casa Armoniei.

— Aaa… da, spuse ea. Am priceput. Da, foarte bine… dă-le drumul şi trimite-i sus.

Ea abia reuşi să dea biroului un aspect cât de cât ordonat, că ei stăteau deja în pragul uşii. Se gândi că ambii formau o pereche interesantă. După câteva luni de lucru în sala de gimnastică, femeia ar fi ajuns o mândreţe de persoană între două vârste, iar bărbatul arăta ca ultimul samurai, plin de demnitate şi cu gâtul ţeapăn, în costumul lui demodat. Ei stăteau umăr la umăr, ca şi cum s-ar fi rezemat unul de celălalt, pentru un eventual sprijin reciproc. Kristen se întrebă dacă cei doi aveau cumva şi relaţii de natură intimă sau nu. Cu siguranţă că ambii se simţeau în largul lor, unul în compania altuia; măcar asta era o certitudine. De rest, nu era la fel de sigură. Instinctele şi intuiţia îi spuneau: „probabil că nu”. Îi invită să intre.

— Bună dimineaţa, îi întâmpină ea, arătând spre cele două fotolii care îi flancau biroul. Cei doi se aşezară şi apoi se uitară unul la altul, de parcă s-ar fi întrebat care dintre ei trebuia să vorbească mai întâi. Doamna Willis luă iniţiativa şi trecu la conducerea operaţiunii.

— Speram… începu femeia. Speram că ne-aţi putea ajuta într-o privinţă.

Kristen îşi depărtă mâinile.

— O să fac tot ce pot, îi asigură ea.

— Paul… Paul Hardy tot nu s-a întors încă.

Kristen înălţă dintr-o sprânceană.

— S-ar putea crede că un om grav handicapat ar fi apărut deja până acum, pe undeva prin sistem.

Ken şi cu Helen schimbară între ei o privire semnificativă.

— Spune-i! o îndemnă Ken pe Helen.

Aceasta se uită de jur-împrejur prin cameră, ca şi cum ar fi căutat o cale de ieşire din impas. Ea se uită, în final, la Ken, care dădu scurt din cap.

— El nu mai este deloc handicapat, rosti femeia.

— Poftim?

Helen se îndreptă de spate în fotoliu, răsuflă adânc şi apoi îi povesti absolut totul, începând cu accidentarea lui Paul de către acel Lexus şi sfârşind cu momentul în care acesta îi atrăsese femeii atenţia că pe el nu-l chema Paul.

— Asta chiar că-i o poveste pe cinste.

— Sunt îngrijorată în privinţa lui, spuse Helen. Kristen îşi mută apoi privirea şi către Ken Suzuki.

— Dar dumneata, domnule Suzuki? Eşti şi dumneata la fel de îngrijorat în privinţa lui?

— Eu sunt întru totul alături de ea, îi răspunse el, zâmbind.

Kristen îşi împleti degetele de la cele două mâini pe ceafa şi se legănă spre spate cu scaunul.

— Are peste douăzeci şi unu de ani, iar după câte ştim noi, nu este căutat pentru nicio acuzaţie. În consecinţă, mi se pare firesc ca domnul Hardy să aibă dreptul să se afle oriunde doreşte.

— Dar omul ăsta se află în grija statului, ca pacient, rosti repede Helen.

Femeia mai tânără meditä câteva clipe.

— Interesant, concluzionă ea în cele din urmă. În calitate de persoană răspunzătoare pentru domnul Hardy, deţii bineînţeles tutela asupra lui, în locul părinţilor. Iar astfel, ar fi nu numai dreptul dumitale să ştii pe unde umblă domnul Hardy, ci ar fi şi datoria dumitale legală să procedezi astfel. Kristen îşi luă mâinile de la ceafa şi se legănă în faţă pe scaun, continuând: Noi îl putem declara persoană dispărută… iar poliţia o să…

— Dar nu asta vrem noi, rosti Helen, pe un ton pe care nu şi-l mai auzise niciodată până atunci. De parcă ar fi avut pe undeva prin piept o altă fiinţă. Ca de pildă, pe Mica Domnişoară cea atât de înfiptă.

Kristen îşi reprimă un oftat.

— Da' la ce anume te gândeşti? o întrebă ea.

— Am vrea să aflăm dacă o persoană pe nume Wesley Allen Howard a fost dată dispărută în cursul perioadei dintre… Şi ea spuse două date. Kristen o rugă pe Helen să repete datele, notându-şi-le apoi într-un carneţel albastru.

— Iar asta la nivel naţional, mai adăugă şi Ken.

Helen urmări cum femeia mai tânără începuse să mâzgălească pe pagina de carnet, desenând cu un creion pătrate de un negru foarte închis în jurul celor două date şi îndreptând săgeţi într-o parte şi-n alta, acest lucru durând un timp destul de îndelungat, încât atmosfera să devină încărcată.

— Şi-n definitiv, de ce nu? întrebă ea, fără a i se adresa în mod deosebit cuiva anume. O fi această treabă niţeluş cam în afara sferei noastre normale de influenţă, însă consider că o pot face, în mod discret.

— Şi mai este şi asta, adăugă Helen Willis, întinzându-i o pungă de hârtie cafenie.

— Ce-i acolo?…

— Este un pahar de apă, având pe el amprentele digitale ale lui Paul. Ai putea oare dumneata cumva să le introduci pentru comparare în… ştii mai bine ca mine, în acea bază naţională de date de genul ăsta?

— IAFIS se numeşte şi este de resortul FBI-ului, îi zise Kristen şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Iar asta ar însemna că ţi-e imposibil s-o faci? o întrebă Helen.

Kristen făcu o strâmbătură.

— În caz că n-ai remarcat încă, îţi spun eu că agenţii federali nu sunt dintre cei mai binevoitori oameni din lume, cu ajutorul cărora să-ţi mai rezolvi şi tu câte o problemă.

— Şi n-ai putea, pur şi simplu, doar să…

— Atunci când avem nevoie de acest soi de informaţie, noi rezolvăm problema prin intermediul departamentului de poliţie.

— N-am putea oare să evităm implicarea poliţiştilor în asta?

— Poate că da, îi răspunse Kristen. Nu-ţi pot promite nimic, dar o să încerc.

Trecu apoi încă un moment destul de jenant, mai înainte ca amândoi musafirii să priceapă aluzia şi să se ridice în picioare. Kristen Kane le strânse mâinile şi apoi îi petrecu pe oaspeţii săi cu privirea, în timp ce aceştia ieşeau împreună.

După o vreme de la plecarea lor, ea apucă de margine punga de hârtie, cu vârfurile degetelor, traversă încăperea şi o depozită în cel mai adânc fund de sertar al celui mai apropiat dulap de dosare, apoi închise cu vârful piciorului acel sertar, moment în care telefonul ei începu să sune.

21.

Numele lui de botez era Junior. Şi nu un oarecare Junior, ca şi cum acel nume i-ar fi fost lăsat drept moştenire sau altceva de felul acesta, fiindcă nu era cazul… ci el era, pur şi simplu, doar Junior Blaine Harris, din Airhart, Alabama. Slăbănog ca un ţâr şi brun ca o boabă de cafea, el aruncase o privire în direcţia fiicei sale risipitoare, care stătea în picioare pe pajiştea din faţa casei lui, iar ochii i se umplură de lacrimi, pe când o legăna în braţe şi o rotea tot mai repede, aşa cum obişnuiau ei demult să facă, în zilele de odinioară când le plăcea să danseze împreună, fetiţa şi tatăl ei, picioruşele acesteia fiind sprijinite pe bombeurile încălţărilor lui, în timp ce ei doi ascultau împreună câte un patetic solo de chitară tânguindu-se în noapte şi valsau în cercuri, pe covor.

Pe Randy, reîntâlnirea lacrimogenă îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost pe punctul de a fi sfâşiat în nenumărate bucăţi.

Pe de-o parte, era bucuros de faptul că avusese dreptate, bucuros că iubirea unui tată pentru fiica lui triumfase asupra vechilor animozităţi. Se simţea fericit că asistase la sărbătoarea care avusese loc cu o seară înainte, atunci când întreaga familie se adunase pentru a-i ura bun venit acasă uneia dintre ai lor. Se simţea recunoscător pentru cotletele de porc şi pentru sosul de friptură, pentru fasolea verde şi pentru piureul de cartofi, ca şi pentru plăcinta cu cireşe.

Pe de altă parte, era copleşit de un simţământ de însingurare în plan universal, de plutire în derivă pe mai multe tărâmuri, dintre cele mai întunecate din spaţiul cosmic, de rătăcire fără o direcţie sau un motiv anume, respectând doar legile gravitaţiei şi pe cele ale mişcării. Se simţea ca şi cum în piept ar fi avut, drept în mijloc, un bloc mare de gheaţă. Pentru întâia oară de când se urcase în maşină, era acum forţat să-şi ia propriile sale decizii, ca, de exemplu, să hotărască încotro anume să se îndrepte şi când. Problema lui era însă aceea că nu avea niciun punct de reper.

Randy urmărea cu privirea un stol de ciori care luau masa pe câmpul alăturat. În casă, Alma şi cu mama ei sporovăiau, spălând împreună farfuriile de la micul dejun. Scârţâitul uşii de plasă îi abătu atenţia de la gureşele ciori care făceau gălăgie la scările din spate. Junior Harris îşi schimbase jeanşii cu o salopetă uzată, iar pălăria de cowboy cu o şepcuţă verzuie. El se aşeză pe treapta cea mai de sus şi îşi dădu şepcuţa mai pe ceafă.

— Eşti bine-venit să mai rămâi aici o vreme, îi zise el. Noi putem oricând folosi…

Randy îi mulţumi pentru amabilitate.

— Sunt măgulit, dar deja a venit vremea s-o cam iau din loc.

Apoi tăcură amândoi, încălzindu-se tolăniţi la soare şi ascultând cârâitul şi fâlfâitul de aripi al ciorilor. Junior rupse din nou vraja liniştii.

— Alma vorbea despre tine în dimineaţa asta. Spunea că ai plecat să-i cauţi pe ai tăi. El se întrerupse şi se uită fix la Randy, întrebându-l: E adevărat?

— Cam aşa ceva.

— Ea spunea că tot ce ţii minte sunt nişte fragmente disparate, trunchiate, de amintiri răzleţe. Şi parcă nimic nu se leagă în mintea ta cu altceva de pe-acolo.

— Şi asta-i destul de adevărat, îi mărturisi Randy.

— Spune-mi şi mie cam ce anume îţi mai aminteşti.

Randy îl privi cu multă prudenţă.

— De ce? îl întrebă el.

— Eu livrez pui de găină şi alte lucruri de felul ăsta, în această parte a ţării, de treizeci şi patru de ani, zise Junior. Nu există multe locuri în care să nu fi ajuns şi nici drumuri pe care să nu fi umblat. Omul îşi scoase de pe cap şepcuţa şi îşi trecu o mână peste creştetul său chelit. Ei bine, aseară, când Alma ne povestea despre lucrurile pe care ţi le aminteşti tu… Apoi se întrerupse.

— Da?

— Păi… atunci m-am gândit că se putea să-mi fi venit o idee bună.

— Despre ce?

— Despre locul de unde ai putea să încerci să-i cauţi pe ai tăi.

— De unde anume?

— Chiar din visul tău.

— Da.

— Ce culoare are nisipul?

Randy închise ochii.

— Galben, îi răspunse el. Se simte destul de dens şi de granulat sub picioare.

— Atunci, trebuie să fie pe undeva prin Florida. Probabil, pe coasta răsăriteană a Floridei. Acolo e singurul loc unde vezi peste tot numai peisaje cu palmieri şi cu nisip ca acela despre care vorbeşti.

— Eşti sigur?

— Acela este unicul loc în care am văzut eu vreodată aşa ceva.

Apoi, se aşternu din nou tăcerea, spartă tot de Junior:

— Ea mai zicea că ai văzut acolo şi un turn.

— În depărtare, pe ţărmul oceanului, preciză Randy.

— În acea zonă a ţării, există numai un singur turn mare şi vechi.

Randy îşi înălţă capul şi cei doi se priviră în ochi.

— În visul tău, pe ce parte se înalţă acel turn? îl întrebă în final Junior.

— Pe partea apei.

Junior chicoti.

— Tumul este în stânga, ori în dreapta, băiete?

— În dreapta.

— Atunci, trebuie să te afli pe undeva pe lângă Cocoa Beach, pe undeva în peninsula de-acolo. Iar ăsta-i un lucru cert.

— Cum asta?

— Deoarece tot ceea ce vezi acolo este tumul de la centrul spaţial. El flutură o mână prin aer. Ştii tu, acolo de unde lansează ei rachetele şi alte chestii. Iar unicul loc posibil de unde să se poată vedea turnul ăla şi de unde tumul se află în dreapta şi suficient de aproape ca să se poată distinge bine este chiar pe undeva pe-acolo, prin zona Cocoa Beach. Dacă te-ai găsi mai la nord faţă de centru, atunci tumul ar fi pe partea stângă.

Uşa scârţâi din nou. Zgomotul acela probabil că avea o semnificaţie anume pentru ciori, care îşi desfăcură imediat aripile şi se înălţară în văzduh, de pe pământul cafeniu şi plin de brazde.

Alma ieşi din casă. Ea îşi ţinea laptopul sub braţ şi îşi puse o mână pe umărul tatălui ei, cei doi împărtăşind un moment de mare gingăşie.

— Îi spui şi lui? îl întrebă femeia.

Junior dădu din cap.

— Tata a ştiut imediat, dădu ea de veste cu multă mândrie. De cum i-am povestit ceea ce ai spus tu… el a ştiut. Pur şi simplu.

Femeia îşi retrase mâna, îl ocoli pe tatăl ei, după care coborî scările.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, îi zise Alma lui Randy, după care deschise laptopul, apăsă pe câteva taste, apoi aşteptă. Îţi aminteşti acea listă de persoane cu acelaşi nume, Howard, pe care am descărcat-o de pe Internet?

— La magazinul de îngheţată?

Ea dădu din cap.

— Ia uită-te la asta! El se apropie şi îşi aruncă privirea spre monitor. Nume şi adrese umpleau întreg spaţiul, de sus până jos. Ea marcă una dintre notaţii, care consta din: *Wesley Allen Howard. 432 strada Apei, Cocoa Beach, Florida. 32932.*

Randy o citi de trei ori. Trupul începuse să-i tremure uşor şi să-l furnice. Bărbatul începu să se bâlbâie:

— Poate că nu este decât… ştii tu… o stranie coincidenţă sau ceva asemănător.

— Presupun că ar fi posibil şi aşa ceva, încuviinţă Junior.

— Tu chiar crezi asta cu-adevărat? îl întrebă Alma pe tatăl ei.

— Nu, îi răspunse acesta. Dar consider că imposibil nu este, chiar dacă-i puţin probabil.

Ea se uită şi în direcţia lui Randy, cu un aer întrebător.

— Nici eu nu cred că poate fi o coincidenţă.

— Asta înseamnă că suntem toţi trei de aceeaşi părere, le spuse Alma. Ea apăsă pe un alt buton şi computerul se închise. Femeia îşi desfăşură apoi de pe braţ încurcătura de fire, pe care o puse deasupra laptopului şi îi întinse totul lui Randy. Poftim! îi spuse ea. Ia-l! Al tău este. Ţi-l dau ţie, ca amintire.

Randy nici nu se clinti.

— Ia-l, căci eu nu mai am nevoie de el, insistă ea.

— Ba cum să nu! Tu trebuie să…

— Eu încep acum un nou capitol al vieţii mele şi n-am nevoie ca ăsta să-mi aducă mereu aminte cât de proastă am putut să fiu.

— Şi ce-o să fac eu cu el?

— Orice ai chef. Oricând vezi un semn indicator făcând reclamă la wi-fi, doar opreşti în faţa acestuia, faci acordul pe frecvenţa purtătoare şi te conectezi intrând în reţea. Nimeni nu va şti nici măcar că te afli acolo.

— Nu pot… Adică…

Ea nu-i lăsă prea mult de ales. Îi împinse calculatorul în piept şi îi dădu drumul. El prinse în braţe întreaga drăcovenie. Femeia păşi înainte, îl îmbrăţişă şi îl strânse tare la pieptul ei, după care îl sărută rapid pe obraz.

— Să ai mult noroc şi un drum bun, îi ură Alma.

— Şi tu la fel, a fost tot ce a izbutit bărbatul să bâiguie.

El se îndreptă spre geamul deschis al Volkswagenului şi puse în geanta care se afla pe locul pasagerului tot ce ţinea în braţe. Când se răsuci, o văzu pe Alma în capătul de sus al scărilor.

— Danny o să vină şi el imediat, îi zise ea. Eu mă bag acum sub duş.

— Ai grijă de tine, îi spuse Randy, pe când ea se pregătea să intre în casă. Omul simţea că i se rupe inima. Mai deschise încă o dată gura, ca să-i mai spună şi altceva… un lucru care s-o mai reţină puţin acolo pe verandă… însă nu-i veni în minte absolut nimic.

Junior îl salută ducându-şi două degete la cozorocul şepcuţei sale verzui şi se ridică în picioare, adresându-i-se:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru orice rol ai fi jucat în readucerea fiicei noastre acasă, rosti el răspicat. Şi-aşa am pierdut o groază de ani, mai adăugă el cu multă tristeţe. Sper doar să mai putem recupera măcar câţiva.

— Eu n-am făcut nimic altceva decât s-o însoţesc în călătorie.

Ochii mijiţi ai lui Junior afirmau în mod limpede faptul că el era de o cu totul altă părere.

— Îţi mulţumesc oricum. Bărbatul întredeschise cu o mână uşa şi îl statui: Ai grijă cum conduci. Omul dispăru în casă, iar uşa se închise în urma lui.

Randy mai zăbovi câteva clipe în curtea rămasă pustie. La două loturi de pământ distanţă, ciorile dădeau roată în zbor, pe cerul fără nori. Ei urcă în maşină. Motorul micuţului automobil porni din cea de-a doua încercare. Staţiona un moment şi se mai uită în direcţia acelei case, apoi ieşi cu maşina din curte, încercând să ridice cât mai puţin praf în urma lui.

După cinci minute, se trezi din nou în frumosul centru al orăşelului Thurston, din statul Alabama.

Băgă schimbătorul în viteza a treia, atunci când traversa chiar mijlocul oraşului. Vitrinele pustii ale magazinelor păreau acuzatoare. Singurele două automobile de pe strada principală erau parcate drept în faţa cofetăriei. Randy încercă uşor să treacă peste linia continuă din mijlocul străzii, căutând un loc liber în care să poată parca lângă celelalte două maşini. Erau nişte maşini negre, marca Lincoln Town. Amândouă. Randy simţi cum i se ridică părul de pe braţe şi i se face pielea ca de găină.

Opri maşina, apoi pomi şi înaintă din nou, după care se răzgândi şi roti volanul la maximum spre stânga, făcând o întoarcere în U şi îndreptându-se decis în direcţie opusă. Viră apoi spre dreapta pe strada Crawford, depăşi trei intersecţii în sus pe deal şi coti din nou la dreapta, mergând pe şoseaua Swezey până la semnul de oprire la intersecţie, acolo unde, aşa cum se şi aştepta, aceasta dădea în strada Şcolii.

Cât făcu el acest ocol până când se opri la acea intersecţie, la cofetărie, lucrurile cam luaseră amploare. Doi bărbaţi în costume îl împingeau pe bătrânul care se împotrivea din răsputeri, înghesuindu-l pe bancheta din spate a unuia dintre automobilele Lincoln, în timp ce alţi doi puneau în geam plăcuţa cu anunţul închis şi încuiau uşa magazinului.

Randy nu aşteptă să vadă ce anume avea să se mai întâmple, ci băgă în viteză micuţul lui automobil. Şi pe când gonea de-a lungul şoselei cu două benzi de circulaţie, în minte îi apăru o viziune. Probabil că era din cine ştie ce film pe care l-o fi văzut el cândva, în care un individ îmbrăcat într-un costum alb, ca de astronaut, izbutea, în cele din urmă, să-şi rupă cordonul de legătură cu nava spaţială şi începea să plutească în bezna totală a infinitului spaţiu cosmic. Iar ultima imagine a fost aceea a feţei lui, schimonosite de spaimă în spatele vizorului căştii sale, în timp ce plonja în neant.

22.

Memoria lui călătorea în briza fierbinte, învolburându-i în minte elemente şi porţiuni din trecutul său, aidoma particulelor de praf şi de gunoaie, spulberate de vânt. Se părea că, înaintând tot mai mult spre sud, el contabiliza şi din ce în ce mai multe borne kilometrice ale propriei sale memorii. Ca nişte întinderi albastre de apă, înţesate cu ambarcaţiuni. I se învârtea deja capul, de la efortul depus pentru a încerca să pună totul în ordine, în creierul său, ca să dea întregului o semnificaţie şi un sens.

De două ori, năvala de imagini înghesuite şi suprapuse devenise atât de veridică în mintea lui, încât îşi oprise atunci micul automobil în afară carosabilului, parcându-l pe banda din zona de retragere, acolo unde închise ochii şi aşteptă să se mai domolească torentul care îl asaltase. A doua oară, chiar adormise pe locul şoferului, fiind după aceea trezit şi luat la rost de către un poliţist pe motocicletă, din forţele de ordine ale statului Alabama, supărat nevoie mare pe el, admonestându-l cu multă severitate şi înverşunare în legătură cu primejdiile la care se expusese pe când trăgea, în marea lui inconştienţă de neiertat, la aghioase pe marginea drumului, verificându-i şi răsverificându-i apoi, şi pe faţă şi pe dos, toate documentele de identificare, iar într-un târziu trimiţându-l, parcă împotriva voinţei sale şi cu o mare părere de rău, să-şi vadă de treburile lui.

Exact în momentul în care pătrundea din statul Alabama în statul Florida, pe vechea autostradă care trecea imediat prin nordul lui Monticello, DJ-ul de la postul de radio, pe care îl asculta în maşină, anunţa că se făcuse ora 4:37 dimineaţa. Şi tocmai atunci când trecea pe lângă panoul publicitar pe care era scrisă cu nişte litere uriaşe urarea „Bine aţi venit în Statul unde Soarele Străluceşte Veşnic!", întâia rază de soare a acelei zile pătrundea şi ea de dincolo de orizont, aruncând prima sclipire înflăcărată. În acea clipă, la radio, un individ cu o voce gâjâită spunea ceva despre ce se va întâmpla în miezul nopţii de sâmbătă, în timp ce Randy zărea semnul indicator al zonei de parcare ce urma să apară peste vreo trei kilometri şi ceva. În afară de o scurtă oprire pentru alimentarea cu benzină, el nu mai ieşise din maşinuţa lui încă de când părăsise oraşul Airhart şi simţea deja de secole întregi imperioasa senzaţie fiziologică a nevoii de a urina cât mai curând.

Conformându-se cu precizie semnalizării rutiere, breteaua de circulaţie pentru ieşirea de pe autostradă se ivi pe neaşteptate din întuneric. El vră afară din şosea, o luă la bifurcaţie pe latura din dreapta şi se îndreptă cu

maşina spre partea din spate a zonei de parcare. În celălalt capăt, vreo şase autotrenuri erau adunate peste noapte, luminile lor portocalii de pe tavane lucind ca nişte colţi rânjiţi în beznă. Pe partea dreaptă, singura maşină care se vedea în parcare era un Mercedes negru. Îşi parcă Volkswagenul cât mai departe de Mercedes şi coborî pe caldarâm.

Se simţea asemenea Omului de Tinichea din poveste, lipsit de creier şi ruginit pe la toate încheieturile. Începu să-şi rotească braţele şi să-şi răsucească torsul într-un sens, apoi în sens contrar, în mod repetat, în vreme ce aştepta ca gravitaţia să-i readucă picioarele la viaţă. Pe bolta cerească, deasupra capului, covorul de stele începuse să pălească, anunţând parcă apropierea ivirii zorilor. Aerul era fierbinte şi umed. Din cauze pe care nu le putea desluşi, acel moment i se părea mai potrivit decât oricare altul pe care şi-l putea aminti la repezeală. Dădu ocol maşinii până pe cealaltă parte şi îşi luă geanta. Se gândi să se spele puţin şi poate să-şi schimbe şi cămaşa, cât timp mai avea ocazia.

Spinarea îi era înţepenită şi simţea că îl dureau şi rinichii, în vreme ce se deplasa pe poteca ce ducea spre toaletele construite din blocuri de zgură. În faţa clădirii, erau legate cu lanţuri trei automate pentru băuturi răcoritoare. Din afişul roşu cu alb de pe automatul de coca-cola fuseseră smulse şi îndepărtate fâşii lungi de material plastic. Telefonul public fusese rupt de pe perete şi sfărâmat.

Lămpile electrice îngropate deasupra în zid atrăseseră o puzderie de insecte zburătoare, unele zăcând şi zbătându-se cu picioarele în sus pe petele uleioase, altele, mânate de instinct, zburând încă în jurul luminilor, în largi rotocoale inutile şi fără de sfârşit.

Pe când se apropia de uşa de intrare în toaleta bărbaţilor, peste zumzetul şi pârâiturile gâzelor se înălţă brusc, acoperindu-le, un neaşteptat sunet tânguitor. Randy puse mâna pe clanţa uşii; ridicându-şi capul, omul ascultă, întrebându-se dacă zgomotul cu pricina era unul real, sau era ceva ce-şi amintea el… în ultima vreme, nu era niciodată sigur… şi se mai întreba dacă insistenţa sunetului cu pricina se datora propriei sale nelinişti sau aceleia a cine ştie cărei terţe părţi.

Deschise uşa şi intră. Două siluete se încleştaseră într-o încăierare, în mijlocul podelei. Deasupra, se cocoţase un individ părând a se apropia de patruzeci de ani. Şepcuţa de baseball, decolorată şi având inscripţionată pe ea denumirea echipei Red Sox, îi căzuse tipului de pe cap şi zăcea pe jos, printre resturile de prosoape de hârtie murdare de pe pardoseală. Scăfârlia lui înţesată de pistrui era înconjurată de o fâşie de păr lânos. El îl apăsa pe celălalt cu un genunchi, ţintuindu-l de podea, în timp ce cu o mână îl ţinea de

gât şi de umeri, ca să nu se zbată, iar cu mâna liberă îl tot altoia, fără niciun pic de zgârcenie.

— Ticălos mic şi netrebnic ce eşti! mârâia el, pe când îşi balansa pumnul. O să te nenorocesc în bătaie, mă-nţelegi? După alte câteva lovituri şi ratări, îl înşfacă pe adversarul lui mai mic de gulerul jachetei şi îl ridică în genunchi, într-o poziţie în care îl putea izbi cu pumnii dintr-un unghi mai favorabil, cu o mult mai mare eficienţă. În acel moment, omul remarcă prezenţa lui Randy în pragul uşii, adresându-i-se şi acestuia răstit: Dacă nu vrei să ai probleme, omule, pleacă-n mă-ta de-aici, imediat!

— Am urgentă nevoie la baie, altfel fac pipi pe mine, îi răspunse Randy.

Individul lăsă gulerul oponentului său şi se îndreptă de spate. În timp ce jacheta eliberată cădea la loc, Randy putu vedea acum că silueta de pe podea era aceea a unui băieţel mulatru, poate în vârstă de nouă sau zece ani, cu părul drept şi tuns scurt, cu pielea de un măsliniu-închis şi cu nişte ochi mari şi cafenii, lărgiţi de o spaimă cumplită.

Două lucruri îi deveniră în acel moment limpezi lui Randy. Primul era acela că, în cazul în care indiferent ce element s-ar fi interpus între el şi pisoare, ar fi urmat cu certitudine să nu se mai poată ţine şi să se scape pe el. Al doilea consta în siguranţa lui că nu trebuia în niciun caz să-l lase pe copil în mâinile acelui sonat, la plecare.

În clipa în care agresorul făcuse un pas către Randy, puştiul o şi porni de-a buşilea în goană pe podea, ca un gândac îngrozit, străduindu-se să pună între el şi atacatorul său distanţa maximă într-o încăpere cu suprafaţa de trei metri pe trei. Randy se uită cum băiatul se târâse intrând pe sub uşa celei mai apropiate cabine, după care se auzi închiderea zăvorului şi văzu dispărând picioruşele copilului.

Bătăuşul se îndreptă de umeri şi îşi scoase cu zgomot aerul din plămâni.

— Ai auzit ce ţi-am spus eu, tâmpitule?

— Te-am auzit, îi răspunse Randy. Însă aşa precum ţi-am mai zis, omule, eu chiar trebuie să fac pipi. Îl ocoli pe tip şi se apropie de pisoare, acolo unde îşi lăsă geanta jos, sperând că putea să amâne inevitabilul suficient de mult, încât să izbutească a pune la punct cel puţin lucrurile care nu mai sufereau amânare.

Nu avu însă parte de un asemenea noroc. Mai înainte de a apuca Randy măcar să-şi ducă mâna către fermoarul de la pantaloni, individul îi şi articulase un pumn în ceafa, făcându-l să se împleticească înainte şi să dea cu capul în perete, aproape pierzându-şi cunoştinţa, păstrându-şi numai puterea de care avea nevoie pentru a evita următoarea lovitură de pumn. Aproape orbit, cu capul gata să-i sară în aer, el pândi clătinându-se în faţă şi îşi petrecu dintr-odată braţele în jurul bătăuşului.

Cei doi rămaseră aşa, înlănţuiţi în crâncena lor îmbrăţişare, holbându-se unul în ochii scoşi din orbite ai celuilalt, un timp destul de lung, după care bruta îl izbi cu capul pe Randy în plină figură. Urechile începură în acea clipă să-i vuiască crunt, aidoma unui furnal în plină activitate. El îşi înălţă un antebraţ între chipurile lor şi îşi împinse cotul în beregata celuilalt. Individul se bâţâi îndărăt, cu siguranţa ritmică a unui boxer, apoi îşi lăsă capul în jos şi atacă, ţintind cu umărul mijlocul lui Randy şi făcându-l pe acesta să-şi piardă echilibrul, după care îl doborî pe pardoseala murdară.

Căzut în genunchi, Randy îşi luă obrajii în mâini, de parcă orice atingere a palmelor sale ar fi pus cumva capăt răgetului care îi răsuna în urechi şi i-ar fi restabilit vederea afectată. Bruta îl înşfacă de păr şi îi împinse cu forţă faţa în pisoar, după care îşi strecură braţul pe sub beregata lui Randy. Prins între un biceps puternic şi un antebraţ ciolănos, gâtlejul lui Randy era aproape strivit. Cei doi rămaseră încordaţi, cu feţele congestionate şi tremurând de efort, până ce, după câteva clipe, care lui Randy i se părură a fi secole întregi, muşchii lipsiţi de oxigenarea necesară începură să-şi cam piardă din putere şi să cedeze, grumazul încovoindu-i-se şi coborând milimetru cu milimetru. În cele din urmă, Randy intră cu vârful nasului în pastila circulară de dezinfectant dezodorizant aflată pe fundul vasului, ceea ce-i mobiliză brusc în organism un val de repulsie, alimentat suplimentar de adrenalina aferentă, val îndeajuns de irezistibil, încât să-l propulseze exploziv în sus cu destulă forţă ca să-şi scoată complet faţa din urât mirositorul recipient.

Dar nu pentru multă vreme. Violentul său adversar îşi mobiliză repede forţele, încovoindu-l din nou pe Randy şi împingându-i iar faţa în vasul pisoarului. Randy inspiră din nou dezgustătoarea duhoare, întinse mâinile în spate şi îl înhăţă pe tip de glezne, trăgându-l cât de tare putu. El simţi imediat reducerea presiunii de pe gâtul său, în vreme ce inamicul se lupta din răsputeri să-şi menţină echilibrul. Randy trase din nou şi de data asta se şi aruncă în spate cu toată greutatea, scăpând de încleştarea din jurul grumazului şi trimiţându-şi duşmanul rostogol de-a curmezişul încăperii.

Randy rămase apoi nemişcat, trăgând cu lăcomie aer în piept. Adrenalina îi limpezise vederea. Capul îi pulsa dureros, în ritmul bătăilor inimii. Se şterse la gură cu mâneca, tocmai când adversarul său venea iar în fugă spre el, asemenea unui fundaş din fotbalul american, încercând să-l proiecteze prin perete.

Randy cercetă cu atenţie mişcările grăbite ale celuilalt, îşi alese cu grijă momentul şi îşi ridică genunchiul exact în clipa oportună. Trosnetul izbiturii genunchiului său drept în bărbia adversarului reverberă în toate colţurile încăperii, ca o lovitură de măciucă, iar clănţănitul dinţilor nefericitului, care o însoţise, sună ca un ecou.

Picioarele bătăuşului cedară. Acesta încă încerca să-l înşface cu braţele pe după mijloc, în vreme ce restul fiinţei sale se muia vizibil. Randy îl împinse cât colo şi păşi pe lângă el.

— Hei, omule, începu Randy… n-avem niciun motiv de a…

Sălbaticul individ zăcea acum prăvălit pe pardoseală, cu limba spânzurându-i afară din gură, sprijinindu-şi spinarea de peretele lângă care se afla recipientul pentru gunoi, după care… îşi băgă mâna în buzunarul interior al sacoului, scoţând de-acolo ceva… un obiect negru şi…

Randy îi arse tipului un şut cu piciorul, nimerindu-l puţin sub bărbia pe care i-o ţintise, făcându-l pe acesta să-şi muşte limba cu dinţii de jos şi izbindu-l rău de tot cu ceafa de perete.

Apoi, cu excepţia răsuflării sale îngreunate, nu se mai auzi nimic acolo.

Asta însă doar până când bătăuşul începu să bolborosească prin sângele gros care i se prelingea dintre buze, pe bărbie, picurând, la fiecare respiraţie întretăiată.

După cum arăta, individul probabil că aproape îşi secţionase limba în două. Randy n-avea de ce să verifice asta. În schimb, îşi îndreptă atenţia către cea mai apropiată cabină şi deschise uşa, cu o lovitură de picior. Înăuntru, copilul se urcase în picioare pe vasul de toaletă, aşteptând cu un pumn ridicat, pentru a se apăra.

— Cel mai bine ai face să vii împreună cu mine, i se adresă Randy.

— Ba, dacă m-ai lăsa în pace, ar fi şi mai bine, îi replică băiatul.

— E-n regulă, îl aprobă Randy. Dar probabil că ar fi de preferat să nu te mai afli prin zonă, atunci când… când acest individ o să-şi revină în simţiri, mai zise el, arătând înspre tipul prăbuşit pe pardoseală.

Copilului îi trebui un întreg minut ca să înţeleagă totul. El sări jos de acolo de unde se cocoţase, trecu pe lângă Randy şi se apropie de bărbatul care zăcea lipsit de cunoştinţă pe podea, păşind în felul în care i-ar fi permis oricui prudenţa, în situaţia în care s-ar fi apropiat de un rinocer adormit. Satisfăcut de faptul că respectivul, probabil, nu avea să se ridice în picioare în viitorul apropiat, băieţelul îl trase de o mână şi îi arse apoi un picior direct în piept. Tocmai se stârnea puştiulică şi se pregătea întărâtat să mai facă o altă încercare de răzbunare încă şi mai cumplită, când Randy îl luă de mână şi îl îndepărtă cu forţa de-acolo.

— Nu-l mai lovi! îi spuse bărbatul. N-ar fi nici drept şi nici corect.

Copilul se zbătu şi se eliberă din strânsoarea lui.

— Ia nu-mi mai vorbi, bă, tu mie despre ceea ce-i drept şi ce nu-i drept, măi imbecilu' mă-tii ce eşti! Tu nu ştii nici cel mai blestemat de lucru despre… despre nenorocitu' ăsta de-aici, mai zise el, arătând cu mâna spre bărbatul leşinat, şi izbucni în hohote de plâns.

— După cum ţi-am mai spus, copile, probabil, cel mai bine ai face să vii tu frumuşel împreună cu mine, îi repetă Randy şi nu mai aşteptă ca băiatul să-i răspundă, ci în loc de asta se întoarse şi se apropie de pisoare, îşi deschise fermoarul de la pantaloni şi trecu, în sfârşit, la efectuarea gingaşei operaţiuni presante, pentru care, de fapt, şi intrase acolo încă de la bun început.

Copilul era băgat la înghesuială şi prins între spaimele sale.

— Şi de unde pot şti eu că nu eşti cumva şi tu, în mă-ta să te bag, tot un soi de afurisit de pedofil din ăsta… care poate că la numai cinşpe kilometri mai încolo pe drum o să ai pretenţia de a-mi face felu'… sau o să încerci să mă supui la v'un alt rahat de perversiune sexuală de soiul acesta, poate şi mai a dracului de scârboasă.

— Nu-i stilul meu, băiete.

— Nu mă cheamă *băiete,* mă, tâmpitu' dracului!

— Da' atunci cum?

— Acey.

— Nu se poate una ca asta! Pe nimeni nu-l poate chema Acey. E imposibil să fie adevărat aşa ceva! exclamă Randy şi se aranjă la loc, după care se întoarse din nou înspre copil. Ei bine?

— Mama mea mi-a pus numele de Achilles, îl lămuri puştiul, după care îşi dădu ochii peste cap. Nici nu ţi-ar veni a crede, fiindcă nici măcar ultima ţăcănită de la balamuc nu ar putea scorni ideea de a-şi boteza astfel progenitura, bătându-şi joc de ea, mai presus de orice închipuire! Vezi la televizor cine ştie ce film tembel pentru înapoiaţi mintal şi apoi te-apuci să-ţi nenoroceşti pe viaţă copilul, punându-i drept nume o idioţenie precum Achilles, o vomă a creierului ei tâmpit.

Randy se spălă pe mâini la chiuvetă, după care îşi spălă de două ori faţa.

— Toată lumea îmi spune Acey, preciză copilul.

Randy se şterse cu un şervet de hârtie groasă, ţeapănă şi maronie.

— Bine, Acey. Cred că n-ar strica să ne cărăbănim acum de-aici, cât mai repede.

Acey îşi aruncă din nou o privire spre podea şi scutură din cap.

— Animalul! Îţi spun eu că n-avem nevoie să ne urmărească cretinul ăsta de nebun. Poate că prima oară ai avut noroc cu el, însă a doua oară nu se va mai întâmpla la fel.

Randy îşi luă geanta şi o porni spre uşă.

— Ia-i cheile de la maşină! Ia-i şi telefonul mobil. Asta o să-l mai întârzie o vreme. Randy se opri din mers. În definitiv, mai bine ia-i absolut tot ce are asupra lui. Iar puştiul începu deja să-l buzunărească, în vreme ce Randy ieşea din toaletă.

La orizont, soarele formase o centură sângerie. Siluetele neregulate ale palmierilor întunecau pe ici pe colo panorama luminoasă, pe când Randy cotea pe după colţul construcţiei şi se îndrepta spre automobilul lui. Nu înaintase decât cu un singur pas şi făcu stânga-mprejur, ascunzându-se tocmai când ieşea şi băiatul în mare grabă pe uşă. Randy îşi întinse braţul şi îl opri pe copil, după care îşi apăsă degetul arătător pe buze.

— Sunt nişte poliţişti acolo, îi spuse el. Vom lua Mercedesul şi ne vom comporta de parcă ne-am cunoaşte de când lumea.

Băiatul dădu din cap, arătându-i astfel că pricepuse.

— Acum dă-mi cheile, îi şopti Randy.

Acey cotrobăi prin diversele buzunare ale gecii sale, scoţând până la urmă un set gros de chei, ataşate unei mici telecomenzi electronice.

— Butonul cel verde deblochează uşile, îi zise băiatul.

Randy îşi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, de unde scoase cheia de la Volkswagenul broscuţă.

— Pune-i-o pe asta în loc, în buzunar, îi zise el copilului, care îi smulse cheia şi intră repede înapoi în toaletă.

Randy trase cu ochiul din nou pe după colţ. Poliţiştii păreau a aştepta niscai întăriri. Volkswagenul era flancat de doi zdrahoni din poliţia statului Florida. Puseseră maşina lor de patrulare de-a curmezişul, ca să împiedice o eventuală tentativă de fugă a broscuţei, şi îşi luaseră poziţia de luptă, cu braţele sprijinite pe capota maşinii lor şi cu armele pregătite, la îndemână.

Randy îşi trecu geanta în mâna stângă şi îl cuprinse pe băiat pe după umeri. Cei doi păşiră în aburul uşor, luminat de soare. Pe când înaintau pe alee, poliţiştii începură să le facă semne să se îndepărteze de linia lor de ochire, înspre celălalt capăt al parcării şi înspre Mercedes. Cei doi cotiră şi se îndreptară iute în direcţia indicată.

După ce se apropiară de automobil, Randy deschise uşile şi rămase o clipă lângă portiera din dreapta, aşteptând, precum un bun părinte ce se prefăcea a fi, ca Acey să-şi pună bine centura de siguranţă. Apoi îşi aruncă cu degajare geanta pe bancheta din spate, închise portiera şi se răsuci în direcţia poliţiştilor.

— Individul se află în toaleta aceea, le spuse el. Aveam de gând să sun la 911. Poliţiştii se mai relaxară puţin, în timp ce Randy continuă: Se pare că a avut un soi de nu ştiu ce criză. Şi-a muşcat grav de tot limba. Poate că n-ar fi deloc rău să chemaţi şi o ambulanţă.

Randy rămase nemişcat. Văzu cum unul dintre poliţişti începuse să vorbească la staţia de emisie-recepţie, apoi îi urmări cu privirea pe cei doi, cum se furişau pe alee, cu armele gata de tragere. În clipa în care aceştia

dispărură pe după colţ, el se strecură la volan, introduse cheia în contact şi porni motorul, demarând încet cu Mercedesul.

— Ai înnebunit? i se adresă Acey. Îl cunoşti pe individul ăla cumva?

— Dar tu ai făcut ceea ce ţi-am spus? I-ai luat absolut tot ce avea la el?

— Numai în fund nu l-am căutat! îi răspunse puştiul.

23.

Optzeci de kilometri fuseseră deja înghiţiţi de roţile automobilului, mai înainte ca vreunul dintre cei doi să fi rostit vreo vorbă. Randy stătea cu un ochi aţintit în permanenţă în oglinda retrovizoare, în timp ce cu celălalt privea în sus şi-n jos, între vitezometru şi şosea. Pe locul pasagerului, copilul părea că urmăreşte un meci de tenis, rotindu-şi capul într-o parte şi-n cealaltă, aidoma unei păpuşi din acelea care dau din cap.

— Crezi că vin după noi? întrebă el, într-un târziu.

— Nu, îi răspunse Randy, continuând apoi să-i explice: În cazu' în care ne-ar fi urmărit, atunci demult s-ar fi năpustit grămadă peste noi.

— Eşti sigur?

— Eu conduc acum sub limita maximă a vitezei permise. Iar în plus… amicul ăla al tău de-acolo… n-are niciun fel de document de identificare. În buzunar n-are decât cheia de la Volkswagen. Iar asta ca să nu mai menţionez şi faptul că întâiul lucru pe care or să se grăbească respectivii poliţişti să-l facă o să fie acela de a-l lua cu targa şi de a-l transporta cât mai repede posibil până la cel mai apropiat spital. Şi chiar presupunând că el îşi revine în simţiri pe undeva pe drum, omului tot îi va trebui o groază de vreme până ce va izbuti să se poată face înţeles, cu gura aia a lui, atât de crâncen fărâmată.

Puştiul pricepu ideea pe loc şi îşi arcui uşor buzele, într-o fluturare de surâs complice.

— Asta chiar că a fost o mişcare a naibii de dibace din partea ta, câine! Adică treaba cu cheia strecurată în buzunaru' ăluia, îl mai lămuri el, cu o nedisimulată admiraţie, adăugând: Al dracu' de inteligent pas! Randy simţea pe obraz privirea intensă a băieţelului, acesta dând în acelaşi timp din cap, pentru a-şi sublinia şi a-şi accentua vorbele.

Câteva clipe mai târziu, Acey începu să-şi golească de conţinut buzunarele, în consola bordului maşinii. Mai întâi, el scoase un portofel negru. Randy îl ridică şi îl deschise. Era acolo un permis de conducere auto, emis de statul Florida, pe numele unui oarecare Chester D. Berry, domiciliat pe undeva prin South Miami. Cu coada ochiului, Randy observă că băieţelul tocmai lăsase şi altceva jos din mână. Bărbatul strânse volanul şi îşi coborî apoi privirea, simţindu-se dintr-odată ca şi cum Chester Berry încă l-ar mai fi strâns de beregată, încercând cu tot dinadinsul să-l stranguleze şi să-l

sufoce. Copilul scosese la iveală ceea ce după aspect părea să fie un pistol automat, de calibrul nouă milimetri. Omul îl luă şi îl cântări în palmă.

— Da' de pe unde naiba l-ai mai găbjit şi pe ăsta? îl întrebă el.

— Tot de la netrebnic! îi răspunse Acey.

— Ştiai că îl avea la el?

Cu un aer condescendent de superioritate suverană, Acey îi aruncă o privire dispreţuitoare, răspunzându-i parcă puţin plictisit şi uşor agasat:

— Ticăloşii de soiu' ăstora îl poartă întotdeauna asupra lor.

— Dar pe care soi anume de ticăloşi îl ai în vedere acum?

Acey scoase din buzunar de data asta ceea ce arăta extrem de asemănător cu un alt portofel, pe care îl ridică şi căruia îi lăsă capacul să i se deschidă în jos, astfel ca dinăuntru să se ivească o namilă de insignă aurie, cu însemnele *Departamentului de Poliţie Miami-Dade,* pe legitimaţia interioară figurând numele *detectivului Clasa Întâi Chester Berry.*

Randy îşi îndreptă din nou ochii spre şosea şi răsuflă adânc de câteva ori, străduindu-se din răsputeri să-şi mai domolească bubuiturile inimii.

— Ai fi putut măcar să mă avertizezi de faptul că individul era poliţist, îi zise el, după ce se mai liniştise întrucâtva.

— Nu-i poliţist adevărat.

— Ce fel de poliţist poate să nu fie adevărat?

— Cel proxenet şi pedofil, rosti băiatul. Genul de poliţai care nu-i ajută pe oameni.

— Păi, dacă nu-i ajută pe oameni, atunci ce anume face?

— Se aliniază, câine, asta face!

— Şi ce anume ar vrea să însemne asta?

— Că-i un copoi brutal şi corupt, care tare se mai dă dur şi rotund, făcând pe deşteptu'. Acey se arăta scârbit la culme. Lovi cu pumnul în geamul din dreptul său. Cum crezi tu, câine, că a pus el laba pe aşa o trotinetă? Ţi se pare cumva că poliţiştii primesc îndeajuns mălai, încât să-şi poată permite să-şi cumpere o astfel de caleaşcă?

— Dar tu cum naiba de ai putut să încapi pe mâna unui asemenea specimen violent?

— E lungă rău dă tot povestea asta a mea, îi spuse copilul, ferindu-şi privirea.

— Eu unul nu mă grăbesc nicăieri în mod deosebit.

Puştiul continua să se uite îngândurat afară, prin geamul lateral. Maşina îi purta acum printr-o pădure scundă, una unde pinii pitici, palmierii în miniatură şi bălăriile de mlaştină se întindeau până hăt-departe în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii. Se luminase bine de ziuă şi traficul rutier tocmai începea să prindă viaţă. Cu coada ochiului, Randy urmărea cum

reflectarea în geam a expresiei de pe figura băiatului se preschimba, trecând treptat de la exasperare la stânjeneală.

— Chiar mama mea m-a dat la el, mărturisi copilul, după o clipă.

— Cum adică, te-a dat la el?

— M-a dat lui, în contul unei datorii, fiindcă îi datora nişte bani, ce părere-ţi faci?

— Pentru ce anume îi era datoare?

— Pentru to felu' dă chestii-trestii, câine, da ce-ţi închipuiai tu?

— Da' de unde aş fi putut să-mi închipui ceva?

— Şi ea e o fufă dură, aşa să ştii! Da-n capu' unei fufe dure, 'n-afară dă tâmpenie, nu-i ni'c altceva dăcât rahaturi dân belşug!

— Şi… ce făceaţi voi doi, tu şi cu dom' Berry, tăvăliţi tocma acolo, în closetu' ăla sordid?

— Păi, doar ai văzut cu ochii tăi, şi fără binoclu, câine! Nici mai mult, nici mai puţin, el îmi luase în şuturi fundu', la tăbăcit. Asta făcea, atât şi nimic mai mult, mă burduşea.

— Din ce motiv?

— Fi'nc-am încercat să scap dă el, sărind dân căcatu' ăsta al lui dă automobil, omule! Asta-i toată pricina!

— Da' de ce tocmai la toaletă să te bată?

— Pen' că n-avea chef să-şi terfelească preţiosul lui vehicul, ce crezi?

Randy rămase o clipă gânditor, analizând vorbele copilului, apoi îl întrebă:

— Şi ce anume avea de gând să facă, în legătură cu tine?

— Urma să mă ducă la Atlanta şi să mă vândă unui anume proxenet, pe care îl cunoştea el acolo.

Randy se hotărâse deja să nu-i mai pună băiatului nicio altă întrebare, însă acesta continuă să povestească:

— El voia ca să mă pună să muncesc în contul chestiilor pe care i le datora maică-mea.

Bila învăpăiată ce se înălţa la răsărit îl determină pe Randy să coboare parasolarul, pentru a evita ca obrazul stâng să i se topească de căldură. Bâjbâi după aceea fără succes după instalaţia de climatizare, până ce băiatul îi dădu cu palma peste mână şi rezolvă el pe dată problema.

Mercedesul era tot ce nu era Volkswagenul: iute, luxos, încăpător şi cu reacţii imediate la simpla atingere a oricărei comenzi. La volanul acestui automobil, Randy se simţea la fel de bine ca acasă, dar nu se putea lămuri de ce.

Randy îl întrebă pe copil:

— Şi acum, încotro ai vrea să te îndrepţi?

Puştiul căzu câteva momente pe gânduri, analizând bine situaţia, după care îi răspunse:

— Cred că aş încerca să ajung acasă la mătuşica mea.

— Păi, ea n-o s-o sune cumva imediat pe mama ta?

Micuţul se strâmbă.

— Dă ani dă zile a rupt orice fel dă legături cu ţăcănita cretină de soru-sa. Io-s singuru' fraier care se mai uită la otreapa aia nebună şi încă mai vorbeşte cu ea. Buza inferioară începu să-i tremure, după care continuă, cu glasul îngroşat: Mătuşica Jean îmi zice cu orice prilej că, oricând mi s-ar întâmpla să nu mai suport situaţia, sunt bine-venit să stau la ea, dacă vreau.

— Şi unde anume locuieşte mătuşica asta a ta?

— La Port St. Lucie.

— Am să-ţi cumpăr, cu prima ocazie care o să mi se ivească, un bilet de autobuz până acolo.

Ţâncul îşi cotrobăi îndelung prin buzunare şi scoase la iveală un sul gros de bani, moment în care exclamă:

— Ba o să merg naibii cu un rahat de taxiu împuţit!

— Şi ăştia-s tot ai jupânului?

— Au fost, dar nu mai sunt, spuse copilul, dezgolindu-şi o clipă dinţii, într-o străfulgerare de rânjet. Acu-s ai mei!

— Şi ce altceva mai ai prin buzunarele alea ale tale? Nu cumva găseşti şi vreun sandvici pe undeva pe-acolo? Mi s-a făcut o foame de lup.

Băiatul râse.

— Nu-l prea mai am decât pe căcatu' ăsta! îi zise el, agitând în aer un telefon celular.

—Ia să-l văd şi eu, i-l ceru Randy, iar copilul i-l întinse. Doar n-ai de gând să-l foloseşti, continuă bărbatul. Într-o asemenea eventualitate, el are să te dibuiască imediat ce începi să-l utilizezi.

Acey pricepu şi dădu din cap.

— Isteaţă treabă, făcu el, după care îşi coborî privirea în direcţia portofelului, a purcoiului de bani, a legitimaţiei de poliţist, a pistolului automat şi a amortizorului de zgomot, punând apoi o întrebare firească: Da' cum rămâne cu toate rahaturile astealalte?

Randy îi dădu înapoi telefonul mobil şi arătă spre torpedou, spunând:

— Bagă-le pe toate acolo. Iar după ce copilul înghesuise totul înăuntru, Randy se aplecă şi încuie respectivul compartiment.

— Dar povestea ta, care este? îl întrebă ţâncul după aceea.

Randy reduse viteza maşinii, până ce indicatorul încremeni în dreptul cifrei de o sută de kilometri pe oră, şi se lăsă pe spătarul pluşat al scaunului.

— Care poveste? se arătă el nedumerit.

— Aia pentru care simpla prezenţă în zonă a unor poliţişti oarecare a făcut adineauri să te treacă toate căldurile iadului şi toţi fiorii spaimelor lumii prin întreg RCP-ul tău de trup. De îndată ce ai dat cu ochii de ei, parcă a început brusc să-ţi cam fugă pământul de sub picioare.

— Ce înseamnă RCP?

— Înseamnă „rahat cu prune", câine. Şi nu mai încerca tu să tot faci atâta pe deşteptu' cu mine, schimbând vorba! Care-i treaba? Spune!

— E încurcată rău de tot dandanaua.

— Am vreme căcălău la dispoziţie.

Randy surâse şi apoi îi oferi o versiune extrem de concisă, care nu dură decât aproximativ cinci minute.

— Prin urmare, dacă înţeleg eu bine, nici măcar tu însuţi nu ai câtuşi dă puţin habar cine dracu' eşti, concluzionă puştiul.

— Mai mult sau mai puţin.

— Ba eu unul aş zice chiar mult mai mult.

— Cam aşa ceva.

— Şi tot ce cunoşti este doar adresa nu se ştie cărui hogeac din Cocoa Beach, unde e posibil să fi locuit… blestematu' rahat de gagiu despre care crezi că s-ar putea să fii chiar tu în persoană…, dar nu eşti deloc sigur nici măcar dă lucru ăsta.

— Cam aşa.

— În căzu ăsta, rahatu-n care te scalzi tu este mare cât casa! Eşti băgat în el cu mult mai adânc chiar şi decât mine.

— Ai fi cumva în stare să compui măcar o singură frază care să nu conţină niciun fel de referire la noţiunea de rahat?

— Şi ce mare scofală de rahat aş obţine eu, făcând una ca asta? Randy îi aruncă o privire fugară. Băiatul se lumină dintr-odată la faţă, într-un rânjet larg, după care adăugă: Nu fac decât să glumesc cu tine, câine. Mai înseninează-te şi tu! Nu mai fi aşa de scorţos cu mine!

— Asta-i impresia ta? Că sunt scorţos?

— Şi încotro te îndrepţi acum?

— Păi, doar ţi-am mai spus… către Cocoa Beach.

— Dar la ce adresă, câine? Spune-mi adresa exactă!

— Strada Apei, la numărul 432, în Cocoa Beach, statul Florida. Codul poştal, 32932.

Copilul apăsă un buton de pe tabloul de bord. Un mic panou glisă în sus, dezvăluind ceva asemănător unei minitastaturi de computer. Ţâncul mai apăsă câteva alte butoane. Pe ecran apărură simultan o hartă şi un set de instrucţiuni.

— Aşa mai zic şi eu! se declară mulţumit puştiul. Mai avem aproape trei sute de kilometri până acolo.

— Ooo!

— Ăsta-i un GPS, preciză doct Acey.

— Şi ce anume ar vrea să însemne aşa ceva?

— Pe Star.

— Iar asta ce-o mai fi?

— Al naibii să fiu dacă am măcar cea mai vagă idee.

24.

Lumina din încăpere scăzu puţin din intensitate. Kristen îşi ridică ochii de pe depoziţia pe care tocmai o citea. Stimabilul Bruce Gill nu aştepta să fie invitat să intre. Bărbatul închise la loc uşa cu cotul, după care se îndreptă către fotoliul din piele verde, în care se prăvăli imediat. De obicei, dacă procurorul districtual voia să te vadă, atunci erai tu convocat de către el, în biroul său. O sosire a lui neanunţată în altă parte, deşi nu era ceva cu totul nemaiîntâlnit, era totuşi un lucru suficient de neobişnuit, încât să-i capteze femeii întreaga atenţie.

— Care-i necazul? se interesă ea.

Omul scoase dintr-un buzunar al sacoului de la costum un teanc de documente oficiale, punându-şi-l apoi în poală.

— Îţi aminteşti de vreun caz Robbins? o întrebă el.

Ea repetă de câteva ori mormăind printre dinţi numele respectiv. Când văzu că în memorie nu i se aprinde niciun beculeţ, îi răspunse:

— Nu prea.

— Nici eu nu-mi amintesc.

— Şi care-i problema?

— Păi, noi… adică tu şi cu mine… suntem citaţi şi urmează să compărem în faţa comitetului statal pentru etică.

— Sub ce acuzaţie?

— Coruperea juraţilor. Mituire pentru sperjur şi învinuiri obstrucţionate.

— În cadrul acestui caz Robbins?

— Îhî!

— Şi la ce anume se referă respectivul caz Robbins?

— Aminteşte-ţi… El despături documentul şi se uită înăuntru. Anul 1999. Tipul pe nume Neil Robbins deţinea în proprietate o casă de amanet. Era un individ care se folosea de oameni ai străzii şi de tot felul de drogaţi, pentru a-i pune să comită în folosul său diverse hoţii.

— E-n regulă, încuviinţă ea, înclinând din cap. Parcă-parcă a început să-mi mai licărească şi mie în memorie câte ceva, în privinţa asta. Realmente, omul era un veritabil ticălos, după câte-mi amintesc. Un adevărat hoţ de identităţi. Au avut loc nenumărate furturi din cutiile poştale. Ea lovi uşor cu palma în masă. FBI-ul a încercat să ne ia cazul cu forţa.

— Tâlharul a făcut recurs şi a scăpat.

— Pe asta chiar că n-o mai auzisem. Ea se aplecă înainte şi întinse o mână. El nu făcu nicio mişcare să-i înmâneze femeii documentul.

— Dă-mi voie să te scutesc de osteneală, îi zise bărbatul. Esenţa acuzaţiei constă în faptul că tu şi cu mine am fi luat banii… Femeia dădu să protesteze, însă procurorul districtual îşi ridică mâna şi o opri, continuând: Eu, sub forma unor contribuţii financiare, ilegale, de sponsorizare politică, iar tu, printr-un transfer direct de fonduri băneşti, într-un cont de peste mări şi ţări.

— Şi ce am fi făcut noi în schimb?

— Am fi provocat suficientă îndoială şi destulă confuzie, încât să asigurăm o posibilă inversare a verdictului în respectivul caz, la recurs.

— Nu am obţinut noi o condamnare la cincisprezece sau şaisprezece ani, ori ceva cam pe pe-acolo?

— Inculpatul n-a primit de efectuat decât o detenţie prăpădită de numai patru luni, mari şi late.

— Nu a fost cumva Irving Reist avocatul care l-a apărat?

— Ba da!

— E bun Irving! Ea îşi desfăcu larg braţele. Nu le putem nici noi câştiga chiar absolut pe toate!

El încruntă din sprâncene şi se înroşi de furie, arătând aidoma unui rac fiert.

— De unde naiba a mai apărut acum şi porcăria asta? Bărbatul se aplecă şi mai mult, cu ochii pironiţi asupra femeii, continuând: N-am nevoie de aşa ceva, şi cu-atât mai puţin într-un an electoral.

— Nu te mai uita la mine cu-atâta reproş! îi replică femeia. Eu doar te-am secondat la acel proces. Tu ai construit întreaga acuzare, la cazul respectiv.

— Şi am construit-o foarte bine.

— Tot la fel îmi amintesc şi eu.

— Şi a fost şi o alegere a dracului de potrivită.

— Ce anume să fi fost o alegere potrivită?

— Însuşi cazul Robbins, în sine, îi răspunse el. Oricine încearcă acum să ne dea în gât, şi-a ales pentru asta un caz al naibii de potrivit. Martorii noştri erau o ceată de alcoolici şi de drogaţi notorii. Toţi, fără excepţie, bine afumaţi; şi toţi dornici să afirme sus şi tare indiferent ce, atâta vreme cât le convenea preţul obţinut pentru asta.

— Iar pe cei mai mulţi i-am presat foarte tare să depună mărturie împotriva lui Robbins.

— Respectivii fiind şi soiul de persoane asupra cărora se pot lesne exercita orice fel de presiuni.

— Cazul a fost extrem de solid conceput.

El o privi, având în ochi o întrebare nerostită.

— Însă peste toate astea la un loc, noi ne-am opus atunci când agenţii federali au vrut să preia ei controlul, mai preciză bărbatul. Ca şi cum am mai fi avut şi alte scopuri şi interese, nu numai pe acelea de natură pur legală.

— N-ar fi fost nevoie de un prea mare salt de încredere, pentru ca lucrurile să poată fi interpretate şi astfel, fu nevoită şi ea să recunoască.

Dar nu ăsta era răspunsul pe care şi-ar fi dorit el să-l audă din partea ei.

— De unde naiba a apărut toată drăcovenia asta?

— Nu te mai uita aşa la mine, îi spuse ea şi apoi îşi ridică mâna dreaptă, adăugând: Nu mi-am făcut decât meseria, în modul cel mai onest. Pe deasupra, trebuie să mai menţionez şi faptul că nici măcar nu posed vreun cont bancar peste mări şi ţări. La naiba! De-abia am izbutit să-mi deschid un cont bancar aici, în ţară.

Procurorul districtual îşi flutură spre ea o mână, de parcă ar fi vrut să-i spună că asta ar fi susţinut oricine.

În acel moment, se auzi o ciocănitură în uşă.

— Da! strigă Kristen.

Intră una dintre secretarele biroului.

— Asta-i pentru dumneavoastră! rosti ea, întinzându-i femeii un plic cartonat, jerpelit în urma deselor utilizări. Într-o altă zi, Kristen s-ar fi amuzat văzând expresia de pe faţa fetei, când aceasta îşi dăduse seama cine anume se mai afla în încăpere, însă nu şi astăzi.

Kristen îi mulţumi şi împreună cu bărbatul o urmări ieşind.

— Dacă asta-i opera lui Morgan…, murmură Gill.

Brent Morgan era un avocat local, specializat în cazuri de vătămări de persoane, şi care se remarcase printr-o serie întreagă de reclame publicitare TV, ca şi printr-o totală absenţă a oricărei urme de etică, într-o practica profesională care îi aduceau multe milioane de dolari, respectivul fiind cel mai probabil adversar care urma să concureze cu şanse reale contra lui Gill, în apropiatele alegeri. Râşniţa bârfelor măcinate în tribunal susţinea că Morgan ar fi avut o întreagă echipă de documentarişti care au tocat cazurile anterioare ale titularului funcţiei, în căutarea unor lucruri care ar putea fi prezentate opiniei publice, la viitorul scrutin.

— Asta ar fi o nouă josnicie chiar şi pentru Morgan, îi zise Kristen.

Ea desfăcu micul elastic roşu care ţinea plicul închis şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie pentru imprimantă.

— Dacă nemernicul ăsta… începu procurorul districtual.

— Ho, Nellie, spuse Kristen.

— Care Nellie?

— Vorbeam despre sincronizare.

El întinse mâna peste birou şi îi smulse hârtia. În alte împrejurări, cu alţi oameni, ea s-ar fi putut simţi jignită. Şi cu toate astea, Bruce Gill era deprins să se comporte ca un şef de haită şi, în general, se aştepta la un anumit grad de îngăduinţă a celorlalţi faţă de el, fără să-i pese de situaţia de fapt. Kristen se rezemă cu mult calm de spătarul scaunului, urmărind cum celălalt citea totul de-a fir a păr, până în josul paginii.

— E vorba într-adevăr despre sincronizare, rosti el, după ce terminase de citit.

— Tu chiar crezi cu-adevărat că…?

Bărbatul lovi uşor documentul cu dosul palmei şi spuse:

— Povesteşte-mi despre asta.

Îi trebui circa un minut să-i spună povestea lui Helen Willis şi Ken Suzuki, care veniseră la ea la birou, ca şi a verificării dacă vreo persoană cu numele Wesley Allen Howard fusese cumva dată dispărută, în cursul anilor aflaţi în discuţie.

— Mai întâi, te-au momit pe tine, apoi mi-au zgândărit mie paranoia, îi zise Bruce Gill.

— Poftim?

— Au încercat să ne mituiască pe amândoi… ţie ţi-au propus o nouă slujbă extrem de atrăgătoare… mie o popularizare extinsă la nivel naţional… şi el făcu o scurtă pauză, pentru a se asigura de faptul că femeia îl urmărise cu atenţie, după care continuă: … şiiii, pentru că noi nu ne-am grăbit să punem botul imediat…

— Se iveşte ca din senin chestia asta, îi termină ea spusele.

Bărbatul se ridică în picioare.

— Iar după cum ştii foarte bine, eu unul nu cred în coincidenţe.

— Şi *tu* ştii la fel de bine faptul că… nici eu nu cred în coincidenţe.

— Şi cu asta basta cu zăhărelul, zise el. Ni s-a oferit ocazia să muşcăm din momeală, dar noi n-am făcut-o. Acum, ei au de gând să ne cam tăbăcească fundu' în şuturi.

— Tot ce au izbutit însă n-a fost decât să-mi atragă atenţia asupra problemei, îi replică liniştită Kristen.

Dinţii lui apărură la vedere, dar nu într-un zâmbet, ci într-un rânjet.

— Ai trimis cumva paharul la IAFIS?

Ea negă, scuturând din cap.

— Să nu-mi spui că l-ai aruncat.

Femeia întârzie cu răspunsul doar atâta cât să-l facă pe bărbat să se simtă scăldat de o sudoare rece.

— Nu, bineînţeles că nu, îi răspunse ea, ridicându-se şi apoi scoţând din fişet punga de hârtie.

— Dă-mi-o mie să mă ocup eu de povestea asta. A cam sosit vremea să începem lucrul în zonă.

∵

— Da… înţeleg. Mulţumesc, zise Helen şi repuse apoi telefonul pe birou.

Din cealaltă latură a încăperii, Ken încerca să-i citească pe figură noutăţile.

— Ei?!

— Nimic, îi dădu ea de ştire.

— Eu mă gândisem… cu toate numele acelea… se porni bărbatul.

— Şi eu la fel.

— Iar acum, ce urmează?

— Habar n-am!

— Vreo veste măcar despre amprente?

— Niciuna.

— Presupun că asta durează mai mult.

Ea aruncă rapid o privire în direcţia lui, după care se ridică în picioare şi se apropie de chiuvetă, apoi dădu drumul la apă, ca pentru a spăla vase. Spera să-şi mascheze astfel sentimentul de frustrare, pentru ca nu care cumva el să interpreteze greşit şi să creadă că se simţea nefericită în compania lui, lucru cât se poate de departe de adevăr. Bărbatul acesta îi era foarte drag. Întotdeauna Ken încerca să aplaneze lucrurile şi să prezinte doar partea bună a lor, indiferent dacă el însuşi credea sau nu în ceea ce spunea. Femeia întoarse capul şi îi zâmbi.

— În orice caz, ea nu ne-a făcut niciun fel de promisiuni, îi reaminti Ken lui Helen.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi concentră atenţia asupra chiuvetei, lăsând ca jetul de apă caldă să i se reverse pe mâini, încălzindu-i atât degetele, cât şi sufletul, de parcă torentul acela de apă ar fi putut în vreun fel să îndepărteze întreaga mizerie umană. Pentru Helen, toată situaţia cu Paul Hardy părea a fi asemenea unei decăderi dintr-o stare de graţie, ca şi cum tot ce se întâmplase anterior accidentului lui Paul ar fi constituit zilele de aur ale inocenţei, în vreme ce tot ce se petrecuse după aceea devenise perioada de un cenuşiu ca de ardezie a zilelor experienţei. În ciuda strădaniilor ei disperate de a desluşi până şi acolo o poleială argintie, totul părea ca şi cum s-ar fi pierdut ceva extrem de valoros, fără a se fi câştigat nimic de preţ, în schimb. O unică lacrimă se desprinse din ochiul ei drept şi se rostogoli încet în josul obrazului.

Ken se şi afla lângă ea.

— Te simţi bine? se interesă el.

Helen îşi strânse braţele în jurul corpului şi dădu din cap în felul acela în care transmitea exact mesajul diametral opus, ceva mai degrabă ca o sforţare chinuită sau ca un scrâşnet încordat pe o faţă oripilată. El se mai apropie cu încă un pas de ea şi îşi puse uşor ambele mâini pe umerii ei. Femeia se rezemă de Ken, lipindu-şi faţa pe pieptul acestuia, simţindu-i astfel ritmul respiraţiei, în timp ce o podidea plânsul.

Bărbatul îi cuprinse ceafa în palmă şi o trase uşor spre el. Helen se supuse cu bucurie, răsucindu-se dinspre chiuvetă şi lăsându-şi lacrimile să i se reverse în voie pe bluza ei albastră de lucru.

— Mă simt doar îngrozitor de frustrată, îi spuse ea printre hohotele de plâns.

— Ştiu.

— Am o senzaţie de parcă aş avea nevoie să fac nici nu ştiu ce anume.

— Poate că are să apară ceva de la amprente.

— Şi dacă nu va apărea absolut nimic?

— Atunci, nu mai ştiu nici eu.

Ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi începu să se tânguie. De-abia în timp ce îşi descărca întreaga furie, femeia remarcă cât de aproape se aflau unul de celălalt în acel moment. Şi cum castele lor apropieri obişnuite şi timide evoluaseră azi într-o îmbrăţişare în toată regula. Helen îl strânse şi mai tare şi se întrebă în sinea ei, după cum mai făcuse şi în alte dăţi, dacă Ken avea experienţă în soiul acesta de chestiuni… fiindcă în ceea ce o privea, ea cu certitudine nu avea deloc şi se întreba dacă el ar fi fost cumva în stare să se descurce cu iniţierea unei astfel de novice. Mai voia să ştie dacă lipsa ei de experienţă nu va strica tocmai momentul esenţial, ori dacă… Helen îşi spori şi mai mult îmbrăţişarea, strivindu-şi cu avânt sânii generoşi de pieptul lui. Hohotele ei de plâns, treptat, se mai domoliră.

— O să fie totul bine, o încurajă bărbatul, cu un glas sugrumat.

25.

Erau câteva aspecte minore. Unu… ei intraseră pe la capătul opus al străzii, aşa încât totul arăta diferit. Doi… era în timpul zilei, astfel că iluminatul public nu se afla în funcţiune. Şi totuşi, nu conta… de o jumătate de oră aflat acolo. Randy se hotărî definitiv: aceasta era strada din visele sale. Era, fără nicio îndoială, aceeaşi opulentă zonă suburbană pe care o vedea în fiecare noapte, atunci când închidea ochii. Înţelegând acest lucru, Randy simţi brusc că i se moaie genunchii.

Şedeau amândoi în capul unei mese uzate de picnic din fundul unui părculeţ din vecinătate, situat în diagonală vizavi de casa cu numărul 432 de pe strada Apei. Construcţiile de-acolo ocupau nişte locuri duble sau poate chiar triple. Clădirea de la numărul 432 era o casă enormă, cu două etaje şi zugrăvită cu alb şi negru. Profilul acoperişului sugera existenţa unui tavan boltit la nivelul de la parter, ca şi a unei puzderii de dormitoare pe la nivelurile superioare. O raită scurtă şi rapidă în jurul construcţiei relevase în spatele casei obligatoriul spaţiu verde, standard. Felul în care arăta peisajul, precum şi generoasele dimensiuni ale caselor, toate aminteau insistent de sfârşitul anilor ’50. Cocoa Beach, Florida. Locul Unde Visurile Tale Tropicale Devin Realitate!

Acey sugea cu mult sârg o acadea cu aromă de cireşe. Buzele şi gura lui deveniseră acum de un roşu-arlechin.

— Ţi-e teamă? întrebă el, între două plescăituri pline de satisfacţie.

— De ce mi-ar putea fi teamă?

— Teama n-are nevoie de nicio explicaţie sau motivaţie, javră ce eşti. Pur şi simplu, ţi-e teamă ori nu îţi este, şi cu-asta basta.

— Poate mi-e doar puţin.

— Dar de ce anume îţi e teamă?

— Nici măcar de asta nu-mi pot da seama, îi răspunse din nou Randy.

— Poate că te-o fi înfricoşat prezenţa ştoarfei ăleia blonde de pe-acolo. Acey se referise la femeia cu picioare fără-de-sfârşit, cea pe care o văzuseră ridicând ziarul de după-amiază, cu vreo jumătate de oră mai înainte. Oi fi fost şi tu unul dintre oamenii ăia ca bătrânu’ meu… care-a ieşit odată să-şi ia ţigări şi, apoi, nimeni nu i-a mai văzut vreodată nici urmă de târtiţă măcar.

— Imposibil, fiindcă cu unul nu obişnuiesc să fumez.

Acey n-avea de gând să se lase luat peste picior.

— Înţelegi că, în cazul în care te-ar revedea pe neaşteptate, după atât amar de vreme, ea ar fi în stare să-ţi înfigă imediat, drept în blestemata ta de urechiuşă, un cât se poate de frumuşel rahat de daltă pentru spart gheaţa.

— Parcă încheiaserăm, eu şi cu tine, o înţelegere privind renunţarea la utilizarea cuvântului „rahat".

— Mă străduiesc din răsputeri, javră! Însă-i greu să te dezbari de vechile năravuri. Şi odată acestea fiind zise, copilul începu iar să lingă şi să sugă acadeaua.

Aerul era încins, dens şi umed. În lipsa unei brize mai energice care să le agite cât de cât crengile, arborii se cam pleoştiseră. Randy îşi sprijini capul în mâini. Undeva, îndărătul frunţii sale, îl mai râcâia o surdă şi sâcâitoare durere de cap. Imaginile amintirilor i se buluceau acum în minte, mai învălmăşite ca oricând. Sunete şi figuri, şi locuri îi străfulgerau în spatele ochilor închişi, asemenea unor cadre care se succedau în goana unui tren rapid.

Se simţi înghiontit cu cotul şi îşi ridică privirea. Pe stradă, o imensă maşină de patrulare a poliţiei, vopsită în albastru şi alb, rula încet pe lângă Mercedes.

— Imbecili băgăcioşi, murmură Acey. Vor să fie siguri că nu dau târcoale pe-aici niciun fel de cioroi. El chicoti, parcă numai pentru sine însuşi. Doar că ei ştiau sigur că vreun negrotei tot ar fi făcut o astfel de tură, încă de la bun început.

Cu o oră în urmă, Randy şi cu Acey se ciondăniseră în legătură cu locul şi modul în care trebuiau să stea la pândă. Acey ar fi vrut să rămână în maşina cu instalaţie de climatizare pornită, însă Randy ştia el ce ştia şi se opusese cu îndârjire. Mercedesul era unica maşină parcată pe acea stradă. În cartiere ca acesta, maşinile nu se parchează în stradă. Probabil că asta ar încălca cine ştie ce legi nescrise sau alte tradiţii asemănătoare. După cum vedea Randy problema, a şedea în maşină constituia o invitaţie de a lua contact cu poliţiştii locului. De a le prezenta actele de identitate la control şi de a le răspunde la întrebări privind relaţia lui cu Acey. Nimic din toate astea nu părea să fie câtuşi de puţin liniştitor. În loc de asta, ei se deplasaseră în poziţia în care se găseau şi acum, stând adânc cufundaţi în penumbră, la trei sferturi de cvartal depărtare de maşină, în diagonală, pe partea opusă a străzii.

— Inteligentă javră te-ai mai dovedit! A naibii de inteligentă, îi zise băiatul, în vreme ce urmăreau amândoi cu privirea cum se îndepărta maşina poliţiei.

Cuvintele îi fură acoperite de chinurile şi de gemetele unui autobuz şcolar care tocmai se oprea. Ei rămaseră în continuare şezând pe marginea mesei şi privind cum coborau şase copii din autobuzul de un galben strălucitor.

Aceştia mai sporovăiră câteva clipe în grup compact, apoi, câte unul, câte doi, se risipiră care încotro, îndreptându-se fiecare către casă şi lăsând în urmă doar două fetiţe blonde, care aşteptau în continuare, stând în picioare pe trotuar. De-abia după o vreme îşi dădu Randy seama că erau gemene. De multă vreme, gemenele nu se mai îmbrăcau la fel. Şi, de fapt, cele două păreau atât de diferite una de cealaltă, încât Randy se întreba în sinea lui dacă nu cumva îşi scoseseră în evidenţă deosebirile, în mod intenţionat.

— Sunt şi ele cam de aceeaşi vârstă cu tine, îi spuse Randy lui Acey.

— Ba nu sunt decât nişte papă-lapte, izbucni spontan riposta promptă a acestuia.

— Ei, hai, şi tu acum!

— Ba e vorba doar de pidosnicie. Băieţelul rânji batjocoritor. Sunt numai nişte rahaturi de lesbiene.

Randy îşi reprimă impulsul de a-l contrazice. În schimb, le urmări în tăcere cu privirea pe cele două fete care străbăteau în pas săltat jumătatea de cvartal până la numărul 432, acolo unde le întâmpină în pragul uşii femeia cea blondă. În liniştea învăluitoare, Randy auzi declicul uşii care se închisese în urma fetelor. Trecu apoi un minut întreg.

— Ei bine, javră, ce zici? Ai de gând s-o faci, ori ba?

— Nu mă mai zori aşa! Te rog!

— Păi, doar zici că numai pentru asta ai bătut atâta drum până aici, nu-i aşa?

Randy îşi lăsă din nou capul în mâini, masându-şi cu buricele degetelor mari tâmplele, în timp ce străfulgerările unor imagini îi luminau interiorul craniului, ca nişte vâlvătăi ale unor focuri de semnalizare.

— Ce, nu ţi-e bine? insistă puştiul.

Randy îşi ridică privirea şi se uită drept în ochii cei cafenii ai copilului.

— Ai dreptate, recunoscu bărbatul. Sunt înspăimântat.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, câine! Eu unul sunt mereu înspăimântat, de când mă ştiu. Mi-era o groază crâncenă de ceea ce nemernica aia de tembelă ar mai fi urmat să-mi facă. Groază că vreun gagiu avea s-o tâmpească încă şi mai tare decât era ea deja. Groază de curcani. Groază de oamenii avuţi. Am fost înfricoşat la culme de tot rahatul ăsta, întreaga afurisita asta de vieţişoară a mea.

— E tare nedrept, pentru un puşti de vârsta ta.

— Dreptatea n-are nimic de-a face cu ceva din toate astea, rosti ritos flăcăiandrul. Ceea ce este, este, iar ce nu este, nu este, şi gata. Şi despică aerul cu bățul dezgolit al acadelei. Ăsta-i întreg circul.

Randy rămase îndelung cu privirea pironită asupra copilului. Îndărătul provocatoarei bravade a acestuia, mai era… mai exista şi altceva… probabil, teroarea. El se întreba cum de reuşise un băiat la o vârstă atât de fragedă să se resemneze şi să nu mai aibă niciun strop de idealism. Cum izbutise oare scurta lui viaţă să-i stingă acea licărire de candoare pe care cei mai mulţi oameni o poartă pentru totdeauna în sufletul lor, ca şi acea instinctivă scară a dreptăţii la care lumea refuză cu tenacitate să renunţe, indiferent cât de mult şi cât de des li s-a spus respectivilor că: „viaţa nu este dreaptă", ori că ei „vor primi nenumărate lovituri nemeritate", ori cât de multe alte exprimări sentenţioase, destinate să stingă în interiorul lor eterna flacără a modului ideal în care s-ar cuveni să stea, de fapt, toate lucrurile.

Randy coborî de pe masă şi spuse:

— Mă-ntorc imediat.

— Mult noroc, câine! zise Acey, pe când bărbatul se îndepărta.

Cu soarele-n spate, traversă strada şi păşi peste fâşia de iarbă care despărţea strada de trotuar, şi din cine ştie ce motiv, gândul lui zbură la Shirley şi la toate lucrurile nostime, fără de pereche pe care le avea aceasta de zis mereu. Se întrebă în sinea lui cum de atât de multă graţie interioară putea fi adăpostită sub un înveliş atât de dizgraţios. Dădu să-şi spună că nu era deloc drept să se întâmple aşa ceva, dar îşi curmă brusc gândul, cu un zâmbet amar.

Odată ajuns pe trotuar, se opri din mers şi privi în urmă, în direcţia parcului. De-abia izbuti să-l deslueşească pe Acey, în semiobscuritatea din umbra frunzişului. Băiatul îşi flutură o mână în direcţia lui, făcându-i semn să-şi vadă mai departe liniştit de drum. Randy mai făcu încă un pas. Simţi că începe să i se învârtă capul. Se gândi că s-ar putea chiar să-şi piardă cunoştinţa.

Fu trezit la realitate de un sunet scurt de avertizare electronică şi se uită înapoi, peste umăr, exact la vreme ca să prindă momentul opririi unui vehicul al unei firme private de supraveghere şi protecţie. Geamul de pe partea pasagerului se lăsa în acel moment în jos. Şoferul în uniformă se aplecă suficient de mult, încât să-l poată privi pe Randy drept în ochi. Omul era la fel de tuciuriu ca şi autovehiculul firmei de securitate Beach Commons, pe care tocmai îl conducea, şi cam tot la fel de strălucitor.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? se interesă individul. Tonul întrebării nu sugera atât dorinţa de a afla dacă Randy avea realmente nevoie de vreo lămurire, cât subînţelegea în realitate, extrem de străveziu, solicitarea unei

explicaţii referitoare la prezenţa celui pe care-l avea în faţă pe acea stradă, şi în momentul respectiv.

— Am venit aici ca să-mi vizitez nişte prieteni, îi răspunse Randy, arborând un zâmbet demn de cel mai versat vânzător de automobile, aflat pe culmile succesului financiar.

— Şi cam care ar putea fi aceştia?

— Pe strada Apei, la numărul 432. Randy anticipase deja şi următoarea întrebare probabilă. Este vorba despre Wesley Howard.

Tipul bătu ceva pe tastatura computerului de la bord, după care îşi înălţă din nou privirea şi zise:

— Vă doresc să aveţi o zi cât se poate de bună, domnule, îi ură el, fără prea mare convingere. Geamul maşinii deja se ridica la loc. Automobilul se unii fără zgomot, îndepărtându-se încet pe strada Apei. Randy rămase cu privirea pironită în urma vehiculului, până ce acesta coti la dreapta, la două străzi mai încolo, dispărând din raza sa vizuală.

În parc, Acey se ridicase şi el în picioare, cu mâinile-n şolduri, gata s-o ia la sănătoasa. Randy îşi flutură o mână în direcţia băiatului, acesta răspunzându-i şi el tot printr-o fluturare de mână. Se uită apoi cum se căţăra copilul la loc pe masă, după care se întoarse şi îşi continuă drumul pe trotuar până la casa cu numărul 432, acolo unde urcă treptele micului pridvor şi sună la uşă.

Tocmai se pregătea să mai sune încă o dată, când auzi zuruitul lanţului tras, urmat de cel al deblocării unui zăvor, şi uşa se deschise. Una dintre fetiţele dinainte ţinea de uşă cu ambele mâini. Lui i se păru că avea cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. Pentru o clipă, omul se întrebă dacă nu cumva toate făpturile omeneşti îşi începeau vieţile având nişte ochi limpezi şi strălucitori, doar pentru a aştepta timpul şi împrejurările necesare ca, puţin câte puţin, aceştia să-şi stingă licărirea, până în punctul acela în care aşa-numitele ferestre ale sufletului ajung să funcţioneze mai mult ca nişte obloane.

— Mămica sau tăticul tău sunt cumva acasă? întrebă Randy.

Ea deschise gura ca să-i răspundă, dezvăluind cu această ocazie o puzderie de proteze dentare, transparente, din plastic.

— O s-o chem pe mama, spuse fata şi o zbughi spre partea din spate a casei, codiţa ei de cal ţopăind în sus şi-n jos, în timp ce micuţa pe jumătate alerga şi pe jumătate se zbenguia. Imaginea ei îi provocă lui Randy o strângere de inimă.

Picioarele lungi şi graţioase sugerau faptul că fetiţa avea să crească înaltă, la fel ca mama ei. Bărbatul se frecă la ceafă, străduindu-se să se elibereze de

nodul dintre omoplaţi care se încordau tot mai tare. Femeia apăru de după colţ, singură.

Văzută de aproape, era şi mai frumoasă decât i se păruse de la distanţă, iar cu toate că fetele ei deja îi moşteniseră înălţimea şi coloritul pielii, asemănările dintre ele se cam sfârşeau aici. Trăsăturile feţei înguste te duceau cu gândul la nişte origini scandinave. Pe de altă parte, fetele erau, aşa după cum vedea el lucrurile, destinate unei mai largi, mai… mai… Nu reuşi să găsească termenul adecvat.

— Da, îi zise ea.

Randy înghiţi în sec. Indiferent ce anume şi-ar fi putut el închipui că urma să rostească în acest moment crucial se risipi brusc din ascunzişurile minţii sale, asemenea unui stol de păsărele speriate. Bărbatul aşteptă potolirea virtualelor fâlfâieli din aripi, îşi înălţă un deget în văzduh şi izbuti să schiţeze un palid surâs.

— Îl căutam pe Wesley Howard, reuşi el în cele din urmă să bâiguie.

Ea îşi întoarse capul şi strigă peste umăr:

— Wes! Wes!

Randy urmări mişcarea muşchilor în arcuirea grumazului ei, atunci când femeia striga numele respectiv. Ceva din tonul vocii ei îl făcu pe Randy să strângă din dinţi, ca şi cum ar fi existat o respectabilă distanţă între femeia aceea şi indiferent pe cine anume ar fi chemat ea. Una dintre cele două gemene se tot fâţâia înainte şi-napoi în spatele mamei ei. Lui Randy îi ajunse apoi la urechi un zgomot de paşi. Femeia îşi aruncă din nou privirea peste umăr.

— Uite-l că vine, rosti ea, fără nici cea mai vagă urmă de entuziasm în glas. Apoi se dădu înapoi de lângă uşă, permiţându-i unui individ destul de solid să ajungă şi el lângă deschizătură. Mi-a zis că te caută pe tine, o mai auzi Randy pe femeie spunând în spatele bărbatului.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă acesta. El îl măsura atent cu privirea pe Randy din cap până-n picioare, de parcă ar fi urmat să fie ulterior supus unui test amănunţit, pe această temă. Omul avea o căutătură de beţivan notoriu. Aproape gras şi roşu la faţă, se putea lăuda ca fiind posesorul unuia dintre acele nasuri cu ciupituri dese pe toată suprafaţa, ceea ce-i amintea extrem de mult lui Randy de o minge de golf.

— Ei, oh… îngăimă Randy, cu zâmbetul încă pe buze. Căutam o persoană pe nume Wesley Howard… un tip cu care am fost coleg în armată… şi speram… că poate dumneata ai putea fi…

— Eu n-am fost niciodată în armată, îmi pare rău, lătră beţivanul la el. Mi-aş fi dorit să-ţi pot fi de folos…

O voce interioară, firavă, îi tot şoptea să n-o scape cumva din ochi pe femeie, să-şi concentreze întreaga atenţie, mai întâi în fundalul scenei, acolo unde blonda nevastă stătea cu urechile ciulite şi înfiptă pe picioarele ei lungi, iar apoi şi mai în spate, unde una dintre fetiţele gemene se tot fâţâia de colo colo, asemenea unui pui de cerb înspăimântat, agitându-se frenetic la adăpostul copacilor.

Wes începu să închidă uşa. Randy făcu un pas înainte şi i se împotrivi, băgându-şi nasul în dreptul deschizăturii.

Tipul opri brusc mişcarea uşii, doar la vreo doi centimetri de mutra lui Randy.

— Şi presupun că n-aveţi cunoştinţă de altcineva care să…

— Există o mulţime de oameni pe care îi cheamă la fel ca pe mine. Mult noroc!

Randy îşi retrase faţa chiar în ultima clipă, pentru a nu se alege cu nasul spart. El ascultă cum era repus lanţul de siguranţă, iar uşa, zăvorâtă. Ultima imagine… privirea din ochii femeii în secunda imediat de dinainte de închiderea uşii era grăitoare într-o anumită privinţă…

Bărbatul se răsuci cu spatele la uşă, apoi coborî cele câteva trepte de la intrare şi făcu cale-ntoarsă. Însă, în loc să traverseze strada direct spre parc, el coti spre colţul următor, trecu de Mercedes şi dădu ocol cvartalului, astfel încât să se poată apropia de Acey şi de parc fără să fie zărit.

— Ei au stat la pândă, îi dădu de veste Acey, după ce se aşezase şi Randy alături de el, pe marginea mesei de picnic. Au tot tras cu ochiu' după tine, al dracu' de multă vreme.

— Ce?

— S-au benoclat pe furiş, pe după draperii. I-am văzut io precis. Randy îşi sprijini capul în mâini, trecându-şi apoi degetele prin păr. Ei? îl întrebă copilul.

— Nu-i cel care trebuie, îi răspunse Randy.

— Şi ce? Gagica şi-a găsit un alt hăndrălău. Ce mare scofală?

— Pe bărbat îl cheamă Wesley Howard, îl lămuri Randy.

— La dracu'! exclamă puştiul. Şi acum, ce facem?

Randy căzu un timp pe gânduri.

— Hai să mergem la malul oceanului, pe plajă, îi răspunse el într-un târziu.

26.

Junior Harris cu puii lui de găină, pe care îi tot transporta, se dovediră a fi de o mare precizie şi acurateţe. Randy găsi în ceva mai puţin de o oră exact plaja din visele lui. O pornise din sud şi se îndreptase apoi către nord, până ce turnul ajunsese la dimensiunea corectă, în faţa ochilor săi. Cam pe când fusese Randy absolut sigur că se afla exact în locul care trebuia, soarele tocmai cobora spre apus, dincolo de linia orizontului. Nisipul era de un gălbui-stins şi părea aspru, zgrunţuros sub tălpi, de parcă cine ştie ce creatură fabuloasă din ocean ar fi măcinat cochilii de scoici în guşă şi le-ar fi scuipat, după aceea, doar pe jumătate digerate, pe ţărmul primitor.

Ceea ce îşi imaginase Randy că ar fi urmat să fie o oră de destindere şi de relaxare aruncând rotocoale Frisbee pe plajă, se transformase în mai multe căutări. Mai întâi, ei au trebuit să colinde pe la trei magazine, pentru a găsi un Frisbee alb. Primele două magazine aveau bine-mersi Frisbee-uri, însă niciunul dintre acestea nu erau de acel alb care era absolut obligatoriu. După aceea, Acey, în ciuda faptului că se născuse şi crescuse în Florida, nu fusese niciodată în viaţa lui la plajă şi în mod sigur nu aruncase vreodată un Frisbee. Lui Randy i-a fost necesar un întreg sfert de oră de parlamentări aprinse cu puştiul, ca să izbutească, în cele din urmă, să-l convingă să-şi lepede din picioare tenişii şi să ţopăie cu tălpile goale prin nisip. Încă vreo cinci-zece minute i-au mai trebuit apoi şi pentru a-l face pe copil să accepte să se aventureze în riscanta tentativă de a-şi cufunda vârful unui deget mare de la picior în apă, după care, atunci când băieţelul ajunsese la concluzia că îi plăcuse acea primă experienţă acvatică, a fost nevoie de o altă jumătate de oră, bătută pe muchie, pentru a-i găsi şi a-i cumpăra acestuia un costum de baie care să-i satisfacă toate exigenţele şi să-i fie astfel micuţului pe plac.

Şi-aşa s-a făcut că, în vreme ce amurgul căpătase pronunţate nuanţe cenuşii, Randy nu începuse încă să arunce cu nou achiziţionata jucărie, fiindcă, în schimb, îşi petrecuse ultima oră dădăcind cu tenacitate un copil, pentru a-l convinge să profite de ocazia de a se zbengui fără grijă, poate pentru prima oară în viaţa lui, după cum presupunea.

El se tolănise pe nisipul grunjos, urmărind cum purta băiatul aprige bătălii cu valurile, minunându-se de energia de care dispunea micuţul şi întrebându-se ce naiba trebuia să mai facă în continuare. Tot ce îi veni în minte a fost grija să caute o cameră de închiriat pentru noaptea ce urma, după care să se trezească de dimineaţă şi să-l ducă pe Acey la mătuşica lui.

Iar apoi? Iar apoi ce? N-avea habar de ceea ce avea să facă după aceea. Ca şi cu câteva ore în urmă, el venea de nicăieri şi se îndrepta spre niciunde. Gândul acesta îi dădu o senzaţie de greaţă.

Spre vest, mult peste acoperişurile magazinelor şi ale hotelurilor, ziua căpătase o tentă purpurie, iar firava căldură temporară a primăverii se răspândise prin oraş, odată cu lumina solară. Flăcăiandrului îi clănţăneau acum dinţii în gură, mai abitir ca nişte castaniete, în timp ce traversau bulevardul cu patru benzi de circulaţie, îndreptându-se în mare grabă în direcţia Mercedesului. Pe când se apropiau de maşină, Randy comandă de la distanţă deschiderea portbagajului, sperând să aibă noroc şi să găsească o cămaşă, o pătură sau altceva asemănător, care să-i poată ţine de cald copilului, până ce reuşeau să se cazeze într-o cameră de hotel.

Şi chiar aşa se şi întâmplă: acolo se afla o pătură neagră din lână, cu o garnitură de franjuri şi de ciucurei asortaţi, de jur-împrejur, pe toată marginea, genul de obiect cu care babalâcii şubrezi pe la articulaţii obişnuiesc să-şi mai înfăşoare genunchii artritici, pentru a le ţine de cald. Randy înşfacă respectiva pătură, scuturând-o ca pe un bici, pentru a îndepărta orice mărunţişuri ar fi existat în ea.

Cu o singură mişcare hotărâtă, Randy aşeză apoi pătura cu pricina în jurul umerilor băieţelului, după care întinse mâna pentru a închide capota portbagajului. Două sacoşe verzi, de sport, extrem de asemănătoare cu a lui, însă ceva mai mari, tronau drept în mijlocul portbagajului. El întinse mâna şi atinse cel mai apropiat bagaj, apăsând în jos cu palma întinsă pe ţesătura lucitoare şi încercând să-şi dea seama dacă ceea ce era înăuntru putea fi recunoscut, dar nici vorbă de aşa ceva. Indiferent ce putea fi, acolo se afla ceva pătrăţos şi tare. Randy se uită în lungul străzii şi îi zise copilului să se suie în maşină. Strada era pustie. În afară de mandibulă, care încă îi tremura, făcând să-i clănţăne dinţii din gură, nimic altceva nu i se mai clinti puştiului. În loc să se conformeze, acesta se săltă cu burta pe marginea portbagajului şi se uită în el.

— La naiba, şopti micuţul.

Randy înlemni.

— Ai de spus un lucru pe care s-ar cuveni cumva să-l aflu şi eu? mormăi el în direcţia lui Acey.

— Căcatul ăla de proxenet din Atlanta.

— Cum îl cheamă?

— Tyrone, îi răspunse copilul.

— Şi ce-i cu el?

— Vinde o mulţime de trăsnăi de droguri.

— Şi… la ce anume te gândeşti?

— Câteodată… Se opri, răsuflă adânc de câteva ori, după care continuă: Câteodată, tipul îşi face rost de marfa tocmai de la nemernicul ăsta de Berry. Apoi puştiul arătă spre bagaj. L-am văzut folosind geanta asta.

— Pe cine anume l-ai văzut folosind-o?

— Pe Berry.

— Împreună cu individul ăla pe nume Tyrone?

— Îhî!

— Şi când a fost asta?

Băiatul se răsuci în altă direcţie şi nu-i răspunse. Randy deschise gura ca să repete întrebările, când deodată rămase ca trăsnit de ceva care tocmai îi trecuse prin minte. Unica modalitate prin care copilul putea şti ceva despre ceea ce se petrecuse între Chester Berry şi respectivul Tyrone la Atlanta era aceea ca şi el însuşi să se fi aflat atunci acolo. De parcă nu fusese asta prima oară când fusese el folosit drept plată a datoriilor mamei sale. Deja îngreţoşat, Randy simţi cum stomacul i se întoarce pe dos de-a binelea, numai gândindu-se la acel lucru anume.

Bărbatul întinse atunci mâna după una dintre genţi şi se apucă să-i deschidă lungul fermoar central. Geanta era umplută pe jumătate cu pachete de pudră albă bine compactată. Înfăşurate în înveliş de material plastic şi etanşate în pungi frigorifice, pachetele emanau un vag miros medicinal, ceva ce semăna cu un iz uşor de eter.

Cealaltă geantă era plină de bani. Se aflau acolo bancnote de câte o sută, toate grupate şi legate cu o bandă în pachete de câte o mie, iar acestea strânse cu un elastic circular în tenculeţe de câte zece mii. Şi erau puzderie.

Omul apucă bine de cheiţă şi trase, dar fermoarul se înţepeni. Se aplecă înăuntru şi apucă primul bagaj şi cu cealaltă mână. În acel moment, remarcă faptul că fiecare pachet ca o cărămidă de cocaină avea legat de el câte o etichetă de forma unui cartonaş rigid. Randy răsuci eticheta cea mai apropiată şi citi inscripţia înghesuită pe ea. *Camera probelor, Poliţia Comitatului Dade.* Un nume, un cod, o scurtă datare, un număr de înregistrare, de la cap la coadă. Închise apoi fermoarul genţii şi trânti cu zgomot capota portbagajului.

— O mulţime de ticăloşi se vor ţine temeinic după fundul nostru, câine. Nimeni nu poate pune laba pe zăpada lui Tyrone şi după aceea să aibă pretenţia să mai trăiască, fălindu-se şi povestind altora despre întâmplarea cu pricina.

Randy apăsă pe butonul verde.

— Urcă în maşină! zise el.

De astă dată, copilul se conformă întocmai îndemnului, în mare grabă.

Hotelul Excelsior Palms era situat la trei cvartale distanţă de plajă, fiind o rămăşiţă coşcovită a perioadei Rat Pack şi etalând materializarea unei teme a stilului Art Deco, care părea autentică doar până când te uitai mai îndeaproape şi îţi dădeai seama imediat de halul de degradare în care ajunsese fiecare element în parte.

Acey dorise, pur şi simplu, să se îmbrace şi nimic altceva. Randy trebui să se chinuie serios până să-l poată convinge de efectul abraziv al nisipului prins de piele, ca şi de faptul că un duş rapid nu strica nimănui. În mod evident, se părea că apa caldă avusese un efect extrem de stimulativ asupra proceselor puştiului de a raţiona. La ieşirea acestuia din baie, în ochi i se putea desluşi foarte multă asprime şi duritate.

— Nu-ncape niciun fel de îndoială că urâţii ăia au să ne facă praf curu'.

— Asta însă numai dacă or să izbutească să pună mâna pe noi.

Încă înainte de a-şi fi isprăvit Randy vorba, Acey deja se pornise să scuture din cap. Bărbia îi tremura de mama focului şi în niciun caz din cauză că i s-ar fi făcut frig. El spuse cu o voce în care se simţea de la o poştă panica:

— Au s-o căsăpească pe maică-mea.

— Da' de ce ar recurge ei la una ca asta?

— Fiindcă ei ştiu unde s-o găsească, javră.

— Însă ea n-are absolut nimic de-a face cu tărăşenia asta.

— Aşa ceva nu contează pentru oamenii de teapa ăstora, câine. Ei trebuie să transmită un mesaj cât se poate de limpede: „Nimeni nu se pune cu Tyrone", punct şi nimic mai mult. Asta-i tot ce pot să-ţi spun în povestea asta de rahat.

— Dar eu credeam că ai terminat-o definitiv cu ea şi nu te mai interesează.

— Rahat cu perje! lătră copilul. Tot maică-mea rămâne! Era gata-gata să izbucnească în hohote de plâns. Nemernicii ăştia… dacă nu te găsesc pe tine… atunci îi ucid pe toţi cei cu care ai tu vreo legătură. Nu le pasă nici cât negru sub unghie. Şi o să tot omoare la lume, până ce găsesc ceea ce caută.

— Mâine-dimineaţă, la prima oră, îi promise Randy.

Puştiul medită o clipă, după care încuviinţă:

— La prima oră!

Randy îl privi drept în ochi şi îl mai asigură o dată:

— La prima oră! Mergem la mama ta şi apoi ne descotorosim de maşina asta.

— Da cu prafu' şi cu mălaiu cum rămâne?

— Găsim noi un loc sigur unde să le dosim fără să poată fi dibuite. Numai cu drogu' respectiv şi cu paralele alea ne mai putem negocia vieţile. Dacă ei

ne descoperă şi nu le avem… atunci este… Şi el nu mai vru să rostească nimic în plus, cu voce tare, aşa că îşi lăsă gândul să piară încetul cu încetul.

Băieţelul miji ochii.

— Eşti o javră inteligentă. A dracului de inteligentă. De unde-ţi tot vin în minte atâtea căcaturi de şmecherii? Cum se întâmplă de te afli tu întotdeauna cu un pas înaintea oricui altcuiva?

Randy îşi ridică braţele desfăcute, într-un gest exprimând neputinţa.

— Nu ştiu nici eu. Pur şi simplu, aşa mi se întâmplă.

Omul se apropie de fereastră. La patru etaje mai jos, iluminatul public intrase în funcţiune, iar locuitorii din vecinătate îşi începuseră scurtele plimbări de seară. Prin grilajul de fier al scării de incendiu, Randy vedea cum aceştia schimbau între ei discrete saluturi politicoase.

El se răsuci din nou cu faţa spre cameră şi se apropie de telefon. Ridică registrul ce cuprindea „Serviciile puse la dispoziţia oaspeţilor", căută în el şi îl deschise la secţiunea care se referea la roomservice, după care i-l întinse băiatului, adresându-i-se:

— Hai să chemăm room-service-ul şi să ne comandăm ceva de mâncare. Nu ştiu cum îţi este ţie, însă mie mi s-a făcut o foame de lup.

Reveni apoi din nou lângă fereastră. Pe bulevard, totul se mişca încet ca melcul. Un tip aşezat într-un scaun cu rotile se deplasa de unul singur de-a curmezişul străzii pustii.

Umbra unui palmier se alungea grotesc peste stradă. Randy îşi trecu o mână peste frunte şi încercă să-şi facă o idee de ansamblu asupra întregii situaţii.

Sub niciun motiv nu era posibil ca Berry să fi reclamat furtul Mercedesului său, concluziona în gând Randy. Şi în niciun caz furtul unei splendori de maşină de optzeci de mii de dolari, cu portbagajul colcăind de parale şi de droguri furate, lucru care îl făcea să fie sigur că nu ştia nimeni cu ce mijloc de locomoţie se deplasau ei. Aşa că tot ce trebuia să-i îngrijoreze deocamdată cu-adevărat era Berry însuşi şi persoanele aflate de cealaltă parte a afacerii cu stupefiante. Atâta vreme cât ei doi nu atrăgeau deloc atenţia asupra lor, nici poliţiştii nu aveau de ce să-i deranjeze.

Când Randy plecă de lângă fereastră, Acey încă se holba în meniul de la room-service.

— Te-ai hotărât ce anume ţi-ai dori? îl întrebă Randy pe copil.

Acesta nu-i răspunse nici da, nici ba, părând a se benocla îndelung la o singură poziţie din listă. Randy zâmbi.

— Ştii să citeşti? insistă el.

Acey înălţă din umeri şi îşi întoarse faţa în altă direcţie.

— Spune, ştii? nu se lăsă Randy.

— Nu prea bine, recunoscu puștiul.

Randy întinse mâna către copil, iar acesta îi dădu meniul înapoi, după care bărbatul i-l citi.

Acey optă pentru spaghete, iar la desert își alese plăcintă cu mere și înghețată de ciocolată. Randy își comandă o friptură cu cartofi prăjiți și o sticlă de bere Heineken.

Când Randy puse pe covorașul din fața camerei tava cu resturile festinului, se făcuse deja aproape ora zece seara și Acey dormea dus.

Bărbatul stinse televizorul. Cartonașul de reclamă verde cu alb de pe noptieră vestea gratuitatea conectării fără fir la Internet. Omul cotrobăi prin bagajul său și scoase la iveală laptopul. Apoi își mai băgă încă o dată mâna în geantă și scoase și maldărul de fire.

Acey începu să sforăie încetișor, în timp ce Randy încerca să se descurce prin labirintul de cabluri ce părea de nepătruns, dându-și în cele din urmă seama că totul era la mintea cocoșului. Fiecare mufa de la orice capăt de cablu se potrivea doar cu un unic alt conector. N-aveai cum s-o dai în bară. După două minute de butonare stângace, izbuti să ajungă și la programul de corespondență electronică. Acolo se afla o listă lungă foarte veche de mesaje adresate lui Brittany. Nu se afla nimic și pentru Alma, lucru care, se gândea Randy, era probabil exact ceea ce dorise ea. Cu toate astea, mesajul de deasupra reprezenta o problemă olecuță mai deosebită. Acesta îi era adresat lui *Paul/Randy,* expeditorul fiind Hadlevsweets@southeast.net. Rândul subiectului cuprindea, cu majuscule… cuvintele: TICĂLOȘII DE NAZIȘTI.

Se decisese să nu citească nimic din corespondența lui Brittany, dar acest mesaj părea a fi nu numai urgent, dar și adresat lui însuși, așa încât tastă în mod repetat pe acesta, până ce se deschise.

Băiete, nici nu știi cum de lași mereu urme în spatele tău. Am ieșit până la Hadley's, ca să mă folosesc de una dintre sculele casei, în speranța că vei recepționa acest mesaj, mai înainte ca Naziștii să ajungă și la tine, la fel cum au ajuns și aici, la noi. Cam la o jumătate de oră după ce ai plecat tu, ei mișunau deja în tot locul, pe capul nostru, răspândindu-se ca o epidemie. Indiferent de ceea ce deții tu, ori ai aflat sau ai făcut, trebuie să cunoști faptul că flăcăii ăștia de la Agenția de Securitate Națională sunt de-a dreptul înnebuniți să te găbjească. Îmi pare rău să ți-o spun, dar toți cei de pe-aici le-au spus absolut tot ce știau ei. Se pare că nu s-a putut face nimic altceva. Noi am vorbit după aceea despre asta și toată lumea a fost de acord că, în cazul în care am mai fi puși încă o dată în aceeași situație, nu le-am mai spune nicio iotă. Cred că înțelegerea ulterioară a situației este unanimă. Cu toții ne-am fi dorit să te fi putut ajuta mai mult, însă așa cum stau lucrurile, ai face

mai bine să te descotorosești cât mai curând posibil de mașina aia. Îți urez să ai parte de tot norocul din lume, în căutările tale. Alma.

P. S.: Danny îmi zice să-ți comunic faptul că ți-a șters poza din sistem, încă înainte de a fi sosit Naziștii aici, așa că ei nu dețin nicio fotografie cu tine, nicăieri. Oricât ar fi de puțin, și asta e totuși ceva.

P.P.S.: Presupun că noi nici măcar n-am fost aceia care am crezut că suntem.

Să ai mare grijă de tine. Alma

Randy reciti mesajul încă o dată, după care se deconectă de la rețea și închise computerul, întrebându-se în sinea lui ce putea să însemne asta. Acești indivizi chiar supravegheau orice mesaj trimis prin e-mail de către oricine, oricui? Chiar nimic… nici măcar cea mai simplă căutare pe Google, inițiată dintr-o localitate obscură din Alabama, nu era ferită de interceptare? Gândul ăsta îi dădu niște fiori cumpliți de teamă.

După ce strânse din nou totul la loc în geanta lui, se apropie de pat și îl scutură ușor pe Acey de umăr. Micuțul deschise ochii, clipind.

— Ies și eu puțin, i se adresă Randy.

— Te duci tot la casa aia, nu?

— Așa e. E ceva în legătură cu ea… Însă bărbatul nu se simți în stare să-și exprime gândul până la capăt.

Băiatul rumegă ideea.

— Și ce fac eu, dacă tu n-ai să te mai întorci?

— Ai la tine un întreg purcoi de bani. Poți să te duci la stația de autobuz.

Fruntea micuță se încruntă. Puștiul părea să fie sincer încurcat.

— Dar de ce trebuie morțiș să te întorci tu acolo?

Mai înainte de a-i răspunde, Randy căzu pe gânduri.

— Fiindcă asta-i tot ce am descoperit, mărturisi el.

— Pot pricepe și accepta asta, își exprimă copilul disponibilitatea. E tot ca povestea dintre mine și mama mea.

— N-am de gând să iau cu mine cheia camerei, îi zise Randy. În felul ăsta… înțelegi tu, dacă mi se întâmplă ceva neprevăzut, ei nu vor afla absolut nimic despre nimeni.

— Isteț lucru, spuse băiatul, doar cu o clipă înainte ca pleoapele să i se închidă.

— Hei! exclamă Randy. Pleoapele grele ca de plumb se deschiseră deodată larg. Dacă nu sunt aici când te scoli… înseamnă că nu mai vin. Ascultă-mă! Acey îi răspunse că auzise ce-i spusese. Privirea din ochii săi pe jumătate închiși spunea că Randy tocmai fusese alăturat cohortei de tați,

unchi, concubini şi alţi bărbaţi care se furişaseră afară din viaţa lui Acey sub un pretext sau altul, pentru a nu mai reveni niciodată după aceea. Randy se opri în pragul uşii. Hei! îi repetă el. Flăcăiaşul se săltă în şezut, pe pat. Eu totuşi am să mă întorc, îi zise bărbatul. Când o să auzi ciocănituri în uşă, vei şti că sunt eu, ca să-mi deschizi, că n-am cheie.

Mutriţa copilului spunea că acesta nu crezuse nicio vorbuliţă din tirada celuilalt.

— Mda, rosti el cam cu jumătate de gură. Bărbatul stinse lumina şi trase uşa după el. Paznicul garajului îi arătă spre inscripţia de pe perete.

— Intrările şi ieşirile sunt interzise, citi omul cu voce tare, după care Randy făcu o strâmbătură şi îi întinse celuilalt o bancnotă de 20 de dolari. Aproape la fel ca şi cu prima mea nevastă, rosti apoi respectivul, rânjind.

27.

Oamenii primesc lucrurile pentru care au plătit, iar în cazul de față, localnicii au plătit pentru liniște și pace, astfel că nu era câtuși de puțin surprinzător faptul că, pe la unsprezece fără un sfert într-o seară de vineri, strada Apei era mai ermetic ferecată ca trezoreria statului, ceea ce explica de ce parcase Randy Mercedesul tocmai lângă bazarul Circle K, care se afla la șase cvartale mai spre nord, după care se apropiase mergând pe jos, fiindcă, așa după cum vedea el situația, trebuia să se considere extrem de norocos, atât cu poliția, cât și cu firma privată de protecție și pază, iar o altă imagine a unui Mercedes în zonă ar fi urmat cu certitudine să atragă atenția asupra lui într-o măsură mai mare decât ar fi fost de dorit.

Cotind după colț de pe strada Burgess și pornind-o de-a lungul străzii Apei, el grăbi pasul, mergând repede, dar având grijă să nu lase impresia că aleargă. Era absolut sigur de două lucruri. În acea oră de seară târzie, nu mai țineau niciun fel de poveşti cum că ar fi mers în vizită la nişte prieteni, iar, indiferent de ceea ce urma să se întâmple cu el în acea noapte, cel mai bine ar fi fost să se întâmple cât mai rapid.

Mai făcuse și altă dată acest drum; era cât se putea de sigur de asta. Se mai plimbase exact pe acea stradă și tot cam pe la aceeași oră nocturnă, și totuși, era la fel de sigur și de faptul că aceasta de aici nu era casa lui. Acasă era… Nu știa cum să-și formuleze ideea respectivă. Era un loc foarte asemănător. Iar ăsta constituia unicul lucru de care era absolut sigur.

Acum imaginile îi reveneau cu mai multă încetineală și fuseseră înlocuite în cea mai mare parte de o voce interioară. Era aceeași voce pe care o mai auzise și ceva mai devreme, în acea seară, vocea care îi spusese să n-o scape din ochi pe femeia aceea, atunci când stătuse în picioare, în pragul ușii. Vocea pe care o remarcase și Acey, cu o zi înainte. Adevăratul lui glas, Randy era absolut sigur și de acest lucru. Era vocea persoanei care fusese Randy cândva… încrezătoare, plină de siguranță de sine, dezinvoltă în orice situație, cu un simț instinctiv pentru ceea ce avea de făcut în continuare. Starea asta era profund schizoidă, de parcă ar fi răsunat de tot felul de comentarii permanente la adresa propriei sale vieți.

O licărire anemică desluşită îndărătul draperiilor de la ferestre făcea casa cu numărul 432 de pe strada Apei să fie singura din cvartal cu lumina aprinsă la parter. Era însă o lampă indirectă, ca și cum ar fi fost aprinsă o lumină pe undeva spre partea din spate a casei. Randy se opri o clipă și

ascultă. I se păruse că deslușise o frântură de conversație, însă nu putea să jure că era adevărat.

Bărbatul își grăbi pasul. Garajul pentru două mașini, anexat clădirii, bloca accesul către curtea din spate pe lângă marginea cea mai apropiată a construcției, așa că Randy traversă rapid de-a curmezișul peluzei și cercetă blocajele existente în celălalt capăt. Acolo, lucrurile se prezentau ceva mai promițător, existând o poartă de aproape doi metri înălțime, legată cu un lanț și blocată doar cu un zăvor simplu. Pânzele de păianjen dovedeau că pe-acolo nu trecea nimeni niciodată. *Probabil asta semnifică faptul că oamenii de-aici n-au câine,* concluzionă glasul său interior raționamentul. *Oamenii care au câini ar folosi mai des poarta asta.*

Randy făcu câteva genuflexiuni, își puse mâinile pe latura superioară a șinei metalice și se ghemui, împingându-se cu picioarele cât de mult putu și propulsându-se drept în sus, suficient de tare, încât să se sprijine în coate și să-și poată apoi azvârli un picior pe partea de sus a porții. Mai departe, totul deveni mai ușor. Cu o mișcare lină, bărbatul se săltă peste poartă și aterizâ cu eleganță în cealaltă parte. După aceea, rămase nemișcat și ascultă. O mașină trecu pe stradă, prin dreptul lui. Probabil că avea geamul coborât. Se auzea o melodie îndrăcită, cu iz latin. Un solo de trompetă atingea sunete într-atâta de acute, încât numai câinii le mai puteau auzi.

În clipa în care muzica nu se mai auzi, lui Randy îi ajunseră la urechi glasurile. Al ei se auzi primul:

— De câte ori mai trebuie să-ți spun? Nu asculți chiar niciodată?

Wes replică și el ceva, însă Randy nu putu înțelege ce anume, așa că începu să înainteze, pe furiș, prin curte. Pe stânga, dând tufișurile la o parte, zări un geamlâc diafan, delicații pereți ai verandei fiind înviorați din cealaltă parte de o lumină galbenă, venită dinspre bucătărie.

Ea stătea lângă chiuvetă. Randy putea auzi și apa curgând.

— Individul ăsta era cu mult prea înalt. Doar nu-i pot ei lungi pe oameni după dorință, nu crezi? Tonul femeii exprima faptul că ea totuși n-ar fi fost prea surprinsă dacă acei „ei" în realitate ar fi putut face asta.

Randy mai înaintă câțiva pași. Evantaiul palid de lumină galbenă ce ieșea pe fereastra bucătăriei nu reușea să scoată din semiîntuneric și curtea din spate. Bărbatul se mai mișcă încă puțin spre dreapta și înainte, evitând lumina și ținându-și până și umbra ascunsă vederii.

Curtea era imensă, iar întinsul spațiu lăsat neîngrijit devenise un veritabil cimitir de lucruri de-ale copiilor, fiindcă jucării vechi, stricate erau presărate ici și colo pe peluza degradată, asemenea acneelor juvenile pe tenul adolescenților aflați în toiul pubertății: cinci sau șase săgeți zăceau risipite în iarbă, o tricicletă de tip „Roți Mari" era răsturnată pe-o parte, un

scrânciob prăpădit, cu scaunul crăpat, era trântit cât colo, o trambulină din plasă elastică era sfâșiată din ramă pe una dintre laturi, o cădiță, pentru copii, abandonată se afla întoarsă cu fundul în sus. În capătul celălalt al curții, o construcție alungită, ca o prelungire a casei, se întindea aproape până la gardul din spate. În cazul în care corpul de clădire al casei ar fi fost mai impozant sau cealaltă construcție ceva mai mare, atunci ansamblul ar fi putut să fie denumit casă-vagon. Așa cum se găsea, construcția cu pricina probabil că adăpostise un spațiu de lucru, ori o sală pentru exercitarea vreunui hobby sau a unei alte pasiuni asemănătoare.

Randy își continuă înaintarea prin curte, până când ajunse să vadă ceafa femeii, în timp ce aceasta stătea în picioare sub lampa din bucătărie, rezemându-se de chiuveta din spatele ei, cu brațele încrucișate foarte strâns la piept. Wes nu se afla nicăieri în raza sa vizuală. Din încăperea următoare, care era poate sufrageria, Wes spuse ceva, însă Randy nu putu desluși ce anume. Indiferent însă ce anume ar fi fost, vorbele acelea nu făcură decât s-o înfurie și mai tare pe femeie:

— Vocea lui a fost aceea care mi-a atras atenția, cretinule! Am avut impresia că mai auzisem cândva respectivul glas. Și ea își flutură o mână, arătându-se scârbită. Nu trebuia să-ți fi spus nimic. Niciodată nu mai trebuie să-ți spun nimic. Asta ca să-mi fie învățătură de minte!

Apoi Wes se arătă și el la vedere. Acum omul era și mai roșu, și mai transpirat decât fusese în acea după-amiază.

— Este, probabil, vorba despre ceva în legătură cu expresia figurilor… tocmai rostea acesta.

— Tu chiar nu mai auzi ceea ce îți tot repet eu? insistă ea. Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea pe individul acela. Mutra lui nu mi-a spus absolut nimic. A fost vorba numai despre glasul lui, despre care mi s-a părut că s-ar putea să-l mai fi auzit și altă dată. Doar Glasul său. G-L-A-S-U-L, rosti ea cuvântul, literă cu literă.

— Personal, am renunțat complet la această variantă, am sunat și am raportat totul.

Tonul femeii se ascuți brusc:

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea, aflată în pragul declanșării unei crize acute de isterice, tropăind în cerc, precum o leoaică în cușcă. Tu, pur și simplu, chiar nu înțelegi absolut nimic, așa-i? De cum apare ceva cât de cât greșit, se termină și cu această mică poveste.

Mânia răzbătu și din glasul bărbatului:

— Da’ ce? Tu te crezi mai brează? Chiar socotești că eu nu știu ce învârți? Să nu ți se pară nici măcar pentru o fracțiune de secundă că eu îți înghit

gogoşile pe care mi le tot serveşti, cum că ai lucra mereu până târziu, la agenţia aia de turism!

— Asta nu-i câtuşi de puţin treaba ta! explodă ea. Problemele de natura asta ne pot face să devenim indezirabili. Chiar nu-ţi poate intra asta, o dată pentru totdeauna, în dovleacul ăla al tău, pe care îl porţi pe umeri, în loc de scăfârlie?

— Se aşteaptă de la noi să sunăm, dacă apare vreo problemă.

— Ce problemă? Femeia aproape că ţipa, agitându-şi frenetic mâinile, ca pe nişte crengi şi frunze de palmier aflate în bătaia unui uragan.

— Individu' cred că m-a adus într-un hal fără de hal de surescitare.

— Surescitat în legătură cu ce anume? îl întrebă ea. De parcă el s-ar mai întoarce vreodată aici.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Şi când anume s-a întâmplat?

— Poate acum cinci minute numai, îi răspunse el.

Ea nu şovăi, ci dispăru iute. Wes rosti ceva puţin inteligibil, în urma ei. Trecu apoi un minut, după aceea încă unul, după care femeia ieşi brusc din casă, pe uşa din spate, ducând în braţe un maldăr de hârtii.

Randy încremeni. Se afla cu totul la vedere. Singurul lucru care l-ar mai fi putut salva ar fi fost ca femeia să fie într-atâta de preocupată să fugă spre clădirea anexă, încât să nu îl mai poată remarca şi pe el acolo, ghemuit pe pajiştea din curtea ei. Randy îşi aruncă privirea către fereastra de la bucătărie. Wes plecase cine ştie pe unde. Când Randy îşi întoarse din nou capul, femeia tocmai intra prin uşa laterală a presupusului atelier. În respectiva clădire se aprinse imediat după aceea lumina.

Randy ştia bine că nu mai putea rămâne acolo. Atunci când ar fi ieşit, femeii i-ar fi căzut ochii drept pe el. După o clipă de ezitare, traversă în fugă peluza, sperând din tot sufletul ca femeia să nu apară tocmai atunci. Alergă în spatele atelierului şi se strecură în porţiunea dintre peretele clădirii-anexă şi gardul de şipci, care separa curtea de cea a vecinului.

Se apropie de fereastra aflată în mijlocul peretelui şi aruncă o privire în atelier. Nu se vedea acolo nici urmă de femeie. Îşi lipi obrazul de geam, scotocind din ochi prin toată încăperea, în speranţa să o descopere pe undeva… însă nici vorbă de una ca asta… tot ce putea vedea erau nişte bancuri de lucru, înşirate de jur-împrejur, ca şi nişte dulapuri pentru depozitarea diverselor lucruri, iar în mijlocul pardoselii, o frumuseţe de loc de scurgere, mare şi pătrat, pentru… pentru… numai că grătarul-capac fusese dat la o parte, lăsând în pardoseală la vedere o gaură întunecată. Exact când creierul lui începuse să proceseze variantele posibile, femeia îşi tăcu apariţia ieşind din acea gaură, de astă dată nemaiavând nimic în mâini.

Ea mormăi ceva în surdină, în vreme ce fixa la locul său grătarul-capac. După ce își șterse palmele una de cealaltă, traversă în grabă încăperea.

Randy rămase nemișcat, în timp ce ea stingea lumina și trântea ușa în urma ei. Bărbatul se apropie de colțul clădirii și o văzu traversând peluza, urcând cele câteva trepte și reintrând în bucătărie. Inspiră adânc și medită o vreme la toate lucrurile la care tocmai fusese martor. Își zise în sinea lui că acela o fi fost unul dintre adăposturile antiatomice săpate prin anii 1950, adică pe vremea în care toată lumea era absolut convinsă că un război nuclear era inevitabil și că unica șansă de supraviețuire era aceea de a coborî într-un buncăr și de a aștepta să se așeze praful radioactiv din atmosferă.

Când vocile din bucătărie se mai domoliră, Randy alergă precipitat înspre tufișurile de la colțul casei. El se lăsă pe vine, își ținu cât putu răsuflarea, pentru ca mai apoi, într-o fracțiune de secundă, să-i audă pe cei doi reîntorcându-se în bucătărie și reluând același subiect de dinainte, cu o înfierbântare sporită.

— Ascultă ce-ți spun eu! țipa femeia. Nu se află în niciun document referitor la vânzarea casei. Dacă agentul imobiliar ar fi știut de existența trebii ăsteia, atunci ar fi făcut mare caz de asta. N-are nimeni habar de chestiune. Absolut nimeni. Dacă n-ar fi ajuns să se întâmple ca fetele să se joace acolo, n-am fi știut nici noi. Așa că ar cam fi cazul să ai mare grijă să-ți ții gura bine ferecată.

— Bine, bine, îi răspunse bărbatul.

În acel moment se auzi soneria. Randy îi văzu pe cei doi cum își întorceau capetele în direcția părții din față a casei, în acea fracțiune de secundă dinainte de a se auzi zgomotul porții, la fel cum se auzise și atunci când sărise el pe acolo, cu câteva momente mai devreme. Apucă de marginea căzii pentru copii, o ridică și se ghemui sub ea, apoi o lăsă deasupra lui și rămase nemișcat în iarba rece și neplăcut de umedă. Randy își ținu respirația și ciuli cu multă atenție urechile. Auzi după aceea niște pași și scârțâitul unor încălțări care se apropiau de ascunzătoarea lui. Zgomotul încetă. Randy spera să nu i se vadă de sus conturul trupului. Aerul de sub cada din material plastic era saturat de umiditate. Colac peste pupăză, mai începuse să-l mănânce și vârful nasului. Îi venea să strănute, dar se sforță din răsputeri să se abțină. După un timp ce i se păruse o întreagă eternitate, pașii respectivi începură să se îndepărteze. Randy așteptă, numără până la zece, după care ridică marginea căzii și văzu din spate o siluetă de bărbat intrând în marchiză și lovind cu piciorul în învălmășeala de obiecte de-acolo. Apoi respectivul, evident mulțumit că nu găsise pe nimeni acolo, urcă scara și intră în bucătărie. Acum glasurile se distingeau mai bine.

Tocmai vorbea Wes.

— Nu cred să fi fost nimic important. Cred că am reacţionat puţin prea exagerat. Ştii dumneata… Un individ îţi bate la uşă şi te întreabă despre Wes Howard. M-am cam speriat. Ca şi cum…

O voce necunoscută se auzi întrebând:

— Şi chiar nu l-aţi mai văzut niciodată?

Wes şi femeia lui răspunseră la unison că nu-l mai văzuseră pe omul cu pricina.

— Dar pe bărbatul acesta îl recunoaşteţi cumva? se auzi din nou glasul cel necunoscut.

Urmară câteva clipe de linişte încordată.

— Răspundeţi! insistă glasul cu îndemnul.

— Greu de zis, se încumetă Wes. Este posibil să fie el.

Probabil că bărbatul necunoscut îi arătase şi femeii fotografia.

— Posibil, opină şi ea. Însă nu seamănă prea bine.

Randy simţi că începe să fie scăldat de sudoare.

Ce aveau ei oare la dispoziţie? Vreun portret-robot de-al lui? De unde să fi făcut ei rost de aşa ceva? Indivizii aceia erau de-a dreptul înfricoşători.

— Ce maşină conducea?

— A venit mergând pe jos, răspunse Wes. Se auzi atunci un alt glas, probabil al celui care intrase prin curtea din spate, rostind ceva de neînţeles. N-am văzut nicio maşină, preciză Wes.

Randy nu mai şovăi nicio fracţiune de secundă. Ieşi pe dată de sub cădiţa abandonată. Îşi simţea tot corpul inundat de transpiraţie. Puţea ca un hoit. Aerul rece al nopţii îl făcu să dârdâie de frig, pe când cotea în mare viteză pe după colţ, spre poarta de ieşire.

28.

Probabil că rămăsese treaz. În clipa în care Randy începu să bată cu pumnii în uşă, se şi auzi un lipăit de picioruşe goale, pe pardoseala încăperii.

— Acey, eu sunt, m-am întors. Deschide-mi, te rog!

Nu urmă nicio mişcare de răspuns.

— Da' deschide-mi dracului odată rahatul ăsta de uşă! se răsti el.

Într-un târziu, uşa se deschise.

— Parcă ne înţeleseserăm să nu mai spunem acest cuvânt urât.

Randy dădu buzna în cameră.

— Strânge-ţi pe loc toate lucrurile. Plecăm de-aici.

— Şi unde anume o să mergem?

— Cred că am să te duc la maică-ta.

Băiatul rămase înlemnit.

— Am încercat să dau de ea, am sunat-o, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Grăbeşte-te! îl zori bărbatul, pe când trăgea fermoarul genţii sale.

— Eu credeam că era vorba, mai întâi, să pitim la loc sigur lovelele şi marfa.

— Nu mai avem vreme acum şi pentru asta; dă-i bătaie!

Puştiul se aşeză cu zgomot pe podea, îşi trase şosetele în picioare, în timp ce Randy dădu rapid ochii roată prin încăpere.

— Da' ce-ai păţit? se interesă micuţul, legându-şi şireturile. Ai intrat în belea?

— Încă nu, dar buclucul ne pândeşte pe-aproape, aşteptând cu nerăbdare să dăm de el cât mai repede.

— În ce fel?

Randy întinse mâna şi îl înşfacă pe copil de cămaşă, ridicându-l în picioare.

— Hai s-o-ntindem urgent! Dar puştiul nici nu se clinti.

— Unde mi-e costumul de baie? întrebă el.

— N-avem acum nevoie de…

— Ba eu vreau costumul meu de baie!

Randy renunţă atunci la orice obiecţie şi se repezi spre baie, smulgând slipul ud de pe bara perdelei de plastic de la duş, după care îl înveli într-un prosopel şi reveni iute cu el în cameră.

— Acum e bine?

— E bine.

Bărbatul se lăsă într-un genunchi şi îl privi pe băiat direct în ochi.

— Uite cum stă treaba, începu el. Am lăsat maşina la un negustor de vehicule, la vreo trei străzi depărtare de-aici.

— Isteaţă mişcare!

— Indivizii ăştia cu care avem acum de-a face sunt unii extrem de periculoşi.

— Nu-l cunoşti tu pe Tyrone!

— Cu ăştia ne paşte un cu totul alt soi de primejdie, Acey. Tipii ăştia ne pot dibui chiar dacă ne-am ascunde pe faţa nevăzută a lunii.

— Ce vrei să spui?

— Că cel mai bine ar fi dacă te-aş duce în centru şi te-aş lăsa în staţia de autobuz. În felul ăsta tu ai putea…

— Io nu-s un biet căcăcios de papă-lapte.

— Da' nici n-am spus una ca asta!

— Parcă ziceai că o să mă duci la mama.

— Ar fi de preferat…

Micuţul îl fulgeră din priviri.

— Ba ar fi de preferat să ne cărăbănim naibii cât mai repede de-aici!

Nu trecură nici două minute şi cei doi se şi aflau pe stradă, Randy cu sacoşa lui, marca Nike, într-o mână, iar Acey cu prosopelul cu slipul ţinut sub braţ, ambii semănând izbitor de mult cu un tată şi un fiu grăbindu-se spre plajă… dar asta petrecându-se în miez de noapte.

După alte cinci minute, Randy tot nu se putea hotărî dacă trebuia să fie sau nu bucuros să-şi vadă Mercedesul tot acolo unde-l lăsase, dar cu un bileţel de hârtie prins sub un ştergător de parbriz.

Pe bileţel scria: DOAR CU BANI GHEAŢĂ.

Lui Acey îi plăcu ideea.

— Mişto, se minună el. Fir-aş al dracului!

Ambii se năpustiră spre automobil. Randy deblocă uşile, ocoli maşina către locul şoferului, după care se opri brusc.

— Da' ce naiba s-a mai întâmplat şi de data asta? strigă la el Acey, însă întreaga atenţie a bărbatului era acum concentrată asupra părţii din spate a unui automobil argintiu, un Cadillac Escalade, parcat în apropierea uşii de la intrarea în magazin. Plăcuţa lui de înmatriculare atârna într-un unghi de douăzeci de grade faţă de poziţia normală.

Randy surâse, apropiindu-se în grabă de Escalade, a cărui plăcuţă cu numărul de înmatriculare ajunse cu mare uşurinţă în mâinile sale. Era una dintre acele plăcuţe magnetice de înmatriculare, pe care le folosesc negustorii de autovehicule pentru a pune în circulaţie mijloacele de transport încă neînregistrate la autorităţi. Bărbatul se deplasă rapid în

spatele Mercedesului şi fixă plăcuţa nouă peste cea veche. Până să termine treaba, Acey îndepărtase deja anunţul de pe parbriz şi îşi fixa centura de siguranţă.

Fanioanele multicolore întinse de la un stâlp la altul în parcare începură să fâlfâie cu zgomot, pe melodia unei brize proaspete, venite din direcţia oceanului. Flamurile argintii din faţa magazinului începură să se întindă şi să se rotească. Pe cer, doi pescăruşi se lăsară în jos pe sub vânt, trecând în zbor chiar pe deasupra capului lui Randy, în momentul în care acesta se urca în maşină şi pornea motorul.

Omul avansă repede cu maşina până în capătul parcării, apoi încetini mersul până aproape de oprire, în acelaşi spaţiu de expunere auto, acum pustiu, pe unde intrase mai devreme, săltând pe rând câte o roată peste bordura din beton, scrâşnind din dinţi când botul Mercedesului hârjâi din greu planşeul, ca să-şi facă loc, apoi repetă întreaga manevră şi pe bordura trotuarului, ajungând în cele din urmă pe stradă.

În mijlocul nopţii, carosabilul era pustiu. După toate aparenţele, urma să se stârnească o vijelie. Aerul avea un gust de apă sărată. Palmierii se unduiau ca nişte dansatoare hawaiiene de hula-hop. Luate de vânt, tot felul de gunoaie începuseră să plutească prin aer. Randy se uită înapoi, prin oglinda retrovizoare. Nu se vedea nimic deosebit. Pe parbrizul automobilului începuse deja să se depună o mâzgă subţire.

Randy ridică geamurile şi păstră între limitele legale viteza de deplasare a Mercedesului. Stratul de mâzgă se mai îngroşă; omul puse în funcţiune ştergătoarele de parbriz. Acey îşi tot sucea gâtul, încercând să se uite în toate direcţiile, când, deodată, la distanţă de două străzi în faţa lor, un camion din panouri albe începu să meargă în marşarier, blocând ambele sensuri de mers. Fără nicio ezitare, fără să se asigure din toate părţile, de parcă şoferul respectiv nu s-ar fi aşteptat să mai existe şi vreun alt vehicul pe drum, la acea oră mai mult decât matinală. Randy frână.

— Hei! Glasul lui Acey îi întrerupse bărbatului şirul gândurilor. Puştiul îi arătă peste umăr cu degetul mare. Randy privi atunci prin oglinda retrovizoare. O limuzină gri-argintie se afla acum mult prea aproape de bara lui de protecţie, incomodându-l. Ba şi mai rău, automobilul era plin ochi cu nişte indivizi care purtau în plină noapte ochelari de soare. Omul miji ochii, strânse tare degetele pe volan, după care încetini şi mai mult. Camionul din panouri albe nu se urnise din loc. Uşa camionului se deschise. Şoferul acestuia era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, iar în mână avea un…

Randy apăsă până la podea pedala de acceleraţie şi viră scurt spre stânga; urcă maşina pe bordura trotuarului, trecând razant pe lângă un hidrant pentru caz de incendii, şi tăie colţul până pe peluză. Cealaltă bordură era

blocată de maşini parcate bară la bară, aşa încât fu nevoit s-o ia tot spre stânga, pe trotuar, până la colţul străzii, acolo unde găsi un spaţiu îndeajuns de mare ca să-şi poată strecura prin el maşina înapoi pe stradă, unde automobilul ateriză cu un scrâşnet, după un scurt zbor prin văzduh. Făcu un viraj amplu tot la stânga, luând-o cu spatele pe sens interzis, pe o altă stradă cu sens unic de circulaţie, în timp ce farurile îşi săltau fasciculele luminoase în sus şi-n jos, la circa treizeci de metri în spate.

Randy răsuci maşina din nou cu botul înainte şi apăsă apoi cu nădejde pedala de acceleraţie a Mercedesului. Uriaşul automobil făcu un salt înainte, cu motorul mugind din greu, în vreme ce prindea tot mai multă viteză. Carosabilul părea fără de sfârşit. La o mare depărtare în faţă, intersecţiile se vedeau străjuite de semafoare. Randy îşi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

Maşina pornită în urmărirea lor nu avea sprinteneala Mercedesului. După nici doi kilometri parcurşi, el îşi mărise avansul faţă de urmăritori cu aproape o jumătate de cvartal. Ei trecură ca vântul prin prima intersecţie, săltând şi aterizând zgomotos, pierzând o piesă metalică pe carosabil. La distanţă, îi aştepta primul semafor.

Randy continua să conducă în mare viteză. Acum ajunseseră deja la o sută patruzeci de kilometri pe oră, apoi la o sută patruzeci şi cinci.

Departe, prin intersecţie treceau de-a curmezişul puzderie de maşini. Randy tatonă pedala de frână, urmărind fluxul intermitent al maşinilor, căutând să găsească un spaţiu prin care s-ar fi putut fofila, traversând pe roşu… apoi semaforul îşi aprinse culoarea verde, şi ei se treziră din nou plutind, forma caldarâmului ca o trambulină trimiţându-i în aer. După aceea, automobilul ateriză scrâşnind o dată, de două ori, apoi ţâşni din nou înainte.

Randy îşi aruncă din nou rapid privirea în oglinda retrovizoare. Mai pierduse ceva teren, iar următoarea intersecţie ameninţa să-l facă să piardă şi mai mult. El încercă încă o dată frâna. Acum traficul era şi mai aglomerat. Depăşi un autobuz, apoi două taximetre şi ajunse la intersecţie, unde îşi făcu apariţia un vehicul mare, articulat.

Şoferul acestuia îl văzu venind şi claxonă de două ori. Randy mai micşoră viteza. Indivizii cu limuzina se aflau acum doar la aproape douăzeci de metri în urmă. Şoferul de pe imensul autotren puse frână. Din anvelopele uriaşe ale vehiculului se înălţară nori groşi de fum de un albastru-închis. Randy apăsă zdravăn pedala de acceleraţie.

Acey nu se mai putu abţine şi exclamă îngrozit:

— Uuu! Uuu!

Intrară în intersecţie parcă zburând şi trecură la mustaţă prin faţa autotrenului, bara antişoc a acestuia izbind coada Mercedesului şi

răsucindu-l pe carosabil, cu partea din spate balansându-se cu sălbăticie într-o parte și-n alta… iar apoi *bum…* marea bubuitură, în timp ce mașina urmăritorilor intrase în plin în partea laterală a trailerului. Apoi se lăsă liniștea, nemaiauzindu-se niciun scrâșnet de frâne, în vreme ce Mercedesul își regăsise direcția cea bună pe stradă, îndepărtându-se în goana mare de grămada fumegândă de resturi metalice rămasă tot mai în spatele lor.

— Să fiu al naibii, javră! de-abia mai izbuti să îngaime Acey.

29.

Cartierul era denumit *Dumbrava.* Cuprindea treizeci de cvartale pătrate de sărăcie, care în mod normal ar fi trebuit să aparţină de Tampa, dar care, printr-o manipulare vicleană a votanţilor, rămăsese, tehnic vorbind, să facă parte din Yrba City, o sută patruzeci de acri de mizerie, având drept unică raţiune de a exista scopul să ofere Tampei un loc unde să fie adăpostiţi acei năpăstuiţi ai civilizaţiei postindustriale, socotiţi mult prea periculoşi, prea cancerigeni, ori prea condamnabili din punctul de vedere al moralităţii, ca să poată fi acceptabili pentru convieţuirea alături de ei între graniţele minunatei lor urbe.

Locuinţa lui Acey era amplasată în capătul străzii Garber, în partea cea mai prăpădită a zonei de lângă calea ferată, doar cu un singur drum de acces cu numai două benzi de circulaţie dinspre linia trenului, porţiune situată, în cel mai nefericit mod, între o fabrică de anvelope auto şi una de producere a gheţii.

Cei doi şedeau în Mercedes, la două străzi depărtare, uitându-se, printre celelalte case, la casa lui Acey. Probabil că acea construcţie fusese odinioară albă… sau poate gri, însă acest lucru era acum dificil de estimat. Până-n zorii zilei mai erau încă vreo două ceasuri. Casa era acum cufundată în beznă. La fereastra din faţă era atârnată ceea ce părea a fi o pătură albastră. Poarta era aplecată într-o rână, aninată doar într-o singură balama.

— Locul pare a fi părăsit, zise Randy.

— Ea nu se trezeşte niciodată înainte de prânz.

Acey puse mâna pe clanţa portierei. Randy îşi puse uşor o palmă pe umărul copilului.

— Vin şi eu împreună cu tine, îi spuse el. Unde am putea dosi maşina, astfel încât să nu atragem atenţia?

Puştiul arătă cu degetul în faţa automobilului.

— Acolo! îi răspunse el. În cealaltă parte a clădirii ăleia.

Randy porni cu vehiculul, trecând anevoie peste şinele de cale ferată şi intrând în curtea jegoasei fabrici. Acey îl pilotă pe după colţ, în parcarea personalului, spre capătul îndepărtat al fabricii de gheaţă, iar Randy strecură Mercedesul între o camionetă Ford rablagită şi zidul construcţiei. Locul era foarte îngust, astfel că se văzură obligaţi să iasă amândoi pe partea şoferului.

Din depărtare, se auzi şuieratul unui tren.

— Hai să ne grăbim, îi spuse Acey lui Randy. Nenorocitele astea de trenuri trec pe-aici mai tot timpul. Iar mai înainte ca Randy să apuce să facă vreun alt comentariu asupra coloratului limbaj al micuţului, acesta ridică spre el o mână şi îl opri: Ştiu, javră, ştiu.

Randy îl urmă pe băiat şi traversară amândoi curtea, trecând peste linia de cale ferată. Trecură apoi peste drumul de acces plin de nisip, care separa casa de calea ferată, şi se furişară prin spate, unde, pe întreaga lungime a casei, se întindea o prispă cu o verandă îngustă, plină de jos până sus cu nişte cutii din carton. Uşii de plasă îi lipsea tocmai plasa. Chiar şi de la distanţă, locul duhnea puternic a mucegai înfloritor şi a canalizare stricată.

Uşa de plasă fără plasă scârţâi lugubru, în timp ce pătrundeau amândoi în casă. Intrarea din spate era deschisă. Nu se ştia cine dăduse cu piciorul în ea şi spărsese lemnul de-a lungul tocului. Cei doi intrară împreună în bucătărie. Aceasta era răvăşită şi întoarsă pe dos de către cineva care căutase cu disperare ceva. Acey începu să plângă.

— Mama, se tângui copilul, în timp ce îşi croiau drum păşind cu grijă şi străduindu-se să nu-şi frângă gâtul, călcând pe cine ştie ce obiect azvârlit pe podea. Randy se aplecă şi îi şopti băiatului la ureche:

— Unde doarme mama ta? Acey îi arătă cu degetul în sus, pe o scară din dreapta. Du-te să vezi ce-i cu ea.

Randy rămase în antreu, uitându-se în urma lui Acey, care urca treptele. Bărbatul deschise uşa din stânga lui. Acolo nimeri într-o sală de baie. Dulăpiorul de medicamente fusese smuls din perete, iar acum se rezema parţial de vasul WC-ului. Randy auzi zgomotul făcut de Acey pe când se strecura prin haosul de deasupra.

Bărbatul înaintă, păşind cu atenţie şi străduindu-se să nu calce din greşeală pe vreun ciob de oglindă sau pe cine ştie ce cui aruncat pe jos. O cadă mare din fontă trona pe picioarele ei, într-o latură. Nu avea duş. Omul îşi dădu imediat seama ce fel de miros se simţea acolo… era acel iz metalic de cupru sau poate chiar de oţel. Rămase nemişcat, ţinându-se cu o mână de abdomen.

Cu o oră în urmă, se opriseră să ia micul dejun. Omletă cu slănină şi pâine prăjită, lucruri care fuseseră extrem de bune la gust şi care acum ameninţau să-i împodobească în scurtă vreme încălţările. I se puse un nod în gât şi bâjbâi pe perete după întrerupătorul de lumină. Apoi se învârti pe loc, până ce găsi firul care atârna de plafonieră. Înghiţi de mai multe ori în sec, îşi luă inima-n dinţi şi trase de firul comutatorului lămpii. În clipa în care ochii i se adaptară la lumina aprinsă, şi-ar fi dorit să nu se fi obişnuit cu lumina.

Stomacul său făcu două tentative de a-i ţâşni până-n gât, după care se mai potoli. Omul îşi duse o mână la gură. Femeia zăcea întinsă pe spate în cadă,

cu o mână sângerândă, cu degetele retezate, ridicată deasupra capului. Cealaltă mână îi era ascunsă sub trunchi, însă Randy ar fi fost dispus să pună rămăşag că şi acelei mâini îi lipseau degetele. Era o realizare ce părea destul de recentă. Oricum, totul se petrecuse doar în ultimele câteva ore. În acea atmosferă, după două-trei ore, deveneai un subiect demn de o lucrare ştiinţifică.

Bărbatul se forţă să-şi revină în fire, auzindu-l pe Acey cum cobora scările. Smulse perdeaua de plastic de pe vergea, pentru a înveli cadavrul. Îşi adună toate puterile şi trase de firul lămpii, cufundând din nou baia în întuneric, după care ieşi, închizând uşa după el.

Lângă el îşi tăcu apariţia în scurt timp şi Acey.

— N-am găsit-o sus nicăieri, îi spuse acesta. Poate că… Şi se îndreptă cu hotărâre spre uşa de la baie. Randy îl prinse de încheietura mâinii şi scutură din cap.

— Nu!

Acey înţelese imediat totul, doar din priviri, izbucni în hohote de plâns şi încercă să treacă de bărbat, care îl împiedica din toate puterile să se mai apropie de baie.

— Nu! îi spuse el încă o dată.

— De ce trebuie ca tu să…

— Ea nu se mai întoarce. Acey îl privea încruntat. Niciodată! mai adăugă Randy.

Acey îşi muta greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Doar parţial înţelegea ceea ce-i spunea Randy. Pe de altă parte, refuza să creadă. Pe obrajii catifelaţi îi şiroiau lacrimile. Deschise gura să spună ceva, dar se porni să se tânguie. În clipa aceea, se făcu brusc lumină.

Farurile unor maşini se opriseră în faţa casei, trimiţând puternice fascicule luminoase ici şi colo prin perdelele jerpelite şi prin fiecare crăpătură din ziduri, realizând în interior o suprarealistă lume de lumini şi umbre.

O mişcare pe care o simţi la dreapta lui îl făcu pe Randy să-şi îndrepte privirea către uşa din spate. Acolo stătea un individ negru, în pantaloni de camuflaj, scoţându-şi pistolul automat, în vreme ce rânjea cu răutate. Randy îşi dădu seama după formă că era un AK-47. Individul îl armă şi îl îndreptă înăuntru, prin uşa din spate. Randy însă luase deja startul.

Îl luă pe sus din fugă şi pe Acey şi ţâşni în baie. Prima rafală de foc automat începu să ciuruiască totul în casă, tocmai când Randy se aruncase pe spate în cadă, strângându-l pe Acey la piept. Îi lipi băiatului capul de pieptul său şi închise ochii. Îşi aminti şi de cadavrul de sub ei doar la prima oprire vremelnică a împuşcăturilor. Cadavrul femeii se mişcă şi trosni sub

greutatea celor două trupuri. Lui Randy îi veni să vomite, atunci când cadavrul alunecos pomi să se strecoare pe lângă ei şi pereţii căzii, ca şi cum ar fi încercat să ajungă deasupra lor. Randy îşi schimbă poziţia picioarelor pentru a împiedica acest lucru şi îl strânse şi mai tare pe copil la pieptul său. Câteva coaste ale cadavrului pocniră sub greutatea celor doi. Din fericire, rafalele de împuşcături reîncepură acum şi dintr-o altă armă, care trăgea pe o direcţie perpendiculară faţă de prima, scuipându-şi gloanţele prin pereţi. Apoi, ambele arme începură să tragă în duet, umplând atmosfera de bâzâitul bobiţelor din metal încins, iar casa pomi mai întâi să se zguduie, după care să se dărâme sub teribilul foc încrucişat.

Porţiuni întregi din tavan se prăbuşeau peste braţele bărbatului. Pe undeva prin casă, un glonţ rătăcit retezase o conductă de apă. Se auzea şuvoiul de apă curgând, concomitent cu zgomotul scânteilor unui fir electric smuls din perete. Apoi explodă în ţăndări şi vasul de toaletă, iar zgomotul şuvoiului de apă se amplifică, după care imensa cadă de fontă se porni să vibreze sub loviturile rafalelor de gloanţe care străpungeau pereţii şi se izbeau de stratul gros de metal. Forţa metalului izbind metalul îi făcu pe Acey şi pe Randy să se chircească tot mai adânc în cadă, determinându-i să-şi ascundă în mâini capetele şi să-şi astupe urechile, în întâmpinarea îngrozitoarelor plesnituri de foc automat şi a ploii de moloz, care cădea din tavan, de aşchii de lemn, de fire electrice şi de cioburi de sticlă, ca şi în faţa veritabilei avalanşe de izolaţie galbenă din fibre de sticlă, care umplea întreaga sală de baie, ca un viscol. Iar rafalele automate de împuşcături nu se mai isprăveau. Acey se strânsese ca un ghem la pieptul lui Randy.

Apoi… tocmai când se părea că rafalele erau fără sfârşit, ele încetară la fel de brusc precum începuseră. Farurile automobilelor îşi mişcară fasciculele luminoase, clipiră de câteva ori, după care dispărură fără urmă.

Cei doi rămaseră un timp nemişcaţi. Răsuflând adânc. Aşteptând. Randy îşi dădu seama că băiatul plângea. Îl cuprinse şi mai tare în braţe şi rămase în continuare nemişcat.

— N-ai păţit nimic? îl întrebă el. Acey îi spuse ceva, însă urechile lui erau încă înfundate de răpăiala asurzitoare a gloanţelor care izbiseră cada de fontă. Ce-ai zis? întrebă el din nou.

Acey îi mai spuse ceva, însă Randy nici de data asta nu-l auzi.

El îl ridică pe copil suficient de sus, încât să-l poată trece peste marginea căzii. Acey îşi strecură cu grijă picioarele printre grămezile de moloz căzut. Bărbatul ieşi şi el din cadă şi rămase nemişcat alături de micuţ, în mijlocul pardoselii pline de resturi. Stătea interpus între băiat şi cadă şi se uita de jur-împrejur. Totul în sala de baie era ciuruit într-un hal fără de hal. De sus, din tavan, se prăbuşiseră bucăţi mari de zidărie. În bucătărie, săreau

scânteile, ca niște focuri de artificii, de la lustra care fusese totalmente distrusă. Randy îl împinse pe băiat afară din baie, trecând prin hol, și închise ușa în urma lor.

— Să ne uşchim de-aici, spuse el.

Acey îl luă de mână. Păşiră împreună peste molozul împrăştiat pe toată podeaua, trecură prin bucătăria inundată şi ajunseră în ceea ce mai rămăsese din veranda din spatele casei, al cărei acoperiş se prăbuşise parţial, obligându-i să ocolească spre stânga, în direcţia căii ferate, pentru a nu călca pe cine ştie ce cuie.

Aerul rece al dimineţii trecu peste Randy ca un val. El îşi şterse gura cu dosul palmei, pe care îi rămase un strat de murdărie, ca un nămol. Uitându-se la băieţel, aproape că-i veni să râdă. Părul acestuia era plin de bucăţele de material izolator din fibre de sticlă. Randy îi trecu o mână prin păr, dar nu izbuti să-l cureţe complet de resturi. Se auzi din nou un şuierat de tren, însă de data asta mult mai aproape. Se auziră şi două alarme de autovehicul, iar din depărtare urletul unei sirene părea să se apropie de ei. Randy îşi ridică privirea. Automobilul şi trenul se mişcau în direcţii diferite. Acey şi cu Randy rămaseră perplecşi, în vreme ce trenul se apropia mugind spre ei, cu unicul său proiector mare luminând calea ferată din faţa locomotivei. Luminile stopurilor de frână ale autovehiculului licăriră şi apoi rămaseră aprinse. Automobilul se oprise.

— Trebuie să ne cărăm dracului de-aici! ţipă Acey. El arătă în direcţia maşinii. Pe acolo ei nu mai au pe unde s-o ia. Trebuie să se întoarcă.

Puştiul avea dreptate. Maşina în care se aflau bandiţii înarmaţi tocmai cotea, pentru a face cale-ntoarsă. Trenul venea pufăind, trecând prin lumina farurilor automobilului, în timp ce acesta se afla în plină manevră de întoarcere. La urechi le ajunse un urlet din direcţia agresorilor. Fuseseră reperaţi. Randy îl înşfacă pe copil de un braţ.

— Să fugim, îi strigă el din răsputeri, acoperind zgomotul locomotivei. O luară din loc în mare viteză, către calea ferată.

Randy îşi întoarse instinctiv capul cu o mişcare reflexă, în direcţia luminilor. Trenul tocmai prindea viteză. Automobilul se apropia extrem de repede de ei, iar cineva era pe jumătate ieşit pe geamul maşinii. De-abia când văzu flacăra galbenă care ieşea pe gura ţevii, pricepu şi Randy că unul dintre cei din maşină trăgea asupra lor. Un glonţ şuieră atât de aproape, încât el se uită dacă nu cumva îi curgea sânge de pe undeva.

Bărbatul se răsuci fulgerător şi îl luă în braţe pe băiat, apoi se întoarse din nou şi alergă în direcţia căii ferate. Fugea drept spre peticul de lumină albă care se deplasa în faţa locomotivei. Probabil că şi mecanicul îi zărise venind. Acesta sună de două ori din sirenă, după care îşi repetă avertismentul sonor,

în vreme ce Randy se apropia în disperare de şine. Îi ardeau tălpile de încordarea produsă de greutatea băieţelului. Simţea că gleznele nu-l mai ţin, pe când bocancii săi călcau pe pietrişul ascuţit al terasamentului. Apoi cu un ultim efort supraomenesc, sări peste prima şină, atât de aproape de locomotiva care se apropia, încât îi putea simţi izul de unsoare. Îşi puse apoi un picior între traverse, mai înainte de a-şi prinde călcâiul sub cea de-a doua şină. Cei doi se rostogoliră după aceea în jos pe panta terasamentului, în cealaltă parte a căii ferate. Randy gemu din cauza impactului şi se răsuci apoi pe spate.

Acey fu primul care se dezmetici. Îl apucă pe Randy de braţ şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Haide, javră, copăcel! exclamă el, răsuflând din greu. Hai s-o întindem de-aici.

Bărbatul se conformă docil îndemnului şi se urni anevoie. Capul îl durea atât de tare încât de-abia mai putea să vadă ceva în faţa ochilor. Braţul stâng, pe care aterizase pe pietrele cu colţuri ascuţite ale terasamentului, îi atârna ca o cârpă într-o parte. Mercedesul se afla doar la câteva zeci de metri depărtare, în faţa lor. Cei doi se îndreptară, şontâc-şontâc, într-acolo.

Pe când se apropiau tot mai mult de automobilul salvator, Randy aruncă încă o privire peste umăr. Acey avusese din nou dreptate. Trenurile alea treceau pe-acolo aproape încontinuu. Bărbatul se prăvăli greoi pe scaunul şoferului şi porni motorul maşinii.

— Dă-i bice, câine! mai izbuti să bâiguie Acey.

30.

Hotelul „Four Seasons” propune două variante de luat masa de prânz. Pentru cei romantici „Salonul cu piscină” oferă un bazin din marmură în care clipoceşte apa, înconjurat de o veritabilă pădure de copăcei iluminaţi discret, întregul ansamblu constituind o ambianţă aproape perfectă pentru înfiripareа unor idile amoroase, calitate depăşită numai de servirea ireproşabilă şi, în acelaşi timp, discretă şi totalmente lipsită de ostentaţie. Pe de altă parte, la dispoziţia celor angajaţi în activităţi de natură ceva mai practică şi cu o orientare puţin mai energică, tocmai pentru care hotelul acesta a şi devenit într-atâta de vestit, legendarii pereţi frumos lambrisaţi cu lemn de trandafir şi somptuoasele tavane ale „Salonului-Rotiserie” îi atrag de o jumătate de secol pe tot felul de moguli şi alţi indivizi importanţi. Iar în interioarele sale mult râvnite, au fost devoraţi nu numai muşchiuleţi de vită.

În fiecare după-amiază, strălucitoarea uşă de bronz a restaurantului de pe Strada 52 Est se confruntă cu ceea ce proprietarului, Armond Arabelles, îi place să denumească „o mică problemă în privinţa limuzinelor”, deoarece diverşi manageri şi tot soiul de politicieni se relaxează privind pe fereastră, în vreme ce şoferii acestora manevrează cu dexteritate imensele lor automobile, printre două „coloane de limuzine”. Cei care sosesc pe jos sunt refuzaţi cu politeţe şi trimişi într-o manieră elegantă la plimbare, în timp ce muşteriii permanenţi îşi trimit notele de plată în mod automat la birou, pentru decontare.

— Am de gând să trec, cu tot dinadinsul, plata acestui prânz în registrul cheltuielilor mele de protocol, spuse Jacobson.

— Aşa-i când te întâlneşti cu vechi prieteni, pe care nu i-ai mai văzut de multă vreme.

— Şi-n definitiv, de ce nu? În ultimul timp, n-am prea ajuns la New York.

Ospătarul reveni, aducându-le băuturile comandate drept apetitiv.

— Bună ziua, domnilor! le spuse el.

Jacobson comandă la antreuri o specialitate de vânat, asezonată cu un sos dens, de rodii. Bob optă pentru supă de linte şi cârnaţi. Cei doi îşi aleseră însă acelaşi lucru pentru felul întâi: calcan fript cu garnitură de legume.

Bob sorbi din paharul lui de Talisker cu gheaţă. Fusese un iubitor al băuturilor conţinând un unic soi de malţ, încă de pe băncile Universităţii Yale. Cândva, în trecut, obişnuia să savureze whisky-ul său preferat Dalwhinnie. Nu-şi schimbase respectiva preferinţă aproape treizeci de ani,

până cu doi ani în urmă, atunci când soția lui, Christine, aflase că are niște rude care locuiau pe insula Skye, cu care ocazie, bineînțeles, organizase o călătorie în venerabilul oraș Carbost, un târgușor ușor ruginit și prăfos, adăpostit printre pantele abrupte ale Munților Cuillin și care se mândrea ca fiind unicul posesor de pe insulă al unei distilerii de whisky. Parcurseseră pe jos terenul accidentat, își întâlniseră rudele, vizitaseră distileria de whisky Talisker și se prefăcuseră a savura cu o nedisimulată și imensă plăcere unele dintre cele mai execrabile feluri de mâncare de pe planetă.

Însă atunci când ajunseseră înapoi acasă, Bob își descoperise brusc noua sa preferință pentru whisky-ul tare. Când Christine îi ceruse pentru a treia oară o explicație referitoare la preferința lui față de Dalwhinnie, în dauna preaiubitului ei Talisker, Bob urmase o politică de minimă rezistență, schimbându-și dintr-odată preferința, dând dovadă de o abilitate cameleonică de a se camufla printre frunze, un talent de-al său îndelung exersat, care îl ajutase din plin în domeniul politicii.

— Dar nu ne-am întâlnit de curând? îl întrebă el pe Ron Jacobson.

Acesta se aplecă înainte și îi șopti:

— Ba din păcate, da.

— Ce s-a întâmplat?

— Problema în cauză devine din ce în ce mai delicată.

— Zău?

— Noi am știut dintotdeauna că era un subiect fierbinte.

— Așa e, ai dreptate.

— Voiam să discut cu tine… Apoi el își lăsă fraza în suspensie, fiindcă chelnerul tocmai adusese antreurile. Omul îi mulțumi chelnerului, spunându-i pe nume: Gino. Își ridică apoi nasul din farfurie, tăcând niște comentarii elogioase la adresa calității felului de mâncare comandat. La rândul său. Bob spuse că și supa lui era la fel de minunată.

Cei doi continuară să discute diverse nimicuri, până când cei patru bărbați de pe bancheta alăturată își luară la revedere unii de la alții și plecară. Jacobson cercetă zona. Satisfăcut de constatarea că nu-i mai putea auzi nimeni, spuse:

— E momentul să punem în aplicare scenariul nostru de avarie.

— Povestește!

Și Ron îi povesti. Începând cu faptul că ei credeau acum că Paul Hardy izbutise să plece cu mașina împreună cu o tânără pe nume Alma Anne Harris, care își părăsise slujba de coafeză și plecase din apartamentul ei, intenționând să se mute înapoi în Alabama ei natală.

La un moment dat, pe parcurs, Paul Hardy devenise Randall James.

— Și?

— S-a dovedit că adevăratul Randall James este unul dintre locatarii căminului în care locuise şi Paul Hardy cândva, aşa că s-a verificat şi s-a descoperit că adevăratul Randall urmărea în sala cu televizor a căminului filmul *Suprema provocare la luptă.* Agenţii erau siguri că Paul Hardy se folosea în continuare de identitatea lui Randall James.

— S-a aflat cam puţin, nu crezi?

— Barney Fife ar fi putut să-şi imagineze acest lucru.

Şi Jacobson continuă să povestească despre nedumeririle din Alabama, despre transferul de proprietate asupra autoturismului, ca şi despre faptul că era sigur că nu mai era implicat nimeni altcineva din Alabama.

— Şi altceva?

— Patrula Departamentului de Poliţie din Florida… începu el.

— Florida. Bob mai înghiţi încă o lingură de supă. Apoi îşi lăsă lingura în castronel şi se şterse la gură cu şervetul. Am auzit bine, oare? Ai spus chiar Florida?

În acel moment, se ivi şi Gino, ducând în mâini o tavă lucioasă, din argint. Cei doi îi zâmbiră, dădură din cap şi îi mulţumiră pentru servirea ireproşabilă, ca de obicei. După ce plecă ospătarul, bărbaţii mâncară în tăcere.

— Şi ce-o să facem acum? îl întrebă Bob pe Ron.

— Să sperăm că totul se va încheia cu bine, dar să ne pregătim pentru tot ce poate fi mai rău.

Bob se declară de acord, dând din cap.

— Calcanul este astăzi excelent, mai comentă el.

∵

Lăptuca era maronie pe la margini. Kristen puse înapoi pe tejghea farfuria şi îşi alese o altă porţie de salată dintre cele expuse… apoi o alta, şi încă una, şi încă una. Toate însă erau la fel. Era convinsă de faptul că individul aflat în spatele ei la coadă îşi cam pierduse răbdarea, dar omul se dovedea a fi îndeajuns de politicos şi de bine-crescut, încât să se abţină şi să nu-i solicite să se grăbească dracului odată. Ea luă două borcănele de iaurt şi o lingură albă, din material plastic. Plăti 5,65 – inclusiv TVA-ul.

Cantina tribunalului era un loc ciudat. Toţi o tratau ca pe o bibliotecă publică, unde n-aveau voie să facă niciun fel de zgomot. Efectul combinat al celor patruzeci şi ceva de conversaţii şoptite era asemănător fâsâitului prelungit al unui pneu de maşină care scăpa aer, aşa încât Kristen deveni brusc atentă atunci când acel fâsâit încetă brusc, iar în încăpere se aşternu o linişte deplină. Ea se şterse la gură cu un şerveţel băţos din hârtie şi îşi înălţă privirea.

Bruce Gill îşi etala zâmbetul lui de politician abil, pe când se îndrepta către Kristen prin labirintul spaţiilor dintre mese, acordând celor pe care îi cunoştea câte o înclinare din cap sau câte o ocheadă şmecherească, oprindu-se din când în când ca să schimbe câte o vorbă cu câteva dintre personajele mai însemnate prezente acolo. Îi trebuiră cinci minute încheiate ca să traverseze sala.

— Te cobori chiar până-ntr-atât de mult? îl tachină Kristen.

— Îmi place să cred că astfel păstrez legătura cu electoratul meu.

Bărbatul se aşează la masă, pe scaunul din faţa lui Kristen. Conversaţiile şoptite reveniră în acel moment la nivelul lor sonor obişnuit. Toţi ochii celor de faţă erau însă îndreptaţi asupra lor.

— Ai mai fost vreodată aici? se interesă ea.

— Vrei să spui că…

— Ai mai fost? Răspunde! Da, ori ba?

— Nu, se simţi obligat să recunoască bărbatul.

— Şi-atunci?

— Margie mi-a spus că te pot găsi aici.

— O să-mi întocmesc raportul către Comitetul de Etică până mâine după-amiază, să zicem pe la ora patru, îi spuse ea, în vreme ce rupea sigiliul din plastic şi de pe cel de-al doilea borcănel de iaurt.

— Uită-te la asta! Şi bărbatul îi întinse pe deasupra mesei un document emis de FBI.

— Da ce mai e şi asta? îl întrebă ea, fără să se întrerupă din mâncat.

— Este un raport de studiu criminalistic al paharului pe care mi l-ai dat tu.

— S-a descoperit ceva?

Bărbatul îşi trecu ochii roată prin sală, după care ridică şi apoi coborî din sprâncene, cu o mimică precum aceea a lui Groucho Marx.

— Păi, s-a mai întâmplat vreodată una ca asta?

Femeii totul îi devenise limpede. El avea de gând s-o lase să afle singură, citind raportul acela. Aşa îi plăcea lui să procedeze. Femeia lăsă jos lingura, se şterse din nou la gură şi pe mâini şi luă bucata de hârtie. O citi pe îndelete, având mare grijă să nu-i scape absolut nimic.

— La naiba! exclamă ea, după ce terminase de citit.

— La naiba, da! îi repetă şi bărbatul vorbele. Îmi dai voie să te citez, domnişoară Kane?

— Cel care a dispărut… chiar înainte de…

— Exact!

— După atâţia ani?

— Ei, uite că da!

— Asta-i o glumă.

— La fel am crezut şi eu, aşa că i-am verificat personal. Mi-au spus că respectivele amprente nu sunt mai vechi de trei luni.

Femeia se uită la interlocutorul ei, aşteptându-se la o mimică uşor zeflemistă, dar nu descoperi nimic de acest gen.

— Şi… unde o fi fost el, în tot acest…

— La *Mistere Nesoluţionate.*

Femeia chicoti încet.

— Am mai avut ocazia unui asemenea lucru, de vreo şase ori.

— A devenit deja folclor. Şi bărbatul făcu în aer cu degetele semnul unor ghilimele. Amelia Earhart, Jimmy Hoffa, D.B. Cooper, iar acum şi acest băiat. „Dispariţii Neexplicate".

Femeia căzu pe gânduri.

— Am înţeles eu greşit… începu ea.

— Semănăm cu doi tirolezi care chiuie.

— Intrăm şi noi în folclor.

— Adu-ţi aminte de Geraldo Rivera.

Numai ideea aceea fu suficient de puternică pentru ca femeia să simtă fiori reci.

Bărbatul îi curmă cu brutalitate şirul gândurilor.

— Am obţinut un alt termen pentru audierea la Comitetul pentru Etică.

— Da' ce-are una cu alta?

Bărbatul îşi lovi uşor nasul cu degetul arătător.

— Mie nu-mi prea miroase-a bine, îi zise el. Ni se servesc cam prea multe gogoşi, iar toate sunt strâns legate între ele.

— Da' ce anume te face să crezi asta? îl întrebă ea, între două îmbucături.

— Pentru că a trebuit să depun nişte eforturi supraomeneşti ca să izbutesc să obţin amânarea unui fleac de audiere, pe teme de etică profesională. Atenţia femeii fu de data asta captată în totalitate. Bărbatul începuse să cam ridice tonul. Ceilalţi îşi întoarseră capetele în direcţia lor. Omul se aplecă spre ea şi îşi coborî glasul. Am fost la Billy, aşa cum fac mereu. Billy era preşedintele Camerei Reprezentanţilor din statul lor, adică William F. Crowley al III-lea, cel cu care Bruce Gill pusese la cale afaceri reciproc profitabile, vreme de aproape douăzeci de ani.

— Şi el te-a refuzat?

— Ba bine că nu! M-a refuzat bine-mersi, şi chiar fără drept de apel. Ba a fost cât pe ce să mă şi invite să-l pup drept în fund, îi şopti femeii procurorul districtual.

— Şi asta ce ar însemna?

— Asta ar însemna că şi-a găsit şi el un fund, şi mai mare şi mai păros, de pupat.

Kristen termină de mâncat iaurtul şi lăsă lingura într-unul dintre cele două borcănaşe.

— Şefu', pe la noi nu există niciun fund mai mare şi mai păros decât al dumitale!

— Corect!

Şi-atunci, ea înţelese. Undeva prin Districtul Columbia, cineva exercita o presiune extremă, ale cărei promisiuni atrăgătoare erau suficiente pentru ca să-l tenteze pe Crowley şi să-l facă să-şi rişte stabilitatea îndelungatei sale relaţii de amiciţie cu Gill. Cazul era extrem de dificil. Crowley numai prostănac nu era. Dacă ajunsese el să accepte să-şi schimbe partenerul, însemna că dansul acela avea o miză extrem de importantă.

— Şi tu ce crezi?… Asta… – şi femeia arătă cu mâna în direcţia raportului criminalistic, rămas pe masă – crezi că asta are vreo legătură cu cazul nostru?

— Cum naiba crezi că s-ar putea să nu aibă? o întrebă procurorul districtual.

Deşi femeii îi cam displăcea ideea, el avea dreptate. Fie că aveau de-a face cu o însemnată improbabilitate statistică, fie că recenta înlănţuire de evenimente cuprindea elemente strâns legate între ele, într-un fel sau într-altul.

— Şi eu ce trebuie să fac acum?

— Să dai câteva telefoane şi să încerci să afli ce dracu' se întâmplă. Să afli dacă nu cumva suntem traşi pe sfoară. Cum Dumnezeu se face că un individ oarecare, dat de ani buni dispărut, reapare – hodoronc-tronc – tocmai acum, într-un cămin-azil de stat, pentru persoane cu dizabilităţi? Şi cum de acest individ menţionează chiar numele de Wesley Howard, iar agenţii federali se apucă să tabere deodată cu toţii pe capul nostru? Procurorul districtual scutură din capul lui cu trăsături perfect sculptate. Cred că avem de-a face cu un imens rahat.

Omul se gândea că urma o importantă apariţie la televiziune – de genul *Şaizeci de Minute,* la *Magazinul de seară.*

— Ba chiar cu un incredibil de uriaş rahat! accentuă Gill.

Kristen se ridică în picioare. Bărbatul o urmă.

— Am avut parte în viaţa mea şi de conversaţii ceva mai amuzante decât asta, la cină, îi spuse ea.

31.

Stai cuminte! îl admonestă Acey. N-o să reuşesc să fac nimic, dacă te comporţi ca o ştoarfă isterică. Băiatul ştergea cu o soluţie dezinfectantă rana cea mai gravă a lui Randy.

— Nu-i un cuvânt prea măgulitor acesta, îi spuse bărbatul.

— Ce tot ai tu cu cuvintele mele? Nu sunt decât nişte biete cuvinte, javră, atât şi nimic mai mult.

— Cuvintele îşi au şi ele greutatea lor.

Puştiul îi tamponă în acel moment rana mai apăsat decât s-ar fi cerut.

— Însă tot doar nişte simple cuvinte rămân.

— Mi-a venit o idee, îl anunţă Randy.

— Da… ia spune-mi-o şi mie!

— Ce-ar fi să nu le mai numeşti pe femei într-un fel în care n-ai dori ca vreo persoană s-o numească pe mama ta.

Acey se holbă la scobitura de pe tâmpla lui Randy, azvârli tamponul pe pat şi se apropie de fereastră, uitându-se la peretele din cărămizi al clădirii vecine.

— Iată că şi mie mi-a venit o idee, spuse el.

— Care anume?

— Că ar fi mai bine să te cam duci dracului.

După ce trecuseră pe la o drogherie deschisă non-stop, ca să cumpere toate cele necesare oblojirii rănilor, cei doi trăseseră la motelul Whispering Palms, situat cam la vreo optzeci de kilometri mai la sud de Dumbravă. După ce-l văzuse pe Randy, recepţionera le ceruse un avans de o sută de dolari, pentru cameră. Trebuiau să recunoască însă că folosiseră de trei ori mai multă apă fierbinte decât ar fi folosit în mod normal, până au reuşit să-şi cureţe toată murdăria de pe ei.

— N-am făcut decât o remarcă nevinovată, îi replică Randy. Te rog să mă ierţi.

— Tot la naiba să te duci!

Randy se ocupă singur de umărul lui şi îşi acoperi rana cu un pansament steril, după care înfăşură de jur-împrejurul acesteia un bandaj, fixându-l în final cu un plasture chirurgical alb. Rupse apoi cu dinţii plasturele la dimensiunea necesară şi îi netezi marginea, lipindu-l pe piele.

— Ai văzut-o, nu-i aşa? rosti pe neaşteptate Acey.

— Da, îi răspunse Randy. Am văzut-o.

— Ea… vreau să spun… ei i-au…?

— Nu şi-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat cu ea.

Acey se întoarse spre el, încercând să-i desluşească gândurile. Randy se ascunse îndărătul unei strâmbături de durere, în timp ce îşi îmbrăca ultima sa cămaşă curată.

— Mereu spunea că în felul acesta şi-ar fi dorit s-o sfârşească.

— În ce fel anume?

— Ştii şi tu. Repede. Într-o fracţiune de secundă, să şi ajungi pe lumea ailaltă.

— Dorinţa i-a fost îndeplinită.

Acey se smiorcăi, apoi îşi şterse nasul cu o mânecă a cămăşii.

— Cum spunea ea? Să trăieşti din plin. Să mori de tânăr. Să laşi după tine, când pleci, un cadavru care să arate bine.

— Ăsta-i Fonzie.

— Cine să fie?

— Tipul de la televizor care avea obiceiul să tot zică asta.

— Tipul cu motocicleta.

— Chiar ăla, în persoană.

— Când eram mic, mă uitam împreună cu mama la emisiunea asta.

— Dar tu şi acum eşti încă mic.

Acey îşi suflă din nou nasul.

— Îţi aminteşti şi tu cum era când erai mic.

— Ba eu nu.

— De când încep amintirile tale?

— Eu am un cu totul alt gen de memorie, îi răspunse Randy. Îşi dădea seama că Acey nu-l înţelegea, astfel că omul continuă să-i vorbească: În memoria mea nu există *înainte* şi *după.* Ca şi cum toate s-ar fi întâmplat în acelaşi timp. În mintea mea, plutesc amintiri separate, fără legături între ele. Mie îmi lipseşte cu desăvârşire contextul.

— Ce-i aia?

— Contextul este ceea ce eşti. Este locul prin care filtrezi totul.

— Însă tu nu ştii cine eşti.

— Nu, nu ştiu.

— Atunci, înseamnă că tu nu ai niciun filtru.

— Ai înţeles bine.

— Dă-mi un exemplu!

— Referitor la ce anume?

— Spune-mi unul dintre lucrurile care plutesc în mintea ta.

Randy se gândi o vreme.

— Sunt bun la matematică, rosti el în cele din urmă.

— Asta de unde-o știi?
— Pur și simplu, o știu, și gata.
— Cum ai ajuns să fii bun la matematică?
— Lucrul ăsta nu mi-l amintesc.
— Eu stau rău de tot cu matematica, îi mărturisi Acey.
— De unde știi?
Acey își luă expresia care spunea: „Doamne, da prost mai ești!", după care îi răspunse:
— De la școală.
— Probabil că tot la școală am ajuns și eu să mă pricep bine la matematică.
— Dar tu nu-ți amintești chiar deloc de școală?
— Deloc.
— Asta-i nasol, omule.
— Da, așa este.
— Și ce-o să facem acum?
— Cel mai bine ar fi să ne ușchim de-aici, îi răspunse Randy.
Acey păru disperat.
— Păi, de-abia am ajuns aici.
— Ar fi fost bine să fi fost plecați deja.
— Dar nu ne-a urmărit nimeni, javră. Am fost prevăzători.
— Vor veni după noi.
— Da cum au să ne găsească?
— Nu știu cum anume, și totuși, de găsit ne vor găsi.
Randy îndesă în coșul de gunoi cămașa lui cea ruptă și plină de sânge, își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Acey îl urmă fără niciun fel de tragere de inimă.
— Mie unul mi-e foame, câine, îi spuse el bărbatului, după ce închiseseră ușa și o porniseră pe aleea murdară din fața motelului.
— După ce ne mai îndepărtăm puțin de locurile astea, o să ne oprim și o să ne luăm și ceva de mâncare.
Acey lovi cu piciorul într-o doză golită de coca-cola dietetică, ce se rostogoli cât colo, înaintea lor.
— Și ce-o să faci după ce-o să scapi de mine?
— Habar n-am, îi răspunse Randy cu toată sinceritatea.
Acey trase un șut iar în doza de coca-cola, de data asta făcând-o să zuruie tare pe caldarâm.
— O să te întorci la casa aia.
— S-ar putea, încuviință Randy. Se uită cu coada ochiului la copil, minunându-se la gândul că un simplu țânc de nouă ani putea să-i descopere

chiar atât de bine intenţiile. Bineînţeles că avea de gând să se întoarcă la casa aceea.

Cum anume denumise femeia respectivă situaţia?… *O mică şaradă.* Şi mai spusese ceva despre un individ… cum că acel tip folosea numele… de parcă ar fi vorbit despre el însuşi utilizând persoana a treia, ori cam aşa ceva… aproape ca şi când… şi Randy fu cât pe ce să se împiedice pe trotuar. Se opri pe loc, dar Acey continua să meargă… Omul acela vorbea într-un fel de parcă Wes Howard nici măcar nu era numele său adevărat… acest lucru făcând, în definitiv, posibil ca Randy să fie adevăratul Wes Howard, până la urma urmei… iar în acel moment el auzi parcă aievea glasul femeii, care spusese… *de parcă el s-ar mai întoarce vreodată aici.* Care el anume? se întrebă Randy în sinea lui.

Se referea ea cumva la el? Nu prea părea aşa, ca să nu mai vorbim că femeia nu avea de unde să aibă nici măcar cea mai mică idee în legătură cu eventuala lui intenţie de a mai reveni sau nu acolo. Şi ce mai era şi cu acel teanc de documente pe care ea a simţit nevoia să le ascundă în adăpostul antiatomic? Şi de ce ea…

La vederea maşinii, gândurile i se risipiră. Continuă să înainteze, în vreme ce îşi căuta cheile, după găsirea cărora el apăsă pe butonul verde. Acey se sui în automobil, gata de plecare, în timp ce Randy se aşeză pe locul şoferului şi îşi puse centura de siguranţă. Deasupra capului său, unul dintre butoanele de pe unicul panou superior emitea o luminiţă albastră. Era pe Star. Randy se întrebă dacă butonul acela fusese mereu luminos şi doar nu-l remarcase el sau poate că, între timp, mai intervenise ceva. Se uită la Acey. Teroarea zugrăvită pe figura băiatului făcu să-i îngheţe instantaneu sângele în vene.

Îşi întoarse încet privirea spre partea din faţă a vehiculului. Acolo, drept în faţa Mercedesului, se afla Chester Berry. Poliţaiul corupt. Cu o imensă vânătaie veche pe toată fruntea. Cu o armă automată neagră îndreptată direct înspre capul lui Randy. Şi cu un bandaj mare ţinându-i maxilarele, ca să i se vindece limba. Omul bolborosi un ordin care părea să sune astfel:

— Coborâţi din maşină!

— Cred că vrea să ne dăm jos din Mercedesul lui, opină Acey.

— Rămâi nemişcat! îi replică Randy.

— Coborâţi din maşină! se auzi de data asta mai tare. Chester Berry îşi tot agita arma înainte şi înapoi. Coborâţi dracului odată din maşină! urlă el apoi înfuriat, cu tot plasturele care îi acoperea gura.

Randy îşi arătă palmele la vedere, apoi făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-şi ducă mâna la clanţa portierei. El însă cuplă maneta schimbătorului de viteze în marşarier, apucă zdravăn de volan cu ambele mâini şi apăsă pedala

de accelerație. Prin geamul deschis, intră șuierând un glonț, trecând atât de aproape de bărbia lui Randy, încât acestuia îi clănțăniră dinții în gură.

— Ține-te bine! îi zise el lui Acey, pe când automobilul țâșnea înapoi, cu spatele. El mai auzi două împușcături, apoi încă una, în timp ce strângea cu mâinile volanul și ieșea în stradă. Demară în trombă și zvâcni cu toată viteza în direcția oceanului. Îl văzu în oglinda retrovizoare pe Berry ivindu-se dintre clădiri, luându-și poziția de luptă și apoi răzgândindu-se și plecând de-acolo, dispărând din raza vizuală.

Parcă nu s-ar fi grăbit câtuși de puțin, își spuse Randy în gând. Parcă… parcă banditul știa că i-ar fi putut găsi oriunde și oricând ar fi vrut el.

La un moment dat, luminița albastră începu să clipească.

— Fir-ar să fie! exclamă Randy. El luă două viraje la dreapta și opri vehiculul lângă bordură. Acum, luminița albastră începuse să pâlpâie încontinuu.

Ieși din mașină, o cercetă cu privirea și găsi, chiar în fața lui, un mic obiect pătrățos și întunecat la culoare, nu mai voluminos decât o cutiuță de chibrituri, prins chiar lângă joncțiunea dintre capota automobilului și geamul din spate. Îl înșfacă iute cu degetele și îl desprinse de la locul lui. Trase de cablu până îl rupse, apoi aruncă pe stradă și antena. Se grăbi după aceea să urce la loc în vehicul. Luminița albastră, cu indicația pe Star, își dăduse sufletul și era acum stinsă complet. El se răsuci în direcția lui Acey. Îi îngheță pe dată în gâtlej starea de exaltare datorată faptului că descoperise modalitatea în care dăduse atât de repede Berry de ei. Puștiul avea privirea fixă și direcționată drept înainte. Părea a respira greu… ca și cum ar fi avut plămânii congestionați… numai că acel zgomot horcăit nu-i ieșea pe gură… ci îi ieșea din… Randy întinse mâna și îl atinse pe băiat. Și-o retrase însă imediat, atunci când constată că dăduse peste ceva cald și lipicios. Iar zgomotul acela… îi ieșea copilului prin gaura mustind de sânge din piept.

— Oh, Doamne! murmură bărbatul.

32.

Strada Landon era în mare fierbere. Venise cu-adevărat şi prima zi însorită din an. Afară, aerul nu se putea să aibă mai mult de cincisprezece grade Celsius, şi, cu toate astea, după o iarnă năbădăioasă şi o primăvară timpurie, orice zi care putea fi caracterizată drept caldă era întâmpinată cu un unanim entuziasm.

Helen şi cu Ken se dădură la o parte, lăsând doi skateboarderi cu turul nădragilor până la genunchi să-şi croiască drum de-a lungul trotuarului. Practicanţii de jogging şerpuiau printre trecătorii de pe trotuarele înţesate de lume, etalându-şi pielea decolorată în faţa lunaticilor, a drogaţilor şi a cerşetorilor, care ieşiseră buluc, cu ochii întredeschişi, din sălaşurile pe unde hibernaseră întreaga iarnă, revenind acum la fâţâielile lor obişnuite, de-a lungul şi de-a latul bulevardului.

— Sunt realmente convinsă că el a fost cel mai bun, rosti Helen. Am fost mereu de-a dreptul topită după filmele mai vechi, cu Sean Connery, însă tipul ăsta… – şi ea făcu un gest larg cu mâna – tipul ăsta e de-a dreptul delicios. Şi femeia se prefăcu a-şi şterge o transpiraţie ipotetică de pe frunte. Cum îl cheamă…?

— Daniel Craig, îi zise Ken.

— Vreau să spun… şi ea îşi duse iar mâna la frunte.

Cei doi vizionaseră un film din seria nouă cu James Bond, *Casino Royale.* Ceva din apariţia lui Daniel Craig îi stârnise simţurile, punându-i pe jar hormonii. Răsuflarea i se tăia de fiecare dată când actorul îşi făcea apariţia pe ecran, adică în 99% din durata întregului film. Iar cu ocazia unui moment cât se putea de erotic, ea se aplecase atât de mult, încât i se vărsase pe podea coca-cola din pahar.

— Ăsta a fost un film bun, încuviinţă Ken. Se apropie mai mult de carte, comparativ cu celelalte. Apoi Ken făcu o grimasă. Niciun fel de supertehnologie. Niciun fel de păpuşi. Niciun fel de uriaşi cu dinţii de oţel. Niciun fel de porcării de soiul acesta.

— Ce-ai zice de-o îngheţată? îl întrebă Helen.

Ken o cuprinse cu un braţ pe după umeri, smulgând-o din calea altor doi skateboarderi, ale căror role zgomotoase zuruiau pe asfaltul vălurit, auzindu-se aidoma unui tren care se apropie. Femeia se lipi de pieptul lui şi urmări alunecarea skateboarderilor printre pietoni.

— Să fie Cherry Garcia? o întrebă Ken.

— Cum altfel? se declară ea de acord.

Nu era chiar cel mai lesnicios lucru să se plimbe prin mulţime, lipiţi unul de celălalt. Se văzură nevoiţi să lupte din greu pentru a se strecura prin îmbulzeală, şi chiar trebuiră să se oprească de câteva ori, mai înainte să ajungă la Ben & Jerry's.

— De data asta, fac eu cinste, îi spuse Helen, pe când intrau în cofetărie. Tu ai făcut cinste cu filmul, eu o să fac cinste cu îngheţata.

Ken se abţinu de la orice comentariu. El se îndreptă către unica masă liberă în acel moment şi se aşeză pe un scaun. Masa era necurăţată. Pe ea se afla un ziar desfăcut, care mai era şi lipit, ici şi colo, de ceea ce păreau a fi nişte resturi de îngheţată.

Bărbatul nu putea să suporte o asemenea murdărie. În timp ce Helen stătea la coadă, el împrumută de la un picolo o cârpă udă, şterse masa şi începu să împăturească ziarul. Până să termine el cu ziarul, Helen ajunsese şi ea la masă, aducând două cupe cu îngheţată, adică Cherry Garcia pentru ea şi una de vanilie pentru el.

Ken se apucă să mănânce din îngheţată, în vreme ce Helen se aşeza şi ea pe un scaun. El îi arătă un titlu uriaş din ziar. HOPE A FOST GĂSIT?

— Ce părere ai tu despre dispariţia tipului? o întrebă el.

Femeia dădu din cap.

— N-am prins decât parţial ştirea, azi de dimineaţă. Da' ce?... FBI-ul l-a găsit pe individ?

— Nu. O sursă confidenţială din FBI afirmă că au găsit de curând un set de amprente în baza lor de date şi că acele amprente ar fi chiar ale tipului.

— După atâţia ani?

— S-ar putea ca şi amprentele să dateze tot cam de pe-atunci.

— Şi se ştie unde anume poate fi?

— Nu. Se ştie doar că i-au apărut amprentele.

— Mai aminteşte-mi ce anume s-a întâmplat cu individul acesta, îl rugă ea, în timp ce ducea la gură încă o linguriţă cu îngheţată.

— Nu mai ţii minte? Astronautul ăla... era programat să zboare într-o misiune Venture. A dispărut în seara dinainte de lansare şi s-a iscat multă zarvă dacă să se amâne ori nu misiunea... apoi au hotărât să-l înlocuiască... lansarea a fost reuşită, iar naveta şi-a îndeplinit misiunea în spaţiul cosmic...

Femeia gesticulă cu linguriţa prin aer.

— ...Şi pe urmă, capsula explodează la reintrarea în atmosfera terestră.

— Şi au murit toţi cei aflaţi la bord, concluziona Ken. Iar din câte ştiu eu, de-atunci încoace, nimeni nu l-a mai văzut şi nici n-a mai auzit nimic despre Adrian Hope.

— Nu s-a presupus cumva că el ar fi fost în vreun fel implicat în producerea dezastrului?

Ken îşi flutură cu dezgust o mână prin aer.

— Asta nu-i decât o teorie a conspiraţiei. Toate acele emisiuni de televiziune şi toate articolele apărute în reviste… Nu-s decât vorbe goale. Nimeni n-a reuşit să dovedească până acum absolut nimic.

— Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele, îl tachină femeia, chicotind în triluri cristaline.

— Dacă cineva, într-adevăr, ar fi ştiut ceva important, ar fi vândut deja demult presei toate informaţiile.

Chestiunea părând a fi fost epuizată, cei doi continuară să-şi mănânce în linişte îngheţatele. La un moment dat, Ken întoarse pagina de ziar şi atenţia îi fu atrasă de un titlu subliniat: GILL SĂ FIE SURSA?

Conform jurnalistului Wayne Fontana, surse neconfirmate din cadrul FBI-ului afirmaseră că respectivele amprente fuseseră supuse analizării de către nimeni altul decât Bruce Gill, procurorul districtual al comitatului Queen Anne, al cărui birou refuza pentru moment să facă vreun comentariu asupra subiectului aflat în discuţie.

Ken întoarse ziarul către Helen. El îi arătă începutul articolului. Femeia se aplecă înainte, rămânând cu mâna în care ţinea linguriţa suspendată în aer. Ea trase ziarul mai aproape, citi articolul şi apoi îl mai citi şi a doua oară. Puse cupa cu îngheţată pe masă şi se uită lung la Ken.

— Nu se poate, i se adresă ea.

— A naibii de mare ar fi coincidenţa.

— E o nebunie.

— Nu i s-au luat niciodată amprentele?

Helen plescăi din buze.

— Glumeşti? Verificarea amprentelor costă mulţi bani. Iar statul nu-şi cheltuieşte banii cu nişte retardaţi.

— Momentul s-ar cam potrivi. Lipseşte de aproape şapte ani.

— Parcă tot nu-mi vine să cred una ca asta.

Ken întoarse ziarul spre el, îşi puse degetul arătător în partea de jos a primului articol, după care începu să întoarcă paginile. Ridică apoi ziarul, apropiindu-şi-i de ochi. După o vreme, împături la loc ziarul şi i-l întinse lui Helen. Era vorba despre poza unui tânăr bine clădit, care ţinea în mâini o minge de baschet. Părea să aibă aproape treizeci de ani. Helen nu-l mai văzuse niciodată. Sub fotografie scria: *Adrian Hope.* Femeia se uită la mâinile tânărului din imagine şi i se puse imediat un nod în gât.

— Tu chiar crezi? îi şopti ea lui Ken.

— Hai să nu ne înflăcărăm, o temperă preventiv Ken. Nu-i ceva cu care să ne jucăm.

— Nu e deloc de glumă.

Cei doi continuară să-şi savureze încet îngheţatele, pasându-şi ziarul de la unul la celălalt.

Ken lăsă bacşiş doi dolari. Îşi făcură, după aceea, amândoi loc prin cofetăria aglomerată şi ajunseră pe trotuar, de unde traversară strada Landon, apoi parcurseră o jumătate de cvartal şi o porniră în jos, către strada Arbor.

Se plimbară braţ la braţ în linişte, de-a lungul trotuarului semiînsorit. Helen se întreba dacă tăcerea lor se datora faptului că Paul ar fi putut, până la urmă, să fi fost, în realitate, chiar acest Adrian Hope, ori dacă ceva din atmosfera momentului anulase orice intenţie de dialog.

Traversară strada Arbor, trecând peste bordurile din granit, aproximativ în acelaşi loc unde îl lovise maşina aceea pe Paul Hardy. În forul ei interior, Helen se crispă şi îşi aţinti privirea drept înainte.

Cu trei paşi înainte să cotească, atenţia le fu atrasă în direcţia străzii, de zgomotul unor paşi pe caldarâm. Un bărbat îndesat şi mai în vârstă venea spre ei, deplasându-se cu o neobişnuită viteză şi graţie. În tot acest timp, el ţinea mâna întinsă în faţă, către cei doi.

— Mă numesc Irving Jaynes, li se adresă omul, pe când se afla aproape de ei. Prin toţi porii, tipul părea că emană multă energie. Dădea impresia că ar fi fost capabil să vândă cu mare succes până şi cuburi de gheaţă eschimoşilor.

Luată prin surprindere, Helen îi întinse şi ea mâna. Mâna bărbatului era grea. Strânsoarea lui sugera forţă.

— Eu sunt Helen Willis, se prezentă ea. Cu mâna liberă, făcu apoi un gest în direcţia lui Ken. Iar dumnealui este prietenul meu, Ken Suzuki. Ken de-abia catadicsi să încline puţin din cap spre străin, în semn de salut.

— Am cumpărat de curând casa de vizavi, rosti bărbatul, arătând către părăginitul conac în stil Tudor, care fusese dat spre vânzare în ultimele şase luni. Aş fi vrut să mă prezint noilor mei vecini.

Helen făcu dovada unei bune-creşteri. Ea se arătă binevoitoare şi îi ură străinului bun venit în cartier.

Şi, după cum îi era obiceiul, îi ură bun venit şi la Casa Armoniei. După ce mai schimbară câteva amabilităţi, femeia îi dădu de înţeles că respectivei lor conversaţii s-ar cam fi cuvenit să i se pună capăt.

Bărbatul însă nu dădea semne că ar fi recepţionat aluziile femeii şi continuă să peroreze despre cât de mult îi plăceau oraşul şi clima, ca şi despre planurile de renovare ale noii sale case. Şi o ţinea întruna în felul acesta, până ce Ken începu s-o strângă de braţ pe Helen. Aceasta îi întinse

încă o dată străinului mâna, intenţionând fără echivoc să pună punct conversaţiei.

Cu o privire ranchiunoasă, Jaynes făcu o adâncă plecăciune şi sărută ceremonios mâna femeii.

— Mi-a făcut o nespusă plăcere, îi spuse el.

Ceilalţi doi rămaseră apoi încremeniţi, urmărindu-l pe noul lor vecin cum traversează strada Arbor şi cum intră în casa lui.

— Ce rahat de bizarerie o mai fi fost şi asta? o întrebă după aceea Ken pe Helen.

— La ce anume te referi?

— La sărutatul mâinii.

— Eu am considerat că n-a fost decât un gest elegant de curtoazie, îi zise ea.

Ken arăta de parcă i-ar fi puţit ceva.

Helen se strădui din răsputeri să-şi reprime un zâmbet. Ken era gelos. Mai mult ca sigur. Îi veni să chicotească, însă îşi reprimă pe dată şi această intenţie.

33.

De-abia după patruzeci de minute apăru şi medicul de origine pakistaneză, de după uşile închise. Asistenta de la recepţie îi făcu semn lui Randy, care şedea pe singura banchetă existentă în secţia de terapie intensivă. Randy i-ar fi venit în întâmpinare, dar era legat cu cătuşele de banchetă. Doctorul se aşează lângă el. Se uită la Randy cu nişte ochi cafenii şi umezi, şi nu zise nimic. Nu păru a remarca nici măcar sângele de pe cămaşa lui Randy. El îi puse acestuia o mână pe umăr.

— Îmi pare rău. N-am mai putut să facem absolut nimic.

Randy îşi întoarse privirea. Îşi rezemă capul, care îl durea, pe încheietura mâinii încătuşate. Doctorul dădu să spună ceva, însă Randy îi făcu un semn să tacă, mişcându-şi mâna liberă. Trecu apoi un minut până să audă Randy zgomotul paşilor acelui bărbat care se îndepărta. Din pieptul lui ieşi un hohot, apoi un altul şi din ce în ce mai des, până când aproape că nu mai putu respira. Îi trebuiră câteva minute ca să-şi poată recăpăta controlul. Îşi şterse faţa cu braţul liber. Poliţistul se apropie de el.

— Am chemat un echipaj care o să te ducă în oraş, i se adresă acesta. Poliţistul aşteptă, însă Randy se uita în gol. Nu ştiu despre ce anume este vorba, domnule, dar îmi pare rău pentru ireparabila pierdere pe care ai suferit-o, mai adăugă omul. Un băieţel de vârsta lui… nu este drept să i se întâmple una ca asta.

Randy izbucni din nou în hohote de plâns, de data asta fără a se mai abţine. Se simţea cuprins de disperare, iar umerii începură să-i tremure şi trupul îi fu cuprins de convulsii de amărăciune. Îl durea capul, ca şi cum cineva i-ar fi bătut nişte cuie drept în frunte. Spasmele începură să-i cuprindă treptat şi stomacul.

— Aş avea nevoie urgentă să merg la toaletă, îi spuse Randy poliţistului.

— O să vină o maşină aici, peste numai…

— Cred că o să-mi vină să vomit, adăugă Randy. El îşi lăsă apoi bărbia-n jos, către mâna încătuşată. Obtură vederea poliţistului cu trupul lui şi îşi băgă un deget în gâtlej. Se scutură de câteva ori. Mai repetă operaţiunea, până ce simţi gustul de fiere în gât.

Asistenta de la recepţie îşi ridică privirea de pe teancul de analize din faţa ei. Femeia îi făcu un semn cu degetul, deschise gura să vorbească, însă era prea târziu. Conţinutul stomacului lui Randy fu proiectat pe pardoseală, între picioarele bărbatului.

— Nu… nu… nu, murmură asistenta. Nu se poate aşa ceva aici.

Asistenta se ridică în picioare şi ieşi de după birou, cu viteza şi cu dezinvoltura unei femei mult mai tinere şi mult mai puţin corpolente ca ea. În sala de aşteptare, băgă capul pe uşă un om de serviciu. Ea îl atenţionă, cu un deget gros şi maroniu:

— Vino cu o găleată şi cu un mop.

— Da' io tocmai…, bâigui individul.

— Nu-mi pasă de ceea ce tocmai făceai tu… însă-ţi spun să găseşti de unde ştii o găleată şi un mop şi să vii cu ele aici, de urgenţă! Ca să cureţi mizeria. Cu acelaşi deget, ea îl atenţionă şi pe poliţist, avertizându-l: Du-l acolo, îi zise ea, arătându-i o uşă pe care scria NUMAI PENTRU PERSONAL.

Poliţistul se apropie de Randy din lateral, având grijă să nu-şi bage din greşeală pantofii lustruiţi în băltoaca de vomă care lucea pe podea. Mai întâi, el îi desfăcu de pe braţul banchetei cătuşa, apoi se răzgândi şi îşi zise că n-avea nevoie ca şi acele cătuşe să i se umple de vomă, aşa că le scoase de pe încheieturile mâinilor lui Randy, după care şi le îndesă în etui-ul din piele neagră, prins de centură la spate.

Apoi, îl ajută pe Randy să dea ocol mizeriei de pe podea şi îl conduse până la toaletă. Îl urmă până la uşă şi rămase acolo cu braţele încrucişate, păzindu-l, în vreme ce Randy îşi încordă forţele, se aplecă mult peste chiuvetă şi vomă din nou.

Poliţistul rămase atent, până când Randy îşi dădu cu apă pe faţă, se şterse cu un şervet de hârtie şi începu să-şi desfacă pantalonii.

— Scuze, îi spuse el spăsit, dar trebuie să…

Poliţistul se strâmbă, traversă încăperea şi verifică şi cealaltă uşă. Mulţumit de faptul că aceasta era zăvorâtă pe cealaltă parte, omul se îndreptă spre hol.

— O să stau în faţa uşii, îi zise el lui Randy, după care ieşi în hol şi trase cu fermitate uşa în urma lui. Randy mai aşteptă o clipă, apoi cu o mână îşi ţinu pantalonii, iar cu cealaltă puse zăvorul uşii pe poziţia „încuiat".

Trase apoi fermoarul la pantaloni şi privi de jur-împrejur. Pe perete era prins un distribuitor de mănuşi de cauciuc, având trei orificii, notate cu „mic", „mediu" şi „mare". Se mai afla acolo şi un coş de gunoi, pentru ace şi alte obiecte ascuţite. Mai erau şi nişte instrucţiuni pentru spălarea corectă a mâinilor. Dulapul de alături era plin cu plasturi, seringi, un tensiometru de pus pe încheietura mâinii, nişte cleşti de prins limba, alte mănuşi, o foarfecă, mai multe perii verzi, nişte papucei tot de culoare verde şi un stetoscop.

Randy luă de pe raft foarfecă şi doi cleştişori pentru prins limba, lăsându-se în genunchi în faţa celei de-a doua uşi. El băgă capătul ascuţit al foarfecii pe lângă tocul uşii, împingând cu putere şi încercând zadarnic să desfacă

zăvorul de oţel. Repetă operaţiunea, dar tot fără niciun folos. Se auziră ciocănituri în uşa dinspre hol.

— E totul în regulă? dori poliţistul să afle.

— Nu mă simt prea bine, îi răspunse Randy.

— Hai să mergem! îl chemă poliţistul. A sosit deja maşina.

— Spune-le să mai aştepte doar puţin.

— Hai să mergem, frate, când îţi spun! Grăbeşte-te!

Randy se reapucă să meşterească, la cealaltă uşă, cu foarfecă. De data asta, zăvorul se mişcă. Încercă să apese mai tare, însă foarfecă îi alunecă. Zăvorul reveni la loc.

De data asta, poliţistul bătu şi mai tare în uşă.

— Hai să mergem!

Randy frecă zăvorul cu lama, în speranţa să reuşească să facă o scobitură pe lângă el, în care să poată intra vârful foarfecii. Zăvorul se mişcă din nou. Acum Randy se folosi şi de umăr. Urmări zăvorul cum se mişcă milimetru cu milimetru, până când ar fi putut introduce un cleştişor de prins limba în spaţiul dintre zăvor şi tocul uşii. Poliţistul izbi atunci cu piciorul în cealaltă uşă.

— Hai să mergem!

— Mai lasă-mă încă puţin, omule, şuieră Randy.

El prinse după aceea clanţa cu mâna liberă şi deschise cea de-a doua uşă. Scoase apoi capul şi văzu că uşa respectivă dădea într-un coridor de serviciu pustiu. Se ridică în picioare şi o luă la goană până la capătul culoarului, atras ca de un magnet de semnul verde care indica ieşirea şi scările.

34.

Bruce Gill îşi ridică bărbia, se privi în oglindă şi îşi făcu un ultim retuş la cravată, după care se întoarse întrebător în direcţia lui Kristen.

— Arată fabulos cravata ta, îl complimentă aceasta, drept răspuns.

Bărbatul îi zâmbi, răsuflă adânc şi se interesă:

— Eşti gata şi tu?

— Nimeni nu mai e ca noi, zise ea, afişând în mod ostentativ un rânjet.

El deschise uşa şi se dădu la o parte, lăsând-o pe femeie să pătrundă prima în sala pentru conferinţe de presă a districtului Queen Anne. Rumoarea şuşotelilor spori considerabil în intensitate, în timp ce traversară partea din faţă a încăperii şi urcară pe podium.

Locul era înţesat de lume până la refuz. CBS, NBC, ABC, CNN, MSNBC, FOX, BBC, corespondenţii locali de presă, circa o sută de persoane stăteau înghesuite de-a valma, într-un spaţiu destinat, în mod normal, să primească numai douăzeci. După cum păreau să se prezinte lucrurile, vreo altă sută de reporteri mai rămăseseră şi afară, pe hol. Pupitrul se transformase într-o pădure deasă de microfoane, iar Bruce Gill strânse în mâini marginile de lemn ale tăbliei şi se uită încrezător spre mulţimea adunată acolo.

— Doamnelor şi domnilor, începu el. Vuietul conversaţiilor se stinse imediat ca la acţionarea unui întrerupător. Aş vrea, mai întâi, să rostesc câteva cuvinte, iar apoi, în limita timpului disponibil, să vă răspund şi la un anumit număr de întrebări. Camerele video începură să zumzăie. Pe parcursul unei ample investigaţii, aflate în curs de desfăşurare, biroul meu a făcut o solicitare de rutină, pentru eventuala identificare a unor amprente digitale, în cadrul bazei de date IAFIS – zise Gill, articulând literele rând pe rând – …care, după cum cred că aproape cu toţii ştiţi, este baza naţională de date a FBI-ului privind amprentele digitale. Murmurul începu să se intensifice din nou. Spre imensa noastră surprindere, amprentele cu pricina au fost identificate ca aparţinând acelui bine cunoscut Adrian Hope. După cum, de asemenea, socotesc că sunteţi la curent, respectivul domn Hope n-a mai fost văzut de nimeni, începând din ziua de 14 a lunii decembrie 1999, atunci când a dispărut de la Centrul Spaţial Kennedy, de la Cape Canaveral, Florida, în noaptea care a precedat ziua când era desemnat să conducă expediţia navetei spaţiale *Venture* într-o misiune de experimentări ştiinţifice. Gill se întrerupse o clipă, ca să mărească efectul dramatic al

scenei, după care adăugă: Acest lucru vine să sporească şi mai tare misterul care învăluie şocanta dispariţie prematură a comandantului Hope…

Şi apoi, procurorul districtual pălăvrăgi şi iar pălăvrăgi pe tema tragicului final al acelei misiuni spaţiale, ca şi despre anii ulteriori plini de presupuneri, de ipoteze şi de tot felul de teorii abracadabrante, concomitent acuzând şi presa prezentă, în acel moment, acolo, la faţa locului, cu o veritabilă furtună de tirade agresive, sforăitoare, de an preelectoral.

La un moment dat, se ridicară şase mâini. Bruce Gill clătină din cap în maniera unui părinte care avea de-a face cu nişte copii neascultători.

— Bineînţeles că biroul meu a efectuat toate demersurile posibile pentru a se asigura de faptul că respectivele amprente digitale erau veritabile şi nu aparţineau cine ştie cărei şarlatanii complicate sau vreunei înscenări. Murmurele reţinute se intensificară până la o rumoare dezlănţuită. Laboratoarele criminalistice ale FBI-ului ne asigură că vechimea respectivelor amprente este mai mică de şaizeci de zile. Omul ridică o mână. Se pare că vechimea amprentelor poate fi determinată prin cantitatea de grăsime care există în urmele lor.

În acel moment, părea să fi aterizat în încăpere un mic avion.

— Mai mult chiar… şi bărbatul aşteptă să se mai potolească zumzăiala. În plus… biroul meu a obţinut şi o confirmare independentă, de primă mână, asupra datei probabile şi a originii amprentelor cu pricina. Apoi îi făcu semn unei femei cu părul alb, aşezate în rândul întâi. Barbara…

— Să înţelegem, prin urmare, că îl aveţi deja în custodie pe domnul Hope?

— Nu, se grăbi să-i răspundă Gill. Din câte ştiu eu, domnului Hope nu i s-au adus niciun fel de acuzaţii pentru niciun fel de eventuale infracţiuni. Din nou, din câte ştim noi, şi acest lucru… iar el îşi lăsă şi de data asta fraza neterminată.

Următorul fu Wolf Blitzer, de la CNN.

— Ştiţi cumva şi unde anume se află în momentul de faţă domnul Hope?

— Nu… nu ştim.

— Sunteţi dispus cumva să ne comunicaţi şi care este această sursă independentă a dumneavoastră, care v-a oferit confirmarea suplimentară?…

— Pentru moment, nu. După cum v-am mai spus, ancheta nu a fost finalizată încă, aflându-se şi acum în curs de desfăşurare…

Şi conferinţa de presă continuă astfel, la nesfârşit. Kristen îşi camuflă un surâs de superioritate, gândindu-se la titlurile din presa de a doua zi:

HOPE[2] A DISPĂRUT!

∵

[2] Speranţa.

Jacobson aruncă pe tejghea o bancnotă de cinci dolari, drept bacşiş. Bob făcu şi el acelaşi lucru, atrăgându-şi din partea barmanului un semn de mulţumire din cap. În vreme ce-şi punea pe el pardesiul, Jacobson aruncă o privire peste umăr. Bruce Gill încă mai răspundea la întrebări, arătând extrem de fotogenic pe ecranul cu plasmă al televizorului din bar. Jacobson puse mâna pe clanţa din bronz a uşii, ieşind apoi în stradă.

Aerul era călduţ şi proaspăt. În oraş, mugurii cireşilor începeau să explodeze. Jacobson rămase în faţa restaurantului, în timp ce Bob ţinea uşa pentru un cuplu care intra, păşind apoi şi el afară.

— Drăguţ, rosti el.

— Te referi la vreme? îl întrebă rânjind Jacobson.

— Mă refer la tot, îi răspunse Bob.

O porniră apoi împreună pe stradă, îndreptându-se către est, în direcţia râului.

— Nu-mi mai amintesc numele individului. Cred că a fost un celebru scriitor. Jacobson se străduia să-şi amintească numele cuiva. Oricum, acest individ a petrecut ceva vreme la Hollywood, iar după ce s-a întors de-acolo, a emis vestita declaraţie: „Nimeni nu ştie absolut nimic".

— Parcă era Golding sau Goldman…

Jacobson încuviinţă, dând din cap.

— Cred că ai dreptate.

— Şi impresia ta este aceea că vorbele sale ni se potrivesc acum şi nouă?

— Exact.

— Problema din Florida trebuie să dispară.

— A şi dispărut deja.

— Pe bune?

— Cineva s-a ocupat de domnul Howard ăsta al nostru.

— Da?

— *Domnul G a rezolvat problema.*

Bob rămase ţintuit locului.

— După toate cele care s-au întâmplat?

— Tot el a rămas cel mai bun. De cincisprezece ani efectuează întreaga muncă de maximă dificultate şi încă nu s-a plâns de nimic. Mai înainte ca Bob să apuce să obiecteze ceva, Jacobson continuă: Nu numai că este interesat de propria lui siguranţă, tot aşa precum suntem şi noi interesaţi de a noastră, dar el efectiv s-a bucurat că i s-a oferit ocazia să cureţe după… după ultima întâmplare nefericită.

— Nu-mi plac deloc finalurile astea lăsate în coadă de peşte şi rămăşiţele de ultimă oră.

— Consideră lucrul acesta ca pe o ocazie de a ne spăla pe mâini de întreaga afacere.

— Dar…

Jacobson se opri din mers.

— Ia ascultă, Bob. Nu vreau să par preţios în exprimare. Bob îşi întoarse capul şi oftă. Simţi cum se îmbujorează la faţă, când îşi aminti cât de mult ura micile prelegeri didactice ale lui Jacobson. Ştii şi tu… continuă Jacobson, cred că ăsta este unul dintre pericolele ascunse ale succesului.

— Care anume?

— Să uiţi de unde ai plecat. Şi Jacobson îşi flutură o mână prin văzduh. Uiţi de toată munca şi de toate compromisurile făcute, iar, după o vreme, începi să ai senzaţia că aşa ţi-a fost scris în destin… de parcă ar fi fost voia Domnului ca tu să devii subsecretar de stat în cadrul Departamentului Apărării.

— Şi eu ce să înţeleg din asta, Ron?

— Să înţelegi, Bob… că tu şi cu mine suntem ceea ce suntem astăzi din cauza lucrurilor rele pe care le-am făptuit odinioară, şi pentru niciun fel de alte motive posibile şi imposibile. Pentru că am ales să nesocotim raportul tehnic. Şi Jacobson suspină. Un raport tehnic făcut mult prea conştiincios.

— Eu unul n-am făcut nimic.

Jacobson zâmbi.

— Fie, atunci, din cauza lucrurilor pe care nu le-am înfăptuit cândva, se corectă el. Bob deschise gura să vorbească, dar Jacobson i-o luă înainte, făcându-i semn să tacă. Încerc să nu mă-mbăt cu apă rece, închipuindu-mi că am fost numit în cel mai înalt post civil din Agenţia Naţională de Securitate doar fiindcă eram cel mai merituos dintre toţi candidaţii. Şi el făcu un gest larg cu mâna. Era plin de oameni cel puţin la fel de calificaţi ca şi noi.

— Dar noi n-am făcut nimic, se încăpăţână să-i repete Bob.

— Probabil că nu eşti catolic.

— Dar ce legătură are asta cu…?

— Călugăriţele de la gimnaziu s-au străduit din răsputeri să ne facă să înţelegem că *păcatele săvârşite prin omitere* sunt la fel de grave ca şi *cele pe care le dobândeşti prin comitere.*

— Probabil că am lipsit de la lecţia asta.

— Problema este aceea că… şi Jacobson şovăi. Problema este aceea că noi am bănuit că plăcile refractare ale învelişului navetei cosmice nu erau deloc în regulă. Noi am primit un raport tehnic care accentua faptul că acestea prezentau neajunsuri grave. Ştii, rosti el lungind şi subliniind cuvântul, şi noi am optat atunci pentru varianta de a nu ţine câtuşi de puţin cont de asta.

— Însă au murit opt oameni, murmură Bob. Opt oameni, repetă el, clătinând din cap.

Jacobson continuă să vorbească, de data asta mai tare:

— Se mai întâmplă şi accidente. Nu ne-am aşteptat deloc că s-ar fi putut să moară oameni. Şi bărbatul reteză cu o mână în gol, prin aer. Ne aşteptam cel mult că ar fi urmat să pierdem câteva amărâte plăcuţe refractare, iar asta nu ar fi însemnat decât o întârziere a derulării normale a programului. Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că întreaga navetă avea să se dezintegreze şi să se răspândească peste toată partea de răsărit a statului Texas.

— Zece oameni, dacă-i mai punem la socoteală şi pe Howard şi pe Barber.

— Opt, zece, asta n-are nicio importanţă. Problema este aceea că atenţia ne-a fost abătută într-o altă direcţie.

— Ne-a fost abătută atenţia?

— Cu promisiuni de promovare… pentru care… – Jacobson făcea acum un gest de ameninţare cu degetul. Bob părea că ar fi vrut să-l întrerupă – …noi am făcut atunci tot ce ne-a stat în putinţă. Acum zece ani, nu eram decât doi funcţionăraşi neînsemnaţi care lucrau în cadrul unui proiect al NASA. Iar, în prezent, avem totul… adică mai mulţi bani, mai multă putere, mai multe avantaje decât ne-am fi putut imagina vreodată că ar fi urmat să avem. Jacobson făcu din nou un gest amplu cu braţul. Şi totul se datorează numai alegerii făcute de noi în acel moment crucial.

Bob îşi îndesă mâinile adânc în buzunarele pardesiului. Devenise pământiu la faţă. Cei doi ajunseră la intersecţia dintre Whitman şi Bridge. Bob locuia la patru străzi depărtare de-acolo, spre dreapta. Se opriră amândoi. Jacobson reînnodă firul discuţiei:

— Prietenul meu se va ocupa de domnul Hope, o dată pentru totdeauna.

— Chiar este absolut necesar acest lucru?

— Din păcate, da.

— Cum aşa?

— A mai apărut încă o altă complicaţie.

— Da?

— Domnul Howard ăsta al nostru…

— Răposatul din Cocoa Beach.

— Chiar dumnealui în persoană.

— Ce-i cu el?

— Mai înainte de a-şi da duhul…

— Da?

— …a pretins că femeia ţinuse un jurnal.

— Şi a precizat cumva şi locul unde poate fi găsit obiectul cu pricina?

— N-a mai avut când. Se pare că era răvăşit… şi că bolborosea lucruri fără de înţeles…

— Şi?

— Se pare că a încercat să scape cu fuga, iar lucrurile au luat atunci o întorsătură nefericită.

— Iar acest jurnal n-a mai apărut.

— N-a fost găsit printre obiectele sale personale.

— Dar soţia lui?

— Soţia şi fiicele lor s-au volatilizat. Au plecat din Florida cu un autobuz Ogarul Cenuşiu, cu o zi înainte ca domnul Howard să-şi fi încheiat mandatul.

— Şi ce destinaţie şi-au ales?

— Fayetteville, Arkansas. Bob aşteptă. Îi reveni în acel moment în minte cât de mult ura el pauzele semnificative ale lui Jacobson, care într-un târziu continuă: Acolo unde ele nu au mai ajuns niciodată. Câţiva pasageri au afirmat că ele nu s-au urcat din nou în autobuz, după o oprire pe undeva prin Georgia de Sud, iar de atunci încolo, urma li s-a pierdut cu totul. Probabil că acolo aranjase ea să le aştepte cineva.

— Şi asta crezi că va putea constitui o problemă?

— Nu într-o proporţie semnificativă. Dacă ea ar fi ştiut ceva cutremurător, noi am fi auzit deja.

— Lucrurile de genul acesta pot avea o însemnătate deosebită, chiar dacă ea n-ar şti ceva foarte important.

— Da… într-adevăr, pot avea o însemnătate deosebită, iar ea chiar nu ştie nimic important.

— Şi tu crezi că domnul Hope ar putea fi, într-o oarecare măsură…?

— S-a aflat prin apropiere.

— Doi dintr-o singură lovitură.

— Să sperăm.

Bob îşi întinse lateral mâinile şi îşi roti capul.

— S-ar putea să fi venit momentul să punem în practică ideea ta cu Walter Hybridge, spuse el.

Jacobson surâse.

— N-am fost decât noi trei, în cadrul managementului acelui proiect. Rapoartele tehnice au venit direct la noi. Unul a fost Walter… – şi Jacobson îşi întinse gâtul, de parcă ar fi vrut să verifice strada –, iar ceilalţi doi se află acum în această intersecţie.

— Neşansa lui Walter.

— Dar şansa noastră.

— O să mă ţii la curent? îl întrebă Bob.

Jacobson chicoti.

— De-acum înainte vei putea citi absolut totul în ziare.

— Marea tragedie din Florida.

— Hope se află pe cale să dispară din nou.

— Iar documentele lui Walter Hybridge?

— Va apărea o primă serie de documente, care să insinueze faptul că Walter s-ar putea să se fi compromis el singur.

— Păcat, murmură Bob.

Şi acestea fiind zise, cei doi îşi strânseră mâinile şi porniră în direcţii opuse.

35.

Ei plecaseră de-acolo. El simţi asta chiar din clipa în care escaladase poarta şi sărise dincolo, înăuntru, văzând curtea din spatele casei. Săgeţile împrăştiate pe jos dispăruseră… la fel ca şi leagănele cu spătarele crăpate şi cădiţa şi absolut toate celelalte gioarse şi resturi care zăcuseră risipite prin iarbă, atunci când fusese acolo, în cursul nopţii precedente. Curtea era curăţată lună, ca şi cum peste noapte s-ar fi mutat la numărul 432 de pe strada Apei o altă familie, mai ordonată şi mai îngrijită decât cea dinainte.

Randy înaintă doi paşi. Geamlâcul marchizei i se ivi şi el în câmpul vizual. Ceea ce numai în noaptea anterioară fusese un întreg talmeş-balmeş de resturi de jucării, aruncate de-a valma cu gunoiul, era acum un spaţiu golit şi pustiu ca-n palmă, precum şi impecabil de curat. Inima îi tresări în piept. Pielea i se făcuse ca de găină şi îl furnica, pe când traversă peluza, intră fără a face niciun zgomot în marchiză şi urcă scăriţa din spate. Îşi scoase tricoul înfăşurându-şi mâna cu el şi încercă uşa din dos. Aceasta nu era nici măcar închisă, şi cu-atât mai puţin încuiată.

Randy o împinse uşor şi aşteptă, ascultând cu atenţie. Liniştea era de-a dreptul mormântală. El urcă cele trei trepte şi rămase rezemat de bufetul din bucătărie, aşteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Îl gâdilau nările. Înăuntru mirosea a dezinfectant.

După câteva minute, izbuti să distingă pereţii, lucru cât se putea de înţeles, deoarece aceştia erau tot ce mai rămăsese în casă. Mobila dispăruse fără urmă. De pe pardoseală mocheta fusese jupuită, scoasă şi dusă de-acolo. Toate dulapurile şi sertarele din bucătărie erau acum goale. El deschise uşa din cealaltă extremitate a bucătăriei. În garaj nu se vedea nicio maşină şi nimic altceva ce se găseşte de obicei în garaje. Până şi tomberoanele de gunoi erau golite, spălate cu furtunul şi curate bec.

Urcă şi la etaj. Acolo constată exact acelaşi lucru. Nu mai rămăsese absolut nimic. În încăperea în care se aflase cândva dormitorul matrimonial, se afla şi sursa înţepătorului iz de dezinfectant. Atât de puternic era acesta, încât bărbatului începură să-i curgă din ochi şiroaie de lacrimi. Petele întunecate de pe podeaua dormitorului îl făcură să-şi întoarcă privirea în altă direcţie. Mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Fugiseră ei oare cu toţii? Sau femeia avusese dreptate? Şarada aceea sau orice-o fi fost ea chiar se încheiase definitiv? Omul coborî iar în bucătărie şi ieşi din casă.

Traversă pajiştea şi merse către atelier, apropiindu-se de uşa laterală. Şi acolo, situaţia se prezenta absolut identic cu aceea din casă. Locul fusese în întregime curăţat, cu meticulozitate. Coborî privirea spre pardoseală, acolo unde se întindeau umbre alungite, în bătaia luminii lunii. Grătarul de peste orificiul de scurgere se afla la locul său.

Înaintă iute într-acolo şi se lăsă într-un genunchi, îşi strecură degetele printre gratiile metalice, trase cu nădejde şi se rostogoli de-a berbeleacul, pe spate. Grătarul nu cântărea decât aproximativ o treime din cât dădea impresia că ar fi atârnat la cântar. Probabil că era confecţionat din cine ştie ce aliaj pe bază de aluminiu.

Treptele din metal negru erau abrupte. La capătul inferior al scării, Randy se trezi că stă cu picioarele pe o lespede din beton, într-un spaţiu înconjurat strâmt de ziduri turnate de beton. Uşa metalică, neagră, din faţa lui îi dădu impresia că ar fi urmat să intre în trezoreria unei bănci. Rosti în gând o rugăciune şi puse mâna pe clanţă, sperând din tot sufletul ca oamenii aceia să se afle acolo înăuntru, aşezaţi comod, ronţăind fursecuri şi bând apă îmbuteliată, în aşteptarea sfârşitului unui eventual război nuclear, însă din nou intuiţia îi spunea că acolo era cu totul altceva.

Când deschise uşa, balamalele nu scârţâiră câtuşi de puţin. El pipăi zidurile din jur, până când dădu peste un întrerupător. Fu cât pe ce să-l acţioneze, însă se răzgândi în ultimul moment. Mai întâi intră, şi de-abia după aceea acţionă întrerupătorul şi aprinse lumina. Ceea ce-şi închipuise el că era o singură încăpere se dovedi, de fapt, nu mai puţin decât trei spaţii de trei pe trei metri. Mai întâi, era vestibulul, în care se afla el acum şi care era destinat să fie folosit drept cămară. Pereţii de aici erau căptuşiţi, din podea şi până-n tavan, cu rafturi pe care se aflau tot felul de alimente neperisabile, de la conserve de carne de porc cu fasole boabe şi până la cutii cu lapte praf.

În stânga, era încăperea de dormit, în care se găseau şase paturi de campanie, prinse de pereţi cu şuruburi. Toate spaţiile libere erau ticsite cu cele mai diverse provizii. Deasupra, o lampă cu un singur bec arunca umbre tenebroase prin toate cotloanele camerelor. Pe un perete era fixat un poster pe care scria: ADĂPOST ANTIAERIAN. Randy se apropie. Pe colţul din dreapta jos al posterului scria 1959.

Chiar în faţa lui, se aflau o masă şi nişte scaune. Pe peretele din dreapta, era o mică chiuvetă. În dosul unei draperii, se afla o toaletă ecologică, neutralizată chimic. Dar atenţia lui Randy fu atrasă de masă. Femeia nu se ostenise să le ascundă. Le pusese, pur şi simplu, pe masă, iar peste ele aşezase o cutie veche de conserve, cu fasole verde.

Bărbatul se apropie de masă şi se aşeză. Se afla acolo un teanc de cel puţin câteva sute de pagini. Părea că femeia scrisese de mână, pe acele coli

de hârtie, un întreg roman. Randy dădu la o parte cutia de conserve şi întoarse manuscrisul spre el. Apoi citi partea de sus de pe prima pagină, care suna asemenea unui mesaj introdus într-o sticlă şi aruncat în mare. *Plănuiesc de ani de zile acest moment. Dacă citeşti asta, înseamnă că noi am plecat,* scria acolo la începutul textului. Urmau câteva ştersături. În una dintre frazele parţial şterse se putea citi: *sau cel puţin am încercat să plecăm.* Bărbatul citi mai departe: *Eu mă numesc Isobel Howard. Am locuit în această casă în ultimii şapte ani, împreună cu fiicele mele, Tracy şi Nicole, precum şi cu un bărbat al cărui nume real nu îl cunosc.*

Lui Randy i se păru că aude sus în atelier un zgomot. Îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă. Iar fiindcă zgomotul de sus nu se mai repetă, el luă manuscrisul sub braţ şi se îndreptă către uşă. În clipa aceea, căzu pe podea fotografia, cu faţa în jos.

Randy se aplecă să o ridice. Pe spatele ei, era scris, de către o mână de femeie, nimic altceva decât *Wes.* Randy stinse lumina.

36.

Memoria este un lucru bizar. Totul se întâmplă la timpul prezent. Şi totuşi, după o clipă, totul trece dintr-odată la timpul trecut, astfel că devine imediat subiectul atât al viziunilor, cât şi al repetării viziunilor. Este uluitor cum se întâmplă una ca asta. E uluitoare modalitatea în care ni se amestecă în minte trecutul şi prezentul, formând un amalgam de imagini şi de sunete, de care noi ataşăm, în mod selectiv, eticheta de „realitate”… asta însemnând *ceea ce s-a întâmplat cu-adevărat,* faţă de *ceea ce pricepem noi doar mai târziu* despre asta, când „în realitate” noi nu deţinem niciun mod de a separa în amintire „imaginarul” de „real”.

Adevărul este acela că… fiinţele omeneşti nu beneficiază de niciun mecanism de control asupra acestui soi de lucru… noi neavând nicio posibilitate de a şti cu certitudine ce anume realmente s-a întâmplat într-o situaţie dată, prin comparaţie cu maniera în care ne editǎm nouă înşine ceea ce s-a întâmplat, în aşa fel, încât să ne fie convenabil, dat fiind că *atunci* şi *mai târziu* îşi împart simultan acelaşi spaţiu din minţile noastre, între ele neexistând decât un interval de timp de o nanosecundă, în fiecare străfulgerare de memorie.

Puşi în faţa acestei „realităţi”, noi optăm pentru unicul „fapt real” care ne-a mai rămas. Astfel, noi pretindem că lucrurile cu care venim în contact prin simţurile noastre *sunt* ceea ce *sunt;* şi că alţii, care nu sunt dispuşi să vadă lucrurile exact la fel ca noi, trebuie să le acorde mai multă atenţie şi poate să-şi ia şi câteva notiţe de la noi. Vreau să spun… că asta înseamnă procesul de maturizare, nu-i aşa? Prin încercări şi greşeli. Acea perioadă din viaţa unui om, în care o persoană izbuteşte până la urmă să intre şi în rolul pe care îl interpretează.

Aşa încât, confuzia de moment în legătură cu felul în care a ajuns Randy, sau cum l-o fi chemând, în starea lui prezentă ar trebui considerată ca fiind un lucru nu chiar atât de surprinzător. Ceea ce ştia el, cu siguranţă, era doar faptul că n-avea nicio îndoială că nu era Paul Hardy… Paul nu exista absolut deloc, fiind un personaj fictiv, şi cu siguranţă el nu era nici Randall James. El ştia bine cine anume era Randall. Şi era la fel de sigur că nu era nici Wesley Allen Howard, un individ care probabil că existase cândva şi care, în acel moment, era dispărut şi se presupunea… ce anume se presupunea?

Şi astfel… putem spune că ţeasta lui Randy era mult aplecată într-o parte, pe când şedea pe marginea acelui pat de motel ieftin şi îşi trecea degetele

prin păr. Acey se dusese. Familia Howard se dusese şi ea. Avea senzaţia că dispăruse tot ce îl lega de univers.

Apăsă pe butonul de pornire de pe telecomandă. Televizorul avu nevoie de un întreg minut până să-i apară pe ecran o imagine alb-negru care se dădea încontinuu peste cap. Era reglat pe fundamentul vieţii noastre: CNN-ul. El şedea acolo, holbându-se la televizor… încercând să se lămurească în legătură cu ceea ce trebuia să facă cu viaţa lui, când pe ecran apăru un individ, cu o claie de păr pe cap, având la gât o cravată de cel puţin o sută de dolari, ca într-un veritabil spectacol. Între câteva rostogoliri ale imaginii, Randy izbuti să citească pe banda din josul ecranului: *Bruce Gill, procuror districtual al Comitatului Queen Anne.* Simţi atunci cum deodată încep să i se zbârlească firele de păr de pe braţe. Bâjbâi după telecomandă, o găsi şi mări sonorul, tocmai în momentul în care capul acela, ce cuvânta în studio, povestea despre un anume Adrian Hope, un individ care cândva fusese astronaut şi care dispăruse… vorbea despre faptul că respectivul fusese descoperit recent, ei bine, nu chiar descoperit, dar că amprentele acestuia, proaspete, apăruseră de curând, la o verificare de rutină a unui set de amprente, iniţiată chiar de către acest individ, pe nume Gill, care pretindea că are un martor de netăgăduit, ce ar fi fost în stare să depună mărturie, sub prestare de jurământ, cum că amprentele erau autentice.

Apoi, pe ecran apăru prima fotografie a acelui individ, şi, într-o clipă, Randy îşi dădu seama. Şi nu că şi-ar fi amintit ceva. Pentru că nu-şi amintea nimic. Ci, pur şi simplu, ştia, şi cu asta basta. Ştia că era vorba despre el. Apoi, se ivi şi o altă poză de-a lui, ţinând în mâini o minge de baschet, iar pe obrajii lui Randy începură să şiroiască în voie lacrimile. Avu o pornire instinctivă, se ridică şi izbi cu piciorul în partea din spate a televizorului. Rostogolirea imaginii Încetă dintr-odată, ca prin farmec. Randy lăsă atunci televizorul în pace şi îşi pironi privirea în tavan.

În acel moment, omul devenise absolut sigur că tot ce avea să urmeze nu era câtuşi de puţin un lucru chiar aşa de complicat. După aceea însă, lucrurile nu i se mai părură a fi chiar la fel de limpezi şi de promiţătoare.

37.

Oricine rostea aserţiunea „puterea corupe” preciza un mare adevăr, indiferent de împrejurări, indiferent de felul cum stăteau lucrurile. Nu contează dacă respectiva putere îţi provine dintr-o sticlă sau de la un glonţ: în oricare variantă posibilă, germenii coruperii au încolţit deja în brazdă, iar începutul sfârşitului se întrevede deja.

Pentru Chester D. Berry, situaţia era agravată şi de statutul său de poliţist. Ba încă şi mai rău chiar, omul era un poliţist corupt, un infractor, unul care se afla în circumstanţa asta de atât de multă vreme, încât nici nu şi-ar mai fi putut închipui că ar fi fost cumva posibil ca lucrurile să se aşeze şi altfel. Tocmai asta-i însăşi esenţa întregii probleme cu necinstea. Că obişnuinţa de a săvârşi lucruri incorecte şi imorale îi furnizează unei persoane numai mesaje greşite. Asta îi face pe cei corupţi să fie aroganţi, îi face să presupună că înşelăciunea constituie o parte integrantă a ordinii naturale a universului şi că ei se ocupă de bunul mers al uneia dintre filialele locale ale acesteia.

Toate astea probabil că explicau de ce Randy l-a găsit pe Chester Berry în chiar primul loc în care l-a căutat, de ce cheia de pe inelul de chei al acestuia încă se potrivea la uşa din dos şi de ce omul şedea acolo numai în izmene, trândăvind cât era de mare în camera lui de zi, cu mândreţea sa de penis învârtoşat într-o mână şi cu un sufleu de căpşuni cu lapte în cealaltă mână, cufundat într-un fotoliu şi urmărind cu aviditate cuprinsul unei casete video conţinând un film porno, intitulat aluziv, într-o manieră sentimentală: *Borţoasa şi Chestia.* Nu puteai să nu admiri, fără niciun fel de reţineri, rafinatele gusturi cinematografico-erotice, de veritabil cunoscător, ale respectivului bărbat.

Randy îngropă gura amortizorului de zgomot al armei sale în scobitura din spatele urechii lui Berry şi îi spuse să nu mişte. După cum era şi de aşteptat, Chester nu prea se pricepea să urmeze instrucţiunile. În loc să se conformeze imediat indicaţiei pe care i-o dăduse Randy, el îşi luă mâna de pe penis şi încercă să şi-o strecoare spre cotloanele fotoliului, căutând acolo ceva şi mai tare. Atunci, Randy îl împuşcă în partea de sus a piciorului drept.

Impactul îl aruncă pe nefericitul cinefil solitar pe podea, acolo unde el se porni să ragă ca un animal, zvârcolindu-se, ţinându-şi piciorul rănit îndoit la piept, în vreme ce se legăna înainte şi înapoi pe covorul mânjit acum cu căpşuni.

Randy, ori Adrian, sau oricum l-o fi chemat în realitate, căută între pernele fotoliului şi scoase de-acolo un frate geamăn de-al pistolului pe care îl ţinea el însuşi în mână. Aceeaşi fabricaţie. Acelaşi model. Ca şi cum la magazinul de arme ar fi optat pentru oferta „două produse la preţul unuia singur". El îi puse piedica şi îi scoase dinăuntru cartuşele, aruncându-le care-ncotro, apoi îl înşfacă pe Berry de chică, cu degetele înmănuşate în latex, trăgându-l înapoi în fotoliul său favorit, în timp ce omul dădea din picioare şi mugea precum un taur.

Chester începu să răsufle întretăiat. Figura lui dobândise brusc inconfundabila nuanţă a pătlăgelelor vinete.

Randy îl ocoli până ce ajunse în faţa lui şi se aşeză pe colţul măsuţei.

— Dobitoc imbecil ce eşti! zbieră Berry, schimonosindu-şi gura din pricina limbii care-i fusese cusută. Nu poţi să mă ucizi. Sunt poliţist. Dacă mă omori…

Randy îl izbi din răsputeri, peste gură. Ochii injectaţi ai celuilalt se căscară larg. Acesta scoase un ţipăt ca un nechezat de cal. Forţa loviturii împinsese până şi fotoliul înapoi. Bărbatul îşi duse la gură ambele mâini. Un şuvoi de sânge dens şi de un roşu-aprins îi acoperi degetele. De undeva din adâncul pieptului său începu să iasă un sunet acut, pătrunzător. Randy îi urmărea agonia şi se simţea jenat pentru individ.

De-abia după câteva minute, tânguielile de durere se îngroşară cu vreo două octave, devenind asemănătoare unor mugete profunde.

— Taci din gură! se răsti la el Randy. Şi deschide ochii! Dar Berry nu execută ordinele. Randy atunci îl apostrofa: Dacă nu faci imediat ceea ce-ţi spun, cretinule, te izbesc iar peste bot. Poliţistul deschise în acel moment ochii. Era greu de spus ce anume încerca el să rostească, însă orice ar fi fost, cuvântul începea sigur cu litera N. Va fi o experienţă inedită pentru noi amândoi, continuă Randy. Berry scoase imediat un răget, dar celălalt nu înţelese ce cuvânt încercase omul să articuleze. Din câte îmi amintesc eu, îi explică Randy cu răbdare, asta ar fi întâia oară când aş omorî pe cineva.

Berry începu să se agite în fotoliu şi să scoată nişte bolboroseli din gura lui masacrată, scuipând şi umplându-se de sânge.

— Băga-te-aş în mă-ta, idiotule, bălmăji el, răcnind abia inteligibil.

Randy continuă să-i vorbească liniştit:

— Din câte mai ţin eu minte, nu prea ştiu ce-am făcut sau ce-am citit, dar, la dracu', trebuie să mă rezum la posibilităţi. Randy simţi un nod dureros în stomac. Şi totuşi, ceea ce este cert este faptul că pentru tine va fi prima dată când vei muri. Berry încercă să se ridice din fotoliu. Celălalt îi arse un şut, împingându-l la loc. Bineînţeles, asta dacă nu ţinem seamă şi de eventualele reîncarnări. Randy îşi dădu ochii peste cap şi alungă gândul acela,

fluturându-şi în văzduh mâna liberă. Toate astea mă depăşesc de-a binelea. La naiba, am aflat şi cine am fost eu, iar asta de la un nenorocit de televizor rablagit.

El se ridică în picioare, îşi îndreptă pistolul automat cu amortizor de zgomot către genunchiul lui Berry şi apăsă pe trăgaci. Genunchiul explodă de-a dreptul. Peretele din spatele fotoliului se umplu dintr-odată de stropi de sânge şi de bucăţele de os. În aer plutea un norişor rozaliu. Berry părea să fie pe punctul de a intra într-o stare de şoc. Randy se aplecă şi îşi apropie gura de urechea poliţistului.

— Asta a fost pentru doamna aceea din Dumbravă. Cea care ţi l-a dat pe băieţelul ei, pentru ca el să-şi pună fundu' la bătaie şi să achite astfel datoriile mamei sale, ca şi pentru băieţeii doamnei Tyrone, tăiaţi în bucăţele, fiindcă tu n-ai livrat drogurile. Nu ştiu cum o chema pe doamna din Dumbravă şi mai mult ca sigur că nu-mi place deloc tot ce s-a petrecut cu băiatul ei… dar, pur şi simplu, ştiu sigur că şi ea ar fi meritat o soartă mai bună. Randy făcu un pas înapoi. Şi, în cele din urmă, nemernicule… Lui Berry deja îi căzuse bărbia în piept. Deschide ochii, îi zise Randy. Chester nu reacţionă. O să număr până la trei şi o să te pocnesc iar peste gură. Deschide dracului ochii ăia! îi strigă Randy. Unu, doi…

Berry deschise în cele din urmă ochii. Îi dispăruseră şi durerea, şi teama. Nu avea acum decât o privire fixă. Se uita la ceva aflat la kilometri depărtare şi vizibil doar pentru el. Randy ar fi vrut ca Chester să ştie de unde anume îi venea durerea, dar în acel moment era atât de aţâţat, încât nimic nu mai avea importanţă. El ţinti cu arma spre fruntea lui Berry.

— Iar asta este, ticălosule, de la un puşti pe nume Acey.

Berry închise ochii. Randy îl lovi cu toată forţa în picior. Berry deschise din nou ochii.

— Îţi mai aminteşti de el?

Berry dădu din cap şi deschise gura.

Tocmai încerca să-şi controleze buzele, când glonţul îl nimeri drept între ochi, proiectându-i împrăştiat cea mai mare parte din materia cenuşie şi aproape în întregime dosul ţestei pe ţesătura moale a fotoliului, pictând şi tavanul, prin formarea unei aureole macabre de particule de sânge şi de creier, ca şi de fragmente de piele de pe ceafă.

Randy rămase acolo pe covor, aşteptând să fie copleşit de remuşcări. Aşteptând să simtă şi senzaţia de greaţă, din străfundul stomacului său… Ştiind că tocmai omorâse o altă fiinţă omenească şi că viaţa lui nu avea să mai fie aceeaşi, de-atunci încolo, pentru că luase ceea ce numai Dumnezeu avea dreptul de a da şi de a lua. Aştepta ca acidul din sucul gastric să-şi facă loc prin măruntaiele sale, să-i ardă până şi sufletul chinuit, iar şira spinării

să i se topească, şi el să cadă peste amestecul de sufleu de căpşuni şi lapte, şi stropi de sânge şi aşchii de oase, amestec împrăştiat acum prin toată camera. Închise apoi ochii şi îşi ascultă zgomotul propriei sale răsuflări.

Rămase în picioare, cu arma în mâna care-i atârna lipsită de orice vlagă, în jurul său plutind în continuare ceaţa aceea de sânge pulverizat… Dar nu i se întâmplă nimic din ceea ce credea el că ar fi urmat să i se întâmple. În loc să simtă remuşcări, el nu încerca decât un sentiment de frustrare. De parcă ar fi fost tras la răspundere pentru comportarea de la balul bobocilor. Iar în afară de asta… Randy nu se simţise chiar atât de bine precum socotise el că ar fi urmat să se simtă. Şi, în plus, nici nu reuşise să-i lungească bestiei cu chip de om chinul îndeajuns de mult, aşa cum ar fi vrut. Întreaga tărăşenie se isprăvise mai înainte ca el să apuce să „guste din plin" momentul. Îl durea rău de tot capul, iar în gură avea un gust metalic.

Dădu drumul pistolului să cadă la picioarele sale şi se uită de jur-împrejur prin încăpere. Îi luă un minut şi jumătate ca să găsească pantalonii lui Berry, atârnaţi în dulapul din hol. Era sigur că avea să găsească în unul dintre buzunarele lor laterale cheile de la maşina închiriată.

Ieşi apoi tot pe unde intrase, scoase maşina închiriată pe stradă şi trase Mercedesul pe aleea casei. Goli compartimentul din bord de absolut toate lucrurile sale, îndesându-şi-le prin buzunare, deschise portbagajul şi înşfacă sacoşa plină de droguri, după care reintră în casă.

Aruncă insigna, portmoneul şi cheile de la maşina lui Berry pe masa din bucătărie, după care duse sacoşa cu droguri în camera de zi. Intenţiona să imagineze acolo o scenă dintr-o piesă de teatru. Să aranjeze lucrurile în aşa fel, încât ele să nu mai poată fi muşamalizate, aşa cum încercau, de regulă, poliţaii să procedeze, atunci când era vorba despre unul dintre ai lor. Aşa că desfăcu unul dintre pachetelele cu drog şi îi împrăştie conţinutul peste cadavru, după care risipi restul de pachetele cu stupefiante prin întreaga încăpere, aruncând câteva în poala lui Berry şi alte câteva la picioarele acestuia.

În agonia morţii, Berry îşi pierduse controlul asupra sfincterelor. Toată camera duhnea acum ca o latrină. Chester ajunsese acolo unde şi merita să fi ajuns.

Randy îşi ţinu răsuflarea şi privi încă o dată în jurul lui. Se uită apoi şi la cheile din buzunarul său. Erau de la firma „National Rent-a-Car". Îi veni în acel moment un gând nebunesc de a returna automobilul, pe drumul său de plecare din oraş, apoi îşi zise că oamenii de la firmă aveau, cu siguranţă, să şi-o găsească bine-mersi şi singuri, recuperându-şi-o, la un moment dat, din parcarea de la aeroport.

La sfârşit, el părăsi casa prin uşa din faţă.

38.

Sergentul detectiv Boyd Haase era ceea ce, cândva, se considerase a fi un tip „de o frumuseţe clasică". Dar, din nefericire, chiar şi el însuşi era întru totul de aceeaşi părere şi profund pătruns de această realitate. Prea adesea, atunci când se întorcea ca să-l privească, Kristen descoperea că omul i-o luase înainte şi deja se uita la propria lui imagine… reflectată în oglinzi, în vitrinele magazinelor, precum şi în orice altceva în care se putea oglindi, mut de autoadmiraţie. Se comporta ca şi cum întreaga lume ar fi fost un gigantic studio fotografic, iar el dorea cu ardoare să se asigure că era pregătit în orice moment, de parcă ar fi pozat în permanenţă în faţa unui imaginar aparat de fotografiat, cu bărbia împinsă cu fermitate în vânt, cu privirea dură, ca de oţel, îndreptată fix înainte, cu un zâmbet sardonic întipărit pe chip şi înălţându-şi abia perceptibil umărul de care nu se putea decât intui că avea aninat, într-un ham, tocul pistolului din dotare.

Cei doi avuseseră câteva întâlniri de soiul acelora care includeau o cină şi un film la cinematograf, însă impresia finală, de perspectivă, era aceea că nu fuseseră în stare să îşi descopere nicio preocupare comună, care să poată fi exercitată în poziţie verticală, iar astfel, la fel ca mulţi alţii, eşuase şi el lamentabil în încercarea de a-i intra femeii aceleia în graţii.

— Hei, zise bărbatul, pe cel mai baritonal ton de care se simţea capabil.

Auzindu-i glasul, Kristen îşi ridică privirea şi îi replică:

— Măi, măi, măi, ia te uită ce surpriză! Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

Omul scutură din cap şi o întrebă:

— Chiar trebuie neapărat să existe un motiv anume pentru aşa ceva?

— Da, îi răspunse femeia. La drept vorbind, lucrul ăsta e chiar absolut necesar.

Pe el îl bătu o clipă gândul să o contrazică, dar se răzgândi şi schimbă dintr-odată macazul, abordând dintr-un alt unghi problema:

— Îmi eşti datoare cu asta.

Expresia de pe figura ei deveni brusc una de surprindere ironică şi batjocoritoare.

— Datoare pentru ce, mă rog frumos? Spune-mi!

— Pentru că am investigat în folosul tău numele acela.

— Păi, n-ai obţinut nimic concret.

— Însă am încercat.

— La fel precum se întâmplă şi cu relaţia dintre noi doi.

— Ei, hai, o admonestă el, cu un aer mustrător.

— Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul se fâţâi nervos prin biroul femeii, prefăcându-se a fi într-o mare dilemă.

— Nu mai ştiu nici eu, îi mărturisi el. Felul ăsta în care mă întâmpini… pur şi simplu, eu nu…

Kristen îşi reprimă intenţia unui adânc geamăt de exasperare.

— Sunt ocupată până peste cap, Boyd, crede-mă, te rog!

Acesta se apropie şi îşi puse una dintre apetisantele sale fese pe un colţ al mesei ei de lucru.

— Probabil că trebuie să-ţi fie tare greu, i se adresă el. Toată tevatura aia de la televizor, atâta timp pierdut în legătură cu cazul lui Adrian Hope. Toate interviurile alea interminabile. Tot…

Femeia îi tăie avântul:

— Boyd, eu nu fac decât ceea ce sunt obligată să fac, adică să arunc cu praf în ochii oamenilor. Pentru mine, întreagă această agitaţie nu face nimic altceva decât să-mi provoace o nedorită întrerupere a muncii mele de rutină.

— Gill, în schimb, cu siguranţă e-n culmea fericirii.

— Păi, suntem într-un an electoral.

— Şi povestea asta i-a picat tocmai la ţanc, ca o veritabilă mană cerească.

— Şi-ncă cum! Ea rămase apoi în aşteptare. Boyd Haase era una dintre acele persoane care simt mereu nevoia nestăvilită de a umple cu vorbe orice interval de tăcere. Atâta vreme cât vorbea, el se simţea ca şi cum ar fi deţinut întregul control asupra situaţiei, ori, cel puţin, aşa i se părea lui că ar sta lucrurile, aşa încât tot ce trebuia să faci ca să ştii ce-i umbla prin cap era să taci din gură şi să aştepţi, rămânând pe recepţie. N-aveai nimic altceva mai bun de făcut decât să aştepţi, pur şi simplu, până ce tăcerea, insuportabilă pentru el, îl silea să umple vidul cu vorbe.

— Ia ghiceşte tu de ce anume am izbutit eu să fac rost, în dimineaţa asta.

— Te-aş ruga frumos să mă scuteşti de astfel de ghicitori.

— De o investigaţie de-a FBI-ului.

— Investigaţie referitoare la ce anume?

— Referitoare la întreaga poveste cu pricina. Am pus mâna pe ancheta completă de la FBI. Am făcut rost de ea, pentru tine. Femeia nu avu nicio reacţie. De ancheta cu privire la o persoană dispărută, pe nume Wesley Allen Howard.

Kristen se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Da? Şi ce-i chiar atât de interesant în legătură cu omul ăla?

— Credeam că aşa ceva îţi va capta toată atenţia.

— Da ce anume te-ar putea face să crezi una ca asta?

— Ei, hai, Kristen… M-oi fi născut eu într-un weekend, însă nu chiar în weekendul trecut.

— Şi ce-ai aflat, cu privire la acest domn pe nume Howard?

— Că a dispărut.

— Cum aşa, a dispărut?

— A dispărut de-acasă de la el, din Cocoa Beach, statul Florida.

— Nu mai spune!

— A dispărut cu tot cu nevasta lui şi cu cele două fiice gemene ale sale.

— Şi se afla acest Wesley Howard pe lista acelor indivizi pe nume Wesley Allen Howard, listă pe care noi am…?

Omul înclină afirmativ din cap.

— De câteva zile bune, fetele lui n-au mai dat pe la şcoală. Acasă la ei nu mai răspunde nimeni la telefon, aşa că şcoala l-a trimis acolo pe unul dintre poliţiştii lor care se ocupă cu securitatea…

— Şi?

— Şi… locul era curăţat ca-n palmă. Şi bărbatul îşi scutură palmele de un praf imaginar. Absolut totul era luat, până şi covoarele.

— Fără să fie, în prealabil, anunţată de acest lucru şi şcoala? El negă, scuturând din cap. Şi nu li s-a comunicat dinainte chiar nimic, nici măcar vecinilor? Bărbatul scutură încă o dată din cap. Femeia insistă: Şi nu există niciun semn dubios, care să semene a înscenare?

Boyd îşi contemplă imaginea reflectată în geamul uşii, după care îi răspunse:

— Doar îi ştii şi tu pe ăia de la FBI. Ei nu spun nimic din ceea ce nu sunt forţaţi să spună.

— Ar putea fi vorba, pur şi simplu, doar de o… însă ea nu reuşi să articuleze cuvântul respectiv, care începea cu litera C.

Poliţistul se aplecă spre femeie, ajungând suficient de aproape de aceasta, încât Kristen să-i poată simţi mirosul mentolat al răsuflării

— *Acest* domn Howard era un important conducător de proiect de la Centrul de Cercetări Spaţiale Kennedy. Iar, mai înainte ca ea să apuce să-l mai întrebe ceva, omul adăugă: Chiar de la acelaşi centru de cercetări spaţiale de la care domnul Adrian Hope, ăla al tău, este dat dispărut, de atât amar de ani. Ca să vezi ce a naibii coincidenţă.

Kristen încercă să pară blazată şi nepăsătoare.

— Interesant, fu absolut tot ce izbuti ea să-i replice celuilalt. Prin urmare, ce anume am aflat noi cu asta?

Haase continuă:

— Vecinii spun că familia cu pricina s-a mutat în toiul nopţii.

— Se mai întâmplă câteodată şi lucruri din astea.

— Împricinaţii au locuit acolo vreme de şapte sau opt ani. El îşi luă apoi o mutră neîncrezătoare şi mai adăugă: Iar acum, cu totul pe neaşteptate… Şi lăsă propoziţia neterminată. Se aplecă după aceea destul de mult ca s-o poată privi drept în ochi. Aşa încât… ce anume să le spun?

— Cui să spui?

— Celor de la FBI. Ei doresc să afle ce anume am descoperit şi *noi.*

— Absolut tot ce cunoaştem noi în privinţa asta a fost prezentat deja pe la diversele emisiuni informative de ştiri.

— Şi asta-i chiar tot? Să-i sfătuim doar să se uite la jurnalele de actualităţi?

— Chiar aşa.

— N-o să le prea placă asta.

— Nu văd ce altceva ar mai avea de făcut.

Bărbatul se ridică de pe colţul biroului ei pe care se cocoţase şi îşi mai admiră o clipă imaginea în geam, după care se îndreptă spre uşă.

— Vorbesc cât se poate de serios. Ei trimit aici o echipă, în după-amiaza asta, o anunţă Boyd. Ce-o să le zic?

— Adu-i la mine, îi răspunse ea.

Omul de aplecă din nou foarte aproape de Kristen. Aceasta însă îl respinse.

— Eu nădăjduiam să… începu el.

— Speranţa nu moare niciodată, îl asigură femeia, apoi se întoarse la munca ei.

∵

Helen se ridică, sprijinindu-se într-un cot, şi se uită de jur-împrejur, prin încăpere. Ken Suzuki îşi ţinea şi casa, tot aşa cum făcea şi orice lucru, cu meticulozitate, în mod impecabil, ca şi cum cineva îi ţinea pe undeva socoteală, iar minusurile din apartamentul său ar fi urmat să fie contabilizate şi reproşate cândva mai târziu, într-o bună zi. În vreme ce apartamentul ei gemea sub grămada de ziare, de reviste şi de căni de cafea uitate peste tot, în locuinţa lui Ken nu găseai nici măcar o agrafă aruncată la întâmplare.

Ea privi spre dreapta, către locul din pat unde Ken dormea sau poate doar încerca să adoarmă. Somnul se lipea greu de oamenii care nu erau obişnuiţi să-şi împartă patul cu altcineva. Probabil că cei doi aveau să arate puţin cam traşi la faţă, de parcă nu s-ar fi odihnit ca lumea, lucru care bineînţeles că era cât se putea de adevărat.

Nu se mai odihniseră pe deplin de la acel moment nebunesc, petrecut cu o zi înainte, în faţa chiuvetei din bucătăria ei, după filmul cu James Bond şi după îngheţata mâncată, atunci când, ca din senin, fără ca gândul să-i fi trecut prin minte, pusese platoul de prăjituri în chiuvetă, îşi ştersese mâinile de şorţ, după care îl cuprinsese pe Ken cu braţele pe după gât. Latura catolică din fiinţa ei ar fi vrut să afirme cum că ei au bâjbâit, şi au găsit cu greu drumul în prima lor experienţă pasională adevărată, datorită unei întregi vieţi de puritate şi de inocenţă.

Şi totuşi, asta n-ar fi fost întru totul adevărat, în niciun caz! Realitatea era aceea că, încă de la bun început, ei doi acţionaseră ca o veritabilă „maşinărie bine unsă şi perfect pusă la punct". Helen îşi dusese o mână la gură, atunci când îi venise să râdă de spontana lor tandreţe reciprocă. Orice emoţii încercate de fiecare dintre ei doi, referitoare la totala lor lipsă de experienţă în domeniu, au fost instantaneu date uitării de dorinţa pe care o împărtăşeau. O apăsare castă a buzelor lor se transformase rapid într-o încercare, cu gurile larg deschise, de a se sorbi unul pe altul, în timp ce parcurseseră drumul scurt de la chiuvetă la canapea, acolo unde, parcă într-o singură fracţiune de secundă, cei doi rămăseseră goi puşcă, iar ea îi simţise dorinţa încordată, după care se trezise că bărbatul o şi penetrase.

Partea catolică referitoare la puritate şi la inocenţă îşi făcu atunci din nou simţită prezenţa, dorind ca femeia să fi suferit mai mult, ca întâia ei experienţă să nu fie decât un simplu preludiu la nişte lucruri mai mature şi mai izbutite.

Nici măcar asta n-ar fi fost pe de-a-ntregul adevărat. Începând chiar din acel prim moment, pasiunea ei dăduse în mod irezisitibil în clocot… iar Ken… Ken devenise ca posedat, ca o locomotivă cu chip de om, care o potrivise pe femeie într-un anume fel sau într-altul, în vederea unei experienţe, ori a alteia, până când îşi epuizase integral imaginaţia, iniţiativa fiind atunci preluată de către Helen, care îi făcu bărbatului cunoştinţă cu unele dintre experienţele ei. Aşa precum afirmase şi Ken, dacă partida lor de sex ar fi fost şi mai reuşită decât se dovedise în realitate, atunci ar fi avut ambii nevoie, după aceea, de asistenţa unui medic.

Helen stătea acum în pat şi se gândea că, în general, o nouă iubire şi inevitabilele chinuri ale desfrâului apăreau la cei tineri pentru un unic motiv… pentru că tinerii erau cei mai capabili să treacă peste negarea modelelor lor de viaţă.

În acel moment, Ken se mişcă, întorcându-se cu spatele la ea. Femeia dădu să pună mâna pe telefonul de pe noptieră, apoi rezistă acelei tentaţii şi zâmbi în sinea ei. Cei de la Casa Armoniei trebuiau să se descurce şi singuri. Doamna Forbes şi domnul Hallinan ştiau ce anume aveau de tăcut. Ştiau

unde se afla ea. Aveau numărul de telefon la care putea fi găsită, la o adică. Femeia îşi trase şi mai strâns cearşaful sub sâni şi-şi aduse aminte de vorba mamei ei: „Cimitirul este ticsit de tot felul de oameni indispensabili". Amin, îşi zise Helen în sinea ei.

Se auzi atunci soneria de la intrare. Ken se ridică în capul oaselor şi se uită la ceas. Se făcuse ora opt fără zece minute, într-o dimineaţă de duminică.

— Probabil că trebuie să fie tot Irving ăla, bombăni Ken, coborându-şi picioarele din pat pe pardoseală şi făcând o strâmbătură de neplăcere, în direcţia ei.

Helen râse.

— Individul ne-o fi urmărit, spuse ea.

— Ar fi cazul să-şi cam vadă de treburile lui şi să nu-şi mai tot bage nasul acolo unde nu-i fierbe oala, protestă în continuare bărbatul.

Irving… Helen nu-şi mai putea aminti dacă ăsta era numele de botez sau de familie al individului… Era bărbatul care cumpărase proprietatea de peste drum de Casa Armoniei. Femeii i se părea că, de câte ori ieşea ea la plimbare împreună cu Ken, Irving era prezent şi el acolo, curăţându-şi curtea, făcându-şi de lucru pe lângă straturile de flori sau legănându-se înainte şi înapoi pe balansoarul de pe veranda din faţă a casei. Omul profita de orice pretext care i se ivea ca să traverseze strada şi să-i facă ochi dulci lui Helen. Deşi nu recunoştea cu niciun chip acest lucru, Ken era extrem de gelos. În ceea ce-o privea pe ea, Helen era oarecum flatată, precum şi în mod sincer amuzată de întreaga situaţie.

Femeia se uită după Ken, care înaintă până la uşa de la dormitor, pe dosul căreia se afla cârligul de care era atârnat *yukata* lui, un veşmânt cu dungi mari, albastre şi albe. Îmbrăcat aşa, Ken semăna cu un războinic, în timp ce-şi lega strâns brâul în jurul taliei, după care deschise uşa. Bărbatul privi în direcţia ei, îi făcu şmechereşte cu ochiul, apoi închise uşa în urma sa. Helen auzi lipăitul pe podea al picioarelor lui goale.

Ea se ridică în şezut, îşi lăsă picioarele pe podea şi începu să-şi caute hainele. La vederea chiloţeilor ei, îşi spuse că ar cam fi fost cazul să-şi cumpere nişte obiecte de îmbrăcăminte intimă ceva mai sexy… dar nu fiindcă Ken ar fi avut cumva nevoie de un supliment excitant, ci mai degrabă din mândrie personală.

Intră în baie, luându-şi hainele şi gentuţa. Din aceasta, ea scoase o periuţă şi un tub de pastă de dinţi. În felul în care vedea ea lucrurile, ei doi nu se aflau nici pe departe în stadiul în care să-şi lase obiectele personale unul în locuinţa celuilalt, aşa că venea de fiecare dată bine pregătită. Gura îi era

plină de o spumă abundentă, când Ken bătu în uşa de la baie. Se clăti şi apoi se mai clăti încă o dată, după care răspunse:

— Da.

— Cred că n-ar fi rău deloc dacă ai coborî şi tu, îi spuse Ken.

39.

Randy trăia o experienţă extrasenzorială, aşezat în bucătăria lui Ken, acolo unde mai fusese de-atâtea ori, numai că de data asta fusese servit cu o cafea, din care sorbea cu înghiţituri mici, stătea la palavre cu domnişoara Willis şi cu domnul Ken şi urmărea cu atenţie un reportaj la CNN despre el însuşi.

După runda iniţială de îmbrăţişări şi de strângeri de mâini, Ken urcase la etaj ca să se îmbrace. Simţind nevoia să evite o situaţie întrucâtva jenantă, Helen Willis deschisese televizorul. Când reveni şi Ken, cei doi erau absorbiţi totalmente în ascultarea ştirilor.

Emisiunea informativă prezenta din nou întregul caz al astronautului dispărut cu mulţi ani în urmă, accentuând în mod deosebit asupra faptului că misiunea spaţială fusese cât pe ce să fie anulată, până în ultimul moment. Fură expuse părerile diferiţilor specialişti şi experţi ai NASA în legătură cu motivele care ar fi fost de vină pentru tragica reintrare a navetei spaţiale în atmosfera terestră. Au fost prezentate fotografii cu nenumăratele rămăşiţe ale navetei, împrăştiate în toate zona răsăriteană a Texasului. Erau prezentate şi biografiile celor opt membri ai echipajului, erau intervievaţi membri ai familiilor acestora, dintre care cei mai mulţi păreau să fie sincer stupefiaţi de brusca reapariţie a lui Adrian Hope, în vreme ce alţii se arătau furioşi… nespus de furioşi pentru faptul că întreaga poveste era acum dezgropată, furioşi şi fiindcă Hope se afla încă în viaţă, în timp ce oamenii dragi lor nu mai trăiau. Pe de o parte, atitudinea acestora nu părea a fi foarte îngăduitoare. Pe de altă parte, Randy îşi spunea în sinea lui că nu-i putea blama cu niciun chip. În momentul acela, în partea de jos a ecranului, începură să curgă cuvintele: *ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ. ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ.*

Pe ecran apăru imaginea unei străzi. „Corespondenta CNN, Marcia Lockwood, transmite direct din Cocoa Beach, Statul Florida". Randy se înecă brusc cu cafeaua din care tocmai sorbea. Imaginea era de acolo… la jumătatea cvartalului… pe strada Apei, la numărul 432. Dubele de intervenţie ale poliţiei blocaseră strada, la ambele capete. Multe zeci de metri de bandă galbenă de avertizare înconjurau casa cu numărul 432, la fel cum se înfăşoară o panglică pe ambalajul unui cadou, „… o sursă din cadrul Departamentului de Poliţie din Cocoa Beach, păstrându-şi anonimatul, a informat CNN-ul că atât FBI-ul, cât şi Serviciul Secret al Statelor Unite investighează dispariţia unui important director de proiect al NASA, precum

şi a familiei acestuia, de la reşedinţa lor din luxosul cartier Beach Commons, al localităţii Cocoa Beach, Statul Florida".

Pe ecran se ivi apoi o poză a individului care locuia în acea casă. „Wesley Allen Howard, 39 de ani, soţia sa, Isobel, precum şi cele două fiice gemene ale lor, în vârstă de zece ani, pe nume Tracy şi Nicole". Sub fotografia bărbatului apărură încă trei fotografii ceva mai mici. „Vecinii au oferit poliţiei locale o descriere amănunţită a acestui bărbat..." Era vorba despre un portret-robot, realizat de către poliţie. O înfăţişare mai mult decât sinistră. Erau în mare trăsăturile lui Randy, însă destul de schematic alăturate, „... bărbat care a fost zărit dând târcoale prin cartier, în urmă cu numai câteva zile".

Randy încă se uita fix la acel desen, când simţi privirile celorlalţi doi aţintite asupra lui.

— Nu prea seamănă cu mine, le spuse el.

În fundal, se auzea o voce care comenta: „Recentele evenimente în legătură cu dispariţia astronautului Adrian Hope conduc în mod firesc la întrebarea dacă nu cumva aceste întâmplări pot fi legate între ele. Subliniind atât latura sensibilă a activităţii domnului Howard, cât şi interesele privitoare la siguranţa naţională invocate, nici FBI-ul şi nici Serviciul Secret nu sunt dispuse să facă vreun comentariu, în acest moment. A transmis din Cocoa Beach, pentru CNN, Marcia Lockwood".

Postul de televiziune reveni apoi la reportajul iniţial. Se comentau nenumărate teorii ale conspiraţiei, legate de această cu totul neaşteptată dispariţie. Randy se întoarse către domnul Ken şi către domnişoara Willis. Problema lui acum consta din întrebarea referitoare la cât de multe ar fi trebuit el să le spună.

— Aşa... începu el. Să vă spun ce mi s-a mai întâmplat, după plecarea mea de-aici. Randy nu le vorbi absolut deloc despre Acey, nici despre mama acestuia, şi nici despre Chester Berry şi drogurile lui. Le povesti, în schimb, destul de amănunţit tot ce-şi amintea, iar la sfârşit le spuse cum luase jurnalul pe care îl găsise în adăpostul antiatomic.

— Şi ce scrie în jurnalul acela? îl întrebă Helen Willis.

Randy se ridică în picioare şi merse până la uşa din spate. După aceea, el reveni în bucătărie, aducându-şi şi geanta, marca Nike, pe care o aşeză pe blatul barului. Scoase apoi din geantă jurnalul cu pricina şi i-l întinse domnişoarei Willis.

— Citeşte acum doar primele rânduri, îi spuse el.

Helen se gândi că Randy dorea ca ea să citească cu voce tare.

— „*Îl rog pe acela care citeşte acest jurnal… Numele meu este Isobel Howard. Locuiesc de şapte ani în această casă, împreună cu fiicele mele, Tracy şi Nicole, împreună cu un bărbat al cărui nume real eu nu îl cunosc*".

Ken părea complet nedumerit.

— Aşadar, individul acela de la televizor…

— Da.

— Nu este el Wesley Allen Howard.

— Într-adevăr, nu este.

— Şi nici tu nu eşti Wesley.

— Nu, nici eu nu sunt.

Randy răsfoi paginile jurnalului şi scoase la iveală o fotografie, zicând:

— Dacă nu mă-nşel, acesta este adevăratul Wesley Allen Howard.

La televizor, poveştii lui Randy îi luase locul un buletin meteorologic. Un uragan se apropia din largul Oceanului Pacific. În atmosferă, plutea ameninţarea unor puternice vijelii. În concluzie, trebuia să fie sporită atenţia asupra unor posibile inundaţii.

Ei îşi pasară de câteva ori poza respectivă de la unul la altul. Helen compară scrisul de mână de pe versoul fotografiei cu acela din jurnal.

— Seamănă foarte mult cu scrisul ei, se pare că tot ea a scris şi aici, decise femeia.

Randy încuviinţă, declarându-se şi el întru totul de aceeaşi părere.

— Păi, atunci… unde-o fi el? puse Ken fireasca întrebare care se impunea.

— Probabil că o fi murit, opină Randy.

— Oare de ce?

— În mod evident, putem presupune că o fi dat peste ceva peste care niciodată nu s-ar fi cuvenit să dea.

— Asta la centrul de cercetări spaţiale cumva?

— Potrivit celor scrise aici de femeie, Wes plecase să se familiarizeze cu locurile, încă din prima după-amiază în care ajunseseră ei în Florida, şi de atunci, nu s-a mai întors niciodată.

— Şi ce a făcut ea atunci? întrebă Helen Willis.

— A sunat la centrul spaţial.

— Şi?

— N-a sunat şi la poliţie? întrebă Ken.

— N-a mai apucat, răspunse Randy. La vreo cinci minute după ce femeia telefonase la centrul spaţial, acasă la ea s-au înfiinţat trei gealaţi. Doi s-au instalat înăuntru, cu ea, iar al treilea a ieşit în curtea din spatele casei, împreună cu fetiţele, care la acea dată n-aveau decât aproape trei anişori. El răsuflă adânc. Indivizii i-au spus limpede femeii că Wes n-avea să se mai întoarcă niciodată la ele. Fără nici cea mai mică explicaţie măcar… doar îi

aduceau laconic la cunoştinţă cum că el, pur şi simplu, n-avea să revină acasă, punându-i femeii în vedere că ea trebuie fie să se resemneze cu situaţia de fapt, fie să moară. Simplu ca bună ziua. Ea şi cu fetele sale puteau ori să-şi continue viaţa fără el, ori, dacă femeia ar fi avut ceva de obiectat, ei aveau să le ucidă imediat, pe toate trei, chiar acolo, pe loc.

— Ar fi trebuit totuşi ca ea să meargă ulterior la poliţie şi să reclame dispariţia soţului său, îşi dădu Ken cu părerea.

— Era prea tânără şi peste măsură de înfricoşată, îi replică Randy. Şi, mai ales, era şi îngrozită pentru soarta care le-ar fi aşteptat pe fiicele ei.

— Şi când apare în peisaj tipul de la televizor? vru să afle Helen.

— Aproximativ la o săptămână mai târziu, aceiaşi trei zdrahoni se reîntorc, însoţiţi de tipul ăsta nou. Cei trei o anunţă atunci sec pe femeie cum că respectivul urmează să fie *noul* Wesley Howard. N-avea importanţă cum anume urmau să-şi rezolve cei doi treburile între ei, dar, din punctul de vedere al lumii exterioare, toţi patru trebuiau să arate că formează împreună o mare şi fericită familie. Atâta vreme cât avea să dureze această iluzie pentru cei din jur, tot atât aveau şi ei să rămână în viaţă. În clipa în care însă ar fi apărut vreo abatere de la această stare de lucruri, ei cu toţii ar fi fost asasinaţi şi, ca urmare, ar fi dispărut definitiv, fără să lase nicio urmă.

— Mie parcă tot nu-mi vine-a crede că ea s-a conformat acestei nebunii, spuse Ken.

— Mai există şi o întorsătură finală a lucrurilor, le spuse Randy. După o săptămână, ea se hotărăşte să meargă la autorităţi, moment în care primeşte un apel telefonic de la părinţii ei. Aceştia intenţionau să le facă o vizită, ca să-i ajute să se aranjeze în noua casă. Ea încearcă să-i determine să renunţe la ceea ce aveau de gând să facă, dar cei doi refuză să-şi anuleze vizita. Părinţii ei simt că ceva nu este în regulă şi îi spun că vor veni oricum.

— Şi?

— Şi ei nu mai ajung niciodată la ea.

— Cum aşa?

— Cei doi suferă un accident mortal de automobil, pe drumul către aeroport. Poliţia locală face nişte cercetări de rutină, consideră, în final, că, din păcate, n-a fost nimic altceva decât un tragic accident, însă femeia înţelege pe deplin cum stau lucrurile.

— Asta înseamnă că i-a fost ascultat telefonul şi că indivizii nu glumeau câtuşi de puţin, atunci când îi spuneau că sunt în stare să-i omoare pe toţi, afirmă Ken.

— Exact, încuviinţă Randy. Şi mai înseamnă şi că oricine l-ar fi cunoscut şi ar fi ştiut suficient de bine cum arată adevăratul Wesley Howard, încât să poată încurca iţele, era un om ca şi mort. Întregul ei eşafodaj de sprijin

dispăruse cu desăvârşire. Randy arătă înspre jurnal şi continuă: Puteţi să-l citiţi şi voi. Ea se gândea că va avea răbdare… şi că va aştepta momentul prielnic când ar fi putut s-o şteargă de-acolo şi să-şi piardă urma.

— Şi totuşi, minunea nu se produce, interveni şi Helen.

— Paznicii lor sunt peste tot. Se pare că sunt la curent cu absolut orice mişcare a lor. Iar ea devine paranoică, fiind atinsă de mania persecuţiei. Crede că îndărătul fiecărui tufiş se ascunde cineva care îi spionează.

— Şi poţi s-o învinovăţeşti pentru asta? izbucni Helen.

— Noul Wes este un tip cumsecade. Nu încearcă să se culce cu ea. El se poartă frumos şi cu fetele ei. Trec astfel săptămâni şi luni de zile. Cât despre cei din jur, aceştia îi consideră drept o familie cât se poate de fericită. Randy observă întrebările nerostite ce se puteau desluşi în ochii celorlalţi doi, aşa încât continuă să vorbească: De-a lungul anilor, ei primesc zeci şi zeci de telefoane, de la persoane care îi cunoşteau, însă ea îi duce pe toţi cu vorba, pretinzând că ar fi urmat să plece pentru o vreme din oraş sau că sunt bolnavi. Vă puteţi închipui şi voi cum este. Dacă îi pasezi de prea multe ori pe oameni, aceştia sfârşesc, până la urmă, prin a înceta să te mai sune.

— Dar, la ce bun toate astea? se interesă Ken. La ce bun această întreagă… Bărbatul îşi căuta cuvântul cel mai potrivit. La ce bun întregul scenariu cu noul Wes? întrebă el.

— Păi, tocmai în asta şi constă cheia problemei, îi răspunse Randy.

— Şi ea n-a aflat niciodată motivul şaradei? Nu scrie în jurnal nimic despre aşa ceva?

— Nu.

— Dar cu tine cum rămâne? vru să ştie Ken.

— M-am gândit eu şi la asta, spuse Randy. Prin lichidarea întregii şarade, dispare şi posibilitatea genului de investigaţii pe care tocmai îl urmărim împreună, la televizor. În felul acesta, nimeni nu mai trebuie să explice tot ce s-a petrecut cu Wes. Ken dădu aprobator din cap. În al doilea rând, continuă Randy, ei au un individ care e bine înfipt într-un proiect ultrasecret. Au pe cineva care să-i ajute să rămână în cadrul proiectului.

— Dar din ce cauză ar putea fi acest lucru chiar atât de important pentru ei?

Randy dădu din umeri şi răspunse:

— Nu-mi vine-n gând decât posibilitatea să existe pe undeva vreo luptă internă pentru putere. Bărbatul îi privi pe ceilalţi doi direct în ochi. Mie în niciun caz nu-mi convine să fiu acest Adrian Hope.

— Nu pot nici măcar să te blamez pentru asta, îi zise Ken.

— Eu nu solicit chiar atât de multă atenţie din partea oamenilor, spuse Randy.

— Dar nu se poate ca tu să… explodă pe neașteptate Helen, încruntându-se. Sau poate că da?

— Cred că ați putea voi să… îi replică Randy. Eu am fost, vreme de șapte ani întregi, Paul Hardy, și uite că n-a mai fost nicio problemă. În ultima săptămână, m-am dat drept Randy James, iar treaba asta uite că a funcționat și ea într-o manieră ireproșabilă. Bărbatul își întinse mâinile lateral și adăugă: Atunci de ce oare n-aș putea să fiu oricine altcineva poftesc?

— Toți reporterii din țară te caută, se băgă și Ken în vorbă.

— Exact, spuse Randy. Pe mine, unul, chiar nu m-ar deranja să fiu, la o adică, Adrian Hope. Pare să fie un tip interesant… dacă aș putea să fiu din nou astronaut… dacă mi-aș putea aminti de succesele mele, cele care m-au propulsat acolo unde eram…, dar nu pot… eu nu am niciun trecut. Dacă măcar aș ști ce anume doresc reporterii să afle de la mine, atunci aș convoca o conferință de presă și le-aș spune totul…, însă cu… eu n-am habar de ceea ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea în care a dispărut Wes Howard și atâta timp cât nu știu absolut nimic din ceea ce s-a petrecut, mă simt ca un paria… sunt un soi de curiozitate de bâlci, sunt un fel de…

— Procuroarea adjunctă, interveni Helen. Cea care ți-a dat la verificat amprentele în baza de date a FBI.

Randy făcu o strâmbătură.

— Ce-i cu ea?

— Ea știe cine ești. Știe totul și despre Paul Hardy.

— În cele din urmă, ei tot au să-și dea seama, zise Ken. Nu-i decât o chestiune de timp.

40.

Şi cui zici că vrei să-i dai telefon?

— Persoanei care mi-a adus paharul, răspunse Kristen.

— Şi de ce vrei să faci asta?

— Fiindcă… Femeia ezită câteva momente, simţind nevoia să mediteze puţin la acest lucru, după care continuă: Fiindcă simt că amprentele mi-au fost încredinţate mie personal, din toată inima, cu titlu confidenţial.

— Cum se poate oare ca nişte probe să rămână cu titlu confidenţial? se arătă curios Gill.

— Cum adică probe? Ce fel de probe? Probe care să dovedească ce anume? Doar ai spus-o chiar tu însuţi: nu există niciun dosar şi nu planează nicio acuzaţie sau bănuială asupra tipului. Nu există nicio suspiciune de infracţiune comisă de el.

— Însă amprentele nu ţi-au fost oferite ţie ca persoană independentă, ci ţi-au fost date doar în calitatea ta de reprezentantă a acestui birou.

— Ba uite că nu-i chiar aşa, Bruce… Mi-au fost date mie, în particular.

— Însă tu lucrezi pentru mine.

Bărbatul devenea tot mai iritat. Kristen se străduia din răsputeri să rămână calmă.

— Ai programată o conferinţă de presă, îi atrase ea atenţia. Ştiu că vrei să dispui acum de un plocon ultrainteresant, pentru a-l putea oferi reporterilor, înţeleg perfect acest fapt. Dar problema este aceea că, în cazul în care eu îţi comunic numele respectivei persoane, atunci viaţa acesteia va fi complet dată peste cap. Toată media naţională de ştiri se va năpusti asupra persoanei cu pricina, ca un roi de lăcuste lihnite şi lacome. Viaţa de până acum a persoanei care mi-a furnizat amprentele îi va rămâne acesteia doar o palidă amintire.

— Persoana trebuia să-şi închipuie care urmau să fie consecinţele inerente ale verificării unui set de amprente, se răţoi Gill la Kristen. Dacă respectiva persoană n-ar fi dorit să…

— Şi cum rămâne cu Adrian Hope?

— Cum adică?

— Cum rămâne cu dreptul lui la intimitate?

— Omul a renunţat singur la acest drept, atunci când a intrat cu bună ştiinţă în atenţia opiniei publice.

— Vorbeşti ca un jurnalist din presa de scandal.

— Chiar te rog să dai acel telefon. Dacă simţi că trebuie să telefonezi, atunci s-ar cădea să faci cât mai repede acest lucru. Bărbatul o ameninţă în glumă cu degetul… Dar îţi pun în vedere că am mare nevoie de acest nume, şi asta cât mai curând posibil.

— O să sun, încuviinţă Kristen. Dar nu-ţi pot promite nimic altceva.

Bruce Gill îi aruncă femeii cea mai fioroasă privire de care se simţea el capabil, adică pe aceea pe care o folosea ca să-i intimideze pe juraţi la proces, după care făcu stânga-mprejur şi părăsi încăperea, fără a mai rosti nicio vorbă.

Femeia rămase nemişcată şi încordată la masa ei de lucru, urmărindu-l pe bărbat plecând spre biroul lui. El se opri şi îi spuse câteva cuvinte lui Gene Connor, secretarul său personal, după care îşi reluă mersul nervos, către uşa din capătul coridorului.

∵

— N-ar fi trebuit să mai revin niciodată aici, rosti bărbatul. Însă, pur şi simplu, n-am ştiut unde în altă parte aş fi putut să merg. Acesta-i unicul loc de care-mi amintesc cu-adevărat.

— Totul este atât de… straniu, spuse Helen.

— Am văzut toate reportajele astea de la televizor, cum că aş fi originar dintr-o localitate din statul Wisconsin. De dimineaţă, am văzut o femeie care declara că este mătuşa mea. Ea povestea că am urmat cursurile nu ştiu căror colegii… de care eu unul nu-mi amintesc absolut nimic. Am o senzaţie de parcă ar fi vorba despre o persoană străină, nu despre mine însumi.

— Şi cu toate astea, tocmai despre tine este vorba.

— Cum ar putea să mă satisfacă ceva de care, personal, nu-mi amintesc absolut nimic?

— Ai de ales cumva?

— După felul cum văd eu lucrurile, aş putea să-mi continui viaţa în postura lui Adrian Hope, să mă izolez de întreaga lume şi să trăiesc asemenea unui pustnic, sau aş putea să devin altcineva şi să duc o viaţă cât de cât normală.

— Poate că într-o bună zi îţi va reveni memoria.

— Dar tot atât de bine se poate să nu se întâmple niciodată aşa ceva, îi replică bărbatul. Nu pot să stau toată viaţa şi să aştept să se întâmple ceva care nu se mai întâmplă în vecii vecilor.

Femeia îşi cuprinse obrajii în palme.

— Poate că n-ar strica să dai o raită până în Wisconsin, să vezi dacă nu cumva o să ţi se pară ceva cunoscut, pe undeva pe-acolo, îi zise ea.

Bărbatul îşi îndreptă un deget spre propria-i mutră.

— Cu figura asta a mea?

— Ai dreptate.

— Aş fi o adevărată sperietoare, o ciudăţenie a naturii. Individul care arăta cândva…

— Şi-n definitiv, tu cine ai vrea să fii, la urma urmei? îl întrebă Helen.

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Nu prea… nu prea am avut timp să mă gândesc şi la aşa ceva. Presupun că aş vrea să fiu un necunoscut din mulţime. Cineva de care nimeni n-a auzit niciodată absolut nimic… ştii tu… unul care duce o viaţă cât se poate de obişnuită, sau cam aşa ceva.

Exact în acel moment, începu să sune telefonul. Helen traversă încăperea şi ridică receptorul. Femeia mai slăbise, de când o văzuse el ultima dată.

— Alo, rosti ea în receptor, după care ascultă o vreme. Înţeleg, spuse ea, în cele din urmă. Da. Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Nu, crede-mă că înţeleg. Şi apoi, Helen puse receptorul la loc în furcă.

După aceea, ea se întoarse şi se uită în direcţia bărbatului. Veştile nu erau bune. Asta era un lucru cât se putea de evident.

— Era adjuncta procurorului districtual.

— Cea care a solicitat verificarea amprentelor mele, în urma rugăminţii tale?

— Da, chiar ea. Numele ei este Kristen Kane.

— Şi ce voia?

— S-a ivit o problemă.

— Ce fel de problemă?

— Şeful ei… procurorul districtual…

— Bruce Gill în persoană?

— Da.

— L-am văzut de mai multe ori la televizor. Se pare că lui îi cam place întreaga poveste.

— El îi cere să-i spună de unde a făcut rost de amprentele cu pricina.

— Şi?

— Şi ea nu vrea să-i spună…

— Dar?

— Dar nu ştie cât de mult timp poate să i se mai împotrivească. În definitiv, îi este subalternă. Mai curând sau mai târziu, tot va trebui să-i răspundă la solicitare.

— Dacă toată treaba asta iese la iveală, o să te trezeşti la uşă cu o puzderie de reporteri de o curiozitate de-a dreptul bolnăvicioasă.

— Asta mă priveşte numai pe mine.

— Însă în momentul de faţă, vrând-nevrând, ne priveşte pe-amândoi, fiindcă suntem implicaţi în aceeaşi măsură.

De după colţ, se ivi Ken, care revenea în bucătărie.

— Trebuie să dau o fugă până-n sud, le spuse el. Una dintre echipele mele de lucru are ceva probleme. În drum, o să vă şi las pe voi doi acasă.

Helen urcă la etaj, ca să-şi ia lucrurile. Randy îşi trase geaca de pe spătarul scaunului, îşi îndesă la loc în geantă jurnalul şi se ridică în picioare.

Ken făcu un semn în direcţia jurnalului.

— Ăsta poate ajunge un veritabil bestseller.

— Chiar crezi lucrul ăsta?

— Absolut. Ar fi un material grozav pentru emisiunea lui *Oprah.*

— Autoarea jurnalului n-a ştiut nimic esenţial.

— Şi are asta vreo importanţă? Era o femeie neajutorată, care trăia în minciună, doar de dragul fiicelor ei. Ken îi zâmbi lui Randy. Ascultă-mă pe mine. Jurnalul ăsta poate realmente să ajungă un bestseller şi este o veritabilă mină de aur.

∵

— Cu ce anume vă pot fi de folos, domnilor? îi întrebă Kristen.

Indivizii erau de la FBI. Erau trei la număr. Doi erau tineri, iar al treilea ceva mai în vârstă.

— Adrian Hope, spuse agentul mai în vârstă.

— Ce să fie cu el?

— Ştii cumva unde se află?

— Nu, nu ştiu.

Agentul mai în vârstă se uită lung la ea, căutând parcă un motiv pentru care femeia ar fi putut să-l inducă în eroare.

— Eşti sigură?

Ea ridică o mână, ca la depunerea unui jurământ solemn.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre locul unde s-ar putea găsi acum Adrian Hope.

— De unde provin amprentele lui? o întrebă agentul mai tânăr, din partea dreaptă.

— Sursele mele sunt confidenţiale, îi răspunse Kristen.

— O să avem totuşi nevoie de numele persoanei respective, interveni în discuţie şi celălalt agent mai tânăr.

— Trebuie luate în considerare şi alte aspecte, spuse Kristen.

— Şi cam care ar putea fi acestea?

— Mă refer la dreptul la intimitate al persoanelor implicate.

— A fost declanşată şi se află în curs de desfăşurare o investigaţie a FBI.

— S-a comis oare vreo infracţiune?

Cei doi agenţi mai tineri priviră în direcţia şefului lor. Kristen simţi un fior rece, coborându-i pe şira spinării. Agentul mai în vârstă părea a cântări cu multă luare-aminte problema.

— Probabil că eşti la curent cu ancheta ce are loc în Florida.

— Te referi cu siguranţă la dispariţia acelei familii, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

— Atunci, înseamnă că n-ar trebui să te surprindă câtuşi de puţin faptul că vrem să cunoaştem sursa respectivelor amprente.

— Cu riscul de a mă repeta, vă mai întreb încă o dată dacă a fost săvârşită vreo infracţiune sau nu.

— Tehnicienii noştri au cercetat întreaga casă, îi spuse lui Kristen agentul mai în vârstă.

— Aha.

— Cineva s-a străduit din răsputeri să îndepărteze complet, din dormitorul matrimonial al casei, ceea ce părea să fie o destul de substanţială colecţie de pete de sânge.

Femeia îşi simţi stomacul ca şi cum ar fi înghiţit pe nemestecate un pantof întreg.

— Remarc faptul că păreţi a fi cât se poate de siguri de ceea ce susţineţi.

— Nu s-a descoperit decât sângele unei singure persoane.

— Şi?

— S-a mai descoperit şi că sângele cu pricina aparţine lui Wesley Howard, cel de la NASA.

Kristen se frecă la tâmplă, cu degetele mâinii drepte.

— Prin urmare, zise ea, voi vreţi să spuneţi că bărbatul cu pricina, cel din respectiva casă… adică acest Wesley Howard, a fost probabil ucis, chiar la el în dormitor.

— Exact.

— Dar ce s-a întâmplat cu soţia şi cu fiicele lui?

— Ele au dispărut.

— Şi în ce fel anume această stare de lucruri este legată de Adrian Hope? se interesă femeia.

Cei trei schimbară între ei priviri semnificative. Agentul mai în vârstă preluă din nou iniţiativa:

— În cursul percheziţiei proprietăţii, criminaliştii noştri au făcut o descoperire interesantă.

— Ce descoperire?

— Ei au dat acolo şi peste un adăpost antiatomic.

— Zău?

— Primii proprietari au hotărât ca acesta să fie construit odată cu întreaga casă.

— Și?

— Și peste tot în acel adăpost, au fost găsite amprente de-ale domnului Adrian Hope.

41.

De data asta, meteorologii avuseseră dreptate. Randy stătea în picioare, în faţa ferestrei din locuinţa lui Helen Willis, fereastră prin care se putea vedea o privelişte minunată. Bărbatul urmărea cum se apropia de ei o furtună puternică. Ken sunase ca să le spună că mai întârzia şi să nu-l aştepte cu cina. Helen şi cu doamna Forbes controlau toate încăperile casei, având grijă ca fiecare locatar să aibă câte o lanternă şi ca niciunul dintre ei să nu aibă lumânări.

Cerni era într-o mare fierbere, peste acoperişurile şi peste piscurile ce se vedeau în depărtare. La o distanţă de vreo cinci kilometri deasupra golfului, apăruse, adusă de vijelie, o perdea groasă de ploaie, spălând totul în calea ei. În curtea din spate, copacii începuseră să se zbuciume; atinse de vântul venit dinspre ţărm, vârfurile acestora păreau a se clătina simultan, în toate direcţiile.

Mai văzuse el un astfel de cer, bântuit de un uragan furios, venit de pe ocean, în Florida, unul vineţiu la mijloc şi cenuşiu-închis la margini. La orizont, se aprinse în zigzag un fulger, apoi încă unul mai sus pe cer, în timp ce tornada se tot apropia.

Randy vedea cum peretele mobil al vijeliei înghiţea întreg ţărmul şi începea să urce dealul, chiar în direcţia locului în care se afla el. Bărbatul se uită la ceasul de deasupra chiuvetei. Nu era decât ora trei după-amiază, şi totuşi se tăcuse deja întuneric ca noaptea. Zbuciumul copacilor se înteţise. Orice fel de obiect lăsat pe-afară era luat pe sus de vânt. Lumina pâlpâi, dar nu se stinse. Glisarea uşii liftului îi anunţă în acel moment sosirea lui Helen.

— Ai stârnit un tămbălău cumplit, la parter.

— Au aflat că sunt aici?

— Doamna Dahlberg. Ne aflăm chiar deasupra camerei ei. O fi ea oarbă, însă e în stare să identifice orice persoană după zgomotul paşilor. Ea le-a spus tuturor ci că te afli aici, sus.

— La naiba! explodă Randy.

— Ştii cum îţi spune Carman?

— Cum? Nu ştiu.

— Îţi spune „Paul Faţă-Nouă”.

În geam începu atunci să răpăie o rafală de stropi de ploaie, atrăgându-le amândurora atenţia. Grindina se izbea de sticlă, precum un şuvoi de alice mari cât nişte monede. Tornada înainta şi se afla acum la mai puţin de un

kilometru depărtare de casă, învârtejind totul în calea ei, pe coasta dealului. Se auzi atunci bâzâind interfonul. Helen se apropie de aparat.

— Da?!

— A venit o doamnă, se auzi în difuzor vocea lui Eunice.

— Te rog frumos s-o întrebi cum o cheamă.

Pentru un timp, se lăsă tăcerea.

Se auzi apoi un alt bâzâit.

— Zice c-o cheamă Kristen Kane.

Helen se uită drept în ochii lui Randy.

Urmă un alt bâzâit.

— Zice că are ceva extrem de important de discutat.

— Ea ştie deja întreaga poveste, îi spuse Helen lui Randy.

— Dar nu ştie cum arăt.

— Am să cobor eu.

— Ba nu. Spune-i lui Eunice s-o trimită sus.

— Eşti sigur?

— Ea este unicul nostru aliat.

Rămaseră tăcuţi amândoi, până ce se deschise din nou uşa de la lift.

Era înaltă, pentru o femeie. Randy bănuia că trebuia să aibă aproape un metru şi optzeci de centimetri. Avea o faţă frumoasă, un păr castaniu-închis, tuns cu breton. Purta nişte pantofi comozi mustind însă de apă. Era toată udă leoarcă. O murase rău ploaia. Helen îi luă trenciul şiroind de apă şi îl duse în baie. Ochii femeii cercetară toată încăperea, după care se opriră asupra bărbatului.

Femeia schiţă un surâs în direcţia lui.

— Ce vreme cumplită, zise ea.

— Şi o să se înrăutăţească şi mai tare, îi replică el.

— Tu eşti…

— Da, eu sunt.

Reveni şi Helen în cameră.

— Aţi…?

— Ne-am prezentat, ca să zic aşa, spuse bărbatul.

Kristen deveni serioasă.

— Îmi cer scuze că am dat buzna, spuse ea. Dar mă gândeam că vă sunt datoare.

— Pentru ce? se arătă curios bărbatul.

— Pentru multele ştiri proaste pe care vi le aduc. Şeful meu…

— Bruce Gill, rosti Helen.

— Domnul Gill… şi Kristen scutură din cap, scârbită, după care o privi pe Helen direct în faţă. Imediat după ce mi-a spus să-ţi dau telefon, i-a dat ordin

secretarului său să-mi intercepteze convorbirile telefonice. Ştie la ce număr de telefon am sunat. A pus vreo doi specialişti să se ocupe în mod special de asta. Kristen se uită din nou spre Randy. Îmi pare rău, îi spuse ea. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată că o să se coboare până-ntr-acolo. Ea îşi dădu uşor cu palma peste frunte. Ar fi fost cazul să sun de la un telefon din exterior. Randy îi spuse să nu se îngrijoreze doar pentru atâta lucru, iar Kristen continuă: în ultima oră, am răspuns la întrebările pe care mi le-au pus nişte agenţi de la FBI. Iar atunci când o să ajung înapoi la serviciu, ei vor avea deja un mandat de reţinere pentru tine, ca să depui mărturie.

— Mărturie în legătură cu ce anume? o întrebă el.

— Vor să te interogheze în legătură cu dispariţia unei familii, în statul Florida.

— Familia Howard.

— Ţi-au găsit amprentele, într-un… adăpost antiatomic.

— Sunt de acord să faci tot ce trebuie să faci, îi spuse Randy. Mie nu-mi datorezi absolut nimic.

— Eu lucrez în slujba legii, în mod oficial. În cazul în care ei obţin vreun mandat, atunci voi fi nevoită să le spun ceea ce vor să afle de la mine, şi anume tot ce ştiu eu despre tine. În caz contrar, voi fi dată afară din serviciu şi risc să înfund şi puşcăria. Ea arătă spre televizor. La ora patru, Gill va ţine o conferinţă de presă televizată. Femeia se uită la ceas. Mai sunt douăzeci de minute până atunci. Iar după aceea, toată lumea va afla despre Casa Armoniei şi despre Paul Hardy. Kristen răsuflă prelung. După încă o oră, Gill va afla şi despre operaţia de chirurgie plastică. Apoi, toată lumea va alerga în disperare după prima fotografie a noului Adrian Hope. Ea îşi flutură un braţ frumos, către partea din faţă a casei. Pe strada aceea, nu vor încăpea toţi jurnaliştii, iar copacii de-acolo vor geme de fotoreporteri.

— Din punctul meu de vedere, ei sunt liberi să-şi monteze şi nişte corturi acolo afară, în ploaie, spuse Helen. Absolut nimeni nu mă poate obliga să-i las să intre în casă.

— Cei de la FBI poţi fi sigură că nu-şi vor întinde corturile afară în ploaie, o avertiză Kristen. Dacă vor fi nevoiţi, atunci sunt în stare chiar să spargă uşa cu picioarele. Ea se uită apoi spre Randy şi îl avertiză: Trebuie să pleci cât mai urgent de-aici.

42.

Apoi, ploaia se porni de-a binelea, izbind în rafale în fereastra prin care se putea admira întreaga dezlănțuire a furtunii, cu o forță comparabilă cu aceea a apei țâșnind printr-o tulumbă de incendiu de-a pompierilor, aproape îndoind geamurile cu violența ei; vântul șuiera prin crăpături, iar o bruscă burzuluire a vijeliei zgudui din temelii toată clădirea.

— Doamne, Dumnezeule, zise Helen. Să fi fost cumva și vreun cutremur?

— N-a fost decât vântul, o lămuri Randy.

Apoi, o nouă răbufnire a furtunii zgâlțâi casa din toate încheieturile. De dedesubt, de la parter, se auziră, prin planșeu, mai multe țipete ascuțite.

— Trebuie să merg să văd ce se întâmplă acolo, le spuse repede Helen celorlalți.

Ceilalți doi o urmăriră cu privirea, în timp ce ea se apropia de ascensor și plecă.

Bărbatul citi întrebarea din ochii femeii.

— Problema este însă că eu nu cunosc absolut nimic din tot ce vor ei să afle de la mine.

— Cum?

— Nu-mi amintesc nimic din viața mea de dinainte de a mă fi trezit în spital, acum șapte ani. Eu n-am habar de ceea ce s-a întâmplat cu Adrian Hope, în noaptea de dinaintea zilei în care acesta ar fi trebuit să decoleze, cu naveta spațială. Nu știu nici ce s-a petrecut cu familia Howard, și nici din ce cauză.

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios.

— Chiar nimic-nimic?

— Îmi mai apar, uneori, unele imagini disparate, îi spuse el. La un moment dat, am avut impresia că s-ar putea să-mi revină memoria, începusem atunci să-mi mai aduc aminte de câte ceva. Bărbatul înălță din umeri. Dar în urmă cu câteva zile, imaginile acelea au încetat să-mi mai apară în minte.

— Și ce fel de imagini îți aminteai?

— Ooo… Mă vedeam pe mine însumi șezând la un pupitru, într-o sală de clasă. Știi tu, la unul dintre acele pupitre cu braț lateral, pe care poți scrie. Femeia dădu din cap. Priveam de acolo pe fereastră, înspre o mare întindere de zăpadă. Și bărbatul pocni din degete, adăugând: Asta-i tot.

— E logic, îi spuse femeia. Eşti originar din statul Wisconsin.

— Dacă aşa spun ei, atunci aşa o fi. După impresia mea, parcă n-aş fi de niciunde. Adrian Hope nu mi se pare a fi decât un nume oarecare. În cel mai bun caz, am fost cândva persoana care purta acest nume.

— Dar acum, cine eşti?

— Încă nu mi-am putut da seama.

Lumina pâlpâi, se stinse apoi preţ de zece secunde, după care se reaprinse. De dedesubt, începuseră să se audă nişte zgomote puternice. Bărbatul recunoscu glasul piţigăiat şi strident al lui Shirley.

— Haide, vino, îi spuse el femeii, îndreptându-se rapid în direcţia ascensorului. Bărbatul o cuprinse uşor pe Kristen pe după mijloc şi o lăsă să intre în cabina liftului înaintea lui. După o jumătate de minut, cei doi ajunseră în faţa unei scene de coşmar. Shirley era căzută în celălalt capăt al culoarului şi striga la Eunice, care la rândul ei răcnea şi ea, cum că avea dreptul să stea oriunde i-ar fi poftit inima. Lumina clipi din nou. Spre tavan, se ridicară ţipete de protest.

Helen zbiera la toată lumea, ca să-i potolească pe toţi.

— Să mergem jos, cu toţii, în camera cu televizor, urlă ea. În felul acesta, vom fi toţi împreună.

Ideea respectivă fu bine primită. De îndată, Charles şi cu Randall o rupseră la fugă, în jos pe scări.

— Luaţi-vă cu voi şi lanternele, strigă în urma lor Helen.

Carman o împinse pe doamna Dahlberg cu căruciorul în direcţia liftului. Dolores şi cu Darl merseră împreună cu Shirley, aşteptară ascensorul şi coborâră. Ca de obicei, Eunice rămăsese în urmă. Ea se opri în faţa bărbatului şi se uită fix la el.

— Îmi plăcea mai mult cum arătai înainte, îi spuse aceasta.

— Mulţumesc, îi răspunse Randy.

— Hai să mergem, Eunice, i se adresă Helen.

Helen, Kristen şi cu Randy rămaseră pe palierul de la etajul doi şi se uitară după Eunice, cum cobora încet, pe scări.

— Oricât de ciudat vi s-ar părea… începu el să spună, după ce Eunice dispăruse din raza lor vizuală, eu pe aceşti oameni îi simt cu-adevărat ca fiind familia mea, mai degrabă decât pe cei pe care îi văd la televizor.

Coborâră apoi tustrei treptele, unul lângă altul.

— Shirley are impresia că eşti supărat pe ea, îl anunţă Helen, pe când se îndreptau, la parter, către partea din spate a casei.

— Nu-i mai înţeleg spusele, aşa cum i le înţelegeam înainte, îi replică Randy.

Helen se opri brusc şi se uită ţintă la el.

— Tu vorbeşti serios?

— Nu ştiu ce anume mi s-a întâmplat, dar nu mai percep decât nişte zgomote atunci când vorbeşte ea, ca şi cum în creierul meu ar fi acţionat un comutator.

— O să fie de-a dreptul distrusă.

— Sunt absolut conştient de acest lucru.

— Ar cam fi cazul să-i spui şi ei cum stau acum lucrurile, nu crezi?

Randy căzu o vreme pe gânduri. Helen avea perfectă dreptate.

— Chiar aşa o să şi fac, îi promise bărbatul. Şi chiar cu prima ocazie.

Pe când intrau în camera cu televizorul, Eunice tocmai încerca să smulgă din mâna lui Darl telecomanda. Randy vedea în expresia de pe figura lui Eunice cum ea spera ca Darl să devină agitat, ocazie de care ea ar fi profitat pe dată ca să-l plesnească.

— Hei, le strigă Randy. Cei doi îşi întoarseră spre el capetele. Aţi uitat de folosirea în comun, în bună înţelegere, a lucrurilor?

Helen rezolvă problema, smulgând din mâinile lui Eunice telecomanda. Ea apăsă pe butonul de pornire şi schimbă canalele, până ce ajunse la programul staţiei locale ABC. Întârziaseră cu aproximativ un minut după momentul când începuse conferinţa de presă. Când Helen dibuise, în sfârşit, canalul căutat, Gill deja vorbea despre Paul Hardy, despre starea în care fusese găsit într-un vagon de cale ferată şi despre cum trăise omul respectiv, vreme de şapte ani, într-un azil destinat persoanelor cu dizabilităţi. Gill mai vorbi şi despre operaţia de chirurgie plastică pe care o suferise Paul Hardy, ca şi despre completa recuperare a acestuia. La televizor, apăru o fotografie a celebrului chirurg plastician dr. Lenville Richard, apoi, pe ecran, reveni imaginea lui Gill. Lumina reîncepu să pâlpâie, după care televizorul se opri.

Probabil că acum tornada se afla doar la o singură stradă distanţă de-acolo. Ferestrele se zguduiau, geamurile se încovoiau spre interior, sub presiunea vântului. Volumul de apă căzută din cer făcuse ca geamurile să devină complet opace, la fel ca atunci când te afli în maşină, într-o spălătorie auto. Vântul vuia, făcând o larmă de parcă pe deasupra casei ar fi zburat, la mică înălţime, un avion. Tocmai atunci, se auzi soneria de la intrare.

Randy spuse că merge să răspundă el. Într-un gest reflex, bărbatul o luă pe Kristen de braţ trăgând-o în urma lui. Femeia nu i se împotrivi deloc. Omul se uită prin vizorul uşii de la intrare şi zări un individ mai în vârstă, dar suplu şi bine clădit, ţinând în mână o tavă cu o imensă farfurie plină ochi cu prăjiturele.

Randy deschise uşa. Individul se arătă ca luat oarecum prin surprindere.

— Ăăă, şovăi acesta… Ăăă… Hel… Domnişoara Willis este cumva acasă?

În spatele lui, strada Arbor era răvăşită de furtună. Copacii se aplecau precum credincioşii bătând mătănii. Prin aer zburau o mulţime de frunze. Pe mijlocul străzii, se rostogolea un tomberon negru, din material plastic. În grădina din faţa casei, căzuse o creangă de copac. Arborii gemeau şi trosneau. Undeva în susul străzii, ceva lovea atât de tare solul, încât bărbatul simţea sub tălpi trepidaţia.

Randy îl luă pe străin de braţ şi îl trase repede înăuntru.

— Vino, îi spuse el. Kristen îl urmă şi ea pe Randy, care îl conducea pe bărbatul nou-venit în camera cu televizor. La vederea acestuia, umerii lui Helen se pleoştiră.

— Domnule Jaynes! exclamă ea. Dar nu trebuia să vă deranjaţi. Zău că nu era nevoie!

Şi Helen tot continuă să peroreze pe acelaşi subiect, cu toate că nu mai avea nicio importanţă. Bărbatul însă dăduse lovitura, cu acele prăjiturele. Mulţimea adunată acolo termină urgent, ca prin farmec, prăjiturile, care trebuie să fi fost pe puţin treizeci.

Kristen şi cu Randy stăteau lipiţi unul de celălalt, nemaiîndrăznind nici măcar să se clintească. Pe de altă parte, domnul Jaynes se apropiase de Helen. Randy îşi dădu seama, din mişcările trupului ei, că femeia era agasată bine de tot.

— Uită-te la el, om bătrân, cum de i s-au aprins călcâiele după Helen, îi şopti la ureche Kristen lui Randy.

Nu încăpea nicio îndoială că femeia avea perfectă dreptate. Individului aceluia pe nume Jaynes cu siguranţă că îi cam căzuse cu tronc Helen. Aceasta îşi întoarse capul şi se uită în direcţia lui Randy, făcând o grimasă de parcă Jaynes tocmai urinase acolo, pe covor. În clipa aceea, lumina se stinse, iar în întuneric, Kristen se lipi de umărul bărbatului de lângă ea.

43.

Părea că lucrurile se desfăşoară exact ca la o evadare nocturnă dintr-o închisoare. Fasciculele luminoase ale lanternelor se plimbară pe ziduri şi pe tavan vreme de vreo cinci minute, până când se mai liniştiră cu toţii şi se obişnuiră cu ideea că, pentru un timp, urmau să rămână pe întuneric.

Furtuna se năpusti, ca turbată, asupra casei. Pereţii scârţâiau şi gemeau sub rafalele de vânt. Ploaia lovi cu toată forţa în geamuri, şfichiuind din plin curtea din spatele casei, ca un puhoi de soldăţei de plumb, explodând pe iarbă, rafală după rafală, în timp ce furtuna se aruncase cu toată puterea asupra întregii străzi Arbor.

Bucuria de a sta în camera cu televizor, fără ca televizorul să funcţioneze, se dovedi a fi de scurtă durată. Helen scoase cărţile de joc şi celelalte jocuri distractive. După o jumătate de oră, bodogănelile ajunseseră la apogeu. Casa începuse să se oprească din trepidaţii. Dolores îşi pusese pe ea jacheta. Darl juca pocher cu mănuşile pe mâini. Eunice trişa de zor, la domino.

— Fiţi atenţi cu toţii! Fiţi atenţi cu toţii! se auzi vocea melodioasă a lui Helen. Se făcu pe dată liniște. Fiecare să-şi ia cu sine lanterna. Luminiţele se încolonară. Vom urca cu toţii în camerele noastre. Acolo este mai cald, iar dacă centrala termică nu-şi reia prea curând funcţionarea, unicul loc în care ne va fi cald o să fie patul fiecăruia. Se ridicară cu toţii, unul după altul. Mai înainte de a pleca, să aranjăm totuşi la locul lor toate jocurile şi cărţile de joc. Începură cu toţii să facă ordine, fără a vădi însă o prea mare tragere de inimă.

În uşa de la intrare, se auzi o ciocănitură, apoi o alta, şi încă una, din ce în ce mai insistente şi mai puternice. Helen se uită prin semiîntuneric la Randy.

— Răspund eu, spuse ea imediat. Ar fi făcut orice, numai să scape de domnul Jaynes şi de amabilităţile exagerate ale acestuia. Reveni apoi, în mai puţin de un minut, având o expresie îngândurată şi încruntată pe faţă. Avem musafiri, zise femeia şi arătă cu degetul mare, peste umăr, în direcţia intrării. Le-am spus să plece.

Randy merse repede în antreu şi trase cu ochiul, pe lângă tocul ferestrei. Deja se vedeau afară două care de reportaj TV, şi se mai apropiau, val vârtej, încă multe altele. Strada mai că se umpluse de oameni. Aproape fiecare maşină avea pe ea câte o emblemă. Era posibil să se fi adunat de-acum trimişii de la vreo treizeci de trusturi de presă, înfruntând stihiile dezlănţuite ale naturii, avizi de ştiri proaspete.

Kristen ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Sunt jurnaliştii, o lămuri Randy.

Kristen se strâmbă şi se îndepărtă. Randy o urmă.

— Este vreo problemă?

— Nu prea ar trebui să mă aflu aici, îi răspunse femeia. Ar părea ca şi cum aş fi trecut de partea inamicului.

— Şi, în realitate, ai trecut?

Ea îl privi drept în ochi.

— Bineînţeles că nu.

Mulţumită de faptul că toate lucrurile fuseseră aranjate şi puse la locul lor, într-o perfectă ordine, Helen îşi agită un braţ în sus.

— Hai să mergem, şi nu uitaţi să vă luaţi şi lanternele, le strigă ea locatarilor.

Aceştia se urniră anevoie, târându-şi picioarele, pe când urcau scara, spre dormitoarele lor, de la etajul al doilea. Bineînţeles că ultima rămăsese, ca de obicei, Eunice, aceasta fiind, după cum era şi de aşteptat, cea mai gălăgioasă dintre toţi.

— Nu văd de ce ar trebui să merg în cameră la mine… Doar aici nu suntem la puşcărie… noi…

Randy verifică din nou situaţia existentă pe stradă. Spera să… spera să… Ce anume sperase el oare? Să constate că mai sosiseră încă alte douăzeci de camere de luat vederi? Chiar asta se şi întâmplase. Reporterii mişunau acum peste tot. În echipe de câte două persoane. Una cu un microfon în mână, iar cealaltă cu o cameră video pe umăr. Erau cu toţii, fără excepţie, uzi leoarcă, stârnindu-ţi din plin mila. Bărbatul zâmbi.

— Îi vom dovedi! o încurajă el pe Kristen. O să-i păcălim noi. Condiţiile atmosferice ne sunt prielnice. Vremea e de partea noastră.

Cei doi se apropiară din nou de fereastră, umăr la umăr, privind afară, peste peluza din faţă, în timp ce jurnaliştii îşi disputau cele mai avantajoase locuri. Echipa de la CNN avea şi un al treilea membru, a cărui unică menire era aceea de a ţine o umbrelă desfăcută deasupra capului persoanei cu microfonul. În spatele său, Randy o putea auzi pe Helen pledând pentru a-i convinge pe toţi locatarii să intre în camerele lor.

Deasupra, vântul mugea, lovind cu sălbăticie streşinile şi ameninţând să smulgă acoperişul vechi de un secol al casei. După aceea, pe neaşteptate, se auzi o bubuitură ca de tun. *Bum!* Apoi, de-afară, se auzi cum se prăbuşea un copac, cum imensul plop întunecat disloca volumul de aer, în cele trei secunde de dinainte de a se izbi de acoperiş, distingând totul în calea lui, zdrobind ca pe nişte beţe de chibrituri grinzile seculare ale podului casei, pentru ca, în cele din urmă, după o serie întreagă de trosnete asurzitoare, să

se rezeme de clădire cu crengile sale masive, care ajunseră până în holul de la etajul al doilea. Podeaua se umplu rapid de aşchii de lemn şi de cioburi de sticlă. Mai multe ţigle aterizară în dreptul picioarelor lui Randy, pe mocheta udă de ploaie.

Randy urcă în goana mare scările. În holul acela nu te mai puteai deplasa decât dacă te târâi. Helen Willis se afla deja, în patru labe, în mijlocul culoarului. Deasupra ochiului stâng avea o rană urâtă. Femeia aducea în acel moment cu imaginea unui pugilist trimis la podea de o lovitură de pumn bine ţintită. Ea îşi croia drum, târându-se. Când îl zări pe Randy, Helen se opri, încercând să-şi vină în fire.

— Toată lumea să deschidă imediat uşile, strigă ea, cu un glas poruncitor. Imediat începură să se vadă câteva capete pe la uşi. Îmbrăcaţi-vă cu jachetele groase şi hainele de ploaie. Pe urmă, ieşiţi cu toţii pe coridor.

Helen îşi şterse sângele de pe ochi, apoi îşi privi mâna şi se arătă îngrozită la vederea propriului ei sânge. Nu se vedeau pe nicăieri doamna Dahlberg, Eunice, Carman, şi nici Shirley. Randy se lăsă pe vine şi începu să se târască pe sub trunchiul copacului căzut, îndreptându-se în direcţia camerei lui Shirley, care era la capătul culoarului.

Tocul uşii de la camera ei se încovoiase sub greutatea copacului prăbuşit. Bărbatul se strădui zadarnic să deschidă uşa, aşa că începu să lovească puternic cu piciorul în ea, şi o sparse. Shirley şedea liniştită pe scaunul ei cu rotile, aşteptând să fie salvată şi ţinându-şi pe genunchi jacheta ei roşie. Randy se târî până ce ajunse faţă în faţă cu ea.

— După operaţia pe care am suferit-o, nu mai pot înţelege ce spui. Nu ştiu din ce motiv s-a întâmplat aşa ceva, dar ăsta-i adevărul. Şi nu sunt nebun. Femeia dădu din cap, în semn că înţelesese. Bărbatul o îmbrăţişă. Uite cum o să facem, îi spuse el în continuare. Eu o să te ridic din cărucior şi o să te duc în hol. Apoi, o să pliez scaunul şi o să-l las pe loc. O să te duc în braţe până pe palierul de jos, după care o să mă întorc şi o să iau şi scaunul cu mine, ca să ţi-l aduc. Ai înţeles totul?

Femeia încuviinţă şi îşi întinse braţele spre el.

Până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Randy a procedat în mod similar şi cu doamna Dahlberg, însă fără să fie nevoit să spargă şi uşa acesteia. Când sfârşi cu aceste patru deplasări în susul şi-n josul coridorului, mâinile lui erau pline de aşchii de lemn înfipte, iar tot restul trupei era îmbrăcat şi echipat şi se îndrepta spre antreul de la parter.

Helen făcuse nişte ochi mari, asemenea unui cal înspăimântat. Kristen îi tampona rana de pe frunte cu mâneca puloverului.

— Am sunat deja la urgenţe, îi spuse Helen. Spre noi a şi pornit un autobuz. Femeia se uită de jur-împrejurul ei şi constată: Nu le văd aici nici pe Carman şi nici pe Eunice.

Şi ca şi cum ar fi vrut să-şi bată joc de ei, copacul se clătină şi se mai lăsă cu încă circa treizeci de centimetri. Cu toţii se chirciră. Ploaia şiroia prin spărturile făcute de copacul în cădere şi se scurgea pe trunchiul acestuia, într-un neîntrerupt şuvoi lung şi subţire.

— Du-i pe toţi jos! îi spuse Randy lui Helen. Eu o să merg să le caut pe Carman şi pe Eunice. Helen dădu să obiecteze. Acum ascultă-mă tu pe mine şi du-te, insistă bărbatul, iar Helen de data asta se conformă. Randy se uită apoi în direcţia lui Kristen. S-ar putea să aibă nevoie şi de ajutorul tău, îi spuse el femeii.

Aceasta părea îngrijorată.

— Să fii foarte atent şi să ai mare grijă de tine, îi zise ea lui Randy.

Bărbatul o asigură că avea să procedeze întocmai. Copacul se mai aplecă cu încă vreo doi-trei centimetri.

— Dar unde-o fi domnul Jaynes? se interesă în acel moment Randy.

Cu toţii priviră uluiţi în jurul lor, după care Randy o porni din nou în sus, pe scări.

44.

Camera lui Carman se afla exact sub partea cea mai groasă a copacului căzut. Dar până să ajungă la camera ei, copacul îşi consumase cea mai mare parte a energiei pe partea dindărăt a casei. Randy avu nevoie de vreo zece încercări pentru a reuşi în cele din urmă să spargă panoul inferior al uşii. Apoi, el îşi băgă capul în încăpere şi o strigă pe femeie. Se lăsase o linişte mormântală, astfel încât Randy o putea auzi pe Helen vorbind cu cineva la parter şi spunându-le tuturor că se aflau cu toţii în siguranţă şi că erau în aşteptarea unui autobuz, ca să-i ia de-acolo.

— Carman! o strigă Randy din nou. După aceea, el o mai strigă încă o dată şi avu impresia că aude un răspuns slab, aşa că se târî pe coate şi genunchi în încăpere, rupând, pentru a-şi face loc, bucăţi mari din tavanul căzut şi croindu-şi astfel drumul înăuntru.

— Aici, auzi el cuvântul, mai slab ca o şoaptă. Se gândi că femeia n-avea de gând nici să ţipe şi nici să urle, indiferent în ce situaţie s-ar fi aflat. Toată viaţa ei, Carman fusese umilă şi tăcută şi n-avea de gând să iasă nici acum în evidenţă, nici măcar pentru a-şi salva propria viaţă.

Camera ei arăta straniu. Lui Randy îi trebui un întreg minut pentru ca, proptit în coate, să poată desluşi ceea ce se găsea în jurul lui. Spre sud, absolut totul fusese făcut fărâme. Dacă la prăbuşirea copacului femeia s-ar fi aflat în acea parte a încăperii, atunci ar fi fost pur şi simplu zdrobită. Spre nord, totul arăta ca de obicei, curat şi ordonat. Şoaptele veneau dinspre baie. Bărbatul se văzu din nou nevoit să-şi croiască anevoie drumul şi să dea la o parte din calea sa bucăţi întregi din tavanul prăbuşit, pentru a se putea târî în acea direcţie.

În urma impactului, uşa de la baie de deschisese larg. Carman se aplecase şi se uita prin jumătatea de jos a deschizăturii. Pe când se târa pe podea, Randy îi putea vedea figura întoarsă cu susul în jos. Femeia zâmbea. Carman încontinuu zâmbea. El se tot întrebase dacă femeia se simţea mereu foarte bine sau dacă nu cumva faţa ei încremenise de-a pururi în acea expresie.

— Sunt Paul Faţă-Nouă, o anunţă el, atunci când ajunse ceva mai aproape de ea. Carman îi zâmbi atunci atât de tare, încât ochii i se închiseră de-a binelea.

— Eşti Paul Faţă-Nouă. Şi femeia mai repetă încă de trei ori acea formulare, mai înainte ca vântul să se fi înteţit iar, obligându-i să rămână tăcuţi şi să aştepte pentru a vedea ce anume avea să se mai întâmple.

Atunci când stihiile se potoliseră întrucâtva, Randy îi spuse lui Carman:

— Așa! Uite cum o să facem: ai vreo jachetă sau altceva călduros, în jumătatea asta a camerei tale?

— Am în dulapul meu de la parter, îi spuse ea.

— Bine, va trebui să fim curajoși.

— Paul Față-Nouă.

— Ia-mă de mână, îi zise atunci bărbatul. Femeia se conformă întocmai. Acum, trebuie să ieși cu multă grijă, prin deschizătura aceea. Unele margini ale găurii sunt ascuțite și pline de așchii. Carman se strecură, încetul cu încetul, prin locul îngust de trecere. Ceva greu lovi podeaua, dincolo, în hol. Așa, te descurci foarte bine, o încurajă el. În continuare, nu ne mai rămâne decât să ne târâm pe coridor, până la capătul scării, după care vom fi liberi ca păsările cerului.

— Liberi ca păsările cerului, îl îngână ea, pe un ton apăsat.

Randy o luă de mână și o trase după el, până ce ieșiră pe ușa încăperii. Culoarul arăta ca un circuit de slalom făcut vraiște. Copacul lovise casa sub un unghi de patruzeci și cinci de grade. În partea dinspre ei, câteva dintre crăcile mai mari și mai groase străpunseseră podeaua, dar continuau să sprijine trunchiul. Jos, pe palier, crengile mai mici se rupseseră în urma impactului, permițând ca trunchiul să ajungă aproape de nivelul podelei.

— E-n ordine, o liniști bărbatul pe Carman. Acum, vom ieși de-aici târâș, rezemându-ne pe coate și pe genunchi. Ești pregătită să începem?

— Paul Față-Nouă, îi răspunse ea.

— Vino după mine!

Pentru a evita veritabila pădure de crengi ieșite în calea lor și a izbuti să treacă, au fost nevoiți să urmeze un traseu în zigzag, să treacă de câteva ori pe sub trunchiul copacului, dintr-o parte într-alta, locurile prin care se puteau strecura fiind din ce în ce mai mici, pe măsură ce se apropiau de scările de pe palierul de la etajul doi.

Cei doi se mișcară încet și cu multă atenție, pătrunzând pe rând prin fiecare porțiune de trecere, până ce reușiră să străbată trei sferturi din întreaga distanță. În ultimul pasaj în care au fost nevoiți să treacă din nou pe sub trunchiul copacului, locul era extrem de îngust. Randy se văzu nevoit să se lipească de mocheta udă, cât putu el de mult, pentru a izbuti să se strecoare pe sub copac. Se afla în acel moment exact dedesubtul găurii din acoperiș. Deasupra se putea vedea cerul cenușiu și înfuriat, care îi arunca în față torente de ploaie. Scoarța tare îl rănea pe piept, pe când se târa cu forță și ieșea pe partea cealaltă.

Randy o trase şi pe Carman după el. Vântul şuiera răvăşind părul femeii în toate direcţiile. Furtuna dezlănţuită o speria atât de tare, încât nu mai voia să înainteze.

— Haide, vino! o îndemnă el. Femeia sesiză nerăbdarea din vocea bărbatului şi rămase încremenită pe loc. Bărbatul răsuflă adânc şi prelung, după care îşi mai îndulci tonul. Haide, Carman, nu mai avem mult şi o să ajungem jos lângă ceilalţi.

Femeia se urni din nou, târându-se pe burtă, pe sub trunchiul copacului. Ea se opri la jumătatea drumului, chiar acolo unde locul le îngusta cel mai mult.

— Nu mai pot, îi zise ea. Randy nu mai comentă nimic, ci o prinse de braţe şi o trase prin spaţiul acela strâmt. El nu ştia de ce era surprins, atunci când ea ieşi de acolo zâmbind.

— A fost o nimica toată, îi spuse bărbatul.

— O nimica toată, îi repetă Carman spusele, în vreme ce îi arunca un alt surâs larg.

Prin comparaţie cu celelalte, ultima porţiune mochetată a coridorului nu mai era câtuşi de puţin dificilă. El o puse pe femeie în faţa lui şi o împinse pentru ultima oară pe sub trunchiul copacului. Ea ieşi pe cealaltă parte şi se ridică în picioare.

— O nimica toată, repetă ea încă o dată, ca un refren de încurajare, vorbele lui Randy, care îi zâmbi, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

— O nimica toată, repetă şi bărbatul.

Randy se rostogoli pe spate şi începu să se târască şi el, încet ca melcul, pe sub arborele căzut. Bărbatul izbuti să-şi împingă cu forţă capul şi umerii prin locul îngust, apoi expiră prelung şi îşi ţinu răsuflarea, pe când îşi strecura şi pieptul dedesubtul trunchiului de copac. Exact în acel moment însă, trunchiul se deplasă iar brusc în jos, strivindu-i pieptul, cu o forţă cumplită care îi goli plămânii de aer, făcându-l să scoată un geamăt gâtuit, de suferinţă.

Nu se mai putea clinti, nu mai putea respira, nu mai putea face nimic altceva decât să aştepte. Vederea începea să i se împăienjenească. Durerea sâcâitoare din piept devenea rece şi chinuitoare, iar tentaţia de a închide ochii şi de a adormi i se părea din ce în ce mai atrăgătoare.

— Haide! o auzi el atunci pe Carman îndemnându-l.

Încercă să-i spună că se înţepenise, însă nu reuşi să scoată niciun sunet. I se urcase tot sângele în cap, iar presiunea intracraniană sporită peste măsură ameninţa dintr-un moment într-altul să-i facă ţeasta să explodeze.

Apoi, ea se băgă din nou alături de el, uitându-se drept în ochii lui, în vreme ce câmpul lui vizual se îngusta şi se întuneca din ce în ce mai tare.

— Paul Faţă-Nouă, o auzi spunându-i, după care simţi cum îl înşfacă de mâini şi cum se apucă să-l tragă afară din capcana mortală în care fusese blocat. Ar fi dorit s-o ajute şi el, însă nu izbutea să-şi mobilizeze voinţa şi hotărârea.

Eforturile ei disperate de a-l elibera ameninţau să-i smulgă braţele din încheieturi, când deodată… trupul lui începu să înainteze cu câţiva centimetri… după care mai reuşi alţi câţiva, iar sternul îi trecu pe sub copac, în timp ce corpul lui scăpa tot mai mult din strânsoare. El trase lacom o gură de aer, apoi o alta, şi de-abia după aceea reuşi să-şi întindă în sus mâinile, să-şi pună palmele pe scoarţa aspră a arborelui şi să se împingă înainte, până ce ieşi complet de sub copac. Carman se uita ţintă, direct în jos, la figura lui schimonosită de efort.

— Paul Faţă-Nouă, i se adresă ea din nou. Şi tu trebuie să fii viteaz.

Randy se strădui din răsputeri să se ridice în genunchi, apoi se apucă zdravăn de craca cea mai apropiată şi se ridică în picioare. El păşi, după aceea, cu multă băgare de seamă peste câteva ramuri şi se trezi dintr-odată, împreună cu femeia, pe palier. Carman îl cuprinse atunci cu un braţ pe după mijloc şi veni în sprijinul picioarelor lui tremurătoare, pe când coborau împreună scările.

Helen le ieşi în cale, pe la jumătatea drumului.

— Autobuzul a sosit deja, îi anunţă aceasta.

— Du-te, îi zise el.

— Dar Eunice?

— Acum mă duc s-o caut şi pe ea.

— Însă tu…

— Du-te, îi repetă el. Şi încuie uşa la plecare, în urma ta.

— Ne duc la adăpostul din St. Dominic, îi aduse la cunoştinţă Helen.

— O să vă găsim noi, o asigură el.

— S-o găseşti şi pe Eunice, i se adresă Carman bărbatului. Acesta îi răspunse că aşa avea să facă.

— Şoferul vrea să plece deja, îi anunţă Dolores. Haide, veniţi repede!

Helen şi cu Carman coborâră în grabă scările. Randy o auzi pe Helen cum dădea instrucţiuni, apoi se aşeză pe una dintre treptele scării şi se uită printre barele balustradei, văzând-o cum deschidea uşa şi cum ieşea cam în silă din casă, în timp ce fulgerau bliţurile nenumăratelor aparate de fotografiat. Pentru o vreme, furtuna se mai potolise.

Randy se ridică în picioare. De-abia se mai putea ţine drept. Doar atunci îşi dădu seama că lângă el şedea Kristen.

— Ai face bine să te grăbeşti şi tu, îi spuse el, cu un glas şuierător.

— Eu nu pot să ies, îi zise ea. Sunt prea multe aparate de fotografiat, acolo, afară.

— Păi, aici nu-i un loc sigur, unde să poţi rămâne.

— Nu-mi pasă, îi răspunse ea, privindu-l într-un mod care nu mai admitea nicio replică.

— Probabil că slujba pe care o ai înseamnă foarte mult pentru tine, opina el.

Ea se uită la el, ca la un nebun.

— Slujba mea face parte integrantă din mine, îi explică ea.

— Ba nu, o contrazise cu toată seriozitatea Randy. Nu poate fi adevărat.

45.

Nu este în camera ei, spuse Randy.

— Eşti sigur? îl întrebă Kristen.

— După ce am reuşit să trec de uşă, am putut umbla în picioare prin cameră. Crede-mă când îţi spun că Eunice nu este acolo.

Bărbatul îi dădu lui Kristen toporişca de incendiu, pe care o luase cu el din caseta din perete, după care sări jos de pe trunchiul copacului. Femeia rezemă toporişca de un lambriu şi îl ajută pe Randy să se echilibreze.

— Şi acum, ce facem? dori ea să afle.

Ajunseră împreună în salon, unicul loc din casă deloc afectat de gaura din acoperiş. Se aşezară amândoi pe canapea. Vântul se liniştise, dar ploaia încă mai răpăia pe geamuri.

— Cred c-am s-o pornesc de jos, de la subsol, şi o să urc înapoi până aici, la etajul acesta, ca să văd dacă nu cumva pot, până la urmă, s-o găsesc.

Kristen se ridică în genunchi pe canapea şi se uită scrutător, prin ţesătura dantelată a perdelelor.

— Pe stradă este încă foarte multă lume, îi spuse ea. Se pare că au apărut şi cei de la compania de electricitate.

Randy rămase nemişcat câteva clipe, după care se ridică şi el în genunchi pe canapea, lângă ea. Trei sau patru echipaje de poliţie se străduiau din greu să elibereze strada. Vremea îi trimisese pe majoritatea reporterilor să se adăpostească în nişte zone ceva mai uscate. Chiar în faţa lor, lumina intermitentă, într-o nuanţă ca de chihlimbar, a maşinii de intervenţie a unei companii de electricitate, se prelingea pe zidurile caselor, la intervale egale de timp. Un individ mătăhălos, purtând pe el o salopetă cu inscripţia „AG&E", venea agale pe alee, drept spre intrarea în casă. El urcă scările şi bătu la uşa principală.

Randy se ridică de pe canapea şi se apropie de uşă, pe care o întredeschise foarte puţin, uitându-se afară doar cu un singur ochi. Pe legitimaţia trasă în plastic a companiei de electricitate, se aflau fotografia şi numele individului.

— Nu vom putea să vă reconectăm la reţea, îi spuse acesta. Cel puţin, până nu se mai potoleşte vremea, ca să putem face, mai întâi, o estimare a stricăciunilor.

— Foarte bine, îi răspunse Randy. Locatarii de-aici au fost duşi deja la St. Dominic. Numai noi doi am mai rămas.

— Şi dumneata, cine eşti?

— Mă numesc James, îi răspunse repede Randy. Randall James.

— Bună idee că aţi rămas aici, încuviinţă individul, zâmbind şi dând din cap. În felul acesta, o să evitaţi un jaf.

Salariatul companiei de electricitate se răsuci să plece, însă Randy strigă după el, iar tipul se opri şi se întoarse.

— Crezi că ai putea să-i convingi pe poliţişti să elibereze strada? îl întrebă Randy. Să le spui că s-ar putea să ia foc vreun transformator de putere?

Individul căzu pe gânduri.

— Năstruşnică idee, îi zise acesta. Să văd ce izbutesc să fac. El îl salută apoi pe Randy cu un deget dus la cozorocul caschetei, după care se îndepărtă pe alee.

Randy încuie din nou uşa şi se aşează pe canapea, alături de Kristen.

— O să încerce să-i convingă pe poliţişti să-i împrăştie pe reporterii de pe stradă.

— Dar cum rămâne cu Eunice?

— O să scotocesc întreaga casă, îi răspunse el. Când este vorba despre Eunice, nu prea poţi ghici unde s-a ascuns. Ea nu face absolut nimic din ceea ce i se spune să facă. Ar putea fi absolut oriunde. Ba s-ar putea chiar să fi ieşit din casă. Şi Randy arătă cu un deget întins în direcţia străzii. Dacă individul izbuteşte să facă în aşa fel încât strada să fie eliberată, poate că am izbuti să ne furişăm şi noi şi să plecăm odată de-aici.

— Şi dacă nu vom putea da de ea?

— În cazul acesta, o vom suna pe Helen, ca să ne spună ea ce anume să facem. Între timp însă, rămânem aici, ca să vedem dacă nu cumva o să apară şi Eunice.

— Iar după aceea, o să plecăm, cu primul prilej care ni se va ivi.

— Exact!

Randy îşi luă lanterna şi o porni spre bucătărie, cu Kristen în urma lui. Ploaia începuse să se infiltreze prin tavan. Mocheta leoarcă plescăia sub paşii lor. Cei doi cercetară metodic casă, încăpere cu încăpere, debara după debara, dulap cu dulap, în tot acest timp neîncetând s-o strige pe Eunice. Dar fără niciun rezultat pozitiv. După aceea, ei merseră la subsol şi făcură şi acolo acelaşi lucru, însă tot fără succes.

După douăzeci de minute, se aflau amândoi din nou la locul lor, pe canapea. Bateriile lanternelor dădeau semne că se cam descărcaseră. Afară, strada era pustie. Randy scoase capul pe uşă şi cercetă cu atenţie locul, pentru a se asigura că poliţiştii blocaseră strada în ambele sensuri.

Dubiţa companiei de electricitate se afla drept în faţa casei lor. Bărbatul se uită în jur, după respectivul electrician, dorind să-i mulţumească pentru

amabilitate, însă acesta nu se mai vedea pe nicăieri. Randy închise uşa de la intrarea principală a casei şi merse înapoi în salon. Kristen dăduse la o parte draperiile şi privea absentă pe stradă. Ea se uită în direcţia bărbatului, atunci când îl auzise revenind în salon.

— Ai avut dreptate, îi spuse ea. Pe figura bărbatului se putea citi nedumerirea. Mă refer la slujba mea, îl lămuri Kristen, îngândurată.

— O fiinţă înseamnă mai mult decât o slujbă.

— E uşor să fii captivat de ea. E uşor să… – şi femeia îşi căută termenul cel mai potrivit – …să compensezi cu ea celelalte părţi ale existenţei, care nu-ţi sunt la fel de reuşite.

— Nu găsesc nimic rău în a te simţi bine în propria ta piele. Kristen dădu din cap aprobator.

— Dar serviciul n-ar trebui să constituie chiar absolut totul în viaţă.

— Aşa e, ai dreptate! N-ar trebui.

Kristen căzu apoi pe gânduri după care:

— Mă bate gândul chiar să-mi dau demisia.

— Da' de ce-ai face una ca asta?

— Cum aş putea să mai lucrez pentru cineva în care nu mai pot avea încredere?

— Dar în cine anume poţi avea cu-adevărat încredere? Fii sinceră şi spune-mi adevărul.

— …ce vrei să…

— Adică să ai *realmente* încredere. Indiferent de situaţie. În câţi oameni ai putea avea deplină încredere?

Nu mai apucară să ajungă şi la răspuns. În întreaga casă răsună o bubuitură puternică.

Îşi ţinură amândoi răsuflarea şi aşteptară.

— Pesemne că a mai căzut încă o porţiune din tavan, îi spuse el, pe un ton ezitant.

— Chiar aşa crezi?

— Nu.

Lipsită de toate luminile carelor de reportaj din faţă, casa se cufundase într-o beznă totală. Cei doi se îndreptară încet către corpul principal de clădire, orientându-se doar după conul de lumină gălbuie şi palidă din antreu. În faţa lor, în întuneric, pe podea se mişca ceva. Randy orientă fasciculul luminos al lanternei în acea direcţie, însă chiar atunci lanterna i se stinse.

— La naiba! exclamă el cu năduf. Scutură apoi lanterna. Aceasta mai pâlpâi puţin, după care se stinse din nou, definitiv.

Kristen îl luă pe bărbat de braţ, în timp ce înaintau încet amândoi. Lanterna pâlpâi iar. Îndeajuns de multă vreme, încât să se poată desluşi un trup omenesc căzut pe podea. Randy continua să-şi scuture lanterna, în speranţa să mai obţină măcar puţină lumină, pentru a vedea despre ce anume putea fi vorba. Însă, absolut zadarnic.

Amândoi îngenunchează de-o parte şi de alta a corpului căzut. Acesta era întins pe podea, aproape ca într-o poziţie de fugă, ca şi cum persoana cu pricina ar fi călcat în gol, în clipele de dinainte de impact. Ambii priviră instinctiv înspre balustrada aflată la aproape cinci metri mai sus, deasupra capetelor lor.

Randy ridică precaut capul persoanei căzute, întorcându-l cu faţa spre el. Era Eunice. Aceasta scoase un geamăt profund, apoi tuşi, înecată de sângele care-i invadase gura.

— Ar fi bine să chemi o ambul…

Însă era deja prea târziu. În timp ce Kristen se ridica în picioare, Randy auzi un zgomot de paşi şi sesiză încă o siluetă, în hol. Apoi se auzi şi un alt zgomot… asemenea unui zbârnâit de arc.

Randy rămase cu gura căscată, văzând cum Kristen mormăie ceva, îşi aruncă ambele mâini peste cap, după care cade pe spate, aterizând brutal, pe umeri şi pe ceafă. El privea fix la firele electrice şi tot nu înţelegea despre ce anume era vorba.

Se auzi şi un al doilea zbârnâit, iar el văzu, ca într-o mişcare redată cu încetinitorul, cum scânteile străbăteau acea distanţă de aproape doi metri şi se înfigeau drept în pieptul său. Întinse o mână în mod reflex, intenţionând să îndepărteze scânteile de corpul lui, dar şocul electric îl lovi în plin, într-un mod… într-un mod pe care el nu-l mai resimţise niciodată pe propria piele. Omul se clătină, însă nu se prăbuşi la pământ. Silueta din întuneric făcu un pas în faţă, de parcă ar fi vrut să-i dea ceva… parcă un fel de baghetă?… sau un sceptru?… În întuneric, se aprinse atunci o scânteie mare şi albastră. Şi totul se cufundă în acel moment într-o beznă adâncă.

46.

În timp ce lucra, bărbatul fredona diverse melodii. Şlagăre. Randy recunoscu o piesă de-a lui Gilbert O'Sullivan. Omul folosea fără zgârcenie bandă adezivă argintie cu scopul s-o imobilizeze pe Kristen de unul dintre scaunele pe rotile de la birou, înfăşurând-o complet, până şi pe frunte.

Randy era deja legat de mâini şi de picioare cu bandă adezivă şi stătea întins pe-o parte, pe mocheta udă. Bărbatul remarcă faptul că acesta începuse să-şi revină în simţiri şi scoase din buzunarul salopetei un briceag, tăind cu el banda adezivă cu care fixase capul lui Kristen de spătarul scaunului, după care se răsuci din nou în direcţia lui Randy.

Individul era la fel de puternic precum şi părea. El îl înşfacă pe Randy de braţe şi îl ridică în picioare, atâta cât să-i strecoare cu piciorul sub el celălalt scaun, pe care apoi să-l aşeze. Continua să fredoneze o melodie, în timp ce îl fixa şi pe Randy, cu bandă adezivă, de scaun. Fredona acum ceva din *Piraţii din Penzance*, până când termină ceea ce avusese de făcut, după care se dădu un pas înapoi, ca să-şi contemple opera.

Kristen îşi ţinea ochii închişi, însă pieptul i se mişca, în ritmul respiraţiei. Din nări, i se prelingeau două firişoare de sânge, ajungându-i până pe bărbie şi picurându-i pe bluză.

El se juca cu briceagul pe care-l ţinea în palmă.

— Aşa, iubiţel! se declară mulţumit omul. Accentul lui era unul pur din Noua Anglie, înţesat cu tot felul de a-uri şi de r-uri prelungite. Trebuie să pricepeţi şi să băgaţi bine la cap ceva. Totul este cât se poate de simplu. Unica problemă este dacă voi doi veţi alege calea uşoară sau o veţi prefera pe aceea grea. Indiferent de opţiune însă, amândoi trebuie să dispăreţi. Voi decideţi numai în ce fel anume doriţi să o faceţi. Omul se aplecă spre Randy, adresându-i-se cu întrebarea: Ai înţeles, au ba?

Randy izbuti să-şi mişte capul, în sus şi-n jos.

— Foarte bine, îl lăudă bărbatul şi zâmbi. Apropo, bună idee ai avut cu eliberarea străzii. Astfel, totul o să meargă mult mai uşor… Dar să revenim… Prima chestiune ar fi aceea cu privire la jurnal. El lipi lama briceagului de coada ochiului lui Randy. Am să te întreb doar o singură dată, unde anume se află acum acel jurnal. Dacă n-o să fiu mulţumit de răspunsul tău, atunci am să-ţi scot unul dintre ochişorii tăi frumoşi. Şi el îi apăsă uşor vârful briceagului pe piele. Ochiul lui Randy începu să lăcrimeze, incontrolabil. Aşadar, unde este jurnalul? Randy încercă să-i răspundă, vorbind prin banda

adezivă care-i acoperea gura. Individul surâse din nou şi îi smulse banda lipită peste buze. Să nu faci prea mare tărăboi, îi şopti el. Aşa… Prin urmare, unde-i jurnalul?

— Acolo, lângă uşa de la intrarea principală, îi răspunse Randy. Sub masă, în geanta mea Nike.

Individul lipi la loc banda adezivă pe gura lui Randy, după care merse şi luă geanta.

— A fost înţeleaptă alegerea ta, spuse el, după care se aplecă din nou şi îl privi drept în ochi. Foarte bine, zise omul. Uite cum o să facem: nu-mi place să las după mine prea mare mizerie. O să vă scot de-aici pe amândoi pe scaunele astea cu rotile, după care o să dăm tustrei o mică raită cu maşina, apoi totul se va isprăvi. Dacă îmi veţi crea, în vreun fel sau altul, greutăţi, atunci am să vă tai pe loc beregăţile. Mai întâi, beregata ei, apoi şi pe a ta. Ai înţeles?

Randy îi arătă din nou că înţelesese perfect.

Individul se îndreptă de spate şi îl privi de sus în jos.

— Douăzeci şi patru de ani de meserie, îi spuse el. Atât amar de vreme… atâtea angajamente, iar tu ai fost unica ţintă care mi-a scăpat. Bărbatul zâmbi. La drept vorbind, ai plecat cu trenul. Omul dădu din umeri. Dintotdeauna mi-am închipuit că ai căzut din vagonul acela şi ai sfârşit sub roţile trenului. El se lăsă apoi pe vine în faţa lui Randy şi îl privi cu multă atenţie. Nu mai arăţi deloc cum arătai odinioară, îi spuse el. Probabil că duci o viaţă minunată, prietene. Am dat în tine cât să omor trei oameni, nu unul singur, iar tu n-ai făcut nimic altceva decât să-ţi piezi echilibrul, să te prăbuşeşti de pe pasarelă şi să nimereşti în cădere tocmai pe nenorocitul ăla de tren de marfă. Bărbatul privi în jurul său, ca şi cum ar fi căutat mai mulţi auditori. Ce dracu' să fi făcut eu atunci? Stăteam acolo, cu celălalt tip, mort la picioarele mele, când ai apărut tu, bălăngănindu-te ameţit. Ce-aş fi putut să fac…? Să te fi urmărit pe tine şi pe blestematul ăla de tren? Să-l fi lăsat baltă pe Howard ăla, să zacă acolo unde se afla? El îşi răspunse singur, scuturând negativ din cap. Nu se putea să fac una ca asta. Trebuia în mod obligatoriu să termin ceea ce începusem.

În cealaltă parte a antreului, Kristen se mişcă preţ de o clipă, scoase un geamăt, după care rămase din nou nemişcată. Individul se ridică în acel moment iar în picioare.

— Gândeşte-te numai la cât timp am irosit eu inutil, spuse el. Mi-am făcut atâtea probleme în toţi aceşti ani, când deodată, ce se întâmplă? Parcă-i dintr-un film de groază. După atât amar de vreme, mi s-a ivit şi mie şansa de a mă revanşa. Omul îşi dădu uşor cu palma peste frunte. Vreau să zic, ce şanse mai aveam? Am însă acum ultimul contract şi, în acelaşi timp, şi ocazia

unei nesperate revanşe. De câte ori se întâmplă ca un individ să-şi poată termina ca lumea treburile începute? Şi totuşi, eu am acum misiunea de a-i scoate din peisaj pe unicul individ pe care l-am ratat vreodată, în toată viaţa mea.

Se uită la Randy, de parcă s-ar fi aşteptat să primească cine ştie ce soi de aprobare, din partea acestuia.

— Mă aflam acolo ca să discut despre uciderea unui tip pe nume Barber, când deodată, ca din senin, îşi face apariţia individul ăla pe nume Howard, când el ar fi trebuit să fi dispărut demult. Omul scutură din cap. Amândoi v-aţi băgat nasul unde nu vă fierbea oala. Aţi nimerit în locul nepotrivit, la momentul cu totul nepotrivit. Închipuie-ţi numai, îi mai zise el, după care făcu stânga-mprejur şi plecă de lângă Randy.

Acesta urmărea neputincios cum individul înşfăcase spătarul scaunului şi o împingea pe Kristen prin antreu. Un minut mai târziu, bărbatul deja revenise şi după Randy. Rotilele scaunului scârţâiau, în timp ce traversau amândoi podeaua mustind de apă.

Individul deschise puţin uşa şi se uită îndelung afară. Satisfăcut de cele constatate, el deschise atunci larg uşa şi o împinse pe Kristen afară. O luă la stânga pe verandă, după care dispăru din raza vizuală a lui Randy, în timp ce o împingea în jos pe Kristen. Ploaia continua cu tenacitate să cadă. Zgomotul vântului şuierând printre vârfurile copacilor semăna cu sunetele traficului de pe o autostradă. După o vreme, îi văzu din nou pe cei doi. Randy urmări neputincios cum omul o împingea pe femeia legată de scaunul cu rotile în sus pe rampa metalică şi cum dispărea în spatele dubiţei.

Când acesta ieşi iar din raza lui vizuală, Randy începu să se zvârcolească, încercând să scape cumva din strânsoarea legăturilor, trăgând de ele cât îl ţineau puterile ca să-şi elibereze mâinile, străduindu-se să-şi răsucească şi să-şi îndoaie încheieturile. Făcu acest lucru până când ajunsese lac de sudoare, iar braţele îi amorţiseră. Banda aceea adezivă nu voia cu niciun chip să cedeze, iar el n-avea poziţia favorabilă pentru a o putea rupe. Din piept, îi ieşi un zgomot asemănător unui geamăt şi unui horcăit.

Individul reapăru coborând rampa, fluierând acum, pe când lăsa în jos oblonul din spate al dubiţei, îndreptându-se apoi spre Randy. Omul îşi şterse de salopetă mâinile, în timp ce strada se lumină puţin. Două faruri se apropiau de el. Bărbatul îşi puse palma streaşină la ochi.

Lângă bordură, îndărătul dubiţei având pe ea însemnele companiei de electricitate, se opri o limuzină neagră. Pe emblema circulară de pe aceasta erau înscrise literele: FBI. Vulturul alăturat ţinea în ghearele sale nişte fulgere. E ciudat cum se mai schimbă câteodată lucrurile. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Randy, în urmă cu o oră, despre natura convingerilor sale

religioase, el i-ar fi răspuns că era ateu. Şi cu toate astea, acum el nu-şi mai spunea în gând decât: Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută…

Cei de la FBI se năpustiră afară ca nişte clovni care intră în arenă. Ei îl încercuiră şi se apropiară mult de aşa-zisul lucrător de la electricitate, ca să-l intimideze. Randy îl văzu pe bărbat cum arată înspre casă… ca şi înspre copacul care despicase acoperişul acesteia. Omul vorbea întruna. Randy observă atunci cum cei de la FBI se mai relaxează. Ei înghiţeau pe nemestecate toate gogoşile pe care le turna omul. Nu exista nicio îndoială în privinţa asta.

Randy ţipă chinuit la Kristen pe sub banda adezivă lipită pe gură, spunându-i să se trezească. Dat fiind faptul că ea se afla foarte aproape de agenţii federali, cu siguranţă orice sunet le-ar fi atras acestora atenţia.

— Haide, trezeşte-te odată! Randy încercă să sară cu scaun cu tot, însă acesta refuza să se clintească. Omul de zvârcoli atunci din toate puterile, scoţând tot felul de sunete guturale, gemute, prin banda adezivă argintie, lipită de buzele sale.

Afară, falsul lucrător de la compania de electricitate tocmai îşi flutura o mână, zâmbind şi apoi arătând înspre sud. Frunzişul din coroanele arborilor foşnea în bătaia vântului, acoperind zgomotul pateticelor strădanii ale lui Randy de a atrage atenţia asupra prezenţei sale acolo. El răcnea cât putea pe sub banda lipită, însă ei nu auzeau decât vuietul copacilor bătuţi de vânt, asemănător zgomotului făcut de trecerea unui tren marfar. Unul dintre agenţii FBI dădu mâna cu banditul.

Randy vedea acum cu groază cum agenţii federali se urcau în maşina lor şi plecau. Cel care îi sechestrase rămăsese acolo, bălăbănindu-se pe călcâie, cu mâinile înfundate în buzunarele salopetei. El continuă să stea aşa, până ce agenţii federali depăşiră baricada din capătul străzii Arbor şi dispărură din vedere.

Acum bărbatul se mişcă mai repede şi urcă în mare grabă scările. El îi zâmbi lui Randy.

— M-am descurcat bine, iubiţel, nu crezi? Înşfăcă apoi spătarul scaunului. N-aş fi vrut s-o dau în bară tocmai acum, când mă aflu pe cale de a intra într-o etapă cu totul nouă a vieţii mele. Randy se zbătea violent dintr-o parte într-alta, dar suportul cel lat al bătrânului scaun absorbea toate şocurile, în loc să-i permită acestuia să se răstoarne lateral. Uşurel, uşurel! îngână individul, pe când îl împingea pe Randy spre ieşire. Uneori, mai câştigi, iar alteori…

Zgomotul acela a fost dificil de descris. Era înfundat, însă puternic, de parcă ar fi lovit cineva cu o toporişcă. Scaunul îşi opri înaintarea. În spatele său, Randy auzi apoi bufnitura surdă a unui corp omenesc căzând pe podea.

Pentru o clipă se lăsă o liniște mormântală, după care Randy auzi apropiindu-se din urmă niște pași târșâiți. Își ținu răsuflarea și așteptă.

Eunice arăta îngrozitor. Întreaga ei parte din față era tumefiată și plină de sânge. Avea un ochi umflat și aproape complet închis. Bizarul unghi în care stătea piciorul ei drept, ca și felul în care și-l târa după ea, dovedea faptul că acesta îi era cu siguranță fracturat. Eunice veni în fața lui Randy, ținând în mâini toporișca pentru incendii.

— M-a împins, îi spuse ea, după care ridică toporișca deasupra capului și se pregăti să lovească încă o dată. Randy închise atunci ochii.

47.

M-a împins, îi repetă Eunice.

Randy îşi întredeschise cu teamă un ochi, sperând din tot sufletul să nu fi murit amândoi şi să nu fi ajuns cumva împreună pe lumea ailaltă. Din fericire însă, nu se întâmplase aşa ceva. Eunice se folosise de toporişcă numai ca să-i elibereze mâna stângă. El scoase un suspin de uşurare, se folosi de mâna stângă pentru a şi-o elibera şi pe cea dreaptă, apoi, cu amândouă, îşi desfăcu şi restul de bandă adezivă cu care era legat.

Se ridică, după aceea, în picioare, luă toporişca din mâinile femeii şi o făcu pe aceasta să se aşeze pe scaun.

— Stai aici, îi spuse el. Mă întorc imediat.

Se lăsă apoi într-un genunchi şi căută prin buzunarele salopetei individului, până ce dădu peste briceagul lui, după care se năpusti către ieşire, coborî în goana mare scările şi ajunse din câţiva paşi în spatele dubiţei purtând însemnele companiei de electricitate. Ochii lui Kristen erau mari cât cepele. La vederea lui, femeia începu să plângă în hohote.

Bărbatul o eliberă de pe scaun, în mai puţin de un minut. Femeia îl cuprinse brusc cu braţele pe după gât.

— Grăbeşte-te! îi spuse el, trăgând-o de pe scaun. Ei îi tremurau cumplit picioarele. O ajută să urce treptele de la intrare şi pătrunseră amândoi în antreu. La vederea lui Eunice care sforăia de mama focului în scaun, precum şi a banditului mort, zăcând într-o băltoacă de sânge, femeia încremeni dintr-odată.

Bărbatul o ajută pe Kristen să se aşeze pe prima treaptă a scării interioare, după care se apropie de cadavrul de pe podea. Se gândi la început să-i caute pulsul, însă renunţă la ideea cu pricina, de îndată ce îi văzu mai îndeaproape craniul. Eunice îi despicase omului complet creştetul, lovindu-l cu tăişul ascuţit al toporiştii şi făcându-i o rană deschisă de mărimea unei mingi de baseball, din care se scurgea acum pe mochetă o mare parte din creier.

Randy îl căută bine prin toate buzunarele şi descoperi un portofel subţire, un telefon celular şi o cartelă din material plastic, pentru deschis uşa, de la hotelul Vintage Gate. Îl rostogoli apoi pe individ pe cealaltă parte. Sub centură, acesta avea înfipt un revolver. Randy lăsă acolo revolverul, luă celelalte obiecte, după care reveni iute la Kristen.

— Trebuie s-o ajutăm cumva pe Eunice, îi spuse el. Femeia dădu din cap, în semn că înţelesese şi era de acord. Ea însă nu-şi mai putea dezlipi privirile de la individul care zăcea pe podea. E mort. Kristen dădu din nou din cap şi deschise gura ca să vorbească, dar nu izbuti să articuleze niciun cuvânt. Nu trebuie să mai fiu aici, în momentul în care ne vor veni ajutoarele, îi spuse el. Înţelegi? Femeia îl privea de parcă el i-ar fi vorbit în turceşte. Atâta vreme cât lumea n-are habar de felul cum arăt, mai am o şansă să duc în continuare o viaţă cât de cât normală. Dacă sosirea ajutoarelor o să mă găsească aici, pentru mine viaţa s-a încheiat.

— Şi ce…? începu Kristen. Ce trebuie să fac eu? rosti ea, cu multă greutate.

— Trebuie să şezi aici, până când o să te ţii mai bine pe picioare. Eu o s-o şterg pe uşa din spate. De îndată ce te vei simţi ceva mai în putere, trebuie să mergi repede la colţul străzii şi să le spui poliţiştilor ce s-a petrecut aici. Spune-le totul… exact aşa cum s-a întâmplat… Randy îşi flutură o mână prin aer. Între timp, să faci rost de o maşină.

Bărbatul se aplecă şi o bătu uşor cu palma pe spate, iar ea îl prinse pe după gât şi se ridică anevoie în picioare. Îşi lipi apoi obrazul de cel al lui Randy, iar privirea îi căzu pe ceafa acestuia.

— Mi-ai salvat viaţa, îi spuse Kristen.

— Eunice ne-a salvat amândurora vieţile, o corectă Randy. În acel moment, ca şi cum ar fi ştiut despre ce era vorba, Eunice începu să scoată o serie întreagă de sforăituri prelungi.

Kristen surâse.

— Neştiute sunt căile Domnului, i se adresă ea.

— Tot cam aşa gândeam şi eu, încuviinţă Randy.

— Or să vrea cu toţii să afle cum arată acum Adrian Hope.

— Dar poate că tu nu te poţi lăuda cu o memorie vizuală bună, îi replică Randy.

Kristen zâmbi din nou.

— Cred că aş putea încerca să te ajut astfel. Măcar atâta lucru să fac şi eu, pentru tine.

— Mulţumesc, îi zise Randy.

Kristen îşi agită spre el, prin aer, arătătorul lung şi subţire.

— Să nu uiţi nicio clipă faptul că de tine însuţi nu te poţi niciodată ascunde.

— Dar eu nu vreau să fiu Adrian Hope.

— Şi totuşi, tu *eşti* Adrian Hope.

Bărbatul scutură din cap.

— Eu hotărăsc singur cine să fiu.

— Însă e ilogic ceea ce spui tu.

— Ba nu e, o contrazise el. Am avut timp berechet să mă gândesc la asta. După cum văd eu lucrurile, oamenii își petrec aproape întreaga lor viață inventându-se și reinventându-se. Ei nu vin pe lumea asta decât cu un nume. Apoi, ei culeg și aleg de prin toate lucrurile cu care vin în contact… de la televizor, din filme, de la părinții lor, de la rudele lor, de la prieteni, de peste tot.

— Interesantă idee, spuse ea, șovăind.

— Ne reinventăm tot timpul.

— Am senzația că tocmai sunt pe cale să fac și eu exact acest lucru.

— Și cum percepi senzația respectivă?

— Sinceră să fiu, mi se pare oarecum incitantă.

— Din ce cauză ți se pare incitantă?

Kristen căzu pe gânduri.

— Se pare că-mi place ca, o dată în viață, să recurg și eu la un mic subterfugiu.

— Tu practici avocatura, îi spuse el.

— Ceea ce fac eu este cu totul altceva. Mă confund cu *autoritățile*… De obicei, eu chiar reprezint autoritățile oficiale.

Randy schiță un zâmbet.

— Cine știe… poate că o să ajungi, până la urmă, să-ți și placă.

— Păi, chiar îmi place. Și tocmai asta mă și neliniștește. Kristen se uită în jurul ei, prin cameră. N-am mai făcut niciodată una ca asta. Mereu am fost doar fata cea cuminte și corectă. Premianta. Mereu am știut să răspund la indiferent ce. Nu-mi vine să cred… pur și simplu, nu pot crede că fac așa ceva.

— N-ai mai făcut-o chiar niciodată până acum?

Kristen deveni gânditoare.

— Numai o singură dată. Bărbatul nu zise nimic și așteptă ca femeia să continue. Am chiulit cândva de la școală.

— Incredibil!

— Am mers la plimbare în centrul Los Angelesului, împreună cu Jonny Dobbs.

— Doar atât și nimic mai mult?

— Am mâncat cârnați picanți, într-o speluncă pe nume Pink's.

— Da.

— El ar fi vrut să… Și Kristen ridică din umeri. Ar fi urmat să închiriem o cameră.

— Și?

— Și pe mine m-a cuprins atunci teama.

— Și până la urmă, cum s-a terminat povestea?

— În final, el m-a lăsat baltă acolo. Kristen rostise aceste cuvinte de parcă tot nu-i venea a crede, nici după de trecuseră de-atunci atâția și-atâția ani de zile. Eu nu mai chiulisem de la școală, niciodată până atunci, așa încât, cei de la școală au sunat la mine acasă. A fost cât pe ce ca propriii mei părinți să mă omoare. Am fost pedepsită luni și luni în șir.

Randy mustăcea, pe când mergea să-și recupereze geanta.

— Să mai aștepți cinci minute după plecarea mea, îi mai zise el, luând-o la fugă în direcție părții din spate a casei.

48.

Foaia de hârtie ateriză pe masa ei de lucru. Ea o ridică, privi lipsită de orice fărâmă de interes desenul de pe coală şi apoi i-o întinse înapoi bărbatului.

— Ţi-a scăpat ceva, îi zise Kristen lui Bruce Gill. Omul îi smulse hârtia din mână, o mototoli şi o strânse până ce ajunse doar un mic ghem îndesat, după care o aruncă în coşul de hârtii al lui Kristen.

— Este o glumă, nu?

— Poftim?

— Chipul desenat acolo.

— Ce-i cu el?

Ea nu-l văzuse niciodată pe Bruce Gill atât de congestionat la faţă, înainte de prânz.

— Nu ştiu pe cine crezi tu că poţi să prosteşti.

— Cum adică să prostesc pe cineva? În ce fel anume?

Bărbatul se tot fâţâia nervos, înainte şi-napoi, prin biroul ei.

— Trebuie să-ţi reamintesc cumva că te afli aici în calitate de funcţionar al Curţii de justiţie?

Femeia se uită la el, cu multă nedumerire în priviri.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Bărbatul se aplecă şi scoase din coşul de hârtii portretul-robot. El desfăcu ghemotocul de hârtie mototolită şi netezi coala pe colţul mesei ei de lucru. Mâna lui Gill tremura uşor, în timp ce îi ţinea desenul drept în faţă.

— Vrei să-mi spui…? Vrei să mă faci să cred că ţi-ai petrecut aproape două ore într-o casă împreună cu Adrian Hope, iar ăsta… ăsta… – şi bărbatul îi flutură pe sub nas foaia de hârtie – ăsta este chiar cel mai bun portret-robot pe care ai fost tu în stare să ni-l oferi?

— Era întuneric, acolo înăuntru.

— Dar ăsta din desen poate fi oricine. Poate fi chiar şi unchiul meu, Charlie.

— Păi, tu n-ai niciun fel de unchi pe nume Charlie.

Bărbatul lovi atunci atât de tare cu palma pe masa de lucru, încât zăngăniră până şi geamurile. Toţi cei aflaţi în birou îşi întoarseră în mod reflex privirile spre ei, ca să înţeleagă ce se petrecea acolo.

— Să ştii că eu, personal, nu glumesc câtuşi de puţin. Gill rostise respectivele vorbe subţiindu-şi buzele.

— Nici eu n-am niciun chef de glume, îi replică, pe un ton înţepat, Kristen.

Omul o ameninţă cu degetul.

— Nu permit să fiu luat peste picior şi umilit chiar de către propriile mele slugi.

— Slugi ai zis?

— Chiar aşa am zis! În cazul în care ai uitat cumva, ţin să-ţi reamintesc că lucrezi pentru mine.

— Cum ar putea cineva să uite că lucrează pentru un om ca tine?

— Şi eu ce anume ar trebui să înţeleg din asta?

— Că eşti o fiinţă de neuitat. Şi Kristen îi oferi cel mai nesincer zâmbet pe care izbuti ea să şi-l zugrăvească, în acel moment, pe chip. Ce altceva ai mai putea înţelege?

— Vreau un raport amănunţit, îi spuse el. Atâta vreme cât eşti angajata mea, îţi cer rapoarte detaliate ale activităţilor tale de serviciu.

— După cum ţi-am mai spus… FBI-ul mi-a interzis cu desăvârşire să menţionez ceva despre cele întâmplate câtă vreme m-am aflat în Casa Armoniei.

— Dar cei de la FBI n-au niciun drept să…

— Se conformează şi ei cerinţelor speciale în interesul securităţii naţionale.

— Păi, ei întotdeauna procedează aşa, răcni Gill la ea.

— În calitate de cetăţean al acestei ţări, consider că este de datoria mea să…

— Nu-mi umbla mie cu astfel de rahaturi.

— Te rog să-ţi controlezi limbajul cu care mi te adresezi.

Bărbatul se legănă spre spate, pe călcâie.

— Am pretenţia să-mi prezinţi un raport complet asupra…

— Dacă ţii cu tot dinadinsul să ştii şi tu ceea ce ştiu agenţii FBI, în privinţa asta… – Kristen se aplecă în acel moment pe scaunul ei – … atunci eşti liber să le dai un telefon şi să-i întrebi pe ei, direct.

Gill se sprijini apăsat, cu ambele mâini, pe masa ei de lucru, aplecându-se atât de aproape de Kristen, încât ea îi simţi izul mentolat din răsuflare.

— Ai face foarte bine să te cam decizi de partea cui eşti, domnişorică dragă!

— Crede-mă că deja m-am hotărât.

— Atunci, aşa să fie, îi spuse el.

Ea îi înfruntă cu hotărâre privirea, repetându-i spusele:

— Aşa să fie.

— Eu lucrez numai cu oameni de echipă, îi declară el, pe un ton sentenţios.

— Oameni de echipă? Mă faci să râd! Femeia îşi ridică glasul: *Oameni de echipă,* zici tu… sau vrei cumva să-ţi baţi joc de mine? Uite cine s-a găsit să-mi vorbească, tocmai *mie,* de oameni de echipă! Pe ce lume te afli? Trezeşte-te! Ea încercă apoi să-şi tempereze tonul, însă nu izbuti câtuşi de puţin. Se ridică, în schimb, în picioare. Îmi ţine mie predici tocmai cel care a tras cu urechea la convorbirile mele telefonice…

— N-am deloc nevoie să trag cu urechea. Aveam toate drepturile ca să…

— …ca să violeze un secret şi să distrugă încrederea cuiva în mine.

— Eu unul nu i-am garantat nimic, nimănui, insistă Gill, în gura mare.

— Dar eu am făcut asta! se răsti crunt Kristen la el. Le-am garantat acelor oameni întreaga confidenţialitate, iar tu m-ai călcat în picioare, aşa că să nu mai îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre echipă sau despre loialitate, sau despre etică, sau despre oricare dintre laturile înălţătoare ale profesiunii unor oameni care muncesc laolaltă împreună.

Dincolo, în restul biroului, oamenii se ridicaseră în picioare în separeurile lor de lucru, acoperind cu mâna microfoanele telefoanelor la care tocmai vorbeau, rămânând cu gurile căscate. Probabil că se aflau acolo circa treizeci de persoane, înmărmurite, cu ochii mari şi cu bărbiile în piept, tocmai la timp ca să-l vadă pe Bruce Gill ieşind ca o furtună din biroul ei, trântind uşa de sticlă cu toată puterea. Erau de faţă vreo şaizeci de ochi holbaţi, care se uitau îngroziţi cum uşa se dezintegra pe loc în mii şi mii de ciobuleţe de sticlă, cum aluneca din rama ei la fel precum alunecă o avalanşă de zăpadă, la început cu un zgomot slab, după aceea cu o bubuitură asurzitoare, iar, în final, cu o serie de clinchete disparate de diverse intensităţi. Kristen stătea în picioare, fără să zică nimic, aşteptând să aterizeze pe mochetă şi ultimele bucăţele de sticlă. Se abţinea cu mare dificultate să nu izbucnească în hohote de râs.

Atunci când femeia îşi ridică din nou privirea, tocmai se apropia de ea Gene Connor. La vederea figurii încruntate a acesteia, toţi funcţionarii reveniră instantaneu la locurile lor de muncă. Zgomotele tastaturilor reîncepură de îndată cu înverşunare.

— Cei de la serviciul de întreţinere au fost deja anunţaţi şi se vor înfiinţa cât de curând aici, îi zise Gene lui Kristen. Între timp, până ce o să se facă din nou curăţenie aici, o să poţi lucra în sala de consiliu.

Kristen îşi permise o umbră de surâs trist, pasager.

— Îţi mulţumesc, Gene.

Femeia mai în vârstă îşi flutură o mână în direcţia lui Kristen, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Pentru puţin.*

Kristen începu să-şi strângă imediat dosarele de pe birou.

— Te caută cineva la telefon, pe linia cinci, mai adăugă Gene. Kristen ridică dintr-o sprânceană, luându-şi un aer întrebător. A zis că-l cheamă Jonny Dobbs.

∵

Randy închise telefonul şi începu să traverseze strada, între două intersecţii şi pe lumina roşie a semaforului, ignorând cu o atitudine suverană claxonările pline de indignare şi înfruntând traficul aidoma unui matador aflat în arenă, până ce ajunse pe trotuarul de vizavi. Hotelul Vintage Gate avusese poate la viaţa lui parte şi de nişte vremuri mai bune, însă acum arăta jalnic. Sala care fusese cândva un somptuos hol de intrare era compartimentată şi transformată acum în douăsprezece camere ieftine, lăsându-se doar un loc meschin pentru tejgheaua de la recepţie, pentru uşile celor două ascensoare şi pentru un spaţiu cât să te poţi răsuci pe loc.

Randy scoase din buzunar un plic de un roşu-aprins, pe când se apropia de recepţie. Nu-şi mai amintea titlul filmului, însă era absolut sigur că îl văzuse odinioară pe Humphrey Bogart recurgând la acest tertip, într-unul dintre rolurile sale. Recepţionerul îşi înălţă plictisit privirea din revista deocheată pe care o studia cu pasiune. Randy îi întinse plicul.

— Ăsta este pentru domnul Landis.

Recepţionerul îl măsură din ochi.

— Care domn Landis? se interesă el, afişând un rânjet larg.

— Domnul Gavin Landis, îi răspunse Randy.

Individul îi luă plicul din mână.

— O să am grijă să ajungă în mâna lui.

Randy făcu stânga-mprejur, ieşind pe uşă afară.

Fără grabă, îşi tot zicea el în gând. Domnul Landis nu se mai întoarce.

Când reintra el în holul hotelului, două ore mai târziu, la recepţie se afla o femeie mai în vârstă, al cărei păr cărunt şi încâlcit părea să nu fi fost niciodată scurtat şi aranjat. Acesta arăta acum să fi ajuns mai lung chiar decât femeia însăşi. Ochii ei albaştri erau brăzdaţi de nenumărate vinişoare roşii, la fel de roşii ca şi plicul care aştepta în despărţitura cu numărul camerei 916.

— Aveţi cumva şi garaj? se interesă el.

Femeia scutură fără vlagă din cap.

— Nu mai avem, îi răspunse ea.

Randy îi mulţumi şi se îndreptă către lifturi. În cabină, el apăsă pe butonul cu numărul nouă şi se rezemă cu spatele de peretele liftului, în vreme ce un zâmbet ameninţa să-i înflorească pe buze.

Coridorul de la etajul nouă mirosea pregnant a mâncare de varză şi a ciorapi îndelung purtaţi şi nespălaţi. Camera cu numărul 916 se afla

îndărătul ultimei uşi de pe partea stângă. Înăuntru nu se mai simţea niciun fel de iz de varză şi niciun fel de damf de ciorapi jegoşi. În încăperea aceea, nimic nu arăta că ar locui cineva. Randy scoase portofelul din buzunarul pantalonilor, se aşeză pe marginea patului şi cercetă din nou, cu de-amănuntul, conţinutul acestuia. Acolo se afla un permis de conducere auto, emis în California, pe numele lui Gavin Landis. Mai erau un carnet de asigurări sociale, plus o copie împăturită a certificatului de naştere al tipului. Se aflau şi nişte cărţi de credit, MasterCard şi Visa. Asta era totul. Mai găsi şi un tichețel, cu numărul unu, nouă, şapte, trei, trei, nouă. Dar nu se specifica nicicum pentru ce anume era respectivul tichet. Doar că aceia care îl emiseseră şi îl eliberaseră nu erau răspunzători pentru niciun fel de furt sau de avariere. Randy se apropie de fereastră şi se uită în jos, afară. Pe stradă văzu o veritabilă harababură. Era plină de utilaje şi de echipamente grele, ca şi de oameni care stăteau pe lângă ele. Se părea că urmau să fie instalate noi ţevi de scurgere, pentru canalizare. La jumătate de cvartal mai încolo, clipea încontinuu o firmă luminoasă cu neon, în nuanţe de albastru şi alb, firmă pe care scria: PARCARE PUBLICĂ.

Lui Randy îi trebuiră aproape cinci minute pentru a găsi în cartea de telefon zdrenţuită numărul respectivei parcări.

— Downtown Valet, răspunse la apel o voce.

— Vă rog să-mi aduceţi unu, nouă, şapte, trei, trei, nouă, rosti autoritar Randy în microfon.

— În cinci minute, anunţă amabil glasul de la telefon.

Automobilul era un Ford Taurus, de culoare albastră, model Avis. Randy se urcă la volan, porni maşina şi ieşi din centru. La două intersecţii mai încolo spre vest de azilul care acum însemna pentru el acasă, bărbatul opri lângă bordura trotuarului unei străzi cu case coşcovite şi coborî. Cercetă cu de-amănuntul întreaga maşină. Nu găsi absolut nimic altceva decât un dop de la o sticlă de şampanie, căzut între scaune. Deschise capacul portbagajului. Descoperi acolo două genţi-diplomat, una mai mare, iar cealaltă mai mică. O desfăcu la întâmplare, mai întâi pe aceea din stânga. Deasupra, se afla un document de concesiune, întors cu faţa în sus. Acesta se referea la o suprafaţă de 184 de acri şi clădirile aferente, situate într-o localitate denumită Marlboro, din statul Vermont. Randy dădu respectivul act la o parte. Acum văzu că îl privea, din mai multe fotografii retuşate, însuşi Gavin Landis. Mai era acolo încă o altă fotografie, a unui alt individ, şi paşaportul lui Gavin Landis. Datele păreau a fi autentice. Caracteristicile fizice corespundeau întocmai cu ale lui. Iar în plus, ocupând majoritatea spaţiului din geanta-diplomat, se mai aflau şi aproximativ câteva sute de mii de dolari, în bancnote de câte o sută. Închise la loc capacul şi se ocupă apoi şi

de cea de-a doua geantă-diplomat. Se aştepta să găsească şi acolo tot nişte bani.

Presupunere totalmente greşită. Erau acolo mai multe fotografii pentru legitimaţii, înfăţişând toate moaca lui Gavin Landis. Mai erau şi nişte deşeuri de cartonaşe din plastic. Ceea ce la început părea a fi un laptop, se dovedi până la urmă un aparat pentru laminare şi plastifiere. Alături de respectivul dispozitiv, se afla şi un set de cuţite X-Acto, iar lângă acesta, un aparat digital de fotografiat, marca Leica, nu mai mare decât o carte de credit. Acea trusă explica şi legitimaţia de la compania de electricitate, pe care o purtase atârnată la pieptul său Gavin Landis.

Randy puse la loc în geantă respectivul document de concesionare, închise bine cele două genţi-diplomat şi le lăsă apoi jos pe stradă, după care închise şi portbagajul, trântindu-i capota, iar în final plecă, lăsând cheile în contactul maşinii.

49.

La o jumătate de cvartal către vest de Keith's Lunch, Kristen se uită în dreapta ei şi, pentru întâia oară de când plecase de la birou, îşi zări imaginea în geamul vitrinei unui magazin. Ceea ce se reflecta acolo o făcu să se oprească brusc din mers. Ea îşi duse palma la gură şi se porni să râdă pe înfundate. Semăna, în acel moment, leit cu Jackie Kennedy în straie de doliu, purtând pe cap o eşarfă din mătase neagră, la ochi avea nişte ochelari de soare, cu lentilele cât nişte hublouri de vapor, precum şi un taior destinat mai mult să atragă atenţia asupra ei decât s-o lase să treacă neobservată.

Femeia oftă, îşi trase de pe cap eşarfa şi îşi scoase ochelarii, îndesându-şi-le pe toate în buzunar. Ea alesese intenţionat drept loc de întâlnire acel restaurant, care era situat destul de departe de tribunal încât să nu poată ajunge cineva la el, dar, în acelaşi timp, îi permitea să rămână în perimetrul oraşului. În plus, acolo se afla centrul social al cartierului în care locuise ea prima dată, atunci când se mutase în acel oraş, cu nouă ani în urmă.

Ca de obicei, localul era ticsit de lume. Nu numai că erau ocupate absolut toate mesele, dar încă vreo zece oameni dădeau târcoale pe-acolo, ca nişte vulturi hămesiţi, privindu-se unii pe alţii cu prudenţă şi aşteptând cel mai mic semn că niscaiva muşterii ar fi urmat să elibereze o masă.

Randy… Adrian… creierul ei refuza să-i repartizeze definitiv omului unul dintre cele două nume, se şi afla acolo, la o masă de lângă perete, cu nasul vârât în lista de bucate. Din spatele barului, Keith o salută glumeţ:

— N-ai mai trecut de mult pe-aici, fetişcano, îi strigă el.

Pentru cele mai multe dintre femei, a fi chemate cu apelativul „fetişcano" ar fi constituit un mod de adresare cu totul nepotrivit, necuviincios şi inacceptabil, şi totuşi, aceasta era maniera în care li se adresa tuturor femeilor cu vârsta sub o sută de ani. Asta făcea parte din farmecul lui. Ea îi zâmbi şi îi făcu un semn de salut cu mâna, în timp ce se strecura anevoie printre mese, după care intră şi se aşeză în separeul galben.

Bărbatul îşi ridică privirea din meniu şi îi spuse:

— Bună!

Kristen se aplecă spre el, pe deasupra mesei.

— Ai înnebunit cumva? Bărbatul lăsă întrebarea fără răspuns. Să îndrăzneşti tu să mă suni la birou?

— Era singurul număr de telefon la care ştiam că te puteam găsi.

— Se putea întâmpla ca cineva să ne asculte convorbirea.

— Tocmai de-aceea nici nu mi-am declinat adevărata identitate.

Kristen scoase din buzunarul trendului ei o carte oficială de vizită, de serviciu, căută până găsi stiloul ei ultraelegant, după care se apucă să scrie ceva. Îi dădu apoi bărbatului, pe deasupra mesei, cartea sa de vizită.

— Ăsta-i numărul meu de telefon de-acasă, îi spuse ea. Să-l folosești numai pe ăsta.

Lângă masă, se înființă o chelneriță. Kristen își comandă o salată Cobb și un ceai cu gheață, în timp ce Randy optă pentru un cheeseburger cu șuncă și o coca-cola dietetică. Rămaseră tăcuți, până când femeia se întoarse în spatele barului și le atârnă nota de comandă pe caruselul argintiu de deasupra grillului.

— N-a apărut absolut nimic în ziare, îi șopti el.

— Nu mai spune!

— Polițiștii…

— Polițiștii n-au mai ajuns acolo, îi spuse ea. După ce ai plecat tu, eu am rupt-o la fugă pe stradă, așa după cum mi-ai spus să fac. Tot colțul străzii fusese ocupat numai de către agenți FBI. Aceștia au preluat integral cazul. N-au mai lăsat pe nimeni în afară de ei să intre în casă. M-au amenințat că urmau să-mi pună în cârcă toate infracțiunile federale imaginabile și inimaginabile, în cazul în care aveam să scot vreo vorbuliță despre cele întâmplate.

— Ar putea să-ți facă probleme?

— Cine știe? Cu administrația actuală, nimic nu mi s-ar părea imposibil. Se pare că nu pun prea mare preț pe respectarea nici măcar a celor mai elementare drepturi cetățenești. Ar fi în stare să mă închidă, fără să mai aștepte dovezi.

— Dar e înspăimântător ceea ce spui tu!

Femeia își flutură prin aer o mână foarte îngrijită.

— Ei supraveghează și acum Casa Armoniei. Au trecut deja… – și femeia se uită la ceas – trei zile încheiate, de-atunci.

— Ba patru, o contrazise bărbatul.

Kristen lovi cu pumnul în masă.

— Așadar, ei se ocupă în continuare de afacerea respectivă, și nimeni nu poate să facă nimic, în privința asta.

— Știi cumva și de ce?

Kristen își țuguie buzele și scutură din cap.

— Este ceva cu totul neobișnuit pentru ei. De obicei, FBI-ul apare și efectuează investigații la fața locului, apoi culege toate probele pe care le-ar putea găsi, după care dispare brusc, mai înainte ca lucrurile să ia cine știe ce

întorsătură neașteptată și nedorită. E unicul mod de comportament pe care l-am observat la ei, până acum. Nu mai știu ce să cred despre faptul că, de data asta, tărăgănează atât de mult ancheta.

— Ai urmărit povestea aceea din *Washington Post?*

— Despre Walter Hybridge?

— Da.

— Poate că există vreo legătură între astea două cazuri.

— Ce fel de legătură?

— Nu-mi dau seama cu exactitate… Poate că o fi vreo…

— Simultaneitatea lor mă neliniștește, spuse bărbatul.

— Exact. Este ceva… ceva demn de calibrul lui Gill. Să aibă și un plan de rezervă. Să aibă un as în mânecă, ceva care ar îndepărta de el toate suspiciunile.

Randy zâmbi pe sub mustață.

— Ca să vezi, am ajuns, până la urmă, și la o teorie a conspirației.

Sosiră în acel moment și felurile de mâncare pe care le comandaseră. Cei doi amuțiră preț de câteva minute, timp în care începură să mănânce, în jurul lor auzindu-se zumzetul conversațiilor din local.

— Aș vrea să mijlocești o întâlnire între mine și cei de la FBI, îi spuse Randy.

Ea luă de la el din farfurie vreo șase felii de cartofi prăjiți, punându-i în farfuria ei.

— Mai întâi de toate, ei te vor reține ca martor. Femeia termină din două înghițituri o felie de cartof prăjit. În al doilea rând, vor afla cum arăți.

— Lasă-mă să mă îngrijorez mai tare pentru cea de-a doua dintre afirmațiile tale.

— Și ei ce vor obține de pe urma acestei întâlniri?

— O să le spun absolut tot ce știu și o să le dau jurnalul femeii.

Kristen luă o înghițitură dintr-o altă felie de cartof prăjit.

— Dar tu ce ai avea de câștigat, din întreaga poveste?

— Aș vrea ca ei să înțeleagă că n-am avut niciun amestec în toată dandanaua asta. Vreau să fiu lăsat în pace. Bărbatul își ridică o mână, cerând prin acest gest ca ea să-i permită să-și continue ideea, fără a fi întrerupt. Dar mai vreau și să mă asigur că nici tu nu vei da de bucluc. Deja ai avut niște probleme, din cauza mea.

Kristen râse și tăcu un gest de nepăsare cu mâna.

— Trăiesc deja într-o lume plină de primejdii. Nu-ți face griji pentru mine! Ea lăsă furculița jos și îi povesti bărbatului confruntarea pe care o avusese chiar în dimineața aceea cu șeful ei. Fie o să plec eu, fie o să mă dea Gill afară.

— Totul se va termina până la urmă cu bine, încercă el s-o liniștească.

— Ba nu. Cei doi mâncară apoi din nou în tăcere, vreme de câteva minute. Ei vor dori să afle totul despre Adrian Hope.

— O să le spun ceea ce știu eu.

— Adică, mai nimic.

— Ba nu-i chiar așa. După aceea, el se aplecă mai aproape de ea și-i povesti ceea ce îi spusese ucigașul, mai înainte de a fi intervenit Eunice, cu toporișca.

— Nu, zău!

— Exact asta mi-a spus.

— Cu alte cuvinte, banditul acela fusese angajat să-l asasineze pe Howard.

— Îhî, mormăi bărbatul, mușcând din cheeseburgerul său.

— Și tu? Ce pretenții ai?

— Aș vrea să mă întâlnesc cu o singură persoană, într-un loc ales de mine, și vreau și o garanție că nu voi fi reținut, sub nicio formă. Și… Randy își agită un deget prin văzduh. Și această întâlnire să aibă loc mâine. Randy rupse jumătatea inferioară a cărții de vizită pe care femeia îi scrisese numărul ei de telefon de-acasă. Scrise un alt număr de telefon pe acel petic de cartonaș și i-l înapoie lui Kristen. Să mă suni la numărul ăsta, îi zise el. Și poți lăsa și un mesaj pentru mine, în cazul în care o să fie nevoie.

— Dar de ce tocmai mâine? Mi se pare cam în pripă.

— Neapărat mâine, insistă el. Pe la ora prânzului.

Femeia dădu din umeri.

— Să văd ce voi izbuti să fac, îi spuse ea, confiscându-i din farfurie încă o mână de felii de cartofi prăjiți. Kristen îi citi atunci întrebarea mută din privire. Cartofii ăștia nu mă îngrașă, cu condiția să nu-i fi comandat eu.

50.

Randy se uită la taxiul care tocmai se oprea lângă bordura trotuarului. Taximetristul întinse mâna peste scaunul de lângă el şi deschise portiera. Mai înainte să se aşeze pe bancheta din spate, Kristen privi în direcţia lui Randy şi îi zâmbi.

— O să te ţin la curent, îl asigură ea.

— Îţi mulţumesc.

Cât timp luaseră ei masa de prânz, norii se adunaseră. În atmosferă plutea un iz de apă sărată, iar cerul avea o culoare cenuşie ca de ardezie şi fierbea ca un cazan încins. Bărbatul se îndrepta spre nord, în direcţia staţiei de autobuz, aflată la trei străzi mai departe, pe bulevardul Blundred. Îşi vârî adânc mâinile în buzunare, îşi ridică gulerul şi se aplecă în faţă, pentru a înfrunta vântul potrivnic.

După o staţie, el simţi brusc ceva, ca un disconfort de natură neurologică. Îşi încetini atunci paşii. Degetele lui veniseră în contact cu ceva tare, iar el ştia acum despre ce anume era vorba. Nu-i amorţiseră degetele, ci ele tocmai începuseră să simtă o vibraţie. Vibra telefonul celular, pe care îl luase de la acel individ al cărui nume fusese Gavin Landis. Îşi ţinu răsuflarea şi îşi îndepărtă brusc mâna, de parcă respectivul telefon celular ar fi fost cine ştie ce scârboşenie de şarpe. Vibraţiile încetară. Trase adânc aer în piept. Aşteptă.

Ploaia ce stătea să înceapă dintr-un moment într-altul golise complet strada de lume. Randy mergea de unul singur, grăbindu-se. Refugiul din plexiglas al staţiei de autobuz fusese mâzgălit şi vandalizat, aşa că acum părea un soi de staul pentru şeptelul urban. Se aşeză pe cea mai curată porţiune de bancă pe care o putu găsi. Aşteptă din nou.

Telefonul reîncepu să sune. Bărbatul îşi ţinu respiraţia. El îşi aminti cum suna glasul ucigaşului. Băgă mâna în buzunar, scoase telefonul şi îl duse la ureche. Tăcere.

— Da, intonă Randy, străduindu-se să imite cât mai bine timbrul vocii banditului, după care îşi ţinu din nou respiraţia. Tot nimic nu se auzea în telefon. Aşteptă un minut întreg, după care întrerupse legătura, cu degetul mare. Mai trecu încă un minut. Vibraţiile se porniră din nou.

— A treia oară este cel mai bine, rosti el în microfon.

— Aşteptam o veste din partea ta, răsună în telefon un glas cu sonorităţi electronice.

— Lucrurile ameninţau s-o cam ia razna.
— Ce vorbeşti?
— Însă acum ele se află iar sub control.
— Eşti sigur?
— Uite că sunt încă bine-mersi.
— Chiar că eşti, se auzi un chicotit.
— Cu ce te pot ajuta?
— Mai am un alt contract.
— M-am retras la pensie.
— Valoarea acestui contract este de cinci ori mai mare ca de obicei.
Randy aproape că îşi înghiţi propria-i limbă. Aşteptă.
— Eu unul am încheiat definitiv socotelile, replică el, într-un târziu.
— Jumătate de milion. În bancnote cu seriile la întâmplare. Ca un fel de bonus suplimentar, în completarea pensiei tale.
Urmă o tăcere şi mai lungă.
— Despre cine-i vorba?
Vocea din telefon articulă un nume.
— Dar ăsta-i un nume celebru. Al dracului de celebru. Va fi greu să pot avea acces la el.
— O să-l aduc eu la tine.
— Mai dă-mi amănunte!
Vocea îi oferi toate detaliile, terminând cu:
— … şi, ca de-obicei, îţi transfer onorariul la…
— Ba nu, îl întrerupse Randy. Mi-am blocat toate canalele uzuale. Simţi tensiunea celuilalt. Adu banii cu tine, îi spuse el.
Interlocutorul îşi drese glasul.
— Să nu mi-o iei în nume de rău, însă sperasem să nu mai avem ocazia să ne întâlnim vreodată.
— Înţeleg. Dar, dacă vrei să-ţi rezolv chestiunea, să-mi aduci banii tot atunci când o să-mi aduci şi persoana.
Glasul celuilalt nu se mai auzi decât după o îndelungată pauză.
— O să te sun eu, ca să-ţi mai dau şi alte detalii.
Randy întrerupse legătura.

*

Toate cioburile fuseseră adunate şi duse de-acolo, iar geamul spart al uşii fusese înlocuit. Kristen nu avu nevoie decât de o singură clipă, ca să-şi dea seama din ce cauză părea acum locul acela atât de straniu. Geamul era opac şi lucios. Pe acesta nu mai erau înscrise numele şi funcţia ei. Mai urmărise ea de multe ori nişte modificări similare cu aceasta. De obicei, vopsitorii se înfiinţau cu promptitudine la faţa locului, după nici cinci secunde de la

terminarea montării geamului nou. I se transmisese astfel, într-o manieră destul de lipsită de subtilitate, un anumit mesaj.

Femeia verifică dacă nu cumva o căutase cineva la telefon, cât timp lipsise. Tocmai pusese receptorul în furcă, când un zgomot de paşi o făcu să-şi îndrepte privirea către coridor, acolo unde Gene Connor îşi etala un taior nou, despre a cărui nuanţă designerul ar fi spus că este un trandafiriu bizar.

— Se află acum la o depoziţie, în clădirea federală, i se adresă Gene. Vrea să stea de vorbă cu tine, la ora patru şi jumătate.

— Îţi mulţumesc, Gene, îi zise Kristen. Spune-i că mi-am făcut deja program să plec din oraş, în weekendul acesta. În cazul în care o să mai dorească să stăm de vorbă, o vom putea face, la fel de bine, şi luni, continuă ea, în vreme ce îşi aduna şi restul de hârtii de pe birou, îndesându-le în servietă. Atunci când îşi ridică din nou privirea, constată că Gene se afla în acelaşi loc. Ochii acesteia îi spuneau lui Kristen cât de prost urma să fie primit un asemenea mesaj din partea ei. Femeia o întreba, în felul ei rezervat de a fi, dacă nu cumva lucrurile ar fi putut totuşi să fie în vreun fel reparate. Gene Connor nu merse mai departe, şi cu toate că întotdeauna ea îi ţinuse şefului ei partea, figura îi era întunecată de umbrele unui profund regret.

Kristen îi întâlni privirea.

— A sosit momentul, Gene, îi spuse ea. Nu mai sunt cea care am fost în urmă cu nouă ani.

Gene îi zâmbi.

— Pe-atunci, erai destul de necoaptă.

— Eram şi eu o novice, îi răspunse Kristen. Dar de-atunci încoace, a curs multă apă şi pe sub podul meu.

— Poate dacă ai… încercă Gene s-o mai convingă.

— Ba nu, se grăbi să-i răspundă Kristen. S-a ajuns deja la scadenţă.

Gene arăta de parcă ea una ar mai fi încercat încă o reconciliere. Şi totuşi, femeia nu zise nimic, ci doar se îndreptă de spate şi zâmbi.

— Oriunde vei merge şi indiferent de ce anume te vei ocupa, să ştii că vei avea parte numai de succese.

Kristen îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi, îşi încordă mandibula şi înghiţi în sec. Se uită apoi drept în ochii lui Gene.

— Faptul că aceste cuvinte vin din partea ta mă va face să le consider drept o mare laudă la adresa mea.

— Chiar aşa şi este, şi îţi vorbesc cât se poate de serios.

— Îţi mulţumesc.

Gene Connor se răsuci pe călcâie şi plecă înapoi pe coridor, către biroul ei. Într-o fracţiune de secundă, dispărură şi diversele capete care se iviseră

între timp, din toate părţile. Zgomotele slujbaşilor robotind cu elan acopereau acum paşii femeii, cu acea bine cunoscută călcătură ritmică a lor.

Kristen merse şi închise uşa.

Deschise după aceea sertarul din mijloc de la biroul ei şi se apucă să răsfoiască un teanc de cărţi de vizită.

După ce găsi cartea de vizită pe care o căutase, ridică receptorul telefonului… se opri şovăind… apoi se uită în jurul ei şi renunţă să-l mai folosească, scoţându-şi din poşetă telefonul celular. Formă numărul, parcurse trei meniuri telefonice automate, până când dădu în cele din urmă peste o centralistă în carne şi oase.

— Numele meu este Kristen Kane şi lucrez la biroul procurorului districtual al ţinutului Queen Anne, spuse ea în microfon. Vă rog să-mi faceţi legătura cu agentul special… – şi ea citi de pe cartea de vizită de pe birou – … Robert A. Moody.

51.

Pare-se că ploaia torențială nu îmbunătățea deloc sonoritatea cimpoaielor. Melodia „Amazing Grace”, interpretată de Grupul de Cimpoieri al Highland Heritage, căpătase nişte inflexiuni cu iz egiptean, pe când respectivii instrumentişti mărşăluiau cu avânt pe Seventh Avenue, în ciuda stihiilor dezlănţuite.

Ambele laturi ale largii artere de circulaţie erau înţesate de lume, pe câte şase rânduri, şi cu toate că persoanele prezente erau mai puţine decât ar fi fost de aşteptat în nişte condiţii atmosferice puţin mai ospitaliere, ele constituiau totuşi o mulţime dornică şi entuziastă. Se părea că sărbătorirea Sfântului Patrick nu era la cheremul intemperiilor. Chiar dacă participanţii erau pleoştiţi o zi înainte şi una după, acum era Ziua Sfântului Patrick, iar ei aveau de gând să petreacă, fie ploaie, fie soare.

Stând în picioare sub copertina de un roşu spălăcit a magazinului Scofield’s Furniture, domnul în haină de ploaie nu aparţinea cetei de petrecăreţi. Doi tineri turmentaţi, de la colegiu, se apropiară cu paşi nesiguri de el, oferindu-i o cană de bere verde. Omul zâmbi şi le făcu semn să plece. Se uită apoi după cei doi care se îndepărtau, pierzându-se în mulţime. Avea o expresie de om deprins să umble pe la saloanele de pedichiură şi suferind de indigestie cronică.

Atunci când spiriduşul ţipător costumat se opri lângă el, bărbatul privi în altă direcţie, sperând ca astfel să-şi exprime în mod indubitabil adâncul dezinteres, iar în consecinţă, aparent inevitabilul schimb ulterior de replici să poată fi evitat în mod firesc. El îşi aţintise ochii asupra orchestrei ambulante a Liceului din Cleveland, în vreme ce membrii acesteia păşeau ţanţoş, în lungul străzii. Spiriduşul nu părea dispus să renunţe cu una, cu două. Individul făcu un pas în dreapta sa.

Capul supradimensionat, din plastic, al spiriduşului se izbi în acel moment de umărul lui. Bărbatul se răsuci către spiriduş. Agasantul personaj micşorase drastic distanţa care îi separa. Cel aflat în interiorul costumului de spiriduş se uita afară prin zâmbitoarea gură a acestuia. Din pălăria lui, de un verde ţipător, şiroia apa. Spiriduşul avea prins de umerii săi un sac, din care scoase deodată o pungă albă, pentru strângerea gunoiului menajer.

— Ia-o, îi zise el, oferindu-i punga respectivă tipului în haină de ploaie.

Agentul avu o mică ezitare, după care luă totuşi punga.

— Ce-i asta?

— În ea este jurnalul ei, rosti spiriduşul. L-am găsit în acel adăpost antiatomic.

— Dar cum anume ai aflat tu de existenţa respectivului adăpost antiatomic?

Şi el îi povesti în continuare felul în care o spionase pe Isobel Howard.

— Ştii cumva şi unde se află ea acum?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Patroana de la agenţia de turism la care lucra doamna Howard mi-a spus că avea impresia că ea era încurcată într-o relaţie amoroasă extraconjugală.

Randy îi povesti despre faptul că Wesley numărul doi spusese că nu credea în poveştile ei cum că ar fi lucrat serile, până târziu în noapte, la respectiva agenţie.

Agentul FBI scutură jurnalul.

— Dar de unde ştiu eu că ăsta-i autentic?

— Pentru că-ţi spun eu că este.

Agentul scutură din nou punga.

— Şi se pot găsi, aici înăuntru, răspunsurile la toate întrebările posibile?

— Nu, îi răspunse spiriduşul. Nici ea n-a prea ştiut ce se întâmpla în realitate. Spiriduşul dădu din capul său imens în direcţia pungii. Acolo este povestea celor şapte ani petrecuţi de ea în întunericul neştiinţei, lângă un individ pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Agentul rânji şi dădu să spună ceva, însă spiriduşul se dovedi mai rapid şi i-o luă înainte, relatându-i povestea adevăratului Wesley Howard, cum dispăruse acesta fără urmă şi fusese înlocuit de un alt Wesley Howard.

— Şi care ar putea fi motivul pentru care cineva ar vrea să facă una ca asta?

— Cred că persoana cu pricina, oricare ar fi fost ea, era implicată într-o chestiune importantă şi a găsit de cuviinţă că nu se putea da totul în vileag, publicităţii, în acel moment.

— Şapte ani totuşi reprezintă o perioadă de timp destul de lungă.

Spiriduşul înălţă din umeri.

— Indiferent de motive, eu n-am absolut nicio legătură cu tot ce s-a întâmplat acolo.

— N-ai fost decât un simplu turist, aşa-i?

— Cam aşa ceva.

— Noi am găsit multe pete din sângele lui Wesley Howard pe podeaua din casa de pe strada Apei.

— Nu prea cred.

Agentul FBI ridică din sprâncene.

— Zău?

Spiriduşul îşi scoase atunci una dintre imensele sale mănuşi albe, după care dădu la iveală, dintr-unul din buzunarele din faţă ale vestei lui cadrilate, o fotografie pe care i-o înmână agentului.

— Dacă nu mă-nşel eu cumva, acesta este veritabilul Wesley Allen Howard!

— De la laboratorul nostru, am aflat faptul că totuşi urmele petelor de sânge din dormitor se potrivesc cu mostra-martor, sigilată.

— Asta doar pentru că cei implicaţi au putut face în aşa fel încât mostra-martor să se potrivească.

— Dar nu se poate ca atât de mulţi oameni să fie implicaţi în chestiunea asta, comentă agentul.

— Aş putea pune rămăşag că unul dintre aceştia este chiar acel individ pe nume Walter Hybridge, despre care am tot citit în ultima vreme, prin toate ziarele. Ochii agentului trădau interesul brusc sporit. Spiriduşul continuă: Ba aş fi dispus să pariez chiar că lui Hybridge i-a fost înscenată întreaga tărăşenie, doar ca să cadă el singur pe post de ţap ispăşitor. Agentul nu răspunse nimic. Interesantă este în acest caz sincronizarea, mai adăugă spiriduşul.

O pereche de cai aurii, impecabil ferchezuiţi, precedau acum pe stradă un mare car alegoric.

— Ştii tu ce rol ai avut în toată povestea asta? se interesă agentul.

— Doar ţi-am mai spus! N-am avut absolut niciun fel de rol.

— Adrian Hope cu siguranţă că a jucat un rol important.

— Soţia lui Howard zice că bărbatul ei a plecat într-o bună zi la serviciu şi, pur şi simplu, nu s-a mai întors acasă. La început, am crezut că acesta a tăcut confidenţe, în legătură cu ceea ce auzise şi aflase, unei alte persoane participante la acelaşi program ca şi el. O vreme, am crezut că era vorba despre Adrian Hope. Însă acum nu mai cred asta deloc.

— Şi acum, ce crezi?

Randy îi relată agentului ceea ce îi spusese ucigaşul plătit.

— A zis că se afla acolo ca să se ocupe de asasinarea unui individ pe nume Barber, când Howard a dat întâmplător peste el. Ochii agentului îi spuneau spiriduşului, în acel moment, că acestuia nu-i era străin numele de Barber. Zicea că Howard ar fi trebuit ca în acea zi să fi fost deja plecat. Şi dat fiind faptul că Howard a apucat să-l vadă pe domnul incognito, el trebuia să dispară definitiv. Mai zicea şi că am picat şi eu tot pe nepusă masă acolo, în timp ce el se ocupa de domnul Howard, adică m-am nimerit tocmai în locul nepotrivit şi la momentul cel mai nepotrivit.

Agentul schimbă brusc subiectul:

— Și fiindcă tot veni vorba despre nefericitul domn care a sfârșit-o cu capul crăpat…

— Ți-am spus deja absolut tot ce știam.

— Dar el nu există cu-adevărat. Amprentele lui nu figurează nicăieri, la fel nici profilul ADN-ului. Uluitor, nu crezi? Să trăiască atâta timp, și totuși să nu fi lăsat niciodată, nicăieri pe unde a trecut, nici măcar o biată urmă de pantof. Agentul îl pironi pe spiriduș cu privirea și continuă: Nu s-a găsit asupra lui nimic altceva, în afară de o splendoare de pistol automat, strălucitor și frumușel, de calibrul 9 mm.

— Chiar așa? Randy simți cum, în interiorul capului care purta o mască de spiriduș, din material plastic, i se îmbujoraseră brusc obrajii.

— Știi care este partea cea mai interesantă, în legătură cu acel pistol?

— Ia zi, care?

— Laboratorul spune că este arma crimei dintr-un atac armat asupra unei însemnate persoane oficiale din statul Wisconsin, atentat care a avut loc în anul 1973.

— Nu zău!

— Și a mai fost arma crimei și în cazul uciderii unui căpitan de grăniceri. Acest din urmă asasinat a avut loc la Corpus Christi, anul trecut. Știi… – iar agentul accentuă, lungind acel cuvânt – …de asemenea, ar fi posibil să fie arma crimei și într-un dublu asasinat care s-a petrecut la Cleveland, în 1995.

— Ce interval respectabil de timp, între aceste cazuri!

— Ce îndelungată carieră de asasin profesionist, îl corectă agentul, făcând apoi o pauză ceva mai lungă. Iar tu nu știi chiar nimic din toate astea?

— Eu nu-mi amintesc absolut nimic de dinainte de momentul în care m-am trezit într-un sanatoriu-spital, acum șapte ani, iar mai tot ce-mi amintesc de după aceea este destul de nebulos, deoarece creierul meu tot nu funcționa așa cum ar fi trebuit. Spiridușul anticipase și următoarea întrebare posibilă a agentului. În capul meu nu plutea decât acest unic nume… Wesley Allen Howard.

— Lucru care te-a dus pe strada Apei.

— Da, așa este.

Agentul de la FBI își împleti degetele și își pocni ușor articulațiile falangelor.

— Vrei să auzi acum ceva nostim? îl întrebă el pe spiriduș.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Vreo doi vecini de pe strada Apei au susținut că au văzut-o prin cartierul lor pe această persoană misterioasă.

— În ultima vreme, adică?

— În decursul anilor.

— Le-ai arătat cumva vreo fotografie de-a asasinului plătit?

— O fotografie de-a cadavrului acestuia.

— Trebuie să se fi strecurat o greşeală.

— Crezi tu asta?

Randy înălţă din umeri.

— Doar dacă n-ai vreo altă explicaţie, mai plauzibilă.

Agentul îşi flutură, cu un aer nepăsător, o mână prin aer.

— Şi în toată această perioadă, tu n-ai făcut niciun rău, nimănui?

— Nu.

— Nici măcar unui poliţist pe nume Chester Berry?

În cazul în care n-ar fi stat rezemat de zidul clădirii, spiriduşul, mai mult ca sigur, ar fi căzut pe trotuar.

— Nici măcar n-am auzit de existenţa unui astfel de individ, îi răspunse acesta.

— Aşa ceva nu înseamnă câtuşi de puţin că lumea n-ar fi un loc mai bun fără Chester Berry, ţine cont de asta!

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

— Partea cea mai interesantă este aceea că… – şi agentul făcu o pauză – … că amprentele tale au fost găsite peste tot, în maşina lui.

— I-am furat-o, îi spuse spiriduşul, prezentându-i apoi o versiune prescurtată a poveştii, fără să menţioneze nimic despre Acey, droguri sau bani.

— Păi, şi-atunci, el cum şi-a recuperat de la tine maşina furată?

— Probabil că avea multe relaţii de prietenie cu oameni din cadrul poliţiei.

Agentul federal schiţă un surâs.

— Chiar aşa să stea lucrurile?

Spiriduşul rămase o vreme pe gânduri. El băgă apoi mâna în costumul său, de unde scoase un telefon celular, cu cartelă.

— Pe ăsta l-am luat de la acel necunoscut, îi spuse îngândurat agentului, care îl prinse atunci cu o mână de umăr. Am primit pe el un apel telefonic, continuă spiriduşul.

Agentul îşi mai slăbi strânsoarea.

— De la cine l-ai primit?

— Tipul nu s-a prezentat.

— Şi ce ţi-a spus?

— Voia să mă angajeze pentru încă o lovitură.

Agentul FBI îi eliberă spiriduşului umărul din strânsoare.

— Şi cine ar fi fost ţinta contractului cu pricina?

— Robert Reese.

Agentul rămase ca înlemnit. El se minună, scoţând un fluierat.

— Şi cum se presupunea că ai fi reuşit să te apropii de un adjunct de ministru suficient de mult încât să-ţi poţi duce la îndeplinire misiunea?

— Tocmai asta l-am întrebat şi eu pe tip.

— Şi, ce ţi-a răspuns?

— Că o să-l aducă el la mine.

Agentul federal se strădui să nu pară luat prin surprindere, dar se vedea limpede că nu s-ar fi aşteptat chiar la una ca asta. Rămăsese de-a dreptul uluit.

— Unde şi când anume? se interesă el.

— Mi-a zis c-o să mai revină cu alte amănunte. Agentul îşi încordă bărbia. Persoana cu numele pe care ţi l-am dat… zise spiriduşul.

— Da, ce-i cu ea?

— A lucrat cumva pentru NASA, cu şapte sau opt ani în urmă? Figura agentului rămase impenetrabilă. Schimb la schimb, îi puse spiriduşul în acel moment condiţia. Dacă vrei să afli când se preconizează să se întâmple treaba asta, atunci n-ar fi deloc rău să-mi dai nişte răspunsuri.

— Ei bine… da. A lucrat la NASA.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ştii şi cine a fost interlocutorul meu.

— Cam aşa ceva, recunoscu agentul.

— Şi nu vrei să mă luminezi şi pe mine?

— Nu prea, îi răspunse agentul. Ochii acestuia urmăreau strada în toate direcţiile. El oftă adânc, apoi mai oftă încă o dată şi cedă: Al treilea individ implicat în conducerea respectivului proiect a fost Ronald Jacobson. Agentul privi din nou în jur. Cel care, în caz că nu urmăreşti astfel de lucruri, este acum director adjunct în cadrul Agenţiei Naţionale pentru Securitate.

— Se pare că acest domn pe nume Jacobson se străduieşte acum să-şi rezolve nişte treburi rămase neterminate.

— Da… cam aşa s-ar părea.

Spiriduşul înclină din capul lui supradimensionat.

— Nu-i aşa că interesul FBI-ului în această chestiune nu-i de dată foarte recentă? îl întrebă el pe agent. De câtă vreme tot scormoniţi voi, în căutarea adevărului?

Agentul îşi şterse colţurile gurii, cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Încă de dinainte ca naveta spaţială să se dezintegreze. Agentul făcu o pauză, pentru a-i permite spiriduşului să asimileze noua informaţie ce-i fusese oferită. Biroul a primit un apel telefonic de la un inginer… de la un tip care lucra şi el în cadrul programului spaţial cu pricina şi al cărui nume era Roland Barber… care pretindea că ar fi trimis o scrisoare şefilor săi, în care afirma că plăcuţele refractare care trebuiau să asigure protecţia termică a

navetei spaţiale la reintrarea acesteia în atmosfera terestră ar fi putut constitui o problemă extrem de gravă şi de primejdioasă.

— Şi la cine anume a fost trimisă respectiva scrisoare?

— Individul a declarat sus şi tare că a trimis-o conducerii proiectului. În conformitate cu înregistrările din arhiva NASA, o asemenea scrisoare nu a fost nici trimisă şi nici primită.

— Şi?

— Noi am parcurs întreaga lor arhivă.

— Şi zici că n-aţi găsit nicio astfel de scrisoare.

Agentul federal scutură din cap.

— Nu, până săptămâna trecută, atunci când scrisoarea cu pricina a apărut printre documentele acelui individ pe nume Walter Hybridge. Era, bineînţeles, numai o copie, însă îi era adresată personal lui Hybridge.

— Şi întâmplarea face ca, printr-o pură coincidenţă, domnul Hybridge să nu se mai afle printre noi, ca să se poată dezvinovăţi.

— Absolut uimitor, nu-i aşa?

— Şi… inginerul acela al vostru. Doar atâta a făcut? S-a mulţumit să semnaleze faptul, iar după aceea s-a lăsat păgubaş?

— A fost transferat. Încă din ziua următoare. În Iowa. Ca persoană de legătură în relaţiile cu clienţii, la firma General Dynamics. Era într-o zi de marţi. Iar vineri de dimineaţă, în drumul lui spre serviciu, Roland Barber a fost lovit şi omorât de o maşină al cărei şofer a fugit de la locul accidentului. Mai înainte însă ca spiriduşul să aibă vreo reacţie, agentul îl întrebă: Poţi să ghiceşti cine l-a înlocuit?

Spiriduşul încuviinţă, dând din capul lui mare, din plastic.

— Wesley Allen Howard.

— Drept la ţintă! aprobă agentul.

— Şi acum, ce faceţi?

— Vom continua din acest punct.

Spiriduşul se apropie de agentul FBI, atâta cât i-o permitea mărimea exagerată a capului său artificial.

— Nu pot să renunţ tocmai acum, îi spuse el agentului.

— N-ai încotro.

— Ba cu certitudine că am. El se aşteaptă să-i răspund la telefonul acela celular, atunci când mă va suna ca să-mi dea toate detaliile. Dacă vreţi să aveţi parte de ajutorul meu, va trebui să mă lăsaţi să mă ocup eu de chestiunea asta.

Agentul FBI ţuguie buzele, încordându-şi maxilarul.

— Sub nicio formă nu pot fi de acord ca o persoană particulară să fie implicată într-o asemenea afacere.

— Însă nu uita… ei doi s-au mai întâlnit.

Agentul special nu-l scăpa o clipă din ochii care-i semănau cu nişte viespi îndârjite.

— Dar pe asta de unde-o mai ştii? îl întrebă el pe spiriduş, cu un glas tensionat.

— El mi-a spus la telefon că spera să nu se mai întâlnească niciodată cu celălalt.

— O să ne mai consultăm, în privinţa asta, îi spuse la repezeală agentul federal. Tu doar să…

Spiriduşul îi reteză imediat vorba:

— Atunci, sunteţi liberi să vă descurcaţi şi fără mine, cum veţi şti voi mai bine.

— În cazul ăsta, o să am grijă să ajungi într-o închisoare federală.

— Îmi asum riscul, îi replică spiriduşul.

Agentul îşi încleştă maxilarele şi se uită într-o altă direcţie. Când îl privi din nou pe Randy, ochii lui păreau duri ca de cremene.

— Nu lua treaba asta chiar aşa în glumă, domnule Hope. Situaţia de faţă prezintă un foarte mare potenţial de pericol.

— Îmi dau cât se poate de bine seama de acest lucru.

— Ronald Jacobson are probabil, la ora actuală, mai multă credibilitate decât oricine altcineva din întreaga noastră naţiune. Omul ar putea refuza să răspundă la orice întrebări în legătură cu periclitarea siguranţei naţionale şi absolut nimeni n-ar fi în stare să facă nimic. Cred că pricepi ceea ce-ţi spun, nu-i aşa? Agentul nu mai aşteptă vreun răspuns şi continuă: Jacobson te-ar putea împuşca drept în cap, ziua-n amiaza mare, şi ar scăpa nepedepsit. Sper că te-ai prins despre ce fel de persoană îţi vorbesc, nu, domnule…? Tot ce ar trebui să zică el ar fi că problema în discuţie se referă strict la chestiuni privind securitatea naţiunii sau războiul împotriva terorismului, ori ia ambele lucruri deodată, şi astfel ar pune capăt oricărei investigaţii. Uite-aşa, mai spuse agentul, pocnind în acelaşi timp din degete.

Spiriduşul îşi răsuci atunci capul din plastic cu vreo nouăzeci de grade către dreapta, după care, folosindu-şi ambele mâini, se debarasă de masca vopsită în culori ţipătoare. Cei doi bărbaţi se priveau acum ochi în ochi, sub ploaia care se cernea din cer.

— Nemernicii ăştia mi-au răpit viaţa, se indignă Randy. Aşa ceva se cheamă furt de identitate… şi asta cu adevărat, nu ca în cazul unui nefericit, care şi-a pierdut portofelul şi apoi a fost silit să-şi anuleze toate cărţile de credit. Indivizii ăştia mi-au deviat radical cursul existenţei. El ridicase tonul, acoperind acum larma din jur. Ei m-au trecut pe o linie moartă şi m-au lăsat acolo părăsit, să crăp cu zile. N-am idee cine sunt şi n-am habar cine am fost

sau cum anume am nimerit în acel loc. Tot ce ştiu sigur este că nu am nicio intenţie să mai fiu iar tipul ăsta pe nume Adrian Hope şi… Omul ameninţă cu degetul şi continuă: în cazul în care mi se iveşte ocazia să le pricinuiesc oarece neplăceri celor care mi-au făcut asta… atunci e foarte bine aşa. Am să le-o coc dracului, şi cu-asta basta. Agentul dădu să spună ceva, însă Randy îl opri continuând: Dacă Jacobson se bucură de credibilitatea de care vorbeşti, înseamnă că va trebui să produceţi o perdea de fum, pentru a pune mâna pe el. Va fi absolut necesar să-l prindeţi în flagrant delict, atunci când îmi va achita onorariul.

— Şi s-ar putea ca nici măcar asta să nu fie îndeajuns, recunoscu celălalt.

— În consecinţă, o să aveţi o grămadă de motive ca prezenţa mea să fie necesară.

Agentul federal îl măsură cu multă atenţie pe Randy, din cap până-n picioare, constatând:

— Tu şi cu domnul cel misterios sunteţi cam de aceeaşi înălţime şi aveţi şi aproximativ aceeaşi alură.

— Plus o mustaţă… şi o schimbare a culorii părului, şi gata, îl completă Randy.

— S-ar putea ca asta să ţină, dacă priveşti totul de pe cealaltă parte a străzii, admise agentul.

— Şi atunci, voi o să-l puteţi prinde.

— Ori va avea el ocazia să te-aranjeze pe tine.

— Sunt în stare să-mi port de grijă şi singur.

— Şi tot la fel de bine se va putea descurca şi Jacobson, la o adică, îi atrase agentul atenţia. El vine de multe ori la FBI, la Quantico, să se antreneze în poligonul de trageri, cu un pistol de calibrul 9 mm şi realizează punctaje mai bune chiar decât cei mai mulţi dintre *noi.*

— În cazul ăsta, va trebui ca tu şi cu colegii tăi să fiţi cu ochii-n patru, nu crezi?

Agentul FBI se aplecă în direcţia lui Randy.

— Te-ai gândit cumva că şi tu reprezinţi tot o treabă lăsată neterminată? Însă bărbatul nu mai aşteptă răspunsul la acea întrebare, ci continuă: După ce tu îl vei fi ucis pe Reese, iar Jacobson te va fi omorât pe tine, acesta-şi va fi încheiat toate socotelile şi va rămâne liber precum păsările cerului.

— Mi-a trecut prin minte şi o atare posibilitate.

— Bine, conchise atunci agentul încet, atât pentru sine însuşi, cât şi pentru Randy.

Toboşarii şi membrii formaţiei de suflători de la Fort Harrison erau la fel de vioi pe cât le erau uniformele de murate de ploaie.

— După ce se va fi terminat toată treaba asta… începu spiriduşul.

— Da?

— Eu o să dispar din peisaj. Fără niciun fel de întrebări şi fără niciun fel de obligaţii.

— Bine.

— Ai cumva la îndemână şi vreo carte de-a ta de vizită?

Agentul FBI scoase din buzunar un etui pentru cărţi de vizită, confecţionat dintr-o piele de culoare gri, apoi scrise ceva pe dosul unei cărţi de vizită şi după aceea i-o întinse spiridușului.

— La numărul acesta de telefon, mă poţi suna la orice oră, fie zi, fie noapte, mai adăugă agentul.

Spiridușul îşi luă capul din plastic la subsuoară şi ieşi de sub copertină în ploaia torenţială.

— Doamne ajută, murmură el, înainte de a se pierde în mulţime.

52.

Kirsten Kane slăbi strânsoarea şi cutia pe care o ţinea în braţe alunecă la pământ. Câteva dintre lucrurile aflate în ea se risipiră pe jos. Copia înrămată a diplomei ei de absolvire a cursurilor Facultăţii de Drept de la Universitatea din Georgetown aterizâ cu faţa în sus, pe treptele de la intrarea în clădirea în care locuia. Femeia se lăsă pe vine şi se apucă să îndese la loc lucrurile căzute, în cutia deja burduşită până la refuz. Era uluitor câte nimicuri ajunsese să adune, în nouă ani, se gândi ea.

— Îmi dai voie să te ajut? auzi lângă ea, în acel moment, o voce.

— Mă descurc şi singură, mulţumesc, răspunse mecanic Kristen, prea adâncită în propriile gânduri ca să-i acorde mai multă atenţie bunului samaritean. Înghesuise totul din nou în cutie, când respectivul glas se auzi iarăşi:

— Se pare că cineva tocmai a purces să se reinventeze. În clipa aceea, femeia îşi dădu seama. Ea lăsă pe trotuar cutia şi se ridică în picioare. Ai plecat tu sau te-a dat el afară? o întrebă Randy.

— Am plecat eu, mai înainte să fi apucat el să mă dea afară.

— Şi cum te simţi, în noua postură?

— Destul de ciudat. N-am mai rămas fără ocupaţie de când eram la liceu, în cel de-al doilea an de curs.

Bărbatul dădu din cap.

— Bănuiesc cam ce anume vrei să spui. Şi eu am în permanenţă o senzaţie acută că trebuie să fac ceva, doar că n-am nici cea mai vagă idee ce anume aş avea de făcut.

— O să iau totul pe îndelete, îi spuse ea. Nu mă grăbesc să merg mai departe, spre indiferent ce ar urma după asta.

— Nici eu nu mă grăbesc, câtuşi de puţin, îi ţinu celălalt isonul.

— O să-ţi continui săpăturile, pentru a descoperi cine eşti?

— Asta am aflat deja.

— Zău?

— Obişnuiam să consider că, odată ce-ţi cunoşti numele şi antecedentele, înseamnă că ştii şi cine eşti. Bărbatul râse trist. Se dovedeşte că asta este o melodramă mult prea patetică şi prea prăfuită. Se dovedeşte… că nu-i deloc important să ai un nume şi un trecut… ci important, cu-adevărat, este cine anume sunt în forul meu interior, şi nu în lumea exterioară. Acestea fiind spuse, el îşi flutură prin aer o mână imensă.

— Dar asta nu-i câtuşi de puţin o melodramă.

— Sună ca ultima replică dintr-un film de duzină.

— Ba nu-i chiar aşa.

— Aşa consideri tu?

— Da. Cred chiar că-i ceva grozav că afli cine eşti.

Întreaga stradă păru să se cufunde într-o tăcere stânjenitoare. Bărbatul părea că poartă în gând o discuţie importantă, cu el însuşi. Femeia puse mâna pe cutia ei.

— Mi-a trecut un gând prin minte, spuse Randy.

Ea se îndreptă atunci de spate.

— În legătură cu ce anume?

— În legătură cu procesul de reinventare.

— Da?

— Mă gândeam să fie Roma.

— Roma?

— Mă gândeam că acolo s-ar putea să fie locul ideal… ştii şi tu… locul ideal unde să poţi prinde puteri… mai înainte să o porneşti mai departe.

— Eu una nu am fost niciodată la Roma.

— Păi, atunci, ce-ar fi să vii cu mine acolo? o întrebă el.

Femeia deschise de câteva ori gura, înainte ca vorbele să-i iasă dintre buze.

— Vrei să spui că…? Tu şi cu mine… Tocmai la Roma?

— Da. Exact.

— Dar este o nebunie. Noi doi de-abia ne… Tot restul propoziţiei i se înţepenise însă în gâtlej. Va trebui să mă gândesc bine de tot, îi spuse ea, în cele din urmă.

— Din nou te afli cu picioarele bine înfipte pe pământ.

Femeia schiţă un zâmbet.

— Presupun că aşa îmi stă în fire.

— Bine, acceptă bărbatul, ridicând cutia şi punându-i-o în braţe.

— Să ai mare grijă de tine.

— Şi tu la fel.

Bărbatul se întoarse şi o porni pe trotuar. Femeia se uita în urma lui. El ajunse la intersecţia dintre străzile Franklin şi Densmore şi dădu să traverseze.

— Hei! strigă după el Kristen. Bărbatul se opri şi se întoarse. M-am gândit bine de tot, continuă femeia.

Randy surâse şi se îndreptă înapoi spre ea.

— Dar aş mai avea încă o mică treabă de rezolvat, înainte să plecăm.

— Şi eu la fel, îi răspunse ea.

— La mine durează circa o săptămână.
— E-n regulă.

53.

Jacobson nu era deloc greu de depistat, aşa cum stătea, hotărât şi ţeapăn, în colţul intersecţiei, exact în locul în care trebuia să fie, vizavi, în diagonală, faţă de parc. Individul avea acea remarcabilă privire a oricărui oficial guvernamental gomos, însă nu părea a fi omul din partea căruia să te aştepţi să fie în stare să plătească un asasin profesionist, pentru uciderea unui stimat coleg.

Problema era dacă Randy semăna îndeajuns de bine din punct de vedere fizic cu ucigaşul angajat de către Jacobson, în aşa fel încât lucrurile să poată fi imediat demarate. În caz contrar, acţiunea ar fi urmat să fie contramandată încă înainte de a fi fost măcar începută, iar Jacobson probabil că ar fi reuşit să se fofileze îndărătul cortinei sale protectoare de credibilitate.

Randy stătea în picioare, cu spinarea lipită de parapetul gros, din beton. El se întinse şi se uită cercetător de-a lungul străzii… acolo unde nu se afla decât un zgomotos camion pentru gunoi, precum şi două persoane care îşi scoseseră câinii la plimbare. Restul metropolei încă nu se trezise. Simţea mustaţa falsă ca pe o omidă care i se lăfăia deasupra buzei de sus. Purta pe cap o caschetă neagră de taximetrist şi mai avea şi o pereche de ochelari de soare supradimensionaţi, dindărătul cărora îl studie atent pe Jacobson, după care îşi dădu jos cascheta şi îşi trecu degetele prin părul de curând vopsit într-o nuanţă castaniu-roşcată, conform semnalului convenit între ei.

La rândul său, Jacobson înclină din cap. Mesajul era: „Este şi el aici”.

Fusese semnalul de începere a acţiunii.

Randy se uită cum Jacobson se întorcea şi dispărea prin uşa rotativă. Randy mai rămase un timp pe loc, până ce îl văzu pe individ aşezându-se lângă geamul cofetăriei de la etajul al doilea al clădirii. Geanta diplomat aflată la picioarele acestuia strălucea asemenea unui semnalizator luminos, argintiu.

Randy se săltă peste parapet şi coborî apoi scările care duceau către parc.

∵

Bob arăta de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile. Aceste mici întâlniri clandestine dintre ei doi s-ar fi cuvenit să înceteze odată. Nu numai că îi erau anunţate mereu în ultimul moment, dar se mai şi întâlneau acum în acelaşi loc în care fuseseră şi altă dată, sub scara de acces în parcul Conroy, lângă

zidul de susţinere a acesteia, unde el urma să-şi facă loc printre boscheţi şi, probabil, să-şi distrugă pardesiul.

Avea să-i spună acest lucru şi lui Jacobson, în nişte termeni cât mai categorici. Chestiunea ar fi trebuit să fie demult rezolvată. Aşa după cum plănuiseră ei, măgăreaţa căzuse, în totalitate, pe umerii lui Walter Hybridge. Familia acestuia prezenta deja dezminţiri înlăcrimate pe la toate posturile de televiziune. Era pentru el o poveste încheiată cu bine. Ce-ar fi putut oare să provoace o astfel de întâlnire, luni de dimineaţă, la prima oră?

Se rezemă de zid. Deasupra capului său se auzea, grăbit şi zgomotos, traficul tot mai intens, pe măsură ce marea metropolă se trezea din nou la viaţă. Se întreba câţi oameni sufereau încă efectele prelungite ale Zilei Sfântului Patrick şi erau tot traşi la faţă, în vreme ce îşi reluau viaţa normală din zilele lucrătoare.

Şi parcă pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, Jacobson era în întârziere. Bob îşi aruncă din nou privirea pe ceas, oftă adânc şi începu să bată uşor din picioare, ca să se mai încălzească. Şi tocmai în acel moment, el observă nişte picioare care se strecurau de-a lungul marginii treptelor de piatră, îndreptându-se direct către el. Jacobson trebuia să fie… şi ar fi fost cazul să fie. Acum îi mai despărţea numai un imens tufiş de rododendron.

Bob se pregăti să-l salute. Deschise gura exact în momentul în care o mână dădea la o parte crengile tufei, iar un bărbat păşea în luminişul strâmt, ocolind prin spate stratul de flori. Bob începu să dârdâie. Avu senzaţia că scotea din gâtlej un fel de geamăt prelung. Celălalt nu era Jacobson, ci un bărbat cu părul alb, îmbrăcat într-o haină de ploaie, având o mustaţă îngrijită şi nişte ochi de un albastru luminos. Acesta îi simţi panica şi ridică o mână pentru a-l linişti.

Apoi omul scoase din buzunar o legitimaţie din piele.

— FBI, rosti el, sec.

Bob se uită spre dreapta lui. Din acea direcţie, se apropia de ei încă o siluetă, care îi era vag cunoscută. Era vorba despre un alt bărbat, mai solid şi mai tânăr, care purta pe cap o căciulă neagră, de lână.

— N-ai unde să fugi, i se adresă cel cu părul alb.

— Ai cumva idee… dădu Bob să se intereseze.

— Te rog.

— A devenit dintr-odată o infracţiune federală să te afli într-un parc public, ziua în amiaza mare? Ce crezi că…?

Agentul FBI îi flutură pe sub nas o fotografie înfăţişând ceea ce, într-un mod cât se poate de evident, era un cadavru. Bob recunoscu respectiva persoană. I se întoarse brusc stomacul pe dos. Îşi întoarse capul şi se uită într-o altă direcţie.

— Îl cunoşti pe acest bărbat?

— Nu l-am mai văzut niciodată, în toată viaţa mea. Iar acum, v-aş ruga să…

Agentul FBI gesticulă arătând în direcţia fotografiei cu pricina.

— Ei, află că Ronald Jacobson l-a angajat pe acest individ ca să te ucidă.

Bob simţi că genunchii încep să-i tremure violent. Apoi stomacul lui începu să se agite, iar conţinutul acestuia ameninţa să i se urce în gâtlej şi să iasă pe gură.

— Se considerase că nimeni n-avea să păţească absolut nimic rău, se apără el, dezvinovăţindu-se.

Ceilalţi doi bărbaţi îl priveau de parcă omul le-ar fi vorbit într-o limbă care le era totalmente necunoscută.

— Plăcuţele… se porni el să îngaime. N-am încercat decât să… Bob se uita când la unul, când la celălalt. N-am vrut decât să oprim pentru o vreme derularea programului. Nu înţelegeţi? Niciunul dintre respectivii bărbaţi nu dădea vreun semn că l-ar fi auzit. Nu a fost absolut nimic personal, insistă Bob. N-a fost vorba despre nimic altceva, în afară de bani. Despre deturnare de fonduri, se strădui el să le explice. Şi pentru că ambii bărbaţi păreau a nu înţelege nimic, el continuă: Generalii voiau ca programul spaţial să fie întrerupt pentru o vreme, pentru ca ei să poată folosi banii respectivi pentru război. Bărbatul solicita înţelegere. Şi fiindcă nu găsi aşa ceva, el vorbi în continuare: Suntem în război. Indignarea lui sinceră nu avu ecoul scontat.

— Care dintre generali? îl întrebă bărbatul mai tânăr.

— Nu am fost eu acela care… bâigui Bob Reese. Apoi tăcu. Sirenele începură să-i răsune în urechi. Deasupra capului său, care îi zvâcnea dureros, începură să se oprească vehicule, scrâşnind din frâne. Tot mai multe sirene se auzeau apropiindu-se, urlând asurzitor şi, după aceea, oprindu-se brusc. Apoi, se auziră sunetele unor voci omeneşti, urmate de zgomotele unor paşi coborând scările, şi de un scârţâit metalic, un zgomot de deplasare pe roţi, apropiindu-se de el.

— Domnule Reese, i se adresă agentul Moody. Vom recurge la un mic şiretlic, unul dedicat domnului Jacobson personal.

— Însă… eu unul nu mai înţeleg nimic… eu…

Din boscheţi, îşi făcură în acel moment apariţia alţi doi agenţi. Agentul Moody făcu nişte gesturi în direcţia celor doi bărbaţi mai tineri.

— Te-aş ruga să mergi cu aceşti doi domni, îi spuse el lui Bob.

— Dar n-a fost absolut nimic personal, bălmăji acesta. Noi n-am vrut nimic altceva decât să…

Fiecare dintre cei doi agenţi mai tineri îl apucă pe Bob de câte un braţ, plecând împreună cu acesta. Randy şi cu agentul FBI îi urmară în parc. Mai

mulţi agenţi ţineau la distanţă mulţimea curioasă de gură-cască, pe când cei de la ambulanţă urcau scara ducând targa pe care se afla victima către maşina lor. Chiar şi privite de aproape, toate petele de sânge de pe cearşaf păreau absolut autentice.

Agentul Moody se uită în direcţia lui Randy.

— Du-te acum, îl îndemnă el.

∵

Randy recapitulă în gând instrucţiunile şi indicaţiile primite, deplasându-se agale, de-a lungul bulevardului Beacon. La a treia intersecţie spre nord, la stânga, pe strada Cavanaugh, iar după o jumătate de cvartal… imediat după Gnu Deli Delhi, la stânga din nou, pe o alee, şi apoi drept înainte, până la capătul acesteia.

Se uită la ceas. Limbile acestuia arătau ora 5:57 a.m. Respectiva zonă a metropolei era destinată doar afacerilor. Locuinţele erau virtual inexistente. Pe stradă nu se afla nimeni, atunci când se oprise el la intrarea în aleea cu pricina. Cine ştie de pe unde, din depărtare, îi hurui în urechi mugetul motorului unui camion. Bărbatul răsuflă adânc şi avu mare grijă să nu arunce nicio privire înapoi, peste umăr.

Aleea era lungă şi întunecoasă, întinzându-se, fără nicio întrerupere, cât un întreg cvartal. Pe partea dreaptă a aleii, erau adunate puzderie de tomberoane dând pe dinafară de gunoaie. Randy se strădui să se ţină cât mai pe stânga, încercând pe cât posibil să nu păşească prin mizeria revărsată şi să nu calce pe nenumăratele cioburi de sticlă, risipite pretutindeni, în timp ce-şi croia drum pe pietrele aspre din caldarâm.

Cam pe la jumătatea aleii, omul putu desluşi o siluetă cu contururile neclare, a unei persoane stând în picioare, în celălalt capăt. Avu o mică ezitare, în clipa când silueta se îndepărtă de zidul din cărămidă de care se sprijinise până atunci, postându-se drept în mijlocul îngustului interval de trecere.

Înaintă, cu mâinile înfipte în buzunare. Zgrepţănăturile ghearelor de şobolan, care se auziră în dreapta lui, îi dădură fiori. Continuă să avanseze spre capătul aleii. Silueta se încovoie de mijloc şi lăsă pe pavaj geanta-diplomat pe care o ţinuse în mână.

— Sperasem să nu mai avem niciodată ocazia de a ne întâlni, rosti individul din centrul aleii. Şi n-am nimic cu tine, cred că înţelegi acest lucru.

— Ba ai totul cu mine, îi replică Randy.

Tipul din drum îşi ţinea mâna dreaptă în buzunar şi arătă cu capul în direcţia servietei.

— După cum ţi-am promis.

Randy rămase nemişcat. Individul avea în el ceva care-l făcea pe Randy să stea ca pe jar. În dosul faţadei de fanfaronadă birocratică a acelui om, Randy parcă mai sesiza şi altceva primejdios… El se lăsă pe vine şi bâjbâi după mânerul genţii, rămânând în permanenţă cu ochii aţintiţi pe silueta întunecată a celuilalt, întrebându-se unde naiba erau Moody şi ceilalţi agenţi FBI. Treaba se încheiase. Banii trecuseră de la unul la celălalt. Se presupunea că s-ar fi cuvenit ca agenţii operativi să-şi fi făcut deja apariţia. Vuietul camionului se auzea tot mai aproape.

Fără voia sa, Randy se trezi că se uită, într-un gest reflex, în urmă, în direcţia din care venise el, adică în direcţia din care socotea bărbatul că ar fi fost deja cazul să se ivească salvatorii. Mare eroare din partea lui. Una care s-ar fi putut dovedi fiind şi ultima din viaţă.

Jacobson făcu atunci dovada iuţelii sale deosebite. Într-o fracţiune de secundă, el scoase din buzunar pistolul prevăzut cu amortizor de zgomot.

Randy nu apucă decât să ridice în dreptul capului său geanta diplomat. Glonţul porni din armă doar cu un şuierat ascuţit, asemenea unei mici comete din plumb, străpungând metalul genţii şi ieşind apoi în cealaltă parte, trecând atât de aproape de faţa lui Randy, încât acesta simţi ca şi cum ar fi fost mângâiat pe obraz, cu o clipă înainte de a azvârli geanta în direcţia celuilalt, şi de a începe să se retragă precipitat, mergând de-a-ndărătelea în zigzag, ca un beţiv, fâlfâind larg din braţe, pentru a reuşi să-şi menţină echilibrul. Tipul pară cu antebraţul lovitura genţii şi înălţă iar mâna cu arma, pentru a mai trage încă o dată.

Randy se aruncă îndărătul celui mai apropiat tomberon de gunoi, în vreme ce o a doua şuierătură ciobi peretele din cărămidă, chiar lângă faţa lui. Se folosi apoi de întreaga sa forţă pentru a împinge pe o traiectorie curbă supradimensionatul container metalic, învârtind cu greu rotiţele ruginite şi rablagite ale acestuia pe suprafaţa plină de gunoaie, până când avu senzaţia că umărul urma să-i iasă din articulaţie. Stând chircit pe vine, înclină recipientul plin cu resturi transversal faţă de direcţia aleii şi umplu tot spaţiul cu ceea ce i se păreau a fi tone şi tone de deşeuri aflate într-un înveliş de fier. Îşi îndreptă atunci umărul care-l durea, se ridică brusc în picioare şi o rupse la fugă.

O luă la goană în direcţia străzii, doar cu câteva momente înainte ca intrarea în alee să se umple de răgetul de motor diesel şi de luminile orbitoare ale farurilor autovehiculului pentru colectarea gunoaielor, ale cărui gabarit şi geamăt profund umpleau aleea, lăsând spaţii de numai câţiva centimetri, de-o parte şi de alta, până la ziduri. El auzi dinăuntrul autogunoierei o înjurătură suculentă, urmată imediat de o a doua, în

momentul în care se auzi şuieratul încins al unui alt glonţ zburând pe lângă el şi înfigându-se în masca motorului maşinii.

Acum alerga mâncând pământul. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut. Se afla în acel moment la vreo treizeci şi cinci de metri distanţă de maşina de gunoi, când şoferul ieşi înnebunit pe geam, afară, se căţără repede pe cabină şi o luă la fugă spre spatele vehiculului, după care sări şi se făcu nevăzut, în timp ce un alt glonţ spărgea unul dintre faruri.

Nesigur pe foita picioarelor sale, care-l dureau, şi neîncrezător că ele l-ar fi putut ajuta să sară pe capota autovehiculului, Randy, ca orice om fugărit, se lăsă pe caldarâm şi se împinse pe sub bara de protecţie antişoc a maşinii de gunoi, apoi începu să se târască pe dedesubtul puzderiei vibrante de ţevuşti, pe sub motor şi tobele de eşapament, mai iute decât s-ar fi crezut vreodată în stare.

În ciuda dârdâielilor scrâşnite ale ţevii de eşapament şi a tremurăturilor hârşâite ale diverselor conducte şi alte elemente care vibrau sacadat, bărbatul putu auzi zgomotul paşilor care se apropiau pe urmele sale pe alee, şi izbuti să sesizeze momentul în care urmăritorul său se urcă cu zgomot până pe capota cabinei şi apoi până pe acoperişul gunoierei, mişcându-se mult mai rapid pe picioarele lui decât înainta Randy pe coatele-i sângerânde şi pe genunchii zdrobiţi.

Avansul pe care îl dobândise la un moment dat Randy dispăruse acum cu desăvârşire. Cei doi ajunseră în aceeaşi clipă în partea din spate a maşinii de gunoi. În timp ce Randy se întorcea pe spate şi încerca să se ridice în picioare, urmăritorul său sări în gura căscată a compartimentului pentru gunoi. Omul era acum îndeajuns de aproape de Randy, încât acesta îi vedea până şi broboanele de sudoare care îi acoperiseră faţa. Individul ţinti cu arma direct spre faţa lui Randy, zâmbindu-i, totodată.

Străduindu-se cu disperare să se ridice în picioare, Randy se apucă zdravăn cu mâinile de cea mai apropiată piesă metalică, făcând astfel ca, dintr-o pură întâmplare, platforma compactorului hidraulic să ţâşnească în sus cu viteza unui marfar, zdrobind picioarele lui Jacobson ca pe nişte beţe de chibrituri, Tipul răcni îngrozitor, pe când Randy se sprijini în genunchi şi se folosi tot de aceeaşi bară pentru a se ţine de ea ca să se ridice în picioare. Camionul gemea şi trepida în continuare, în timp ce tamburul ameninţător al compactorului se ridica crunt în aer, precum o lună masivă din metal.

Pistolul agresorului căzu cu zgomot pe pavaj. Jacobson urla disperat, ca un câine rănit, şi tremura clătinându-se înainte şi înapoi, ca o rămurică în bătaia vântului. Randy se uită în grabă peste umăr şi îi văzu atunci pe agentul Moody şi pe subalternii acestuia din FBI, care, în sfârşit, ajunseseră

în dreptul intrării pe alee. Bărbatul prinse din nou mânerul salvator şi îl întrebă pe rănitul ţinut captiv la gura compactorului:

— Care generali anume au fost implicaţi? Jacobson mârâi ceva ininteligibil. Randy trase din nou de mâner. Cu coada ochiului, îl zărise pe Moody care îşi oprise oamenii pe loc. Puterea zdrobitoare a gunoierei îl făcu în acel moment pe Jacobson să scoată un urlet sfâşietor. Care au fost generalii cu pricina? strigă din nou Randy la el.

— Samuels, rosti Jacobson, cu glasul piţigăiat de suferinţă.

— Şi mai cine?

Randy se prefăcu că apasă încă o dată bara.

— Crane… Crane.

Randy trase de mâner. Jacobson reîncepu să urle precum lupii la lună.

— Şi mai cine?

Randy acţionă iar mânerul.

— Ăştia-s toţi! Jur, şuieră Jacobson. Jur!

Moody se apropie de Randy, îi trase mâna de pe pârghia de tortură, şi-l conduse apoi către ieşirea din alee.

— Recunoşti numele astea? se interesă Randy. Expresia de pe faţa lui Moody dovedea într-un mod cât se putea de limpede că omul şi-ar fi dorit nespus de mult să nu le ştie.

— Se află la vârful conducerii înaltului Stat Major, îi răspunse el. Amândoi.

54.

Soarele după-amiezi târzii, înconjurat de o aureolă fumurie, îşi revărsa ultimele raze portocalii peste bătrânele clădiri. Pietrele uzate ale pavajului de pe Via Minerva păreau a avea o licărire venind din interiorul lor. În spatele celor doi, anticul dom al Pantheonului se înălţa în văzduh, precum un munte de cărămidă şi de marmură.

Kristen împinse pe masă, în faţa ei, prima pagină din ziar*ul Internaţional Herald Tribune.*

— Se pare că ai provocat un veritabil scandal, i se adresă ea bărbatului.

Acesta schiţă o grimasă şi se prefăcu a nu acorda niciun fel de importanţă ziarului, continuând să soarbă liniştit din cafeaua lui, până ce nu mai rezistă şi aruncă şi el o privire la articolul care relata că subcomitetul pentru apărare al Senatului, cel care se ocupa de determinarea amplorii unei posibile implicări militare într-un efort de subminare a programului spaţial, întrevedea două demiteri din cadrul şefilor de State-Majore.

În vreme ce, în urma sfaturilor avocatului său, mult controversatul director adjunct al Agenţiei pentru Securitatea Naţională, Ronald W. Jacobson, refuza cu îndârjire să depună vreo mărturie, fostul subsecretar al Apărării, Robert Reese, coopera activ cu echipa de investigatori a Congresului şi era de aşteptat ca acesta să depună mărturie în plen, într-o şedinţă comună deschisă, la începutul săptămânii următoare. Recentele declaraţii referitoare la tragedia navetei *Venture...*

Randy împinse înapoi ziarul.

— Asta nu s-ar fi putut întâmpla unei cete de băieţi mai de comitet, spuse el.

Femeia se întinse ca să se mai dezmorţească, depărtându-şi braţele şi căscând îndelung. Ea îşi acoperi imediat gura cu o mână şi se scuză.

Bărbatul zâmbi.

— Probabil, cuiva nu i-ar strica deloc să tragă acum un pui de somn.

Kristen rânji cu gura până la urechi, în mod semnificativ şi cu mult subînţeles.

— Asta-i formula utilizată în zilele noastre?

Randy miji ochii, uitându-se în direcţia soarelui, care tocmai se apropia de asfinţit.

— Hai să ne întoarcem, îi propuse el.

Ca semn de încuviinţare, femeia căscă încă o dată.

Paul… Randy… Adrian… Gavin. Nici el însuşi nu mai ştia cum să se prezinte. Omul lăsă pe masă o bancnotă de zece euro şi se ridică în picioare.

Blocarea traficului de pe Via del Cestan scosese la iveală agitaţia continuă a unei adevărate armate de pisici sălbăticite, care se aciuiseră în şi împrejurul Pantheonului, şi care trec de la soare la umbră şi înapoi, în căutarea unor bunătăţi comestibile, într-o permanentă fojgăială, precum un torent de munte alcătuit din blăniţă catifelată, unduindu-se cu graţie înăuntrul şi în jurul fundaţiilor clădirii.

Cei doi se plimbară braţ la braţ pe străzile înguste, până ce ajunseră la hotelul Coronei, acolo unde locuiau de aproape o lună de zile. În timp ce urcau cele trei trepte de la intrarea în hotel, o neaşteptată străfulgerare galbenă surprinsă cu coada ochiului de către Randy îl tăcu pe acesta să-şi întoarcă privirea înapoi. În direcţia drumului pe care tocmai veniseră.

Kristen îi citi bărbatului în ochi îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Mi s-a părut că am zărit ceva, îi răspunse el.

Pe stradă, o bunică strunea cu multă dificultate doi băieţei.

Bărbatul se frecă la ochi.

— Cred că eu sunt acum cel care ar avea nevoie să tragă un pui de somn, glumi el, pe când intrau amândoi în hotel. Ceva din glasul lui Randy îi spunea femeii că nonşalanţa acestuia nu era sinceră.

Întreaga clădire fusese cândva un palat particular, denumit Doria Pamphili. Tendinţele la modă, precum şi nivelul impozitelor italieneşti, convinseseră odinioară mândra familie Pamphili să se retragă la etajul al şaselea al construcţiei, închiriind tot restul spaţiului disponibil. La parter, erau magazine. Etajul al doilea era ocupat de birourile din Roma ale agenţiei Associated Press, în timp ce la etajul al patrulea se afla hotelul Coronet, iar etajele al treilea şi al cincilea erau închiriate de către tot felul de medici, dentişti, contabili şi brokeri.

Pe ecusonul omului scria *Vincenzo DeGrazia.* Acesta se ocupa acum de mica recepţie a hotelului Coronet. Avea program de lucru până la ora patru, adică încă doar un sfert de oră, când îşi ridică privirea de la pupitrul său şi observă acel cuplu, deja familiar lui, apropiindu-se de el. Amândoi, bine clădiţi. Bărbatul era extrem de solid. Pentru o femeie, ea era cam prea înaltă, însă era frumoasă. Probabil că erau recent căsătoriţi, îşi zise în sinea lui Vincenzo. Asta se vedea din felul în care mergeau mai tot timpul înlănţuiţi.

— Aaa… Domnul şi doamna Landis. Bine aţi revenit, îi întâmpină el, într-o engleză cu accent latin. Sper din toată inima că v-aţi petrecut excelent ziua de azi aici la noi, la Roma, le mai spuse el.

— Aşa e, mulţumim, îi răspunse Kristen.

Randy dădu şi el din cap cu amabilitate, după care aruncă o privire înapoi, spre strada goală. Mai înainte ca Vincenzo să apuce a-şi mai aminti suficient de multe cuvinte englezeşti pentru a fi în stare să susţină conversaţia, celălalt bărbat o luă pe Kristen de braţ şi o trase după el pe hol, după care dispărură amândoi.

Uşa camerei cu numărul 43 era a treia de pe coridor, pe partea stângă. Camerista trăsese draperiile. În încăpere era întuneric şi răcoare. Kristen de scuză şi merse la toaletă.

Randy aşteptă să audă declicul zăvorului de la baie, după care se apropie de fereastră. Dădu la o parte draperiile şi mai apucă să prindă încă o străfulgerare galbenă, care tocmai dispărea pe după colţ.

Bărbatul luă de pe birou o cheie de-a camerei, ieşi pe culoar şi se îndreptă în mare grabă spre hol.

— Domnule Landis… cu ce anume vă pot fi…

Domnul Landis traversă rapid holul, intră în lift şi coborî, fără să fi scos nicio vorbă.

Vincenzo scutură din cap.

— Ce ţi-e şi cu americanii ăştia, şopti el pentru sine.

Domnul Landis se mişca şi mai repede acum, ieşind din lift, traversând în fugă holul de la parter şi ieşind iute în stradă. El privi în ambele direcţii. Nu era decât bunicuţa împreună cu cei doi băieţei, care aveau în mâini cornete cu îngheţată, ţinute aproape de feţele lor mânjite. Unul alesese îngheţata de grepfrut, iar celălalt părea s-o fi preferat, de data asta, pe cea de zmeură. Nicăieri nu se vedea absolut nimic de culoare galbenă.

Bărbatul mai rămase pe stradă preţ de câteva clipe, urmări traficul rutier, după care se porni să revină la Coronet. Pe când traversa înapoi strada, îşi îndreptă privirea în sus. La fereastra camerei lor, stătea Kristen. Încreţiturile adânci de pe fruntea acesteia erau vizibile chiar şi de la acea depărtare şi prin toată reflexia geamului. Bărbatul schiţă un surâs palid şi îşi flutură fără prea mare însufleţire o mână în direcţia ei, după care reintră în clădire.

Kristen nici măcar nu-şi desfăcuse fermoarul rochiei. Ea ţinea în mână un umeraş, însă nu dădea niciun semn că avea de gând să se dezbrace.

— Totul este în regulă? îl întrebă ea.

Bărbatul avu o ezitare.

— Cred că da, e-n ordine totul.

— Nu-mi sună prea convingător răspunsul tău, îi replică femeia, afişând un zâmbet forţat.

Randy merse la fereastră şi se uită jos în stradă.

— În ultima zi şi jumătate – şi bărbatul se apropie în acel moment de Kristen – am avut vaga impresie că ne urmăreşte cineva. El ridică apoi din umeri, încercând să se scuze.

— Asta-i tot? A fost numai o simplă impresie?

— Nu. Şi bărbatul îşi mută privirea de la ea.

Lui Kristen îi pieri zâmbetul.

— Dar ce altceva a mai fost?

— De vreo trei ori… am avut impresia că văd pe cineva… Randy îşi trecu o mână prin părul castaniu-roşcat. Ştii tu… pe cineva care ne urmăreşte.

— Bărbat sau femeie?

— N-aş putea să-ţi precizez.

— Şi cine crezi că ne-ar putea urmări pe noi?

— Nu-mi pot da seama. Bărbatul începu să se fâţâie nervos prin încăpere. Gavin Landis nici nu există.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur.

— Poate că o fi vorba despre cineva care îl urmăreşte pe Adrian Hope, opină Kristen.

Cu toată nuanţa arămie a pielii sale, bărbatul se făcu brusc alb ca varul la faţă.

— Poate că n-ar strica să încercăm să aflăm acest lucru, îşi dădu şi el cu părerea.

55.

Apa care curgea pe sub Ponte Umberto licărea în lumina lunii, pe când cei doi hoinăreau agale, fără nicio țintă, părând de-a dreptul transportați în admirarea splendorii curentului lichid care își urma neostenit cursul, sub picioarele lor. Pe la mijlocul podului, se opriră și se uitară împreună în jos, la apă. Kristen trase rapid cu ochiul înapoi, la drumul pe care veniseră ei.

— Ai apucat să zărești și tu? o întrebă el în șoaptă.

— Acolo, în urmă, la capătul podului, murmură ea răspunsul. Numai pentru o clipă.

— Asta-i bine. Începusem să mă întreb dacă nu cumva am luat-o razna.

Cei doi rămaseră lângă balustrada podului, continuând să privească apa care părea neagră ca smoala.

— Ești pregătită? se interesă el.

Atmosfera înconjurătoare era încărcată.

Kristen dădu din cap.

— Nu ne dorim nimic altceva decât să aruncăm o privire și să vedem cine este, nu-i așa?

— Așa este.

— Fără niciun fel de confruntare, ne-am înțeles? Și fără gesturi eroice inutile.

— Poți să ai încredere în mine. N-am nevoie de niciun tămbălău.

Cei doi discutaseră îndelung pe marginea acestui subiect, pe când se îmbrăcau pentru a ieși să cineze în oraș. Cafeneaua Adriana se afla la o jumătate de oră de mers pe jos de hotel. Era destul de departe ca să ți se stârnească pofta de mâncare, ca și să-ți faci siesta de după masă, și, fără niciun fel de coincidență, era și o distanță extrem de potrivită pentru a-ți putea da seama dacă erai sau nu urmărit. Cel care îi pândea începuse să-i urmărească încă de când plecaseră de la hotel, aruncând un văl de disconfort asupra a ceea ce, la drept vorbind, constituise o excelentă masă de seară la cafeneaua Adriana, un mic bistrou situat la poalele Vaticanului, acolo unde cele sfinte se îngemănau cu cele lumești, de secole. Kristen avu nevoie de un minut întreg ca să izbutească să-și aducă aminte cu exactitate ce anume mâncase la cină.

— Sunt pregătită, îl înștiință ea.

Cei doi înaintară alți douăzeci de metri.

Kristen îl luă pe Randy de mână și se lipi de el.

— Aproape că mă simt mai uşurată, îi spuse ea bărbatului.
— Ce vrei să spui?
— Am remarcat şi eu.
— Ce anume ai remarcat?
— Că ai devenit dintr-odată mult mai încordat.
— Şi cum de te poate linişti acest lucru? o întrebă el.
— Am crezut… ştii tu… că poate era vorba despre noi doi… că poate era din cauza mea, iar îţi pierduseşi, probabil, interesul faţă de mine.
— Cel care şi-ar pierde interesul faţă de tine şi nu te-ar mai dori, ar face mai bine să consulte un medic.
— Asta-i tot?
— La ce te referi?
— La sex, îi şopti Kristen.
— De ce rosteşti acest cuvânt doar în şoaptă?
— Aşa ţi se pare ţie că fac?
— De fiecare dată. De parcă nu s-ar cădea să se vorbească pe tema asta.
— Cred că o fi un ultim tabu, îi spuse ea.

Cei doi trecură şi pe sub ultimul felinar auriu, bogat ornamentat, de pe pod. Înaintea lor, îi invita să se apropie puternic luminata Piazza Della Rovere. Ei însă o cotiră brusc spre stânga şi dispărură pe neaşteptate, în dosul a ceea ce probabil că fusese odinioară, în vremurile medievale, un turn de supraveghere. Bărbatul care îşi spunea acum Gavin Landis dispăru în penumbră şi se puse pe aşteptat, în timp ce Kristen continuă să coboare scările, vorbind de una singură ca şi cum ei ar fi fost încă împreună, antrenaţi într-o conversaţie însufleţită.

Bărbatul îşi ţinea răsuflarea şi aştepta. Nu se întâmpla nimic. El mai trase o gură de aer şi apoi îşi ţinu iarăşi răsuflarea. Tot nimic. Începuse deja să se gândească la posibilitate de a se fi înşelat. Se întreba dacă nu cumva suspiciunile sale erau neîntemeiate şi nu-i urmărea, de fapt, nimeni. Îşi spunea că poate totul nu era decât rodul închipuirii sale înfierbântate. Scutură din cap cu dezgust şi tocmai se afla pe punctul de a coborî şi el după Kristen, când un zgomot de paşi alergând îl făcu să rămână în semiobscuritatea ascunzătorii sale. Erau nişte paşi uşori, nişte paşi furişaţi, sunând mai mult ca nişte şoapte. Bărbatul ascultă cum persoana care îi urmărea şovăi câteva clipe în capătul de sus al scărilor, după care o porni mai departe în jos, luându-se după sunetul vocii lui Kristen, pe când aceasta ocolea acum şi cel mai de jos colţ, apucând-o apoi de-a lungul fluviului.

Atunci Randy inspiră adânc, ieşind şi el în capătul de sus al scărilor. Persoana care îi urmărea ajunsese deja, în acel moment, aproape de capătul inferior al scărilor. Bărbatul se uită cum… cum… ea… fiindcă în mod vădit

era vorba despre o femeie… cum aceasta se uita pe după colţul de jos. În acel moment, femeia se întoarse rapid pe drumul pe care venise, începând acum să urce în mare grabă înapoi câte două trepte la fiecare pas, cu picioarele ei cele lungi, până când, în cele din urmă, îşi ridică privirea şi zări silueta masivă a bărbatului din partea de sus a scării.

Femeia se opri ca înlemnită. Privi apoi în spatele ei, acolo unde deodată apăruse Kristen în capătul de jos al scării, după care se uită din nou în sus, la umbra care se înălţa deasupra. Iar în clipa aceea, în semiîntuneric, când singurul felinar aruncă un palid con de lumină pe figura ei… el şi dădu brusc seama. Mai văzuse cândva faţa aceea.

— Isobel! exclamă bărbatul.

56.

La auzul numelui ei, femeia rămase înmărmurită.

— Eu… eu… te rog… se bâlbâi ea.

— Îţi mai aduci aminte de mine? o întrebă Randy. Şi pentru că ea nu-i răspunse, rămânând în continuare încremenită, bărbatul adăugă: Am venit acasă la tine, pe strada Apei. Îţi mai aminteşti?

Femeia era uluită, cu gura căscată, holbându-se în sus pe trepte, până când, la auzul tocurilor de la pantofii lui Kristen în urma ei, Isobel îşi întoarse capul. Închise gura şi continuă să-şi plimbe privirea de la Randy la Kristen şi înapoi. Genunchii îi tremurau şi la un moment dat se muiară. Se aşeză pe vechea scară de marmură şi îşi cuprinse obrajii cu mâinile.

— Nu înţeleg, izbuti ea într-un târziu să rostească. Ce-aţi făcut cu Gavin?

Auzind întrebarea, pe bărbat îl apucă ameţeala.

— Dar de unde-l cunoşti tu pe Gavin? reuşi ei să articuleze, după câteva clipe.

— El era… Trebuia ca noi să… Femeia privi în jurul ei, ca şi cum s-ar fi trezit pe neaşteptate în adâncul unui codru, după care începu să suspine şi izbucni în final în hohote de plâns. Nu înţeleg, se jeluia Isobel, plângând cu capul în mâini.

Kristen urcă treptele şi se aşeză pe scară alături de ea, apropiindu-se şi murmurându-i la ureche cuvinte de îmbărbătare, în timp ce o mângâia cu tandreţe.

Randy coborî scările şi se aşeză pe o treaptă puţin mai sus faţă de cele două femei. El îşi puse uşor o mână pe umărul lui Kristen. Aceasta îşi înălţă privirea şi se uită drept în ochii lui. Ochii ei îi spuneau să aibă răbdare. Bărbatul se conformă, încercând să-şi imagineze un scenariu despre legătura dintre Isobel Howard şi un asasin de profesie, un om fără identitate, fără adresă, fără relaţii, un bărbat care, din toate punctele de vedere, nu părea să fi existat câtuşi de puţin.

Nu-i veni în minte nimic, aşa că aşteptă până când femeia încetă să se mai tânguie.

— De unde-l cunoşti pe Gavin Landis? repetă el întrebarea. Femeia îşi ridică ochii înspre Randy.

— După ce a dispărut Wes… Femeia îşi căută batista şi, fiindcă n-o găsi, îşi şterse fără prea mare tragere de inimă nasul cu mâneca. După ce a dispărut

Wes… Gavin… obişnuia să mai treacă pe la mine, să vadă ce mai este cu mine.

— Adică ce anume voia el să vadă?

— Ştii tu… să se asigure că mica şaradă cu cei doi soţi fictivi funcţiona.

— Şi în ce calitate se înfiinţa el acolo, la voi?

— Lucra în cadrul securităţii.

— În cadrul securităţii?

— Ştii tu, pentru Centrul Spaţial.

Kristen îi aruncă lui Randy o privire prudentă.

— Şi? o îmboldi aceasta pe femeie.

Umerii lui Isobel Howard începură să se zguduie.

— Totul a continuat în felul acesta, vreme de ani de zile, spuse ea suspinând, după care izbucni iar în lacrimi. Gavin şi cu mine am ajuns treptat să ne cunoaştem mai bine. Eu am încetat să-l mai urăsc. Am început să-i aştept cu tot mai multă nerăbdare vizitele. Femeia înţelegea cât de stranie putea să pară povestea ei şi arboră o expresie de parcă îşi cerea scuze. Fetele mele, pur şi simplu, îl adorau, încercă ea să explice.

— Şi?

Isobel se uită în altă direcţie, în gol, pentru a-şi mai domoli încordarea, după care se apucă să povestească, la început cu poticneli şi ezitări, până când se sparse gheaţa şi cuvintele începură să iasă şuvoi din gura ei. Se vedea că femeia îşi repetase la nesfârşit în minte povestea şi îşi pusese gândurile în ordine. Ea povesti în esenţă cum ajunsese să-l îndrăgească pe unul dintre paznicii ei, ca şi faptul că sentimentele înfiripate erau reciproce. Povesti că, atunci când lucrurile începuseră s-o cam ia razna, el o ajutase să fugă. El ar fi urmat să vină să le ia, şi, fiindcă la momentul stabilit omul nu-şi făcuse apariţia, ea intrase pe Internet şi introdusese numele lui în sistemul GDS, folosit şi de agenţiile de turism, pentru rezervări de locuri. Acolo văzu că el zburase la Roma, cu două săptămâni mai înainte, Conform sistemului GDS, Gavin Landis se cazase la hotelul Coronet, din Roma. Femeia sosise şi ea în Italia, cu două zile în urmă. Ea nu voia să spună unde le lăsase pe fetele ei, ci doar că Gavin fusese acela care se ocupase de acest lucru.

Femeia se uită la Randy, cu nişte ochi injectaţi.

— Unde-i Gavin? Şi de ce ţi-ai însuşit numele lui?

— Fiindcă pe-al meu nu-l pot folosi, reuşi el să-i răspundă.

— Nu înţeleg.

— Eu sunt Adrian Hope.

Femeia clipi repede de câteva ori şi se porni să scuture din cap.

— Ba nu eşti… Eu am văzut fotografii de-ale lui Adrian Hope, iar tu…

Randy o întrerupse, îi povesti despre operaţia de chirurgie plastică, precum şi despre amprente. Isobel Howard se uită la Kristen pentru confirmare, pe care o primi imediat.

— Dar unde este Gavin? întrebă ea din nou. Femeia citi compătimirea de pe feţele celor doi. Vă rog… începu din nou să plângă. Doar nu vreţi să-mi spuneţi că…

— Îmi pare extrem de rău, zise Randy.

— A căzut la datorie, adăugă şi Kristen.

— Nu se poate să mi se întâmple din nou. Pur şi simplu, refuz să cred că e posibil să mi se mai întâmple una ca asta.

Femeia îşi cuprinse cu braţele genunchii strânşi la piept, îngropându-şi faţa în ei. Kristen o luă pe după umeri şi o trase mai aproape de ea pe Isobel Howard. Cele două rămaseră astfel înlănţuite, nemişcate pe piatra rece de sub picioarele lor, în vreme ce Isobel îşi plângea viaţa distrusă. Kristen continua să-i şoptească la ureche despre realele intenţii ale lui Gavin Landis şi despre felul în care îşi pregătise noua lui viaţă alături de Isobel şi de fetele ei, mai înainte de a fi ucis. Ea îi mai spuse femeii că, dacă ar fi putut, bărbatul ar fi luat-o cu el, aşa după cum plănuiseră amândoi. După modul în care povestea Kristen, Landis putea fi lesne considerat un adevărat erou naţional, în clipa dispariţiei lui neaşteptate.

Bărbatul care acum se dădea drept Gavin Landis îşi scoase din buzunar portofelul. Îl deschise şi luă dinăuntru două chei. Alese una dintre ele, iar pe cea de-a doua o băgă într-un alt buzunar, de la pantaloni. Strânse apoi în mână cheia argintie, aşteptând ca Isobel Howard să-şi revină cât de cât în fire.

Femeia îşi folosi iar mâneca pe post de batistă şi îşi ridică apoi privirea.

— Nimeni nu te mai caută acum, îi spuse Randy. Toţi cei care au avut vreo legătură cu ceea ce ţi s-a întâmplat ţie şi soţului tău au fost definitiv scoşi din circulaţie.

— Eşti sigur de asta?

Bărbatul îi răspunse afirmativ.

— Ţine asta, îi spuse el, întinzându-i femeii cheia.

Când îi puse în palmă cheia, Randy îi simţi mâna umedă şi rece.

— Gara de pe strada Pieţei, continuă bărbatul. El îi comunică apoi şi în care oraş era respectiva stradă. Numărul casetei este înscris pe cheie, îşi termină el instrucţiunile.

— Dar eu nu…

— Acolo o să găseşti o mare sumă de bani. Îndeajuns de mulţi ca să-ţi poţi începe cu ei o nouă viaţă. Erau banii lui Gavin. El ar fi vrut ca tu şi fetele tale să vă folosiţi de ei. Femeia era cât pe ce să-şi piardă iar stăpânirea de sine.

Mai există tot acolo şi un act de proprietate pentru o casă din statul Vermont. Presupun că acolo avea el de gând să-şi ducă viaţa împreună cu tine.

Ultimele informaţii îi provocară lui Isobel un alt acces de plâns, atrăgând după sine şi o nouă rundă de şoapte de încurajare din partea lui Kristen.

Când femeia se mai linişti, Randy începu să-i povestească tot ce ştia. Mai întâi, el îi spuse că Bob Reese intenţiona să depună mărturie în faţa subcomitetului pentru apărare, din Congres. Apoi îi aminti că Ronald Jacobson fusese abordat de doi generali din Comitetul de Supraveghere Militară. Aceştia nu doriseră nimic altceva decât ca persoanele din conducerea proiectului spaţial să nu mai ţină seama de rapoartele în care se specifica faptul că plăcuţele refractare ar fi reprezentat un pericol. Îi mai povesti şi că Roland Barber nu avusese de gând să se conformeze ordinelor şi să-şi ţină gura, fapt pentru care fusese necesar ca acesta să fie redus pentru totdeauna la tăcere. Randy nu ocoli nici faptul că Jacobson tocmai discuta despre această chestiune cu un ucigaş plătit, când dăduse peste ei din întâmplare Wes. Iar Adrian Hope îşi făcuse şi el, cu o nefericită precizie, apariţia, exact în momentele în care Jacobson împreună cu ucigaşul plătit de el tocmai se ocupau de Howard. Tot restul, după cum se spune, nu mai prezenta nicio importanţă.

— Dar de ce oare a fost nevoie de această întreagă şaradă? De ce mi-au răpit viaţa fericită pe care o duceam?

— Deoarece, în acel moment, nu s-au simţit în stare să reziste la o anchetă amănunţită, referitoare la dispariţia lui Wes. Şi asta cu-atât mai mult, cu cât Roland Barber ar fi urmat să dea ochii cu prezumtivul său asasin moral. Iar Adrian Hope fusese deja dat dispărut. Şi, în plus, înlocuindu-l pe Wes cu o altă persoană, însemna că ei aveau un om de-al lor, infiltrat în interiorul programului.

Femeii îi trebuiră câteva minute bune ca să priceapă şi să pătrundă semnificaţiile ascunse ale informaţiilor primite.

— Însă cine era…? dădu ea să mai întrebe, după care îşi flutură o mână prin aer, în semn de lehamite. Nici nu ştiu cum să-i spun omului în compania căruia am locuit în aceeaşi casă, vreme de şapte ani. Nu mă gândeam la el decât ca la un obiect neînsufleţit.

— Reese afirmă că nu ştie cine era respectivul individ, iar Jacobson refuză să vorbească. Aspectul ăsta urmează să rămână o enigmă, cel puţin pentru moment.

Femeia îşi folosi pentru a treia oară mâneca drept înlocuitor de batistă, după care se ridică în picioare.

— Acum eu o să mă duc acasă, la fetele mele, concluzionă ea. Îşi desfăcu apoi palma şi se uită la cheie. Îţi mulţumesc, mai adăugă Isobel.

— Asta şi-ar fi dorit şi el.

— În afară de voi doi, mai ştie şi altcineva de… de fermă şi de…

— Nu ştim decât noi doi, o asigură Randy. Dar cu excepţia ta, mai ştie şi altcineva despre Gavin Landis?

Femeia scutură din cap.

— În cazul acesta, nu ne rămâne decât să avem încredere unii în alţii.

Îşi strânseră mâinile, după care toţi trei urcară scările şi se despărţiră, luându-şi rămas-bun. Kristen şi cu aşa-zisul Gavin se uitară după Isobel, cum se îndrepta spre luminile strălucitoare şi glasurile vesele, din Piazza Della Rovere. Femeia mai privi de vreo două ori înapoi, după care se făcu nevăzută în mulţime.

— Poate că ar fi trebuit să-i fi spus lui Isobel adevărul.

— Care adevăr? Că mult iubitul ei Gavin l-a ucis pe dragul ei de Wes şi că unicul motiv pentru care trecea după aceea pe la ea pe-acasă era acela de a încerca să se hotărască dacă să-i omoare sau nu şi pe toţi ceilalţi? Bărbatul scutură din cap. Eu unul n-aş fi fost capabil să-i dau, bietei femei, o asemenea veste.

— S-ar fi resemnat, până la urmă, şi cu asta.

— Şi, la drept vorbind, nici măcar nu ar fi fost nevoie de mai mult decât atât.

virtual-project.eu